NOAPTEA

ÎN CARE A DISPĂRUT

LISA JEWELL

LITERA

Autoarea bestsellerurilor ***O viaţă regăsită*** şi ***Secrete întunecate .***

bol* **BOOK**

s NOAP
TEA
ÎN CARE

A DISPĂRUT

LISA JEWELL

Autoarea bestsellerurilor *O viaţă regăsită* şi *Secrete întunecate*

LITERA -
BOOKS
boll **BOOKS**

Cărţile despre care toată lumea vorbeşte!

O colecţie cosmopolită, locul de întâlnire a celor mai noi opere de licţiune contemporană - romane aflate în topurile internaţionale, premiate, ecranizate sau 111 curs de ecranizare, traduse în zeci de limbi - cărţi provocatoare, pe care abia aştepţi să le citeşt

iLISA JEWELL

NOAPTEA

ÎN CARE

A DISPĂRUT

Traducere din limba engleză şi note
IRINA-MARINA EORŢOI

LITERA
Bucureşt
i*The Night She Disappeared* Lisa Jewell
LirnqA'
Editura Litera tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19 e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro
Noaptea în care a disparut Lisa Jewell

Editor: Vidraşcu şi fiii Redactor: Mihaela Serea Corector: Cătălina Călinescu Copertă: Flori Zahiu-Popescu Tehnoredactare şi prepress: Ofelia Coşman Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată de Cristina Vidraşcu Sturza.
ISBN 978-606-33-8339-7
ISBN EPUB 978-606-33-8868-2*Această carte îi este dedicată tatălui meu*

ARAHNOFOBIA

Arahnofobie. Este unul dintre acele cuvinte care sună la fel de rău precum lucrul pe care îl descriu. Acel „ah” chinuit de la finalul celei de-a doua silabe sugerează unghiurile respingătoare ale picioarelor de păianjen; atingerea trecătoare şi moale a lui „fo”, ca valul îngrozitor de greaţă care îţi mătură stomacul la sugestia unei mişcări bruşte pe perete sau podea; acel „no” zgomotos din centru,

sunetul creierului tău care urlă, scârbit, „nononono”.
Tallulah suferă de arahnofobie.
Tallulah se află în întuneric

.PARTEA ÎNTÂI

1. Iunie 2017

Bebeluşul începe să mormăie. Kim stă nemişcată pe scaun şi îşi ţine răsuflarea. A durat toată seara să-l pună la culcare. E vineri, o noapte înăbuşitoare din toiul verii, şi în mod normal ar fi în oraş cu prietenele la ora asta. Unsprezece noaptea: ar fi la bar, unde ar comanda ultimul rând, s-o ţină până acasă. Dar în seara asta e în pantaloni de trening şi un tricou, cu părul brunet strâns într-un coc, cu lentilele de contact scoase, ochelarii la ochi şi un pahar cu vin călduţ pe

măsuţa de cafea pe care şi l-a turnat mai devreme, dar nu a apucat să-l bea.

Reduce sonorul televizorului din telecomandă şi ascultă din nou.

Iată-le, primele avanposturi timpurii ale plânsului, un fel de ciripit sec, de rău augur.

Lui Kim nu i-au plăcut niciodată copiii mici. Ai ei i-au plăcut destul de mult, dar a găsit primii ani dificili şi nepotriviţi pentru sensibilităţile ei. Din prima noapte când amândoi copiii ei au dormit neîntorşi până dimineaţa, Kim a acordat o valoare foarte mare - poate disproporţionat de mare - unei nopţi neîntrerupte. A făcut copiii de tânără şi mai avea cu siguranţă suficient timp şi loc în inima ei pentru încă unul sau doi. însă nu putea da piept cu perspectiva

altor nopţi nedormite. Ani de zile şi-a protejat somnul cu vigilenţă, cu ajutorul măştilor pentru dormit, şi al dopurilor de urechi, şi al spray-urilor pentru pernă, şi al sticlelor uriaşe cu melatonină pe care i le aduce o prietenă din State.

Iar apoi, cu vreo douăsprezece luni în urmă, fiica ei adolescentă, Tallulah, a făcut un copil. Iar acum Kim este bunică la vârsta de treizeci şi nouă de ani şi are din nou un bebeluş plângăcios în casă, repede, i se pare, *prea repede,* după ce propriii copii au încetat să mai plângă.

în general, cu toate că s-a întâmplat cu zece ani înainte ca ea să fie pregătită, nepotul ei i-a adus binecuvântare după binecuvântare.

Numele lui e Noah şi are părul brunet al lui Kim, ca amândoi copiii lui Kim (lui Kim nu i- au plăcut niciodată decât bebeluşii cu părul brunet; cei cu părul blond o sperie). Noah are ochi care oscilează între căprui şi chihlimbarii în funcţie de lumină şi are picioare şi braţe solide, cu cerculeţe de grăsime la încheieturi. Zâmbeşte şi râde iute şi îi place să se distreze singur, uneori chiar şi câte o jumătate de oră o dată. Kim are grijă de el când Tallulah merge la colegiu şi uneori simte un junghi de panică în stomac când îşi dă seama că nu l-a auzit scoţând nici un sunet de câteva minute. Se duce în grabă la scaunul lui înalt sau la leagăn, sau la colţul canapelei ca să verifice că încă este în viaţă şi îl găseşte cufundat în

gânduri, întorcând paginile unei cărţi din material textil.

Noah e un băiat visător. însă nu-i place să doarmă, iar pentru Kim acest lucru este îngrozitor de stresant.

în momentul de faţă, Tallulah şi Noah locuiesc aici, cu Kim, împreună cu Zach, tatăl lui Noah. Noah doarme între ei în patul dublu al lui Tallulah şi Kim îşi pune dopurile de urechi şi dă drumul la nişte zgomot alb pe smartphone şi în general e salvată de cacofonia nocturnă a nesomnului lui Noah.

Dar în seara asta, Zach a scos-o pe Tallulah la ceea ce numesc ei o „seară la întâlnire”, care sună neobişnuit de matur pentru o pereche de tineri de nouăsprezece ani. S-au dus chiar la pubul în care Kim ar sta în mod normal

în seara asta. I-a strecurat lui Zach o bancnotă de douăzeci de lire când ieşeau pe uşă şi le-a spus să se distreze. E prima dată când ies împreună ca un cuplu dinainte să se fi născut Noah. S-au despărţit când Tallulah era însărcinată şi s- au împăcat din nou în urmă cu vreo şase luni, când Zach a promis că va fi cel mai bun tată din lume. Şi până acum, s-a ţinut de cuvânt.

Plânsul lui Noah s-a înteţit de-a dreptul acum, iar Kim oftează şi se ridică în picioare.

în acelaşi timp, telefonul îi vibrează că a primit un mesaj. Apasă pe el şi îl citeşte.

Mama, e nişte lume de la colegiu aici, ne-au invitat să mergem la ei. Doar o oră sau aşa. E OK? :)

Apoi, chiar în timp ce tastează un răspuns, urmează imediat alt mesaj.

Noah e OK?

Noah e bine, scrie ea. *Un înger de copil. Du-te şi distrează-te. Stai cât vrei. Te iubesc.*

Kim urcă la etaj la pătuţul lui Noah, cu inima grea de perspectiva încă unei ore de legănat, şi liniştit, şi oftat, şi şoptit în întuneric, în timp ce luna atârnă acolo pe cerul înmiresmat al verii, care încă mai păstrează urme palide ale luminii din timpul zilei, iar casa scârţâie goală şi alţi oameni stau în puburi. Dar când se apropie de el, lumina lunii îi cade pe curbura obrazului şi vede cum i se luminează ochii la vederea ei, îi aude răsuflarea cum se opreşte o clipă, plină de

uşurarea că a venit cineva şi îi vede braţele cum se întind spre ea.

îl ridică, îl aşază la piept şi spune: „Ce atâta zarvă, băieţel, ce atâta zarvă?”, iar inima i se umflă şi i se contractă dintr-odată, ştiind că băiatul acesta e parte din ea şi că o iubeşte, că nu o caută pe mama lui, că e mulţumit ca *ea* să vină la el în întunericul nopţii ca să-l liniştească.

îl duce pe Noah în living şi îl aşază în poală. îi dă telecomanda să se joace cu ea; îi place să apese pe butoane, dar Kim îşi dă seama că e prea obosit ca să apese butoanele, vrea să doarmă. Când se face greu în braţele ei, ştie că ar trebui să-l ducă înapoi în pătuţ, pentru o bună igienă a somnului, bune obiceiuri, tot tacâmul, dar acum şi Kim

e obosită şi ochii i se închid şi îşi trage în poală pătura de pe canapea şi îşi aranjează perna sub cap, iar ea şi Noah se cufundă în tăcere într-un somn liniştit.

Kim se trezeşte brusc câteva ore mai târziu. Noaptea scurtă din miez de vară aproape s-a sfârşit, iar cerul aflat dincolo de fereastra livingului scânteiază odată cu primele lame ale soarelui fierbinte al dimineţii. îşi îndreaptă gâtul şi simte cum toţi muşchii urlă la ea. Noah încă e cufundat în somn şi îl aranjează uşor ca să poată ajunge la telefon. E patru douăzeci dimineaţa.

Simte un mic suflu de enervare. Ştie că i-a spus lui Tallulah să rămână afară cât vrea, dar asta e o nebunie. Caută

numărul lui Tallulah şi o sună. Intră direct căsuţa vocală, aşa că accesează numărul lui Zach şi îl sună. Din nou, intră căsuţa vocală.

Poate, se gândeşte, poate că au venit în toiul nopţii şi l-au văzut pe Noah adormit la pieptul ei şi au decis că ar fi drăguţ să aibă patul doar pentru ei. Şi- i imaginează privind-o din pragul uşii livingului, scoţându-şi pantofii, urcând scările pe vârfuri şi sărind în patul gol, braţe şi picioare încâlcite şi săruturi jucăuşe, ameţite de băutură.

încet, cu grijă, îl strânge pe Noah la piept şi se ridică de pe canapea. Urcă scările şi se duce la uşa camerei lui Tallulah. E larg deschisă, aşa cum a lăsat- o ea însăşi la unsprezece în noaptea precedentă, când a venit să-l ia

pe Noah. îl coboară uşor în pătuţ şi, miraculos, copilul nu se foieşte. Apoi se aşază pe marginea patului lui Tallulah şi o sună din nou.

încă o dată intră direct căsuţa vocală. îl sună pe Zach. Intră căsuţa vocală. Continuă acest joc de ping-pong încă o oră. Soarele s-a înălţat de tot de- acum; e dimineaţă, dar prea devreme ca să sune pe oricine altcineva. Aşa că Kim îşi face o cafea şi îşi taie o felie de pâine din franzela rustică pe care i-o cumpără mereu lui Tallulah la sfârşitul săptămânii şi o unge cu unt şi cu miere cumpărată de la apicultorul de pe stradă care o vinde la uşa casei, şi aşteaptă, şi aşteaptă ca ziua să înceapă

.2. August 2018

- Domnule Gray! Bine aţi venit!

Sophie vede un bărbat cu părul argintiu care se apropie de ei pe coridorul acoperit cu lambriuri de lemn. Are deja mâna întinsă spre ei, cu toate că mai are trei metri de mers.

Ajunge la Shaun şi îi strânge mâna cu căldură, prinzând-o în ambele palme, de parcă Shaun ar fi un copil mic cu mâinile reci care trebuie încălzite.

Apoi se întoarce spre Sophie şi spune:

- Doamnă Gray! Ce bucurie să vă cunosc în sfârşit!
- Domnişoara Beck, de fapt, scuze, spune Sophie.
- Ah, da, desigur. Ce prostie din partea mea! Ştiam doar. Domnişoară Beck. Peter Doody. Director executiv.

Peter Doody îi zâmbeşte larg. Dinţii săi sunt nefiresc de albi pentru un bărbat trecut de şaizeci de ani.

- Şi am auzit că sunteţi romancieră?

Sophie încuviinţă din cap.

- Ce fel de cărţi scrieţi?
- Romane poliţiste, răspunde ea.
- Romane poliţiste! Măi, măi, măi! Sunt convins că veţi găsi o mulţime de lucruri care să vă inspire aici, la Maypole House. Nu există vreo zi plictisitoare. Aveţi grijă doar să schimbaţi numele! râde el zgomotos la propria-i glumă. Unde aţi parcat? îl întreabă pe Shaun, indicând aleea din faţa uşii uriaşe.
- Oh, spune Shaun, chiar acolo, lângă dumneavoastră. Sper că e OK.

- Perfect, absolut perfect. Aruncă o privire peste umărul lui Shaun. Şi cei mici?
- Cu mama lor. La Londra.
- Ah, da, desigur.

Sophie şi Shaun îl urmează pe Peter Doody, trăgându-şi trollerele pe unul dintre cele trei coridoare lungi care se despart din holul principal. împing uşile duble şi intră într-un tunel din sticlă care leagă casa cea veche de blocul modern şi continuă să-şi tragă valizele dincolo de o uşă din spatele blocului modern, luând-o pe o alee arcuită ce duce spre o căsuţă victoriană. Are pădurea imediat în spate şi este înconjurată de un inel de tufe de trandafiri care tocmai îşi încep înflorirea de vară târzie.

Peter scoate un mănunchi de chei din buzunar şi scoate două prinse pe un inel de alamă. Sophie a mai văzut cabana o singură dată, dar numai ca locuinţa fostei directoare de şcoală, plină de mobilierul şi obiectele sale de colecţie, de câinii săi, de fotografiile sale. Peter descuie uşa şi ei îl urmează în holul din spate, pavat cu dale din piatră. Cizmele de cauciuc au dispărut, la fel şi jachetele cernite şi lesele câinilor care atârnau în cuier. Aici e un miros de fum şi benzină, iar printre scândurile duşumelei vine un curent care face casa să pară neobişnuit de rece în ziua asta fierbinte a unei veri lungi şi călduroase.

Maypole House se află în satul pitoresc Upfield Common din Surrey

Hills. Odinioară a fost conacul satului, până în urmă cu douăzeci de ani, când a fost cumpărată de o companie pe nume Magenta care deţine şcoli şi colegii în lumea întreagă şi a fost transformată într-o şcoală privată cu internat pentru copii cu vârste cuprinse între şaisprezece şi nouăsprezece ani care au picat examenele de la finalul ciclului inferior sau superior al liceului în prima sesiune. Deci, da, o şcoală pentru rataţi, în esenţă. Iar iubitul lui Sophie, Shaun, este acum noul director al şcolii.

- Poftim, spune Peter, răsturnând cheile în palma lui Shaun. S-o stăpâniţi sănătos. Când soseşte restul bagajelor?
- La trei, răspunde Shaun.

Peter îşi consultă ceasul Apple şi spune:

- Păi, atunci, se pare că aveţi mai mult decât suficient timp pentru un prânz la pub. Fac eu cinste!
- Oh, zice Shaun privind-o pe Sophie. Păi, am venit cu prânzul la pachet, de fapt. Arată spre o sacoşă de pânză de pe podea, de la picioarele sale. Dar mulţumim oricum.

Peter pare netulburat.

- Păi, ca să ştiţi pe viitor, pubul din zonă este superb. Swan & Ducks. Dincolo de terenul comun. Are un fel de meniu mediteraneean, cu *meze, tapas,* ceva de genul acesta. Tocana de calamari e incredibilă. Şi au o cramă excelentă. Managerul de acolo o să vă facă o reducere când îi spuneţi cine

sunteţi. Se uită din nou la ceas şi spune: în fine. Vă las să vă instalaţi. Toate codurile sunt aici. Aveţi nevoie de acesta ca să daţi drumul dubei când soseşte, iar acesta e pentru uşa din faţă. Cârdul funcţionează la toate uşile din interior.
îi dă fiecăruia câte un şnur de care e agăţat un card.
- Şi o să mă întorc mâine-dimineaţă pentru prima zi de lucru. Ca să ştiţi, s-ar putea să vedeţi nişte oameni îmbrăcaţi ciudat pe aici; a avut loc un curs extern cu cazare toată săptămâna, un fel de *Glee.* Azi e ultima zi, o să plece mâine, iar Kerryanne Mulligan, intendenta - aţi cunoscut-o săptămâna trecută, cred? Shaun confirmă din cap. Ea are grijă de grup, aşa că nu trebuie

să vă faceţi griji din pricina lor. Iar asta cred că e tot. Mai puţin, oh... Se îndreaptă spre frigider şi deschide uşa. O mică atenţie, de la Magenta pentru dumneavoastră.
O singură sticlă de şampanie ieftină stă în frigiderul gol. închide uşa, îşi vâră mâinile în buzunarele pantalonilor albaştri din pânză şi apoi le scoate din nou ca să le strângă mâinile amândurora.
Iar apoi pleacă, iar Shaun şi Sophie sunt singuri în noua lor casă pentru prima dată. Se uită unul la altul şi apoi în jur şi apoi iar unul la altul. Sophie se apleacă spre sacoşa de pânză şi scoate cele două pahare de vin pe care le-a împachetat în dimineaţa asta când se pregăteau să plece din casa lui Shaun

din Lewisham. Le scoate din şerveţele, le aşază pe blat, deschide frigiderul şi scoate şampania.
Apoi îl ia pe Shaun de mâna întinsă şi îl urmează în grădină. Este amplasată spre vest şi umbrită la ora asta, dar tot e suficient de cald cât să stai în tricou. în timp ce Shaun desface şampania şi toarnă câte un pahar pentru fiecare, Sophie îşi lasă privirea să cutreiere peste privelişte: o poartă din lemn între tufele de trandafiri care formează hotarul grădinii din spate dă spre o pădure verde catifelată, presărată cu petice de iarbă pe care cade soarele din miezul zilei printre vârfurile copacilor, formând bălţi aurii. Aude sunetul păsărilor care ciripesc printre ramuri. Aude bulele şampaniei cum sfârâie în

paharele de vin. îşi aude propria respiraţie în plămâni, sângele care îi traversează venele de la tâmple. Observă că Shaun se uită la ea.

- îţi mulţumesc, spune el. îţi mulţumesc atât de mult.
- Pentru ce?
- Ştii tu pentru ce, spune el, luându-i mâna într-a lui. Cât de multe sacrifici ca să fii aici cu mine. Nu te merit. Chiar nu te merit.
- Ba mă meriţi. Sunt „zdreanţa la mâna a doua”, ai uitat?

îşi zâmbesc ironic unul altuia. Acesta e unul dintre numeroasele lucruri neplăcute pe care le găsise fosta soţie a lui Shaun, Pippa, să le spună despre Sophie când a aflat prima dată despre ea. De asemenea: „îi dai mult

mai mult de treizeci şi patru de ani” şi „Are un fund neobişnuit de plat”.

- Ei, bine, orice ai fi, eşti cea mai bună. Şi te iubesc.

îi sărută apăsat articulaţiile degetelor şi apoi îi dă drumul la mâini ca ea să- şi poată lua paharul.

- Frumos, nu-i aşa? spune Sophie visătoare, privind dincolo de poarta din spate, în pădure. încotro duce?

- Habar n-am, răspunde el. Poate ar trebui să te duci la o plimbare după prânz?

- Da, spune Sophie. Poate că da.

Shaun şi Sophie sunt împreună doar de şase luni. S-au cunoscut când Sophie a venit la şcoala lui Shaun să ţină un discurs despre editare şi scris unui grup de elevi de clasa a douăsprezecea

care studiau limba engleză cu el. A invitat-o la prânz în semn de mulţumire şi la început ea s-a simţit tulburată, de parcă ar fi făcut ceva rău; asocierea dintre a fi singură cu un profesor mai în vârstă şi a fi făcut ceva rău era îngropată atât de adânc în psihicul ei încât nu o putea ignora. A observat apoi că avea ochi foarte, foarte închişi la culoare, aproape negri, şi că avea umerii laţi şi un râs minunat de călduros, din toată inima, şi o gură moale şi nici o verighetă, după care şi-a dat seama că flirtează cu ea şi pe urmă a primit un e-mail de la el, o zi mai târziu, trimis de pe adresa lui personală, în care îi mulţumea că a venit şi o întreba dacă i-ar plăcea să încerce noul restaurant coreean despre

care vorbiseră la prânz în ziua precedentă, poate vineri seară, iar ea s-a gândit: „N-am fost niciodată la întâlnire cu un bărbat trecut de patruzeci de ani, n-am fost niciodată la întâlnire cu un bărbat care poartă cravată la muncă şi nu am fost, de fapt, la nici o întâlnire în ultimii cinci ani şi chiar mi-ar plăcea să încerc noul restaurant coreean, aşa că de ce nu?"

în timpul primei lor întâlniri, Shaun i-a spus că pleacă la finalul semestrului de la marea şcoală secundară[1] din Lewisham, unde era directorul ciclului superior al liceului, pentru a ocupa postul de director la o şcoală privată cu internat pentru elevii ciclului superior al liceului din Surrey Hills. Nu fiindcă şi-ar fi dorit să lucreze în sectorul

privat, într-un birou lambrisat cu lemn de mahon, ci fiindcă fosta sa soţie, Pippa, îi muta pe gemenii lor de la şcoala primară de stat extrem de respectabilă la care învăţaseră amândoi timp de trei ani la o şcoală privată scumpă şi se aştepta ca el să contribuie cu jumătate din taxele lor şcolare.

La început, Sophie nu înţelesese cu adevărat implicaţiile acestei evoluţii. Martie s-a prefăcut în aprilie, care s-a prefăcut în mai, care s-a prefăcut în iunie, iar ea şi Shaun deveneau tot mai apropiaţi şi vieţile lor tot mai întrepătrunse şi apoi Sophie i-a cunoscut pe gemenii lui Shaun, care au lăsat- o să-i ducă la culcare şi să le citească poveşti şi să le pieptene părul şi apoi a venit vacanţa de vară, iar ea şi

Shaun au început să petreacă şi mai mult timp împreună, apoi, într-o seară, în timp ce beau cocktailuri pe o terasă de pe acoperişul unei clădiri cu vedere la Tamisa, Shaun a spus: „Vino cu mine. Vino cu mine la Maypole House”.

Reacţia instinctivă a lui Sophie fusese nu. Nu, nu, nu, nu, nu. Era londoneză. Era independentă. Avea o carieră proprie. O viaţă socială. Familia ei locuia în Londra. Dar când iulie s-a prefăcut în august şi plecarea lui Shaun se apropia tot mai mult şi ţesătura vieţii ei părea să se întindă şi să se deformeze, s-a răzgândit. Poate, s-a gândit, ar fi drăguţ să locuiască la ţară. Poate s-ar putea concentra mai mult pe scris, fără toate lucrurile care îi distrăgeau atenţia când locuia la oraş.

Poate că i-ar plăcea statutul de parteneră a directorului şcolii, prestigiul de a fi prima doamnă a unui loc atât de exclusivist. S-a dus cu Shaun să viziteze şcoala şi s-a plimbat prin casă şi a simţit soliditatea caldă a dalelor de teracotă de sub tălpile ei, a mirosit parfumul aţâţător al trandafirilor sălbatici, al ierbii proaspăt cosite, al iasomiei încălzite de soare, care adia prin uşa din spate. A văzut un spaţiu sub o fereastră din hol care era de mărimea potrivită pentru biroul ei de scris, cu vedere la terenul şcolii. S-a gândit: „Am treizeci şi patru de ani. Curând o să am treizeci şi cinci. Sunt singură de multă, multă vreme. Poate ar trebui să fac treaba asta ridicolă”.

Aşa că a acceptat.

Ea şi Shaun au profitat la maximum de fiecare minut al ultimelor săptămâni la Londra. Au mers la fiecare terasă din sudul Londrei, au mâncat tot soiul de preparate etnice obscure, s-au uitat la filme în parcări cu mai multe etaje, au cutreierat târgurile de mâncare apărute din senin, au făcut picnic în parc, cu muzică *grime,* sirene şi motoare pe motorină în fundal. Au petrecut zece zile în Mallorca, într-un Airbnb răcoros în centrul oraşului Palma, cu un balcon cu vedere la faleză. Şi-au petrecut sfârşiturile de săptămână cu copiii lui Shaun şi i-au dus la South Bank să alerge prin fântânile arteziene, să ia prânzuri *al fresco* la Giraffe şi Wahaca, i-au dus la muzeul Tate Modern, la

locurile de joacă din Kensington Gardens.

Iar apoi şi-a închiriat apartamentul cu două camere din New Cross unei prietene, şi-a anulat abonamentul la sală, a ieşit din grupul de scriitori de marţi seară, şi-a împachetat câteva cutii şi a venit cu Shaun aici, la capătul lumii.

Iar acum, în timp ce soarele străluceşte printre vârfurile copacilor înalţi, stropindu-i cu picăţele materialul închis la culoare al rochiei şi pământul de sub tălpile ei, Sophie începe să simtă începutul fericirii, o senzaţie că această decizie născută din pragmatism s-ar putea de fapt să fi fost un fel de act magic al destinului care se desfăşoară, să fi fost meniţi să fie aici, să simtă că

va fi bine pentru ea, bine pentru amândoi.
Shaun duce vasele de la prânz în bucătărie. Ea aude cum se deschide robinetul şi cum zăngănesc farfuriile când sunt aşezate în chiuveta dreptunghiulară.
- Ies la o plimbare, îi strigă lui Shaun prin geamul deschis.
Se întoarce să tragă zăvorul porţii când iese din grădina din spate, iar când face acest lucru, privirea îi e atrasă de ceva bătut în cuie în gardul de lemn.
O bucată de carton, o parte ruptă dintr-o cutie, după cum arată.
Mâzgălite pe ea cu markerul şi cu o săgeată care arată în jos, spre pământ, sunt cuvintele „Sapă aici”.

Se uită la ea o clipă, cuprinsă de curiozitate. Poate, se gândeşte, a rămas de la o vânătoare de comori, un joc de petrecere sau un exerciţiu de team building de la cursul *Glee* care se termină azi. Poate, se gândeşte, e o capsulă a timpului.

Dar apoi îi trece fulgerător prin minte altceva. O senzaţie de déjà-vu ce o face să se cutremure. O certitudine că a mai văzut exact lucrul acesta: o bucată de carton bătută în cuie într-un gard. Cuvintele „Sapă aici" scrise cu marker negru. O săgeată orientată în jos. A mai văzut acest lucru.

Dar nu îşi poate aminti unde nici în ruptul capului.

în sistemul de educaţie britanic (ca şi în cel din multe alte ţări), şcoala secundară corespunde gimnaziului şi liceului.

3. *Iunie 2017*

Mama lui Zach este mai în vârstă decât Kim. Zach e copilul ei cel mai mic; mai are patru, numai fete, toate mai mari decât el. Numele ei e Megs. îi răspunde la uşă lui Kim în pantaloni scurţi în stil militar şi un tricou voluminos din in de culoare verde, cu ochelarii de soare pe cap şi un petic ars de soare pe puntea nasului.

- Kim, spune ea.

Apoi se întoarce imediat către Noah şi îi zâmbeşte larg.

- Bună, frumuseţe mică, spune ea.

îl mângâie sub bărbie şi apoi se uită din nou la Kim.

- Totul OK?
- I-ai văzut pe copii? spune Kim, săltându-l pe Noah pe celălalt şold.

A venit pe jos fără cărucior, e foarte cald şi Noah e greu.
- Pe Tallulah, adică? Şi pe Zach?
-Da.
îl mută din nou pe Noah.
- Nu. Adică, sunt la tine, nu?
- Nu, s-au dus în pub aseară, acum nu-i nici urmă de ei şi nu răspund la telefoane. Mă gândeam că poate au venit încoace să doarmă.
- Nu, dragă, nu. Suntem doar eu şi Simon aici. Vrei să intri? Suntem în grădină. Putem să încercăm să-i sunăm din nou, ce zici?
în grădina din spatele casei lui Megs, Kim îl lasă pe Noah pe iarbă lângă o jucărie din plastic de împins pe care încearcă să se caţăre. Megs îşi scoate telefonul şi tastează numărul fiului ei.

Soţul lui Megs, Simon, îi face un semn scurt din cap lui Kim şi apoi se întoarce la ziarul său. Kim a avut întotdeauna o senzaţie oribilă că Simon o găseşte atrăgătoare şi că purtarea lui nonşalantă e felul său de a face faţă sentimentului de disconfort pe care i-l produce acest lucru.
Megs se încruntă şi închide.
- A intrat direct căsuţa vocală, spune ea. Stai să-l sun pe Nick. Kim îi aruncă o privire întrebătoare. Ştii, barmanul de la Ducks? Stai aşa.
îşi împunge ecranul telefonului cu unghiile albastre din acrii.
- Nick, dragă, Megs sunt. Ce mai faci? Ce mai face mama ta? Bine. Bine. Ascultă, ai lucrat aseară? Nu l-ai văzut pe Zach înăuntru, nu?

Kim o priveşte pe Megs cum încuviinţează din cap în mod repetat, o ascultă cum scoate zgomote receptive. Scoate un cocoloş de pământ din mâna lui Noah exact când băiatul e gata să şi-l vâre în gură şi aşteaptă răbdătoare. în cele din urmă, Megs închide.

- Se pare că Zach şi Tallulah s-au dus după pub acasă la cineva, o tipă pe care o ştie Tallulah de la colegiu, spune ea.
- Da, ştiu asta. Dar ai idee cine?
- Scarlett nu ştiu cum. Şi cu încă câţiva. Nick părea să creadă că aveau de gând să iasă din sat. Au plecat cu o maşină.
- Scarlett?
- Da. Nick a zis că e una dintre fiţoşii de la Maypole.

Kim încuviinţează din cap. Nu a auzit niciodată de vreo Scarlett. Pe de altă parte, Tallulah nu prea îi povesteşte multe lucruri de la colegiu. Când ajunge acasă, Noah e cam singurul subiect de conversaţie din casă.

- Altceva? întreabă, trăgându-l pe Noah în poală.
- Asta e tot ce ştia, mă tem.

Megs îi zâmbeşte lui Noah şi întinde braţele spre el, dar el se strânge mai aproape de Kim şi ea vede cum zâmbetul lui Megs se topeşte.

- Ar trebui să ne facem griji, crezi?
- Sincer, nu ştiu, spune Kim, ridicând din umeri.
- Ai încercat să-i suni pe prietenii lui Tallulah?

- N-am numerele lor. Toate sunt pe telefonul ei.

Megs oftează şi se lasă pe spate pe scaun.

- E ciudat, zice ea. Dacă n-ar fi copilul, aş presupune că au aţipit pe undeva, ştii doar, sunt aşa de tineri, şi Dumnezeu ştie ce chestii făceam eu la vârsta lor. Dar sunt amândoi atât de devotaţi, nu-i aşa, faţă de Noah. Pare doar un pic...

- Ştiu, spune Kim, încuviinţând din cap. Pare.

Kim şi-ar dori ca ea şi Megs să fie mai apropiate, dar Megs nu părea să fi crezut niciodată în Zach şi Tallulah ca pereche şi apoi, după ce s-a născut Noah, s-a retras de tot o vreme, abia dacă îl vizita pe Noah şi se purta ca o

mătuşă distrasă când venea la el. Iar acum şi-a ratat momentul cu Noah, care o recunoaşte, dar nu ştie că e importantă.

- în fine, zice Kim. Mă duc să văd ce e cu fata asta, Scarlett. Să văd ce pot să scot. Dar să sperăm că nu o să fie nevoie. Să sperăm că o să fie acasă când mă întorc, ruşinaţi.

Megs zâmbeşte.

- Ştii ceva, spune ea, vesel, pe un ton care sugerează că de fapt îşi doreşte să se întoarcă la relaxarea din grădină, la soare, că de fapt nu are chef să-şi facă griji, pun pariu pe ce vrei tu că aşa o să fie.

în camera lui Tallulah, Kim îi scotoceşte prin ghiozdanul de şcoală. Tallulah studiază asistenţa socială; vrea să

devină asistent social. Majoritatea temelor le face acasă şi trebuie să meargă la colegiu doar de trei ori pe săptămână. Kim o urmăreşte uneori de la geamul din faţa casei cum stă în staţia de autobuz, copilul ei cu tenul proaspăt în hainele ei lejere de şcoală, cu părul prins la spate, strângând un dosar la piept. Nimeni n-ar ghici vreodată că are la rândul ei un copil acasă, arată atât de tânără.
Kim găseşte o agendă în ghiozdan şi o răsfoieşte. E plină de scrisul înghesuit şi oarecum lipsit de eleganţă al lui Tallulah - la început fusese stângace şi apoi s-a forţat să înveţe să scrie cu mâna dreaptă ca să se acomodeze la şcoala primară. Nu are sens să caute numere de telefon - nimeni nu mai

notează pe hârtie numerele de telefon -, dar poate că numele lui Scarlett va apărea pe o listă de studenţi sau ceva de genul acesta.
Şi iat-o, lipită şi împăturită pe coperta interioară de la spatele agendei: lista „Date contact elevi”. Kim o scanează iute, iar degetul i se opreşte asupra numelui: „Scarlett Jacques: Comitet planificare evenimente elevi”.
Şi apoi adresa ei de e-mail.
Kim începe imediat să scrie un mesaj:
Scarlett Sunt mama lui Tallulah Murray, Kim. Tallulah nu s-a întors acasă de când a ieşit în oraş aseară şi nu răspunde la telefon şi mă întrebam dacă ai idee unde ar putea fi. Un prieten a spus că era cu cineva pe nume Scarlett. Te rog să mă suni pe

numărul acesta cât de repede.
Mulţumesc mult.

Apasă pe „trimite" şi apoi expiră şi îşi lasă telefonul în poală.

La parter uşa din faţă se închide cu un sunet. E două după-amiaza şi probabil e fiul ei, Ryan, întors acasă de la muncă. Lucrează la băcănia din sat în fiecare sâmbătă, pune bani deoparte pentru marea vacanţă de vară în Rhodos din august, prima fără mama sa, doar cu prietenii.

- S-au întors? strigă el de la baza scărilor.
- Nu, strigă ea de sus.

îl aude cum îşi lasă cheile să cadă pe o suprafaţă, cum îşi aruncă pantofii sport în mormanul de pantofi de la uşa din

faţă, apoi cum o ia pe scări în sus, cu paşi mari.

- Serios? spune el. Au sunat?
- Nu. Nici un semn.

îi povesteşte despre Megs, care l-a sunat pe Nick la pub, şi despre fata pe nume Scarlett, iar în timp ce vorbeşte, telefonul îi sună şi e un număr necunoscut.

-Alo?

- Oh, bună, sunteţi mama Lulei?
- Da, bună, Kim la telefon.
- Bună. Scarlett sunt. Tocmai am primit e-mailul.

Inima lui Kim începe să o ia la goană, dureros, apoi încetineşte.

- Oh, spune ea. Scarlett. Mulţumesc. Mă întrebam doar...

Scarlett o întrerupe.

- Au fost la mine acasă, spune ea. Au plecat pe la trei dimineaţa. Asta e tot ce vă pot spune.

Kim clipeşte, iar capul i se dă uşor pe spate.

- Şi au... au... au spus încotro se duc?
- Au zis că o să ia un taxi până acasă.

Lui Kim nu-i place tonul lui Scarlett. Are una din vocile acelea sacadate şi reci care îţi sugerează paturi cu baldachin, şi şcoli private boeme, şi pietriş pe aleea din faţa casei. Dar pare şi dezinteresată, de parcă să stea de vorbă cu Kim e cumva sub demnitatea ei.

- Şi păreau OK? Adică, au băut mult?
- Cred, da. Lulei îi era rău. De-asta au plecat.
- A vomitat?

-Da.
Kim şi-o imaginează pe fiica ei măruntă şi blândă încovoiată deasupra unui strat de flori şi i se strânge inima.
- Şi i-ai văzut? Când s-au urcat în taxi?
- Nu. Au plecat pur şi simplu. Şi asta a fost tot.
- Şi, scuză-mă, dar unde locuieşti, Scarlett? Ca să pot să întreb la companiile locale de taxi?
- Dark Place[2], răspunde ea, aproape de Upley Fold.
- Numărul străzii?
- Nu există. Doar atât. Dark Place. Aproape de Upley Fold.
- Oh, spune Kim, înconjurând cu două cercuri cuvintele de pe pagină, acolo unde le-a scris. OK. Mulţumesc. Şi te rog, dacă primeşti vreun semn de

la oricare dintre ei, te rog să mă suni. Adică, nu ştiu cât de bine o cunoşti pe Tallulah...

- Nu prea bine, o întrerupe Scarlett.
- Da, păi, ea nu e genul care să dispară, să nu vină acasă. Şi are un copil, ştii.

O pauză scurtă la celălalt capăt al liniei. Apoi:

- Nu. Nu ştiam.

Kim scutură uşor din cap, încearcă să-şi închipuie cum au putut Zach şi Tallulah să-şi petreacă o seară întreagă cu fata asta fără să-l pomenească măcar o dată pe Noah.

- Păi, da. Ea şi Zach sunt părinţi. Au un băiat, are un an. Aşa că e destul de important că n-au venit acasă.

Altă tăcere la capătul liniei şi apoi Scarlett spune:

- Aha, am înţeles, da.

Kim spune:

- Sună-mă, te rog, dacă afli ceva.
- Da, zice Scarlett. Sigur. Pa.

Şi apoi închide.

Kim se uită lung la telefon o clipă. Apoi ridică privirea spre Ryan, care a urmărit curios convorbirea telefonică.

- Ciudat, zice Kim.

îi transmite fiului ei detaliile convorbirii.

- Să mergem încolo? sugerează el. La ea acasă?
- La Scarlett?

Da, spune Ryan. Hai să mergem la Dark Place

.Locul întunecat, în limba engleză

4. *August 2018*

Shaun se duce la lucru devreme în dimineaţa următoare. Sophie stă în uşa casei şi îl priveşte cum dispare prin pasajul de sticlă, spre clădirea principală a şcolii. Se întoarce la uşile duble şi îi face cu mâna, apoi dispare. Terenul şcolii e plin de oameni care trag după ei trollere mici, îndreptându-se spre parcarea din faţa şcolii. Cursul cu cazare *Glee* s-a terminat, vara e pe sfârşite, de mâine vor începe să se întoarcă elevii la internat. Oamenii de serviciu aşteaptă în umbră să intre în camerele eliberate şi să le pregătească de noul trimestru.

Se întoarce înapoi în cabană. E o casă plăcută, funcţională. Aerul dinăuntru e umed şi răcoros, iar ferestrele mici sunt

năpădite de iederă şi crengi de glicină care nu lasă să intre prea multă lumină. încă miroase a alţi oameni şi în hol e izul acela ciudat şi umed de foc de tabără care pare să emane dintre scândurile duşumelei. A acoperit duşumeaua cu un covor lung şi a aşezat un odorizant de cameră cu beţişoare pe bufet, dar mirosul tot a rămas în aer. O să dureze ceva până se va simţi ca acasă aici, dar se va întâmpla, ştie că se va întâmpla. Copiii lui Shaun vin peste două săptămâni, în weekend; asta va aduce casa la viaţă.

Sophie se întoarce la o cutie pe care a despachetat-o pe jumătate când se aude o bătaie în uşă.

-Da?

- Oh, bună! Sunt Kerryanne. Intendenta.

Sophie deschide uşa şi vede o femeie cu părul auriu şi des, dat pe spate de o pereche de ochelari de soare, ochi albaştri luminoşi şi un decolteu ars de soare. Poartă o rochie maxi şi şlapi decoraţi cu pietricele. Nu arată ca o intendentă.

- Bună ziua! spune Sophie, întinzându-se să-i strângă mâna. încântată de cunoştinţă!
- Asemenea. Tu eşti Sophie?
- Corect!

Kerryanne are un set uriaş de chei care îi atârnă de mână.

- Cum vă acomodaţi? spune ea, trecându-şi cheile dintr-o mână în alta. Aveţi tot ce vă trebuie?

- Da! spune Sophie. Da. Totul e foarte bine. Prima zi a lui Shaun. A plecat la lucru acum vreo zece minute.

- Da, tocmai l-am văzut. Am stat puţin de vorbă! în fine, voiam să ai numărul meu, în caz că ai nevoie de ceva. Evident, treaba mea principală e bunăstarea elevilor, dar o să stau cu ochii şi pe voi, ştiu cât de ciudat şi nou trebuie să vi se pară totul, aşa că te rog să consideri că sunt şi intendenta ta. Iar dacă ţi-e dor de casă şi ai nevoie de un umăr pe care să plângi...

Sophie clipeşte, neştiind dacă vorbeşte serios sau nu, dar Kerryanne îi zâmbeşte larg şi spune:

- Glumeam doar. Dar sincer acum, orice îţi trebuie - sfaturi despre sat, despre personal, copii, *orice.* Dă-mi un

mesaj. Şi sunt la etajul doi al corpului Alpha, chiar... Se îndoaie uşor ca să privească pe sub un copac cu crengi atârnânde de la marginea grădinii lui Shaun şi Sophie. ... fereastra aceea de acolo. Cu balcon. Camera numărul 205. îi dă lui Sophie o hârtie cu datele ei, notate cu un scris ordonat, de profesoară.

- Staţi singură?
- De cele mai multe ori, da. Fiica mea vine uneori să stea la mine. Lexie, e bloggeriţă de călătorii, aşa că vine şi pleacă. Dar în general sunt doar eu. Şi am auzit că o să fie nişte copii pe aici din când în când?
- Da. Jack şi Lily. Gemeni. Au şapte ani.
- Ah, ce vârstă drăguţă! Păi, bine, dacă ai întrebări, absolut orice,

întreabă şi gata. Lucrez aici de douăzeci de ani. Locuiesc în sat de aproape şaizeci. Nu există nimic să nu ştiu despre Upfield Common. De fapt, tu şi Shaun ar trebui să veniţi să bem ceva în seara asta, pot să vă împuiez urechile la un pahar de vin.

- O, spune Sophie. Ar fi minunat. Mulţumesc.

E gata să-i mulţumească din nou şi să se întoarcă în casă, când privirea îi e atrasă de o pereche de coţofene care îşi iau zborul de pe vârfurile copacilor din pădurea de dincolo de grădină.

- Pădurea aceea? întreabă şi arată spre ea. încotro duce?

- O, nu vrei să intri prea adânc în pădurea asta. Sophie îi aruncă lui Kerryanne o privire întrebătoare. Se

întinde pe kilometri întregi. O să te rătăceşti.

- Da, dar unde se termină?
- Depinde în ce direcţie o iei. E un cătun la vreo doi kilometri şi jumătate încolo. Arată spre stânga. Upley Fold. Biserică, primărie, câteva case. E destul de drăguţ. Şi dacă mergi drept vreun kilometru şi jumătate - arată în faţă - dai de capătul din spate al unei case mari. „Dark Place”, se cheamă. Acum e goală. îi aparţine unui manager de fonduri speculative din Insulele Canalului şi soţiei sale extrem de fermecătoare. îşi dă uşor ochii peste cap. De fapt, fata lor a fost elevă aici o vreme. Scarlett. O fată extraordinar de talentată. Dar chiar n-aş recomanda să încerci să ajungi acolo. Elevii se duc

uneori încolo fiindcă e o piscină veche şi un teren de tenis, dar apoi nu mai găsesc drumul înapoi şi în pădure nu e semnal. A trebuit chiar să chemăm poliţia la un moment dat. îşi dă iarăşi ochii peste cap.

Sophie încuviinţează. Simte un fior de entuziasm. în Londra, când are nevoie de inspiraţie la scris, se duce pe jos până în cartierele Dulwich sau Blackheath şi se uită la casele măreţe şi vechi de acolo şi îşi imaginează poveştile dinăuntru. Acum se gândeşte la băţul de drumeţie, şi la busolă, şi la sticla de apă, şi la ocazia de a-şi înregistra un număr impresionant de paşi în aplicaţia de fitness. Soarele e înceţoşat, sunt vreo

douăzeci şi două de grade, vreme ideală de mers la plimbare. Cuvintele „piscină veche” şi „teren de tenis” îi plutesc prin imaginaţie. Se gândeşte la uscăciunea aerului unei case abandonate pe întreaga durată a unei veri lungi şi fierbinţi, se gândeşte la gazonul decolorat, la dalele prăfuite şi crăpate, la păsările care cuibăresc în tocuri murdare de ferestre, îi zâmbeşte lui Kerryanne. - O să încerc să rezist ispitei, spune ea

.**5.** *Septembrie 2016*

Scarlett Jacques stă lângă Tallulah la coadă la cantină. Are un metru şaptezeci şi opt, e subţire ca un băţ, părul ei decolorat e vopsit albastru deschis şi strâns într-un coc lejer în

vârful capului, iar cineva i-a desenat un curcubeu micuţ pe pomete. Poartă un hanorac bărbătesc, cu mâneci care îi ajung până la articulaţiile degetelor, şi un şort supradimensionat, cu ghete sport. Degetele îi sunt acoperite cu inele grele şi unghiile îi sunt vopsite în verde. Se uită lung la cutiile miniaturale de cereale, iar degetele îi dansează pe muchiile lor până când se opresc, hotărâte, asupra unei cutii de Rice Krispies. O ia şi o pune pe tavă, lângă o cutie de lapte de soia cu ciocolată şi un măr.

Tallulah o urmăreşte cum se îndreaptă spre casă. Ai ei gravitează deja spre ea, venind în urma ei, asigurându-se că îşi vor găsi un loc lângă ea odată ce Scarlett se hotărăşte

unde să stea. Tallulah ia un sendviş cu şuncă şi un suc de portocale şi le plăteşte. Se aşază la o masă aproape de a lui Scarlett.

Scarlett stă cu picioarele lungi întinse, cu ghetele sport uriaşe odihnindu-se pe scaunul din faţa ei, cu fluierul piciorului încă acoperit de un bronz mătăsos de vară. Deschide laptele de soia cu ciocolată şi îl toarnă peste cerealele Rice Krispies, apoi coboară faţa către castron şi se îndoapă cu ele, cărându-le la gură cu o lingură. La un moment dat se murdăreşte de lapte cu ciocolată pe bărbie şi se şterge cu manşeta hanoracului. E cu puştii cu care pierde vremea mereu. Tallulah nu ştie cum îi cheamă. Scarlett şi toţi cei din bisericuţa ei au mers la şcoala de

fiţe din satul lui Tallulah, Maypole House, care are reputaţia de a fi pentru copii bogaţi şi proşti sau copii bogaţi cu probleme comportamentale sau copii bogaţi cu ADHD[3] sau copii bogaţi cu probleme legate de droguri. Fac balamuc prin sat în maşinile lor Mini Clubman decapotabile, se strecoară în puburile din zonă cu buletine false şi voci zgomotoase şi coafurile lor de copii bogaţi. La magazinul Co-op- îi auzeai înainte să-i vezi, cum strigau unii la alţii dintr-un raion în altul că nu mai e mozzarella proaspătă, apoi cum vorbeau peste capetele adolescenţilor din sat care stăteau la case, de parcă aceştia nici măcar nu ar fi existat.

Acum câţiva dintre ei au ajuns, din nu se ştie ce motiv, la colegiul din

Manton, orăşelul cel mai apropiat. Cei mai mulţi dintre ei sunt elevi în primul an la arte plastice. Vreo doi studiază moda. Se vede că toţi vin din familii care s-au aşteptat ca ei să ajungă la facultăţi bune şi în schimb au ajuns la Colegiul Manton, aşa că au un aer defensiv.

Tallulah îşi duce o mână la burtă. Carnea de acolo e încă atât de moale, ca osânza. Au trecut aproape trei luni de când a născut, dar are impresia că jumătate din măruntaiele ei încă sunt făcute din carnea bebeluşului. A încetat să-şi mai alăpteze copilul în urmă cu o săptămână şi din sâni încă îi mai curge lapte uneori, aşa că ţine tampoane în sutien. Porneşte telefonul şi se uită la fotografia cu Noah de pe ecranul

principal. I se strânge inima, un amestec de iubire insuportabilă şi frică. Timp de trei luni, ea şi Noah au fost de nedespărţit; prima zi la şcoală de săptămâna trecută a fost prima dată când l-a părăsit mai mult de câteva minute. Acum e la jumătate de oră distanţă de ea, un drum cu autobuzul, la zece kilometri şi jumătate, iar braţele îi par lipsite de greutate, sânii îi sunt grei. îi scrie un mesaj mamei sale. *Totul OK?*

Mama îi răspunde imediat. *Abia ne-am întors de la raţe. Totul bine.*

La masa vecină, Scarlett nu mai e atentă la bisericuţa ei şi se uită lung la telefon, într-un fel care sugerează că nu se uită de fapt la nimic. îşi rostogoleşte mărul pe

tavă încolo şi încoace cu degetele de la mâna liberă. Faţa ei, din profil, este interesantă: are un mic dâmb pe nas, o uşoară curbură a bărbiei. Gura îi e o linie subţire. Dar tot e cumva drăguţă, mai drăguţă decât oricare altă fată din şcoală, chiar şi decât cele cu nasuri perfecte şi buze pline. Se întoarce şi o surprinde pe Tallulah zgâindu-se la ea. Mijeşte ochii, apoi se întoarce cu spatele la ea, lasă picioarele la loc pe podea, ia mărul, îl vâră în buzunarul hanoracului şi îşi părăseşte grupul de prieteni fără să-şi ia la revedere de la nici unul dintre ei. Când trece pe lângă Tallulah, mijeşte din nou ochii, iar Tallulah îşi închipuie

preţ de o fracţiune de secundă că vede un zâmbet trecător pe faţa ei

.Tulburare de hiperactivitate cu deficit de atenţie

Marca sub care funcţionează o reţea de magazine aprovizionate de cooperative din Marea Britanie

6. *Iunie 2017*

Kim îl prinde pe Noah în scaunul de maşină şi îi dă o carte din material textil pe care să o răsfoiască. Ryan stă în spate cu el, în timp ce Kim urcă pe scaunul şoferului şi porneşte telefonul ca să caute adresa pe Google.

- Dark Place, spune ea în timp ce tastează. E doar la un kilometru şi jumătate distanţă, mă întreb de ce n-am mai auzit niciodată de ea.

îşi înfige telefonul în suport, apasă pe Start şi iese din fundătura liniştită unde

locuieşte de când avea douăzeci şi unu de ani. Fredonează distrasă ca pentru sine. Nu vrea ca Noah să-i simtă neliniştea, nu vrea ca Ryan să fie nevoit să facă faţă sentimentelor ei tot mai intense de groază şi frică.

Trec pe străduţele împestriţate de soare care leagă Upfield Common de Manton, cel mai apropiat oraş. Chiar înainte de sensul giratoriu care marchează sfârşitul satului, Google le spune să facă la dreapta, pe o stradă în unghi abrupt. Indicatorul e năpădit de liliac de vară, dar Kim distinge cuvintele „Upley Fold 800 m".

Este un drum cu o singură bandă şi conduce prudent, în caz că se întâlneşte cu vreun vehicul care vine din sens opus. Este aproape patru după-amiază

şi soarele încă e sus pe cer. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare şi îi spune lui Ryan:

- Poţi să cobori parasolarul pe partea lui Noah? Stă fix în soare.

Ryan se apleacă şi îl trage în jos. Noah arată ceva din cartea lui din material textil şi încearcă să-i spună lui Ryan ce este, dar încă nu a învăţat să vorbească, aşa că Ryan doar se uită la pagină şi spune:

- Da, porcuşor, aşa e. Porcuşor!

Google îi spune să vireze la dreapta la prima cotitură. Nu îi vine să creadă că există de fapt o cotitură la dreapta, dar iat-o, o linie de cale ferată pe mijlocul căreia creşte o dâră de iarbă. Aici gardul viu e atât de scund, încât Kim vede lanuri orbitoare de rapiţă, câteva

vaci profilându-se în depărtare, un pâlc de căsuţe. Apoi, după câteva minute, două porţi de metal, o alee cu pietriş care arată spre sud, numele „Dark Place” scris din fier forjat, sugestia unei case cu foişor în depărtare. Kim opreşte motorul şi îşi pune telefonul în geantă.

- Ce ai de gând să faci? întreabă Ryan.

Privirea ei scanează poarta în căutarea unei sonerii sau a unui sistem de intrare, dar nu găseşte nimic. O cărare se întinde de-a lungul aleii cu pietriş. Scoate căruciorul lui Noah din portbagaj şi îl asamblează, ferindu-se de musculiţele care îi roiesc în jurul feţei.

- Vino, îi spune lui Ryan, desfăcând legăturile din scaunul lui Noah. O să mergem pe jos.

Ryan îşi foloseşte telefonul ca să caute casa Dark Place pe Google şi îi oferă un comentariu de pe pagina de Wikipedia în timp ce merge. Kim e recunoscătoare că îi distrage atenţia de la gândurile ei.

- A fost construită în 1643, spune el. Uau, 1643, repetă. Dar cea mai mare parte a ars din temelii la câţiva ani după ce a fost construită. A stat nelocuită şaptezeci de ani şi aşa şi-a căpătat numele de „Dark Place”, de la lemnul carbonizat care o înconjura. Aripa în stil georgian a fost adăugată în 1721, iar cea în stil victorian, la sfârşitul anilor 1800, de către un proprietar de plantaţii de cafea pe nume Frederick de Thames. Care... Doamne... Se opreşte şi derulează

înapoi. Care a avut cel puţin treizeci şi opt de copii în Columbia, şapte în Marea Britanie şi a murit de gripă spaniolă la doar patruzeci şi unu de ani. Casa i-a rămas ultimei sale neveste, Carolina de Thames, care avea doar douăzeci de ani când i-a murit soţul, şi care i-a lăsat-o, la rândul ei, fiului său, Lawrence. în 1931, trei dintre copiii mai mari ai lui Frederick au complotat să-l asasineze pe Lawrence, dar bărbatul pe care l-au angajat să-l ucidă s-a prins într-o capcană de vulpi pe terenul Dark Place şi a fost găsit abia şase zile mai târziu, când fusese mâncat parţial de vulpi şi avea ochii scoşi de ciori. Avea ordinele de asasinare pe un formular semnat în buzunarul hainei. Cei trei fraţi care complotaseră

moartea lui Lawrence au fost trimişi la închisoare şi Lawrence a locuit în casă până la moartea sa, în 1998. în momentul acela, fără moştenitori în viaţă, casa a revenit pe piaţă şi a fost achiziţionată de un cumpărător necunoscut cu aproape două milioane de lire în 2002.

în timp ce merg, Kim se uită încolo şi încoace pe teren, la linia orizontului, peste tot în jurul ei, căutând semne ale fiicei sale. A sunat la toate cele trei companii locale de taxi înainte să plece de acasă şi nici una dintre ele nu a luat pe nimeni de la Dark Place în noaptea trecută.

Merg aproape zece minute până când vede în cele din urmă casa. Arată exact aşa cum se aştepta se să arate din

descrierea lui Ryan. O amestecătură de stiluri arhitecturale diferite, îmbinate laolaltă aproape perfect în trei aripi amplasate în jurul unei curţi centrale. Soarele se reflectă scânteietor din romburile geamurilor cu vitralii din aripa stângă şi din ferestrele batante şi ghilotină din dreapta. Ar trebui să fie o amestecătură fără rost, dar nu este; e splendid de frumoasă.

Pe alee sunt patru maşini şi o maşinuţă de golf. Chiar şi de aici, Kim aude nişte oameni care pleoscăie într-o piscină. Ryan o ajută să urce căruciorul lui Noah pe scările ce duc la uşa din faţă şi ea sună la uşă.

Răspunde un tânăr. Un câine Saint Bernard uriaş vine după el şi se prăbuşeşte, gâfâind, la picioarele lui.

Bărbatul e la bustul gol şi ţine un set de beri într-o mână şi un prosop de bucătărie în cealaltă.
Se uită de la Kim la Noah, la Ryan şi înapoi la Kim.
- Salut!
- O, bună. Numele meu e Kim. Mă întrebam dacă Scarlett e acasă? Sau părinţii ei?
- Ăă, da. Da, sigur. Staţi o secundă. Se întoarce şi strigă: Mama! Te caută cineva la uşă!
în spatele lui, Kim vede o scară din piatră deschisă la culoare, cu un covor în dungi aşezat pe mijloc. Vede tablouri moderne şi corpuri de iluminat de designer şi apoi apare o femeie îmbrăcată într-o rochie albă lejeră şi încălţată cu şlapi albi. Câinele se ridică

greoi să o salute pe femeie, care se uită curioasă la Kim de dincolo de uşă. Băiatul îi zâmbeşte lui Kim şi apoi dispare.

- Da? spune femeia.
- îmi pare rău că vă deranjez aşa, într-o sâmbătă.

Femeia se uită peste umărul ei la aleea din pietriş şi spune:

- Cum aţi ajuns aici?
- Oh, spune Kim, am parcat la poartă şi am venit pe jos.
- Dar sunt opt sute de metri! Trebuia să sunaţi la uşă.
- Păi, ne-am uitat, dar n-am văzut nici o sonerie.
- Of, da, scuze, e un senzor de mişcare. Trebuie să staţi peste el. Multă lume îl ratează. Trebuia să sunaţi.

- Păi, nu aveam nici un număr. Sau de fapt, aveam un număr, dar nu mi-am dat seama cât de departe e casa de poartă, dar oricum, e în regulă. Doar că... o caut pe fiica mea.
- O, spune ea, sunteţi mama lui Mimi? Cred că a plecat de dimineaţă...
- Nu, spune Kim. Nu. Scuze. Nu sunt mama lui Mimi. Sunt mama lui Tallulah. A fost aici aseară?
- Tallulah? Femeia îl scarpină absentă pe câine pe cap, cu o mână care poartă un singur inel lat pe inelar. Doamne, nu, nu cred că cunosc vreo Tallulah.
- Lula? sugerează ea.

Detestă numele Lula, dar prietenii fiicei sale mereu i-au scurtat numele; e ceva ce a învăţat să accepte.

- Nu. Femeia scutură din cap. Nu. N-am auzit nici de Lula. Sunteţi sigură că a fost aici?
Kim e înfierbântată şi neliniştită. Nu e umbră unde stă şi soarele îi bate drept în ceafă. Simte cum o umezeală fierbinte îi năpădeşte tot corpul şi o cuprinde un acces de furie faţă de femeia asta, în rochia ei albă apretată şi cu părul proaspăt pieptănat, cu tenul răcorit şi uscat şi sugestia din accentul ei englezesc sacadat că într-un fel Kim greşeşte şi e în locul nepotrivit. încuviinţează din cap şi încearcă să-şi păstreze o voce plăcută.
- Da. Am vorbit cu fiica dumneavoastră acum câteva ore. A spus că Tallulah a fost aici aseară cu prietenul ei, Zach, şi au plecat cu un

taxi la trei dimineaţa. Dar am sunat la toate numerele de taxi şi nici una din companii nu a înregistrat vreo cursă de la adresa asta sau de nicăieri din apropierea acestei adrese. Şi e aproape patru după-amiaza şi fata mea tot n-a venit acasă. Iar el - arată în spatele ei la Noah în căruciorul lui - e fiul lui Tallulah şi ea nu l-ar părăsi niciodată intenţionat. Niciodată.

Vocea începe să-i tremure periculos şi inspiră cu putere ca să nu izbucnească în plâns.

Femeia nu arată deloc tulburată de această dovadă de emoţie.

- Scuze, spune după o pauză. Cum spuneaţi că vă numiţi?
- Kim. Iar el e Ryan. Fiul meu. Şi Noah. Nepotul meu.

- Doamne, spune femeia. Bunică! Arătaţi mult prea tânără ca să fiţi bunică. Mă rog. Eu sunt Joss. întinde mâna spre Kim să i-o strângă şi apoi spune: Haideţi atunci. Hai să vedem ce are de spus Scarlett despre toate astea. Veniţi cu mine.

îi conduce prin curte, printr-o poartă înaltă din fier forjat fixată într-un zid vechi de cărămidă, năpădit de iederă. Câinele uriaş tropăie greoi în urma lor. Curtea e presărată cu figurine mici din piatră albă aşezate pe socluri din plexiglas. O urmează pe o alee din dale mărginită de plante sculpturale în ghivece smălţuite cu cobalt şi apoi dau colţul.

în faţa lor e piscina.

Se află pe o terasă din marmură crem cu o pagodă cu perdele la un capăt, în care se găseşte un divan uriaş cu perne de culoare crem. Pe lungimea ei sunt aranjate în diagonală şezlonguri din lemn cu perne crem asortate. Plutind în centrul piscinei, pe un flamingo gonflabil de culoare roz aprins, este o fată înaltă şi slabă, cu părul verde fosforescent şi un sutien de baie bandou de culoare neagră. îi aruncă o privire curioasă lui Kim şi însoţitorilor ei. Apoi spune: „O!”, când îi pică fisa.

- Tallulah? spune Joss, ferindu-şi cu o mână privirea de soarele care se reflectă din suprafaţa apei. Se pare că a fost aici aseară. Ai idee unde s-a dus?

Scarlett se împinge până la marginea piscinei pedalând cu palmele prin apă,

apoi coboară de pe flamingo şi urcă scările din piatră. îşi trage un prosop negru în jurul corpului şi se aşază la o masă rotundă din lemn de tec, plină de lumânări albe în pahare de sticlă.
Kim se aşază faţă în faţă cu ea.
- Ştiu, începe ea, că ai spus că nu ştii unde s-au dus. Ştiu că ai spus că lui Tallulah i s-a făcut rău şi au luat un taxi. Dar toate firmele de taxi spun că nu au luat pe nimeni de aici. Mă întrebam doar dacă s-a mai întâmplat ceva aseară care ar putea să explice unde sunt.
Scarlett râcâie ceara de pe una din lumânări şi nu o priveşte pe Kim.
- Serios, spune ea, sincer. Asta e tot ce ştiu.
- Şi i-ai văzut când au urcat în maşină?

- Nu. Eram aici, cu Mimi. Şi a venit Zach şi a spus că Lulei îi e rău şi că o duce acasă, şi că vine un taxi.

- A spus asta? Că vine un taxi? Sau a spus că o să cheme unul?

Scarlett ridică din umeri. Kim priveşte mărgeluţele de apă ca de cristal cum se încheagă şi se prăbuşesc de pe umerii ei ascuţiţi şi îi coboară pe braţe formând râuleţe.

- Sunt destul de sigură că a zis că vine unul.

Cu coada ochiului, Kim îl vede pe Ryan dând târcoale. Trage un scaun pentru el şi el se aşază, aducând căruciorul lui Noah aproape de el.

- Deci crezi că există o posibilitate ca Zach să fi încercat să cheme un taxi şi

să nu fi putut nimeni să trimită unul şi ei să fi ajuns să o ia pe jos?
- Da. zice Scarlett. Presupun.
Kim se întoarce spre fratele lui Scarlett, care stă la capătul unui şezlong dincolo de piscină şi ţine o sticlă de bere fixată între genunchi.
- Tu ai fost aici aseară, la petrecere? îl întreabă.
El ridică o mână defensiv şi spune:
- Nu. Eu nu. Abia am venit acasă azi-dimineaţă.
Kim oftează.
- Şi dacă ar fi luat-o pe jos, unde ar fi ajuns?
Scarlett ridică iar din umeri.
- Depinde, presupun. încotro au luat-o. Dacă au luat-o pe alee, ar fi ajuns la drumul principal, sau la Upley Fold,

dacă ar fi cotit greşit. Dacă au luat-o pe cărarea din spate, ar fi ajuns înapoi, în Upfield Common.

- Cărarea din spate?
- Da, răspunde ea, fluturând din mână într-un arc vag în spatele ei. Acolo.

Kim se uită peste umărul ei. Nu vede decât iarbă, şi straturi de flori, şi garduri vii, şi alei de pietriş, şi trepte din piatră ciobite, şi ceasuri solare, şi pergole.

- Unde?
- Mai încolo, zice Scarlett. în spate. E o cărare acolo care trece prin pădure şi iese în capătul din spate al Upfield Common. Aproape de Maypole. Uneori o luam pe acolo ca să merg la şcoală.
- Cât de departe?

Joss intervine.

- Un kilometru şi jumătate, sau mai mult. Dar n-aş recomanda. Mai ales cu un bebeluş. Chiar trebuie să ştiţi unde mergeţi, altfel o să vă rătăciţi.
- Tallulah ştia despre cărarea din spate?
Scarlett ridică din umeri.
- Nu cred, spune. Nu a mai fost niciodată aici, aşa că nu are nici un motiv să fi ştiut de ea.
- Şi mai cine, continuă Kim. Şi mai cine a fost aici aseară?
- Doar noi trei, spune Scarlett, şi Mimi. Lexie Mulligan a fost aici înainte să plece. Locuieşte la Maypole House. Mama ei e intendenta de acolo. Ştiţi, Kerryanne Mulligan?
Kim încuviinţează din cap. O cunoaşte bine pe Kerryanne. Toată lumea din

Upfield Common o cunoaşte pe Kerryanne. E impresionantă.

- Da. Fata ei. Are douăzeci şi ceva de ani. Dar a plecat devreme. Era cu maşina. Şi l-a luat pe amicul meu, Liam, cu ea.
- Deci, după aceea, aţi fost doar tu, Tallulah, Zach şi... Mimi?

-Da.

- Şi mama şi tatăl tău?
- Mama era aici. Dormea. Tata e plecat cu afaceri.

Kim se întoarce către Joss, care stă pe treptele din spatele ei, ascultându-le conversaţia.

- Nu se întâmplă să aveţi camere de supraveghere, nu? Oriunde pe teren?

Joss confirmă din cap şi spune:

- Ba da, o grămadă. Dar mă tem că n-am nici cea mai vagă idee cum să le folosesc.
îi aruncă o privire fiului său.
- Rex? Ai idee cum să ne uităm la filmările de pe camere?
Rex face o grimasă.
- Nu chiar. Ştiu că e un fel de panou centralizat în biroul lui tata, dar nu l-am folosit niciodată.
Kim spune:
- Credeţi că am putea încerca?
Iar când o spune simte cum dispoziţia se schimbă imediat. Până acum a fost o abatere minoră, desfăşurată în condiţiile stabilite de ei. Acum le cere oamenilor să intre în casă, să deschidă uşi, să-şi dea seama cum să folosească echipamente. îi vede pe cei trei cum

schimbă priviri între ei. Apoi Joss se ridică în picioare, se apropie de Kim şi spune:

- Vă spun eu cum facem. Ca să scutim deranjul în biroul lui Martin, o să-l rog pe Rex să se uite imediat. O să-l rog să-l sune pe Martin ca să-i explice. Scarlett are numărul dumneavoastră. Vă sunăm dacă aflăm ceva.

Kim încă mai are atâtea lucruri de întrebat, atâtea întrebări la care are nevoie de răspunsuri. Nu e gata să plece.

- Ai spus că Tallulah nu a mai fost aici? întreabă, cu o notă de disperare în glas. Iar la telefon mai devreme ai spus că nu prea o cunoşti. Adică, nici măcar nu ştiai că are un copil. Aşa că... adică, de ce a venit de fapt încoace?

Scarlett îşi trage prosopul peste umeri ca pe o pelerină şi îşi freacă urechile cu colţul lui.

- Mai stăm de vorbă uneori, spune ea, la şcoală. Apoi am văzut-o în pub aseară şi am băut câteva pahare şi dintr-una într-alta am ajuns aici.

Ochii lui Kim o măsoară din nou, o fată deşirată şi toată numai colţuri cu care fiica ei stătea de vorbă uneori. Priveşte cu atenţie detaliile ei;

piercingurile care reflectă lumina, tatuajul de pe omoplat, unghiile de la picioare lăcuite perfect. Iar privirea ei se opreşte asupra unui semn negru de pe laba piciorului lui Scarlett, un tatuaj mic, o pereche de litere pe care la început nu le distinge bine. Apoi vede că e simbolul „trade mark"-. Mâna lui

Scarlett se întinde şi acoperă tatuajul, iute şi cu putere, de parcă ar fi plesnit o muscă. Privirile li se întâlnesc o clipă şi Kim vede ceva defensiv şi crud trecând peste chipul lui Scarlett.

îşi trage geanta pe umăr.

- Ar fi posibil, spune ea, să vorbesc cu prietena ta, Mimi, crezi? Ai numărul ei?
- Nu ştie nici ea mai multe.
- Te rog?
- O s-o rog să vă sune, spune Scarlett.

Peste un minut împing căruciorul lui Noah înapoi pe poarta de fier forjat, prin curtea din faţă, iar Joss stă sub un umbrar de floarea-pasiunii alături de câinele ei gigantic, făcându-le cu mâna, iar în timp ce merg spre alee, Kim aude plesnetul corpurilor care

lovesc suprafaţa răcoroasă şi albastră a piscinei şi un mic chiţăit de râs

.„Marcă înregistrată”, în limba engleză şi în limbajul comercial universal

7. *August 2018*

Sophie provine dintr-o familie de oameni cărora le place să iasă în aer liber. Merg în vacanţe cu drumeţii, şi în vacanţe cu barca, şi în vacanţe la schi. Tatăl ei aleargă la maratoane, mama ei joacă golf şi tenis, amândoi fraţii ei lucrează în domeniul sportului. Sophie a fost înotătoare. Are medalii, şi cupe, şi diplome într-o ladă mare din mansarda părinţilor ei şi încă mai are un fizic de înotătoare, cu toate că acum abia dacă mai înoată vreun pic. Când erau cu toţii mici şi o enervau pe mama lor, îi înfăşură în haine şi îi încuia în

grădina din spatele casei. Mârâiau o vreme şi apoi îşi găseau ceva de făcut. De obicei, asta presupunea să urce în copaci foarte înalţi şi să se legene de lucruri care nu erau făcute pentru legănat. Deci Sophie se simte în largul ei în aer liber şi e încrezătoare în capacitatea sa de a se orienta şi de a face faţă obstacolelor singură, fără ajutor. Aşa că porneşte în pădure, îmbrăcată potrivit şi echipată cu apă, batoane energizante, o baterie externă pentru telefon, busolă, nişte plasturi, cremă de soare, o pălărie şi un pachet de conuri din plastic de culoare roşu aprins pe care le poate presăra prin pădure la anumite intervale dacă trebuie să-şi găsească drumul înapoi.

în pădure, coronamentele copacilor sunt imense şi sunt străpunse de foarte puţin din soarele palid şi auriu de august. După un metru şi ceva, simte cum temperatura începe să scadă. Ţine busola în mâna dreaptă şi urmează calea ghidându-se după săgeata care îi spune încotro să meargă.

După douăzeci de minute, densitatea mijlocului pădurii începe să se subţieze din nou şi se văd cărări bătute şerpuind printre copaci, semne ale oamenilor, gunoaie, un rahat de câine într-o pungă de plastic verde atârnată de o creangă. Verifică din nou harta, acum că şi-a recăpătat pentru câteva clipe semnalul la telefon şi descoperă că urmează să iasă pe o potecă. Mişcă harta cu degetele pe

ecran şi vede reprezentarea liniară a unei clădiri mari în partea dreaptă.

După o clipă vede un foişor şi o giruetă. Apoi vede silueta unui zid străvechi de cărămidă şi o perdea de viţă canadiană roşu aprins. Se strecoară printr-un şir de copaci care mărginesc zidul şi se trezeşte în faţa unei porţi ruginite de metal, cu un lacăt spart atârnând de barele ei, apoi trece de poartă şi pătrunde într-un petic de teren împădurit; în faţa ei se vede scânteierea cerului albastru, apoi intră pe o peluză neîngrijită, decolorată de soare, care coboară însoţită de trepte late de piatră, năpădite de ciulini, spre o casă care aduce cu ceva dintr-un film de Tim Burton.

Sophie îşi recapătă răsuflarea şi duce mâna la gât.

Pe măsură ce aleargă spre casă pe peluza în trepte, vede cum apare piscina; este verde închis, cu o prelată ruptă trasă pe jumătate deasupra ei, cu frunze moarte şi descompuse din iarna trecută îngrămădite în jur. O pagodă aflată la un capăt al piscinei a fost acoperită cu graffiti în culori ţipătoare.

Terasa dintre piscină şi casă e plină de doze goale de bere şi mucuri de ţigări, accesorii pentru droguri şi pungi de chipsuri şi cutii de mâncare la pachet.

Cum poate o casă atât de magnifică, se întreabă Sophie, ca să nu mai vorbim de valoarea ei de piaţă, să fi fost lăsată

în halul acesta? De ce nu e îngrijită, chiar şi cât timp e nelocuită?

înconjură casa, încercând să tragă cu ochiul pe geamuri prin spărturile din obloane. în faţa casei este o curte bogat decorată, iar dincolo de ea, o alee lungă, mărginită de chiparoşi, care pare să se întindă preţ de un kilometru şi jumătate, dacă nu mai mult. Se întoarce să se uite la uşa din faţă. Deasupra ferestrei în formă de evantai, săpată în cărămizile închise la culoare, este data 1721 d.Hr.

Aici, aerul e dens şi tăcut, şi nu se mai vede nimic altceva. Casa asta aproape că se află pe o insulă. Sophie se întreabă ce s-a întâmplat cu familia care a locuit aici, cu managerul de fonduri speculative, şi soţia sa

fermecătoare, şi fiica lor, adolescentă talentată. Unde sunt acum şi ce, Doamne iartă-mă, i-a apucat să lase în paragină un asemenea loc?

Se uită la ceas pe telefon. E aproape ora prânzului.

Se opreşte la capătul de sus al grădinii pentru a trece încă o dată în revistă grandoarea casei. Face o fotografie, apoi îşi vâră telefonul în rucsac şi porneşte înapoi pe potecă, intrând în pădure

.8. *Octombrie 2016*

- A sunat iar Zach.

Tallulah îi aruncă o privire mamei sale.

- Acum vreo oră. Se întreba dacă ştiu unde eşti, că nu răspunzi la telefon.

Fata ridică din umeri şi se duce la monitorul pentru bebeluşi de pe blatul din
bucătărie şi îşi lipeşte urechea de el, atentă la sunetul respiraţiei fiului ei în somn.

- De când doarme?
- De vreo treizeci şi cinci de minute.

Se uită la ceas. E patru şi jumătate. O să i se facă foame dintr-un minut în altul. Are un interval de timp scurt în care să se schimbe, să bea o cană de ceai, să-şi facă temele. E la colegiu de patru săptămâni deja şi a intrat într-o rutină destul de trainică.

- O să-l suni?
- Pe cine?

- Pe Zach, răspunde mama ei, nerăbdătoare. O să-l suni? Nu poţi să-l ignori la nesfârşit.

Tallulah încuviinţează din cap.

- Ştiu, spune ea. Ştiu.

îşi deznoadă şireturile de la pantofii sport şi îi scoate din picioare. Apoi oftează. Zach a întrebat-o dacă pot să se împace când a venit în vizită la Noah sâmbăta trecută. A fost ciudat, deoarece cât timp a fost însărcinată, tot ce îşi dorea pe lumea asta era să se împace cu Zach. Dar acum e mamă, acum e la colegiu, e ca şi cum nu ar mai fi aceeaşi persoană, iar persoana care este acum nu vrea să fie cu nimeni. Vrea doar să-şi împartă patul şi trupul cu Noah.

Ea şi Zach erau împreună de aproape trei ani când a rămas însărcinată. Nu i-a spus că e gravidă până când era în luna a patra şi atunci el s-a crizat şi a zis că are nevoie de timp să se hotărască ce părere are despre asta. Iar acum ştie ce părere are, dar Tallulah nu mai e sigură că ea ştie.

- E un băiat bun, să ştii, continuă mama ei.

- Da. Ştiu. încearcă să-şi ascundă exasperarea. îi datorează mamei sale totul în momentul de faţă şi nu vrea să pară nerecunoscătoare. Doar că nu ştiu ce să-i spun.

- Ai putea să-i spui asta, sugerează mama ei.

- Da, dar atunci s-ar putea să încerce să mă convingă şi n-am energie pentru aşa ceva.

Tallulah e mereu atât de obosită. Pe timpul verii a fost bine: Noah dormea cea mai mare parte din zi când era nou-născut, aşa că ea a avut suficient timp să se pună la punct cu somnul. Dar acum e mai mare şi se trezeşte mai des, ea e la colegiu trei dimineţi pe săptămână şi are de învăţat în zilele petrecute acasă, iar somnul din timpul zilei este acum ceva de domeniul trecutului.

- Dacă Zach începe să plângă sau ceva, o să cedez. Ştiu că aşa se va întâmpla.

Mama ei îi dă o cană cu ceai, îşi trage scaunul din faţa ei şi se aşază.

- Dar ce e? începe ea. De ce nu eşti sigură?
-Păi... Nu...
Dar e scutită de la a fi nevoită să găsească cuvintele pentru a explica un lucru pe care nu îl poate explica de sunetul făcut de Noah pe monitorul pentru bebeluşi, trezindu-se din somnul de după-amiază. Mama ei dă să se ridice, dar Tallulah îşi doreşte încântarea şi distragerea atenţiei de care are parte când îl ridică pe băiatul ei din cearşafurile calde şi îl ia în braţe, strângându-l la piept, îşi doreşte căldura dulce a răsuflării sale pe clavicula ei.
- Mă duc eu, zice ea. Mă duc eu.
A doua zi, Tallulah are ore de dimineaţă.

Pleacă de acasă imprimându-şi în minte vinieta cu Noah în braţele mamei sale, cu Ryan în uniforma de şcoală, încălzindu-i la microunde laptele lui Noah pentru că ea a întârziat şi nu are timp să se ocupe singură, şi stă în staţia de autobuz de vizavi de fundătura lor. Autobuzul întârzie. După toată graba de dimineaţă, după ce nici nu şi-a luat la revedere cum trebuie de la bebeluşul ei, oftează nerăbdătoare. Atunci devine conştientă de o prezenţă alături de ea şi se întoarce şi o vede pe Scarlett Jacques lunecând pe banca din plastic.

- Nu l-am pierdut, atunci? zice ea, cu răsuflarea tăiată.

Preţ de o fracţiune de secundă, Tallulah nu îşi dă seama că Scarlett vorbeşte cu ea şi nu răspunde.

- O s-o iau ca pe un nu, zice Scarlett.
- Scuze, spune Tallulah. Da. Adică nu. Nu l-ai pierdut. întârzie.
- Pfiu, zice Scarlett, scoţându-şi căştile din buzunarul hainei de ploaie supradimensionate şi începând să şi le vâre în urechi. Apoi se opreşte şi spune: Te cunosc, nu-i aşa? Eşti la Colegiul Manton, da?

Tallulah confirmă.

Scarlett încuviinţează şi ea din cap şi spune:

- Te-am mai văzut pe acolo. Ce studiezi?
- Asistenţă socială. Primul an.
- Ah, deci şi tu eşti nouă?
- Da. De câteva săptămâni. Dar tu? întreabă Tallulah, deşi ştie exact ce studiază Scarlett.

- Arte plastice. Primul an.
- Ce mişto, zice Tallulah, iar apoi îşi doreşte să nu fi spus *mişto.*
- Mda, e de rahat, de fapt. Adică, *voiam* să merg la Arte la Londra, dar ai mei nu m-au lăsat. Din cauza călătoritului. Şi am zis: bine, atunci închiriaţi- mi un apartament. Şi au zis că în nici un caz, şi apoi n-am luat o notă suficient de bună la examenul de arte ca să intru, oricum, la vreunul din colegiile bune, nu pentru că nu m-aş pricepe la arte, ci doar pentru că n-am lucrat cât trebuia, povestea vieţii mele, şi mda. Aşa am ajuns aici.

Amândouă se întorc la auzul huruitului distinctiv al autobuzului verde de modă veche care deserveşte zona lor, când

acesta apare în partea îndepărtată a terenului comun.

- Stai prin zonă, atunci? întreabă Tallulah.

- Nu. Mă rog, oarecum. La vreo trei kilometri. Dar am stat peste noapte la iubitul meu. E la May pole.

Ridică din umeri în direcţia conacului vechi şi impunător de peste terenul comun.

- Ai voie să dormi acolo?

- Nu. Sigur că nu. Dar am o relaţie „specială” cu intendenta de acolo. Mă adoră. Şi sunt prietenă şi cu fiică-sa, aşa că se face că nu ştie.

Autobuzul se apropie şi fetele se ridică. Tallulah nu ştie ce se va întâmpla acum. O să stea împreună? O să continue discuţia?

însă decizia e luată în locul ei. Scarlett vede o prietenă în spatele autobuzului şi se îndepărtează de Tallulah, aruncându-şi rucsacul pe scaun şi apoi trântindu-se lângă el, iar vocea i se propagă zgomotos, aproape supărător, pe culoar până în faţa autobuzului, unde Tallulah stă singură. Dar când Tallulah se întoarce, o singură dată, să se uite la Scarlett, vede că şi aceasta o priveşte

.**9.** *Iunie 2017*

Kim îşi dă jos hainele şi intră în duş, repede, înainte ca apa să se încălzească. Tot episodul de la casa lui Scarlett a făcut-o să se simtă murdară şi epuizată. Şi-o închipuie pe mama lui Scarlett stând la uşa din faţă, cu câinele ei uriaş, care gâfâie, urmărindu-i cum

împing neîndemânatici căruciorul lui Noah pe cărarea de pietriş, până la aleea care dă în stradă.

- M-aş oferi să te duc cu maşina, a strigat ea, dar am băut câteva pahare! îmi pare rău!

Maşina lui Kim era ca un cuptor când au ajuns la ea, iar Noah, obosit şi înfometat, a urlat tot drumul, de la capătul aleii până la locul de parcare din faţa casei lui Kim, moment în care a adormit imediat. Acum Ryan stă cu el în maşină.

în duş, simte sarea propriei transpiraţii în timp ce apa i se scurge pe faţă.

O dată la câteva secunde, trage cu ochiul prin spaţiul lăsat de perdeaua de duş la telefonul pe care l-a lăsat aşezat pe chiuvetă, sprijinit în echilibru de

cana cu periuţe de dinţi, uitându-se să vadă dacă a pierdut vreun apel sau vreun mesaj.

După duş, se îmbracă cu nişte pantaloni scurţi curaţi, un sutien şi un tricou nepurtate. Tot ce a purtat mai devreme e umed şi fleşcăit şi ajunge direct în coşul de rufe. Se uită din nou la telefon. Tot nimic.

Frica îi strânge stomacul din nou; vine şi pleacă în valuri. Se aşază pe marginea patului şi se gândeşte la pădurea din spatele casei lui Scarlett. încearcă să şi-i imagineze pe Zach şi pe Tallulah, aşteptând în întuneric un taxi care nu mai vine, renunţând după o vreme şi unul dintre ei spunând: „Pădurea asta ne scoate în Upfield. Putem să încercăm s-o tăiem pe acolo”.

A fost o noapte caldă; poate chiar ar fi părut interesant şi poate au crezut că aerul proaspăt o s-o ajute pe Tallulah să-şi limpezească mintea.
Kim o sună pe Megs.
- Te deranjează, spune ea, dacă îl las pe Noah cu tine puţin? Cred că ştiu unde s-ar putea să fie Zach şi Tallulah şi aş vrea să mă duc să arunc o privire.
O pauză, apoi Megs spune:
- Deci încă nu s-au întors?
Kim închide ochii. E altfel când ai băieţi, ştie asta. Dar chiar şi aşa, e frustrată de lipsa de îngrijorare a lui Megs. Şi-o imaginează la fel cum a lăsat- o în dimineaţa asta, întinsă în grădina din spate, cu soţul ei încordat, bucurându-se că nu are nici o responsabilitate, nimic de făcut.

- Nu, spune ea. Nu s-au întors. Şi nici una din firmele de taxi din zonă nu pare să-i fi luat de la casa prietenei lor azi-noapte. Aşa că am o teorie că s-ar putea să se fi rătăcit în pădurea din spatele şcolii. Vreau să mă duc să arunc o privire.
- Oh, spune Megs. Bine. Pare puţin probabil. Adică e aproape ora cinci. Asta ar însemna că sunt în pădurea aia de azi-noapte. Sigur nu se poate rătăci nimeni acolo atâta timp, nu?
- Păi, poate au avut un accident? Au căzut într-un... nu ştiu, vreun puţ vechi sau ceva. Mă rog. Vin cu Noah imediat. Pe curând.

închide fără a aştepta să audă ce mai are Megs de spus.

Kim şi Ryan îşi petrec două ore cutreierând pădurea, dar nu găsesc nici urmă de ei. Nici un puţ. Nici o groapă. Nici o capcană. Nici un indiciu. Nimic. Când trec după aceea pe lângă căminul de pe terenul şcolii Maypole House, Kim se uită în sus la ferestre. îşi aminteşte că Scarlett le-a povestit că fiica lui Kerryanne Mulligan a fost cu ei în seara precedentă; Lexie a spus că o cheamă. Ea şi Ryan se îndreaptă spre poarta de securitate şi sună la o sonerie pe care scrie „Administrator reşedinţă”. La interfon răspunde o femeie.

- O, bună ziua. Kerryanne?
- Da, eu sunt.
- Bună, sunt Kim Knox. Locuiesc dincolo de terenul comun. Cred că

mama mea avea grijă de mama dumneavoastră când era la Springdale.
- Da, da. Te cunosc. Şi îmi amintesc de mama ta. Aducea chec jamaican cu ghimbir în camera mamei când veneam să o vizitez la ceai. Paula, nu-i aşa?
Kim zâmbeşte la auzul numelui mamei sale.
- Da! Aşa e. Şi pe mama dumneavoastră o chema Vanda?
- Da! Exact. Ce memorie! Ce mai faci? Vrei să intri?
- Păi, da, mulţumesc. Sunt cu fiul meu.
- Minunat, spune Kerryanne. Etajul doi, camera 205.
în apartamentul lui Kerryanne miroase a mâncare gătită, iar pe plită are ceva aburind. O femeie mai tânără stă pe canapeaua în formă de L aşezată cu

faţa la o terasă care dă spre pădurea prin care Kim tocmai i-a căutat pe fiica ei şi pe iubitul acesteia.

- Intraţi! spune Kerryanne. Intraţi. Ea e fiica mea, Lexie, stă cu mine câteva zile. Lexie, ea e Kim, e fata uneia dintre îngrijitoarele lui buni din Springdale. Şi mama ta e...?

Kim scutură din cap.

- Nu. Nu, a murit acum doi ani.
- Oh, îmi pare rău să aud. Cred că era foarte tânără.
- Şaizeci şi doi de ani, spune ea.
- Oh, nu. Vai. Nu cu mult mai în vârstă decât mine. îmi pare tare rău.
- Mda, mă rog. Şi mama dumneavoastră? A...?

- Acum patru ani. Dar avea optzeci şi opt. Aşa că, ştii, nu pot să mă plâng. Dar o adora pe mama ta. Chiar o adora.
îşi zâmbesc cu tristeţe una alteia un moment, gândindu-se la bietele lor mame răposate, apoi Kerryanne se adună şi spune:
- în fine, ce pot face pentru tine?
- Păi, spune Kim, de fapt, cu Lexie voiam să vorbesc.
Lexie se întoarce la auzul numelui ei şi spune:
-O?
Lexie este o tânără drăguţă, cu păr de culoarea mahonului, tuns bob cu un breton retezat drept, ochelari de citit mari, cu rame negre, jeanşi skinny şi un tricou voit neglijent.
- Ai fost acasă la Scarlett aseară?

- Da! răspunde ea vesel. De unde ştiţi?
- Păi, pentru că şi fiica mea a fost acolo. Tallulah. Şi iubitul ei, Zach. Şi ideea e că Tallulah şi Zach nu s-au întors acasă. Şi se pare că au plecat de acolo la trei dimineaţa. Tocmai am fost în pădurea din spate, zice Kim, arătând dincolo de uşa glisantă din sticlă. M-am gândit că poate s-au rătăcit pe drumul înapoi, dar nu-i nici urmă de ei. Şi ştiu că tu ai plecat devreme, dar mă întrebam dacă ai remarcat ceva. Dacă ai ştiut ceva. Dacă ai văzut ceva. Pentru că încep să rămân fără idei!
încearcă să-şi păstreze o voce echilibrată, un ton normal, dar cuvintele încep să i se spargă când ajunge la concluzie şi apoi se trezeşte că plânge. Kerryanne dă fuga în

bucătărie să-i aducă un şerveţel, iar Lexie o priveşte cu o îngrijorare autentică.

- Oh, Doamne, îmi pare aşa de rău! îngrozitor! Cred că sunteţi atât de îngrijorată.

Kim încuviinţează din cap şi ia şerveţelul de la Kerryanne şi îl ţine la obraji.

- Adică, zice ea, sunt sigură că nu-i nimic. Sunt sigură că sunt doar, mă rog, copii, că doar...

Dar se opreşte fiindcă nu e sigură de aşa ceva. Singurul lucru de care e sigură este că Tallulah nu l-ar părăsi niciodată intenţionat pe Noah şi că trebuie să i se fi întâmplat ceva îngrozitor.

Kerryanne îi conduce pe Kim şi Ryan la canapeaua cea mare şi îi invită să ia loc.

- Sincer, începe Lexie. Mi-aş dori să am ce să vă spun. Dar nu am. Eram în pub, la Swan & Ducks, cu o prietenă veche de la şcoală. Acolo era un grup, un grup de tineri, adolescenţi, poate de douăzeci de ani, şi erau destul de gălăgioşi. Am recunoscut-o pe una dintre ei, pe Scarlett. A învăţat aici. Mereu ne-am înţeles destul de bine. Aşa că m-am dus să o salut şi cât ai zice peşte m-au tras în grupul lor şi m-am simţit un pic ciudat, pentru că evident, sunt ceva mai mare decât ei. Plus că eu eram trează. Iar ei nu erau.
- Şi Tallulah era acolo atunci?

- Da, era acolo. Stătea cu un băiat, iubitul ei, cred. Kim încuviinţează din cap. La început păreau cam tăcuţi. Asta am observat. Iar apoi Scarlett a adus o tavă cu shoturi la masă şi apoi încă una şi toată lumea a devenit mai zgomotoasă, şi mai zgomotoasă, şi apoi s-a făcut ora închiderii şi vorbeau cu toţii să se ducă pe jos până acasă la Scarlett, s-o ia prin pădure, iar eu m-am gândit că ar putea să aibă vreun accident, cine ştie? Aşa că m-am oferit să-i duc cu maşina.
- Pe toţi?
- Nu, nu pe toţi, doar pe cinci dintre ei. A fost cam înghesuială şi nu tocmai legal, dar tot mi s-a părut că e mai sigur decât să umble toţi prin pădure aşa ameţiţi cum erau.

- Şi ce s-a întâmplat când ai ajuns acolo?
- Păi, era foarte cald azi-noapte, după cum ştiţi, şi toate luminile erau aprinse la piscină şi s-au dezbrăcat cu toţii şi au sărit în apă.
- Şi Tallulah?
- Da. A sărit în tricou şi chiloţi. Părea cam jenată.
- Păi da, încă n-a scăpat complet de greutatea luată în sarcină.
- Are un copil?

Lexie pare surprinsă.

- Da. Noah, are un an.
- Vai, arată atât de tânără.
- Este.

Kim îşi înăbuşă încă un val de lacrimi şi se forţează să zâmbească.

- Deci au sărit cu toţii în piscină. Şi apoi?
- Păi, cumva... în momentul ăsta am simţit că trebuie să-i supraveghez. Adică mama lui Scarlett era undeva în casă, dormea, cred, şi mi-am dat seama că sunt singura persoană trează de la petrecere, aşa că trebuia să stau cu ochii pe toată lumea. Am rămas până pe la unu. La ora aia toată lumea ieşise din piscină şi a apărut puţină... Se uită la Kim iute cu colţul ochiului. ... iarbă. Puţină votcă. Muzică. Dar petrecerea se potolise un pic. Tallulah şi iubitul ei au intrat în casă. Apoi Mimi s-a dus în casă. Aşa că am hotărât să mă întorc. Un tip, Liam, a venit cu mine cu maşina, pentru că lucrează aici, la şcoală. Şi asta a fost tot.

- Liam? întreabă Kim bănuitoare. Cine e Liam?

- E asistent didactic aici. Locuieşte în apartamentul de deasupra. A ieşit cu Scarlett la un moment dat, dar au rămas prieteni.

- Este, adică, este...

Kim nu-şi găseşte cuvintele.

Lexie scutură din cap.

- A, nu, spune ea. Doamne, nu, nu trebuie să vă faceţi griji din cauza lui Liam. E cel mai drăguţ tip din lume. Sincer.

Kim clatină din cap, circumspectă. Apoi spune:

- Şi a fost ceva, aseară - sub suprafaţa lucrurilor? Ai avut senzaţia că se întâmplă ceva nepotrivit?

Lexie îşi răsfrânge buza de jos şi scutură încet din cap.
-Nu.
- Iar când ai plecat, cine mai era?
- Tallulah. Iubitul ei. Scarlett şi Mimi.
- Bun, spune Kim, începând deja să se ridice în picioare. îţi mulţumesc tare mult, Lexie. Chiar apreciez timpul acordat şi îţi mulţumesc tare mult că i-ai condus aseară, că ai avut grijă de ei. Copii beţi în piscină. Nici nu vreau să mă gândesc.
- Nu, spune Lexie. Aşa zic şi eu.
- Păi, mulţumesc. Şi acest Liam. Crezi că merită să stau de vorbă cu el? Ar putea să aibă vreo idee?
- Mă îndoiesc, răspunde Lexie, parcă cerându-şi scuze. N-are cum să fi văzut mult mai multe decât mine.

Kim se uită la ceas pe telefon. E aproape şase. Se întoarce spre Kerryanne.

- Credeţi că ar trebui să sun la poliţie? întreabă încet. Au trecut cincisprezece ore. Dumneavoastră ce aţi face?

Kerryanne oftează.

- Păi, pentru mine e altceva, *in loco parentis* şi toate cele, eu m-aş mişca iute dacă ar dispărea cineva de la şcoală. Şi de fapt s-a întâmplat aşa ceva şi am chemat patrula de căutare şi salvare în câteva ore. Dar ca mamă? Face o pauză. Nu ştiu. Vreau să spun că Tallulah şi Zach sunt practic adulţi. Au băut, au consumat droguri; sună ca şi cum au responsabilităţi dincolo de cele ale adolescenţilor normali. Aş fi tentată

să mă uit la imaginea de ansamblu. Ce vreau să spun, e posibil să fi fugit de acasă? într-o clipă nebunească de spontaneitate?

Kim închide ochii şi îşi măsoară răspunsul.

- Nu, spune ea. Nu. în mod cert.
- Iar între ei, în cuplu? Se pregătea ceva? Poate s-au certat? Poate s-a întâmplat ceva?

Şi iată lucrul care i-a ros gândurile lui Kim toată ziua: cutiuţa pe care a găsit-o în buzunarul hainei lui Zach în ziua precedentă, când căuta cheile de rezervă pe care i le împrumutase. Cutia în care era un inel cu un diamant mic, dar foarte limpede, montat în aur. îi aştepta să se întoarcă logodiţi noaptea trecută de la pub. Nu ştia sigur ce

părere are despre asta; sunt atât de tineri şi nu e convinsă că Tallulah îi este devotată în totalitate lui Zach. însă era pregătită să audă vestea, pregătită să pară uimită şi încântată şi să-i strângă pe amândoi la piept şi să le spună că e încântată şi să facă o poză şi să i-o trimită tatălui lui Tallulah şi să o pună pe Facebook şi toate cele. Pentru că aşa se face. Nu-i aşa? Când ai un copil. Când ai un bărbat care te iubeşte. Te măriţi.

Dar apoi Kim se gândeşte cât de mult i-a luat lui Tallulah să accepte să se împace cu Zach după ce s-a născut Noah. Se gândeşte cum Tallulah evită atingerea lui Zach pe umărul ei, pe braţul ei, cum îşi dă ochii peste cap uneori pe la spatele lui. Avea de gând

să înceapă o discuţie cu Tallulah de câteva săptămâni, doar ca să ia pulsul lucrurilor, să se asigure că încă e fericită că l-a primit înapoi pe Zach. Dar nu a făcut-o. Apoi au plănuit seara asta în oraş împreună şi Kim a văzut lucrul ăsta ca pe un semn că lucrurile se îmbunătăţesc între ei. Şi pe urmă a găsit inelul.

Aşa că, se întreabă: dacă Zach a cerut-o pe Tallulah de soţie şi Tallulah a spus nu? Pentru că Zach e băiat bun, dar are toane. A mai văzut cum îl apucă nervii uneori când se uită la sport la televizor sau când îi scapă ceva din mână şi se loveşte sau când îi taie cineva calea când conduce.

Dacă o respingere a cererii sale în căsătorie ar fi declanşat acei

nervi? Cum s-ar putea să fi reacţionat

?**10.** *August2018*

Sophie şi Shaun sosesc la apartamentul lui Kerryanne la opt în seara aceea, cu o sticlă de vin rece în mână. Apartamentul are uşi glisante din sticlă aproape pe toată lăţimea livingului, care dau direct spre soarele la asfinţit. E cald şi înăbuşitor; un ventilator cromat mare băgat în priză în perete nu oferă cine ştie ce alinare.

- Scuze, le spune lui Sophie şi Shaun, se face aşa de cald aici în zilele însorite, rămâne captată căldura. Veniţi, spune ea, putem să stăm pe terasă.

Pe terasă are o canapea de răchită şi o măsuţă aranjată cu chip suri în

castroane, şi pahare de vin, şi o lumânare într-un pahar.
Sophie se aşază prima, urmată de Shaun. Priveliştea pădurii e frumoasă; cerul e turcoaz, brăzdat cu corai, iar o semilună tocmai iese din umbre.
- Ce frumos, spune Sophie. Parcă e altă lume faţă de cabană.
- Da, cabana e frumoasă, dar nu aveţi privelişte. Pe de altă parte, nu aveţi nici căldura asta.
Toarnă vin în cele trei pahare şi îl ridică pe al ei în cinstea lui Shaun.
- Noroc, spune ea. Pentru al cincilea director de când sunt aici! Şi pentru tine, Sophie, prima iubită a directorului meu!
- Suntem primul cuplu necăsătorit? întreabă Sophie.

- Da, sunteţi.
- E scandalos? întreabă Sophie.
- O, Doamne, nu. Poate că acum douăzeci de ani s-ar fi ridicat nişte sprâncene. Dar acum, nu. Nu cred că îi mai pasă nimănui de asemenea lucruri, nu-i aşa? Şi de fapt, Jacinta Croft - predecesoarea ta, Shaun - a sosit căsătorită şi a plecat singură. Soţul ei a fugit. Un scenariu din acela în care bărbatul se duce după lapte şi nu mai vine înapoi. Nimeni n-a aflat vreodată de ce. Cam ăsta e motivul pentru care a plecat, din cauza scandalului. Aşa că nu, voi doi n-o să stârniţi cine ştie ce interes, pot să vă promit asta.

Stau de vorbă o vreme despre prima zi la lucru a lui Shaun, despre şcoala la care a predat în Lewisham, despre

diferenţele dintre cele două regiuni, cele două şcoli. Apoi Kerryanne se întoarce spre Sophie şi zice:

- Peter Doody îmi spune că eşti scriitoare, Sophie. Romane poliţiste, aşa a zis.
- Da, zâmbeşte Sophie. Deşi mă îndoiesc că le-aţi citit. Sunt relativ de nişă. Sunt populară în Scandinavia.

Râde aşa cum râde mereu când trebuie să le explice oamenilor de ce probabil nu au auzit niciodată de ea.

- I-am spus fiicei mele despre tine, zice Kerryanne. Ea e cititoarea familiei. Nu eu. Cred că a şi comandat una din cărţile tale. Cum ziceai că se numesc?
- Seria se numeşte „Mica agenţie de detectivi din Hither Green”. Scriu sub pseudonimul P.J. Fox.

- îţi spun eu, zice ea, dacă vrei inspiraţie pentru cărţile tale, pot să-ţi spun nişte poveşti despre locul ăsta. Vreau să spun că pot să-ţi povestesc nişte chestii care chiar îţi ridică părul pe ceafă. Am avut poliţia de două ori aici numai anul trecut, să cutreiere pădurea după oameni dispăruţi.

Sophie se gândeşte la conacul abandonat de dincolo de pădure.

- Uau, spune ea. Ce s-a întâmplat?

Kerryanne îi aruncă o privire lui Shaun şi spune:

- Hm. Probabil e puţin indiscret. Mai bine nu.

Dar îi aruncă lui Sophie o privire piezişă care îi spune că va fi şi altă ocazie.

A doua zi, Sophie se trezeşte odată cu Shaun la şase dimineaţa şi iau micul dejun împreună afară, cu razele aurii ale încă unei zi frumoase de sfârşit de august pătrunzând printre copaci şi proiectând dâre pe faţa de masă.

- Ce o să faci azi? întreabă Shaun, strângând farfuriile şi tacâmurile şi adunându-le împreună. Te mai duci la o plimbare fabuloasă?
- Nu, spune ea. Nu azi. Mă gândeam să explorez satul azi. Poate iau prânzul la notoriul Swan & Ducks.
- O să încerc să ne vedem atunci.
- Ar fi foarte drăguţ, să ştii.

După ce Shaun pleacă, Sophie îşi petrece câtva timp despachetând cutii în casă. Apoi îşi pregăteşte încă o cafea şi îşi ia laptopul la masa din bucătărie şi

răspunde la nişte e-mailuri. Va pleca în Danemarca peste doar o săptămână, să participe la un festival de literatură poliţistă sub numele de P.J. Fox şi au apărut câteva adaosuri de ultim moment la itinerariul ei, inclusiv un interviu la un post de televiziune, ceea ce înseamnă că trebuie să-şi facă ceva la păr înainte să plece. Se gândeşte să facă o excursie de o zi la Londra, să meargă la stilistul ei, poate să ia prânzul cu cineva, să vadă dacă editorilor ei le-ar plăcea să-i viziteze. Simte cum se entuziasmează la această perspectivă.

După o vreme trece la cel mai recent manuscris. Nu s-a mai uitat de zile întregi la el. Viaţa nu a fost altceva decât împachetat şi despachetat, şi

spus la revedere, şi spus bună ziua. Nu a avut starea de spirit necesară pentru a lucra ceva. Dar acum nu mai are nici o scuză.

Sfârşitul ultimului paragraf o priveşte impasibil, ceva ce a scris în altă lume, pe când era londoneză, pe când avea un iubit care preda la o şcoală secundară uriaşă din Lewisham, pe când mutarea la Surrey era o dată în agendă, şi nu realitatea ei. Se uită la el o clipă, apoi derulează în sus prin restul capitolului, încercând să revină în pielea lui „Sophie de la Londra”, dar pur şi simplu nu reuşeşte.

în schimb, deschide browserul şi tastează *Maypole House* şi *persoană dispărută.* Setează filtrul pe ştiri şi intră pe primul link din rezultate:

Părinţi adolescenţi rămân dispăruţi după o noapte în oraş

Kim Knox, 39 de ani, care locuieşte în Upfield Common, a raportat dispariţia fiicei sale, Tallulah Murray, 19 ani, şi a iubitului ei, Zach Allis- ter, 19 ani, care nu au mai fost văzuţi din zorii dimineţii de sâmbătă. Murray şi Allister, care au împreună un fiu de un an, şi-au petrecut seara precedentă la pubul Swan & Ducks, după care au mers cu maşina cu o prietenă din zonă până la o locuinţă privată din apropiere de Upley Fold, unde au petrecut împreună cu prietenii, foşti elevi ai Maypole House, până la ora trei dimineaţa. Potrivit aceloraşi prieteni, au plecat să ia un taxi spre casă, dar nu au mai apărut. Dacă are cineva informaţii despre unde s-ar afla, vă

rugăm să contactaţi ofiţerii de la Secţia de Poliţie Manton.

Sophie simte cum îi urcă şi îi coboară un fior unduitor pe şira spinării. Vizitează şi restul linkurilor, căutând noutăţi, dar nu găseşte nimic, doar variaţii ale aceluiaşi reportaj din ziarul local.

Apoi caută pe Google *Kim Knox, Upfield Common* şi apar câteva rezultate, inclusiv vreo două linkuri la un buletin informativ al satului intitulat *The Upfield Gazetteer*. Un articol din buletinul informativ este despre un priveghi organizat în iunie ca să marcheze comemorarea de un an a dispariţiei lui Tallulah şi Zach. Este şi o fotografie ataşată la articol: o femeie atrăgătoare cu părul brunet, de

lungime medie, care poartă o rochie înflorată lungă, încheiată cu nasturi în faţă, şi o pereche de cizme milităreşti negre şi care ţine de mână un băiat foarte mic, tot brunet, care are în mână un singur trandafir roz. Un adolescent într-un tricou închis la culoare şi pantaloni milităreşti stă lângă femeie; seamănă destul de bine cu ea. în spatele lor se vede o mare de feţe, o mulţime de tineri.

Kim Knox, 40 de ani, din Gabie Close, Upfield Common, a condus sâmbătă seară o procesiune cu lumânări prin sat pentru a marca prima comemorare a dispariţiei fiicei sale, Tallulah Murray, care ar fi împlinit 20 de ani în martie. Ceremonia l-a comemorat şi pe Zach Allister,

partenerul lui Tallulah şi tatăl fiului ei, care ar fi împlinit la rândul său 20 de ani în martie. Procesiunea a pornit de pe terenul comun şi s-a încheiat la Capela St. Bride, unde un cor de la fosta şcoală a lui Tallulah, Upfield High, unde aceasta a învăţat până în 2016, a cântat cântece pline de speranţă şi amintire. Tallulah studia asistenţă socială la Colegiul Manton când a dispărut în iunie anul trecut, după o noapte petrecută acasă la o prietenă.

Celălalt link o duce pe Sophie la un articol publicat cu trei luni în urmă, o ceremonie funerară de la data când Tallulah ar fi împlinit douăzeci de ani în martie, la care s-a plantat o tufă de trandafiri.

Tufa de trandafiri, un soi australian de tip arbust denumit „Tallulah”, a fost plantată în spatele staţiei de autobuz de pe terenul comun, unde Kim Knox obişnuia să-şi urmărească fiica în timp ce aceasta aştepta autobuzul care o ducea la şcoală.

Sophie se întoarce cu spatele la ecran. Simte cum o străbate un fior de emoţie pură la gândul unei femei care trage o perdea, se uită peste stradă, căutând umbra copilului ei dispărut, şi vede în schimb trandafiri

.**11.** *Decembrie 2016*

Tallulah stă la măsuţa de toaletă a mamei sale. Mama ei are acolo o oglindă care măreşte, plus lucruri precum bile de vată şi pensule de

machiaj, de care Tallulah nu are deoarece nu i-a plăcut niciodată prea mult să se machieze. Se dă cu rimei la ocazii speciale şi foloseşte corector pentru cearcăne şi coşuri, dar nu se oboseşte cu restul. Şuviţele din faţă ale părului ei brunet sunt în prezent un fel de bleumarin decolorat; sperase la albastrul electric al modelului de pe ambalaj, dar la fel ca toate lucrurile din viaţa ei, nu a ieşit aşa cum s-a aşteptat. Deschide portfardul mamei sale şi caută în el tuşul de ochi lichid, apoi îşi trece pensula peste pleoape, încercând să imite codiţele perfecte pe care fetele de la şcoală par să le aibă întotdeauna. E un dezastru. Le şterge şi o ia de la capăt. în cele din urmă ia telefonul şi îi scrie un mesaj mamei sale:

Poţi să vii sus să mă ajuţi să mă machiez?
Se simte puţin întristată. Mama ei face destule pentru ea zilele astea. Noah doarme şi mama ei se bucură de un rar moment de linişte de una singură.
Dar peste câteva secunde mama ei răspunde cu un emoji cu degetul mare ridicat şi apoi e lângă ea şi căldura ei umple imediat încăperea.
- Bun, ia zi ce îţi trebuie?
- Codiţele, răspunde Tallulah, întinzându-i mamei tuşul lichid. Le tot stric.
Mama ei trage un taburet din partea cealaltă a camerei şi îl încalecă astfel încât ajunge la câţiva centimetri de faţa lui Tallulah. Tallulah îi simte parfumul de pe gât: e de la The Body Shop şi are

mosc în el. Mama ei spune că moscul face bărbaţii să vrea să facă sex cu tine. Ceea ce lui Tallulah i se pare improbabil; de ce s-ar obosi cineva să facă toate celelalte lucruri pe care trebuie să le faci ca să convingi bărbaţii să vrea să facă sex cu tine dacă poţi doar să porţi un anumit parfum şi gata? Conturul unuia dintre tatuajele mamei sale abia se vede peste decolteul bluzei: vârful unei pene care mai jos formează o parte dintr-o pasăre. Mama ei are şase tatuaje; şi-a făcut unul înainte să se nască Tallulah, iar pe restul, după ce a născut-o. Are amprentele tălpilor de bebeluş ale lui Tallulah tatuate cu roz pal pe partea interioară a braţului, cu o lungime de şapte centimetri şi jumătate, cu iniţialele ei scrise cu un

scris înflorit dedesubt. Pe partea interioară a celuilalt braţ are tatuate amprentele tălpilor de bebeluş ale lui Ryan. Pe spate are un peşte în stil japonez, pe gleznă are un stol de rândunele şi pe inelar are un diamant. Spune că diamantul simbolizează căsătoria ei cu ea însăşi: după ce s-a despărţit de tatăl lui Tallulah şi Ryan, a jurat că nu se va mai căsători niciodată, iar inelul de logodnă tatuat acolo înseamnă că e deja într-o relaţie. Tallulah închide ochii şi înclină capul spre mâna întinsă a mamei sale.

- Deci, zice mama ei, trecând cu pensula peste marginea pleoapei sale stângi. Ce e cu machiajul?

în seara asta e petrecerea de Crăciun a colegiului, o discotecă la cantină; se

ştie că va fi oribil, dar Tallulah ştie că o să fie acolo colegii şmecheri, Scarlett şi gaşca ei, pentru că ei sunt în comitetul de planificare socială, şi simte foarte acut că dacă nu se duce, s-ar putea să rateze ceva, dar nu ştie sigur ce.
Ridică din umeri.
- Aşa am avut chef, spune ea.
Mama ei îi termină a doua codiţă şi Tallulah se întoarce să se vadă în oglindă. Codiţele sunt perfecte.
- Mersi, mama, spune ea. Eşti cea mai bună.
- Ce o să porţi? întreabă mama ei.
- Bluza aia, spune ea, ştii, cea pe care am cumpărat-o de la Belfry săptămâna trecută. Cu inimi. Cu blugii negri.

- Ah, da, răspunde mama ei, o să vină bine.

Tallulah zâmbeşte. Nu e cea mai minunată bluză din lume, dar o să-i ascundă burtica de după naştere, care pur şi simplu nu pare să-şi revină la forma iniţială oricât ar încerca, asta e cel mai important.

O oră mai târziu coboară la parter. Mama ei îl ţine pe Noah în poală şi se uită împreună la CBeebies-. Ryan e aşezat la masă cu căştile pe urechi şi îşi face temele.

- Arăţi superb, spune mama ei. Absolut superb.

Tallulah se apleacă să-l sărute pe Noah pe amândoi obrajii.

- Cum ajungi acolo?
- Mă duce Chloe cu maşina.

Mama ei încuviinţează din cap.
- Eşti sigură că te descurci? întreabă Tallulah, atingându-şi bebeluşul pe creştetul capului. Nu e nevoie să plec dacă preferi să nu mă duc.
- Sigur că ne descurcăm. într-un minut e ora de băiţă, nu-i aşa, îngeraşule?
Vocea mamei sale urcă cu o octavă sau două când se întoarce să i se adreseze lui Noah.
- Iar după aceea o să avem parte de o poveste frumoasă şi un somn lung şi frumos. Da! Chiar aşa!
Noah se întoarce şi îi zâmbeşte şi mama lui Tallulah îl sărută cu putere pe obraz.
- Hai, du-te, spune ea. Distrează-te. Să-mi spui dacă întârzii.
- Sigur n-o să întârzii, spune ea. Mama lui Chloe i-a zis să fie acasă la

unsprezece, aşa că atunci o să mă întorc şi eu.

Tallulah aude sunetul unei maşini care trage în faţa casei şi ţâşneşte spre uşa din faţă. Se evaluează o clipă în oglinda din hol.

Arată destul de drăguţ, se gândeşte.

Prima oră e la fel de nasoală cum se aşteptase Tallulah să fie. Un sistem audio de rahat din care se aude muzică proastă; ghişeul din perete pe unde bucătăresele servesc de obicei prânzul e deschis şi se serveşte bere în sticle de plastic şi vin la pahar. Ea şi Chloe stau pe o băncuţă cu spatele la perete, fiecare cu o bere în mână, urmărind petrecerea care se desfăşoară în jurul lor. Chloe a fost colegă de şcoală cu Tallulah, în primară şi generală; nu au

fost niciodată prietene extrem de bune, dar s-au apropiat de nevoie în acest prim semestru la Manton.
Apoi trece un zumzet prin încăpere, iar în cadrul uşilor duble apare Scarlett Jacques cu cei din gaşca ei. Râd între ei şi nici unul nu a făcut vreun efort să arate bine. Părul albastru decolorat al lui Scarlett e prins în două codiţe scurte. Poartă blugi largi şi un maiou cu imprimeu leopard şi o haină de blană artificială supradimensionată. Toată atmosfera din încăpere se schimbă când intră.
Chloe ţâţâie.
- Ce dracu' caută aici?
Tallulah se întoarce.
- De ce să nu fie aici? Au ajutat cu organizarea.

- Mă gândeam că sunt muuuult prea şmecheri şi mişto pentru aşa ceva.
Tallulah se simte cuprinsă de un val ciudat de apărare.
- Sunt şi ei oameni, o contrează ea.
Dar ştie că nu e adevărat. Sunt mai mult decât oameni. Sunt o stare, un sentiment, o vibraţie, o aspiraţie. Sunt ca un videoclip muzical sau un *trailer* pentru un film foarte tare. Sunt un afiş de pe un panou publicitar care face reclamă la o marcă de haine la modă. în acvariul minuscul al Colegiului Manton, sunt practic vedete.
- Mai vrei ceva de băut? întreabă ea, ridicându-se în picioare.
Chloe scutură din cap.
- Aici mă opresc, spune ea, mimând şofatul.

- Cola?
- Sigur, zice Chloe. Diet, dacă au.

Tallulah îşi trage în jos bluza cu imprimeu cu inimioare ca să nu rămână spaţiu între betelia blugilor şi tivul bluzei, să nu i se vadă vreun pic din burta ca o budincă de orez rămasă după sarcină.

Se îndreaptă spre ghişeu tocmai când sosesc Scarlett şi grupul ei. Miros de parcă ar fi băut deja, parcă batjocorind ora petrecută de Tallulah în faţa oglinzii, trează, acel rămas-bun tăcut spus copilului ei care se afla în poala mamei sale, cu fratele ei care stătea la laptop, făcându-şi conştiincios temele. Cât de diferită fusese seara lor dinaintea petrecerii!

Scarlett se uită lung la telefon în timp ce altcineva se aşază la coadă să-i ia ceva de băut. Haina de blană îi atârnă de pe umeri, dezvelind un tatuaj pe antebraţ şi o claviculă cizelată. Ia berea din mâna prietenului ei şi atunci îi surprinde privirea lui Tallulah.

- O! spune ea. E Tallulah din autobuz.

Tallulah încuviinţează din cap.

- Da, eu sunt, din autobuz.

Se salutaseră de câteva ori după interacţiunea din staţia de autobuz din ziua aceea, cu câteva săptămâni în urmă, dar nimic mai mult.

- Arăţi bine, spune ea, înclinând sticla de bere spre faţa lui Tallulah, ca o trimitere la machiajul ei, presupune Tallulah.

- Mersi. Aproape spune: *Şi tu,* apoi se gândeşte mai bine.

Tipul care serveşte la bar o priveşte întrebător şi ea comandă băuturile. Se aşteaptă, când se întoarce de la bar, ca Scarlett să se fi dus la prietenii ei pe ringul de dans, dar ea o aşteaptă. Tallulah încearcă să-şi ascundă uimirea.

- Noroc, spune Scarlett, ciocnindu-şi sticla de bere din plastic de sticla lui Tallulah.
- Noroc, spune Tallulah.
- Cu cine eşti aici?

Scarlett aruncă o privire prin încăpere.

- Chloe Minter. Arată spre prietena ei, care stă şi derulează ceva pe ecranul telefonului. E în clasă cu mine. Stă în sat. Aproape de mine. Ştii tu. Şi era cu maşina. Aşa că...

Ridică din umeri, sugerând că motivele pentru care e aici cu Chloe Minter sunt strict practice. Ceea ce, într-un fel, e adevărat.

DJ-ul pune „AII I Want For Christmas Is You” cu Mariah Carey şi se stârneşte un entuziasm extraordinar, braţe se ridică în aer şi lumea ţâşneşte pe ringul de dans.

- O! O, o! spune Scarlett. Haide. Tre' să dansăm!

Tallulah clipeşte. Nu-i place să danseze nici în cele mai bune momente. Dar nu vrea să pară jalnică, aşa că râde şi spune:

- încă nu sunt destul de beată.

Scarlett vâră mâna într-unui dintre buzunarele hainei sale uriaşe de blană artificială şi scoate o ploscă din aramă.

- Repede, zice ea, dă-o pe gât.
-Ce e?
- Rom, spune ea. Rom foarte, foarte bun. L-a adus tata din Barbados. E gen - formează un cerc cu degetul mare şi cel arătător - cel mai bun.
Tallulah adulmecă buza ploştii.
- Simţi condimentele? zice Scarlett.
Tallulah aprobă, deşi de fapt nu simte decât mirosul de alcool. Ia o înghiţitură mică şi o dă înapoi.
- Nu, nu, nu, spune Scarlett. Asta n-o să te facă să dansezi! Mai mult!
Tallulah duce din nou plosca la gură şi ia patru înghiţituri uriaşe.
- Acum eşti destul de beată să dansezi?
încuviinţează din cap şi Scarlett o trage pe ringul de dans. Dansează în direcţia prietenilor ei şi ea o răsuceşte pe

Tallulah în faţa ei şi Tallulah e conştientă că bluza ei cea nouă i se ridică atunci când înalţă braţele şi încearcă să le lase în jos, dar Scarlett i le tot trage în sus.
Toată lumea cântă şi Tallulah vede câţiva profesori care se alătură şi ei, dar şi oameni de la care nu s-ar aştepta să fie pe ringul de dans, iar alcoolul îi curge prin sânge şi îi intră în creier şi dintr-odată nu-i mai pasă de burta ei ca un terci sau de Chloe care stă pe bancă, vrea doar să danseze, să danseze ca şi cum ar avea optsprezece ani şi nici o grijă pe lume şi nici un copil acasă, nici o mamă de care profită, care ar trebui să fie ea însăşi la o petrecere în seara asta, nici un fost iubit care hoinăreşte prin culise încercând s-o recâştige, vrea

să fie doar ea, o fată de optsprezece ani, în primul semestru la colegiu, cu toată viaţa înainte şi cu cea mai tare tipă din lume care îi ţine mâinile deasupra capului şi care îi zâmbeşte cu gura până la urechi: Mariah, rom, sclipici care coboară din tavan şi îi aterizează la picioare şi în cap.
Piesa se termină şi Scarlett îi dă în sfârşit drumul la mâini.
- Acum, spune ea, a început oficial Crăciunul!
Scoate un strigăt de bucurie şi bate cuba cu prietenii ei şi apoi, tocmai când Tallulah presupune că se va îndepărta de ea şi se va întoarce în bula protectoare a găştii sale, Scarlett se întoarce către ea şi spune:
- Vino afară cu mine.

Tallulah se uită neliniştită peste umăr la Chloe.
- O să se descurce, spune Scarlett. Haide.
O trage de mână, ies pe uşile duble, în holul de la intrare, apoi ies în parcare. Aerul e rece ca gheaţa şi în timp ce Scarlett încă poartă haina uriaşă de blană, Tallulah e doar în tricoul ei de bumbac cu mânecă scurtă.
- Hai, spune Scarlett, desfăcându-şi haina. E loc pentru amândouă aici.
Tallulah o priveşte nesigură, după care ridică din umeri şi zâmbeşte şi se cuibăreşte la pieptul osos al lui Scarlett şi îşi trage cealaltă parte a hainei peste umeri.
- Unde mergem?
- Ştiu eu un loc.

Tallulah clipeşte spre ea, începând să se simtă neobişnuit de incomod.

- Nu arăta atât de speriată.
- Nu sunt speriată.
- Ba eşti.

Se deplasează ca un singur corp pe sub carapacea hainei uriaşe de blană şi ajung pe o bancă. Scarlett umblă prin buzunarele hainei şi scoate un pachet de ţigări. îl deschide şi i-l oferă lui Tallulah.

Tallulah scutură din cap. Nu a fumat niciodată şi nici nu vrea.

- Scuze că te-am scos de acolo, spune Scarlett, scoţând o ţigară din pachet. Tocmai mi-am dat seama că sunt prea beată. Mult prea beată. Am nevoie de aer curat. Şi de o companie nouă, spune ea, dându-şi ochii peste cap. Tallulah îi

aruncă o privire. Nu mă înţelege greşit, îi iubesc de nu mai pot, chiar îi iubesc. Dar am ars-o cu toţii împreună prea multă vreme. Ştii, am fost toţi colegi la Maypole House şi acolo e foarte intens. Foarte intens, pe bune.

- Ce aţi făcut acolo?
- Eh, ştii tu, ciclul superior. Am făcut primul semestru dintr-a zecea la o şcoală cu internat, apoi am fost exmatriculată. Nimeni nu voia să mă primească în afară de Maypole, aşa că tata a cumpărat o casă în apropiere, ca să nu stau la internat.

Scarlett ridică din umeri şi îşi aprinde ţigara.

- Dar tu? Unde ai mers la şcoală?
- O, la Upfield High, aici, în zonă.
- Unde stai?

- în fundătura aia, ştii, dincolo de terenul comun.
- Cu părinţii?
- Da. Mă rog, cu mama. Şi cu fratele meu. Tata stă în Glasgow.

Răsuflarea i se poticneşte în următorul lucru pe care ar trebui să-l spună. Despre fiul ei, Noah. E acolo, îi stă în gât. Dar nu-l poate face să se desprindă. Nu ştie de ce. E destul de sigură că unei fete ca Scarlett i s-ar părea de fapt destul de şmecher că are un copil şi doar optsprezece ani. Dar, dintr- un motiv oarecare, în seara asta nu vrea să fie acea fată, fata care dă dovadă de o maturitate remarcabilă, fata care îşi ia responsabilităţile în serios, fata care se trezeşte în fiecare dimineaţă la şase, odată cu bebeluşul

ei, chiar şi în weekend, care îşi face temele când doarme copilul, care îşi aminteşte să cumpere singură scutece şi să sterilizeze singură biberoanele cumpărate din alocaţia pe care i-o dă mama ei, bani pe care alte fete i-ar cheltui pe benzi cu cărbune pentru punctele negre şi gene false de la Superdrug. E acea fată de şase luni deja şi se pricepe să fie acea fată, dar în clipa asta e ghemuită sub o haină de blană în aerul rece cu o fată slăbănoagă care probabil n-o să facă un copil până la treizeci şi şase de ani, care e exmatriculată de la internat şi fumează şi are tatuaje şi un piercing în limbă şi deocamdată, cel puţin, Tallulah vrea să fie altcineva.

- Da, încheie ea. Doar noi.

- Şi ai stat mereu în Upfield?
- Da. Acolo m-am născut şi am crescut.
- Şi tatăl tău ce face în Glasgow?
- De acolo e. S-a mutat înapoi când s-a despărţit de mama.

Scarlett trage aer în piept şi încuviinţează din cap.

- Şi tu? întreabă Tallulah. Cu cine stai?

Scarlett ridică din sprânceană.

- Păi, *se presupune* că stau cu mama şi tata, dar mama e oarecum bidimensională şi tata e mereu plecat. Dar am un frate. E tare. îmi place de el. Şi avem, literalmente, *cel mai bun* câine din lume. E un Saint Bernard. Gen, cât un ponei, să mor eu, dar se crede un câine obişnuit. E cel mai bun prieten al meu. Efectiv aş fi pierdută fără el. Probabil aş muri.

- Mi-ar plăcea un câine, spune Tallulah. Dar fratele meu e alergic.
- Oh, Doamne, trebuie să-ţi iei un câine. Ia-ţi un cockapoo[2]! Sau orice combinaţie cu pudel. Sunt hipoalergenici. Şi cavapoo^ sunt drăguţi. Trebuie să-ţi iei un câine, absolut.

Preţ de o clipă, Tallulah se trezeşte că visează cu ochii deschişi la un cavapoo, poate unul din aceia de culoarea caiselor, cu ochi mari şi urechi moi. Se şi vede plimbându-l prin sat şi punându-l în geantă să-l ia cu ea la magazine şi apoi se opreşte şi îşi aminteşte că nu poate să-şi ia un cavapoo pentru că are un copil.
- Poate, spune ea. Poate.

Scarlett îşi stinge ţigara pe asfalt, sub toc, şi scoate iar plosca de aramă din buzunar. Ia o gură şi i-o pasează lui Tallulah, care ia şi ea o gură şi i-o dă înapoi.

- Eşti foarte drăguţă, spune Scarlett, privind-o destul de serios. Ştiai?
- Ăă, nu, nu chiar.
- Chiar eşti. E ceva la...

îi înclină chipul lui Tallulah în sus, împingându-i bărbia cu vârful degetului, şi o studiază.

- Cred că e nasul. Felul cum se întoarce un pic în sus, acolo, la capăt. Arăţi ca Lana Del Rey.

Tallulah râde răguşit.

- Nu exagera.
- Cred că e tuşul de ochi, plus nasul.

îi încadrează chipul lui Tallulah cu mâinile.

- Ar trebui să te dai mereu aşa cu tuş, spune ea, îndepărtându-se încet, dar ochii ei încă privesc detaliile feţei lui Tallulah.

Tallulah simte o străfulgerare prin corp, genul de aflux de adrenalină de care ai parte când aproape ratezi o treaptă când cobori scările, un fel de greaţă care îţi dă fiori.

Iar apoi apare o lanternă în întuneric şi sunet de voci şi iată gaşca lui Scarlett, incapabilă să supravieţuiască fără oxigenul prezenţei conducătoarei sale nici măcar zece minute înainte de a o căuta.

- Ah, aici erai, spune una dintre fete, aproape supărată pe ea că îndrăzneşte

să fie altundeva. Jayden a zis că crede că te-ai dus acasă.

- Nup. Eram aici afară, stăteam de vorbă cu Tallulah din autobuz.

Cele două fete se uită întrebătoare la Scarlett, iar Tallulah le vede cum observă forma corpurilor lor lipite laolaltă sub haina lui Scarlett şi vede pe chipurile lor un fel de recunoaştere, un mic şoc al înţelegerii şi se întreabă ce au văzut.

îi fac semn cu capul şi ea le face semn la rândul ei, iar Scarlett spune:

- Ea e Mimi şi ea e Roo. Sunt două ştoarfe pe care le ştiu de o sută de ani. Ea e Tallulah. Nu vi se pare drăguţă? spune ea. Nu vi se pare că seamănă un pic cu Lana Del Rey?

Fetele o privesc cu ochi goi, uşor stânjenite.

Scarlett se ridică în picioare şi haina îi cade de pe umeri lui Tallulah şi dintr-odată lui Tallulah i se face frig, foarte frig. Se uită la cele trei fete, cum îşi aprind toate ţigări şi dansează împreună pe bubuielile din fundal ale piesei „8 Days of Christmas” cântată de Destiny's Child care emană din sala de mese şi îşi aduce aminte de Chloe care stă singură şi îşi aşteaptă cutia de Cola Diet şi spune:

- Ar trebui să mă întorc înăuntru. Mă aşteaptă prietena mea.

Scarlett îşi pune mâinile în şolduri şi mijeşte ochii spre ea în semn de falsă enervare, apoi zâmbeşte şi spune:

- Ne mai vedem, Tallulah din autobuz.

Tallulah îi face un semn stângaci, ridicând degetul mare. Nu prea ştie ce să mai spună. Iar apoi se întoarce şi intră înapoi în sală, unde Chloe îi aruncă o privire îndurerată şi întrebătoare.

- îmi pare tare rău, spune Tallulah, aşezându-se lângă ea. Nu prea înţeleg ce s-a întâmplat adineauri. M-a... acaparat cumva.
- Ciudat, spune Chloe, strâmbând uşor din nas.
- Da, zice Tallulah, mângâind formele unei sticle de bere din plastic destul de calde şi privind în gol în depărtare. Da. Chiar a fost.

Canal de televiziune pentru copii operat de BBC

Rasă obţinută prin încrucişarea unui cocker spaniei cu un pudel

Rasă obţinută prin încrucişarea unui spaniei Cavalier King Charles cu un pude

l**12.** *Iunie 2017*

Kim părăseşte apartamentul lui Kerryanne şi traversează terenul comun împreună cu Ryan până la casa lui Megs ca să-l ia înapoi pe Noah. Copilul doarme în scaunul de maşină când Megs îl aduce la uşa din faţă. Kim îşi înghite un val de enervare. I-a spus anume lui Megs că Noah trebuie să rămână treaz fiindcă altfel nu o să fie obosit la ora de culcare şi acum o să fie nevoită să-l trezească pentru a-l schimba de haine şi a-l pregăti de culcare şi copilul o să fie morocănos şi prost dispus şi n-o să mai vrea să doarmă când o să-l pună în pat, dar

Megs îi zâmbeşte indulgent copilaşului din scaunul de maşină, cu părul negru umed de transpiraţie, şi spune:
- Binecuvântat să-i fie sufleţelul, era epuizat, n-am suportat să-l ţin treaz.
Kim zâmbeşte sumbru şi apucă mânerul scaunului de maşină.
- Nu contează, spune încordată.
- Şi să înţeleg...? începe Megs. Nimic despre copii?
- Nu, spune Kim. Nimic despre copii. Deşi... s-a întâmplat să-ţi spună ce plănuia pentru aseară?
- Nu. Adică nici măcar nu ştiam că se duc în pub până nu mi-ai spus tu. N- am prea vorbit cu el în ultimele zile.
- Deci nu ştiai nimic despre... Kim face o pauză, întrebându-se dacă să strice sau nu surpriza, apoi decide că

nu, mai important decât surprizele e să afle unde sunt Tallulah şi Zach. ... un inel? termină ea.

- Un inel?
- Da. Un inel de logodnă. Ţi-a spus ceva Zach că are de gând s-o ceară de nevastă pe Tallulah?

Megs râde.

- Doamne, spune ea, nu!

Kim mijeşte ochii la ea. Habar nu are de ce lui Megs i se pare amuzant acest concept.

- Mai e cineva cu care poate să fi discutat Zach? Un prieten? Tatăl lui?
- Prietenii lui, bănuiesc, dar am vorbit deja cu toţi şi nici unul nu ştie nimic despre ce s-a întâmplat azi-noapte. Şi nu, nu ar fi vorbit cu tatăl lui despre asta. Tatăl lui nu e genul ăla de

bărbat. N-are prea multă inteligenţă emoţională, ştii.
Kim îşi stăpâneşte un zâmbet ironic. Rareori a întâlnit pe cineva cu mai puţină inteligenţă emoţională decât Megs. Oftează.
- Bine, zice ea, OK, păi, atunci aş face bine să-l duc pe domnişorul ăsta acasă şi să încerc să-l conving să se trezească şi apoi să încerc să-l conving să se culce la loc.
Megs îi zâmbeşte fără nici o expresie. Habar nu are.
- Te rog, anunţă-mă dacă auzi ceva, da? o roagă Kim. O să sun la poliţie în legătură cu Tallulah dacă nu se întoarce până adoarme Noah. în locul tău aş face la fel.
Megs ridică din umeri.

- Eu tot cred că au fugit undeva să ia o pauză de la tot şi toate. Dar da. Poate ar trebui să mă îngrijorez. Poate ai dreptate.

Kim se întoarce atunci şi porneşte spre maşină, scuturând din cap aproape imperceptibil în timp ce merge, închizând ochii în faţa imposibilităţii de a înţelege cum de o mamă şi o bunică poate fi atât de puţin implicată în rolurile sale.

Prima jumătate a serii se scurge repede în timp ce Kim trece prin procesul de a pregăti de culcare un copil de un an. Noah, conform aşteptărilor ei, nu se linişteşte şi e aproape nouă seara când aţipeşte în cele din urmă.

Kim tânjeşte după vin, dar trebuie să rămână cu mintea limpede şi trează

pentru că seara ei e departe de a se fi terminat. Stă în living. E ceva la televizor; nu ştie exact ce: o emisiune zgomotoasă de sâmbătă seară. Ryan stă pe fotoliu derulând pe telefon, iar singurul lucru care îi trădează neliniştea e piciorul pe care îl bâţâie în sus şi în jos.

Sună din nou pe numărul lui Tallulah. Intră căsuţa vocală.

Se uită la Ryan.

- Ţi-a spus ceva Zach? întreabă. Că ar vrea s-o ceară de nevastă pe Tallulah?

Ştie imediat că i-a spus după tresărirea uşoară a capului lui Ryan, încetarea imediată a bâţâielii piciorului.

- De ce?

- Mă întrebam doar. Ieri i-am găsit un inel în buzunarul hainei. Mă gândeam că poate avea de gând să o ceară aseară. Avea sens, ştii, având în vedere că o scotea în oraş.
- Păi, mda, a zis ceva de genul că se gândeşte la asta. Dar n-a zis când are de gând să o facă.
- Ce a zis mai exact?
- M-a întrebat doar ce părere am. A întrebat dacă cred că ar spune da dacă ar cere-o.
- Şi tu ce ai zis?
- Am zis că habar n-am. Pentru că aşa e.

Kim încuviinţează din cap.
Apoi se uită la ceas. E nouă. E destul, se gândeşte, destul. E timpul.

Cu inima bătându-i nebuneşte şi un vârtej în stomac care îi produce greaţă, sună la poliţie şi face o sesizare privind o persoană dispărută.
Un bărbat foarte atrăgător soseşte la uşa ei în dimineaţa următoare. Poartă un costum gri şi o cămaşă crem, deschisă la gât, cu un ecuson agăţat de un şnur în jurul gâtului.
Scoate o insignă din buzunarul sacoului şi i-o trece pe sub ochi.
- Inspector Dominic McCoy, spune el. Aţi sunat aseară în legătură cu nişte persoane dispărute?
Kim încuviinţează din cap cu putere.
- Da, da. Doamne, da. Vă rog, intraţi.
Abia a dormit. în cele din urmă l-a adus pe Noah în patul ei fiindcă nu se linіştea în pătuţ după trezirea de

noapte şi amândoi au stat întinşi acolo, în întuneric, uitându-se în tavan.

La un moment dat s-a întors spre ea, a apucat-o de obraz cu o mână fierbinte şi a zis „ama”. A mai spus asta de trei ori până să-şi dea seama că încerca să spună „mama”. Că încerca să rostească primul lui cuvânt întreg.

- Intraţi, spune Kim acum, conducându-l pe Dominic McCoy în living. Vă servesc cu ceva?

- Nu. Tocmai am băut o cafea, deci e în regulă. Mulţumesc.

Se aşază unul cu faţa la celălalt la măsuţa de cafea şi Kim îi dă lui Noah un pachet de rondele de orez expandat ca să-l ţină liniştit o vreme.

- Deci, colegul meu îmi spune că fiica dumneavoastră n-a venit acasă vineri seară? Corect?

Kim încuviinţează.

- Fiica mea şi iubitul ei - locuieşte cu noi. Niciunul dintre ei n-a venit acasă.

- Şi câţi ani au?

- Amândoi au nouăsprezece ani. Au împlinit nouăsprezece ani în martie.

Inspectorul McCoy o priveşte ciudat, de parcă n-ar trebui să-şi facă griji în privinţa unor tineri de nouăsprezece ani.

- Dar sunt părinţi, continuă ea. Noah e fiul lor. Aşa că nu e ca şi cum ar putea să plece când au chef. Sunt părinţi buni. Responsabili.

El încuviinţează din cap, gânditor.

- înţeleg.

Ea se întreabă ce crede că înţelege. Dar apoi îi răspunde la întrebările despre evenimentele de vineri şi sâmbătă. îi dă adresa lui Scarlett, adresa lui Lexie, adresa lui Megs. Aproape pomeneşte de inelul de logodnă, dar decide în ultimul minut să nu o facă; nu ştie sigur de ce. După jumătate de oră, inspectorul se ridică să plece.

- Deci, ce părere aveţi? întreabă Kim. Ce credeţi că s-a întâmplat cu ei?

- Păi, nu există nici un motiv real să credem că s-a întâmplat ceva cu ei. Doi tineri, o mulţime de responsabilităţi, prima seară în oraş după multă vreme, poate că pur şi simplu au fugit spre libertate.

- Nu, răspunde ea imediat. în nici un caz. Sunt devotaţi fiului lor. Amândoi. Mai ales fiica mea. Absolut devotaţi.
El încuviinţează din cap gânditor.
- Şi iubitul, Zach? Era autoritar în vreun fel, aţi spune? Erau semne de abuz?
- Nu, răspunde din nou, aproape prea repede, încercând să-şi depăşească micile îndoieli incomode pe care începe să le aibă. O adoră pe Tallulah. O iubeşte la nebunie. Aproape prea mult.
- Prea mult?
îşi dă seama ce a spus şi bate în retragere.
- Nu. Nu prea mult. Dar, ştiţi, o enervează uneori, presupun.

- Pe mine nu m-ar deranja să mă iubească cineva la nebunie, spune el şi zâmbeşte.

Kim închide ochii şi încuviinţează. Bărbaţii nu ştiu, se gândeşte, nu ştiu că un copil te face să vrei să-ţi protejezi pielea, corpul, spaţiul. Când îţi petreci toată ziua oferindu-te unui copil în toate modurile în care e posibil să te oferi altei fiinţe umane, ultimul lucru pe care ţi-l doreşti la finalul zilei e un bărbat în toată firea care mai vrea şi el să-i oferi alte lucruri. Bărbaţii nu ştiu că o mână aşezată pe ceafă poate părea o cerere, nu un gest de iubire, că problemele emoţionale devin prea împovărătoare ca să le faci faţă, că iubirea lor pentru tine e uneori prea mult, pur şi simplu prea mult. Kim se

gândeşte uneori că femeile exersează pe bărbaţi faptul de a fi mame până când devin cu adevărat mame, lăsând în urmă un fel de loc vacant.

Inspectorul McCoy pleacă un minut mai târziu. Promite că va deschide o anchetă. Nu spune când sau cum. Kim îl urmăreşte de la fereastra din faţa casei, cum urcă în maşina fără însemne, îşi reglează oglinda retrovizoare, îşi aranjează ecusonul, şi sacoul, şi părul, porneşte motorul şi pleacă.

Se întoarce către Noah, care e în scaunul lui balansoar, cu o rondelă de orez molfăită în palmă, şi îşi forţează un zâmbet trist menit să-i distragă atenţia de la lacrimile care îi curg de o parte şi de alta a

nasului şi spune: - Unde e ama, Noah? Unde e

?**13.** *August 2018*

Sophie se apleacă să citească inscripţia de pe o plăcuţă de lemn din spatele tufei de trandafiri din spatele staţiei de autobuz. Scrie: „Tallulah Rose, pe curând”.

Se îndreaptă din nou de spate şi se uită în jurul ei, căutând fereastra la care ar fi stat biata mamă a lui Tallulah, privindu-şi fata cum aşteaptă autobuzul de şcoală. Nu există case chiar vizavi de staţia de autobuz, dar e o mică fundătură dincolo de terenul comun, foarte aproape de Maypole House. De aici, Sophie vede licărul soarelui reflectat în geamuri.

Traversează iar terenul comun şi porneşte spre fundătură. Aici se află şase case, aranjate în formă de semilună în jurul unui petic de verdeaţă, cu maşini parcate pe jumătate pe trotuar ca să facă loc altor maşini să se strecoare pe lângă ele. Casele sunt mici locuinţe postbelice, cu faţade tencuite şi verande din lemn. Se întoarce şi se uită înapoi peste terenul comun, încercând să-şi dea seama care dintre case ar putea avea vedere la staţia de autobuz. Două dintre ele par să se încadreze. Una dintre ele pare destul de dărăpănată; cealaltă pare luminoasă şi modernă, cu cactuşi în ghivece din cupru la fereastră şi o canapea de piele maro acoperită cu

perne viu colorate care se întrezăreşte în faţa peretelui îndepărtat.

în articol scria că în noaptea în care au dispărut, Tallulah şi iubitul ei fuseseră la Swan & Ducks, gastropubul local care le fusese recomandat lui Sophie şi Shaun de Peter Doody în ziua când au sosit. Sophie tot dă târcoale terenului comun până ce se trezeşte în faţa pubului. E foarte atrăgător, proaspăt vopsit în nuanţe de gri de patrimoniu, cu o zonă acoperită cu pietriş în faţă, cu mese rotunde şi scaune din lemn, umbrele uriaşe de soare de culoare crem şi panouri pe care meniul şi selecţia de beri sunt scrise cu creta.

Deschide uşa. Este un gastropub clasic: scânduri îmbinate în nut şi feder,

artă abstractă modernă pe pereţi, tapet de designer, duşumea recondiţionată şi spoturi cu halogen. Femeia din spatele barului e trecută de patruzeci de ani şi e atrăgătoare într-un fel neconvenţional. Poartă un tricou negru mulat cu mâneci foarte scurte, pantaloni negri şi un şorţ de barman legat strâns în jurul taliei. Părul brunet îi e legat într-o coadă de cal. Când se apropie de Sophie, îşi odihneşte palmele pe bar, îşi fixează un zâmbet şi spune:

- Ce vă aduc?
- Oh, doar un cappuccino, vă rog. Mulţumesc.
- Imediat.

Se întoarce spre espressorul mare cromat şi Sophie îi remarcă tatuajele de

pe partea interioară a braţelor. întâi crede că sunt arsuri sau cicatrici, dar apoi vede că sunt amprentele unor tălpi de bebeluş.

- Tatuajele dumneavoastră sunt tare drăguţe, spune ea. Tălpile de bebeluş.

Femeia se întoarce şi Sophie vede cum zâmbetul i se şterge puţin. Priveşte în jos, la unul dintre braţe, şi atinge delicat imaginea tălpii cu cealaltă mână.

- O, spune ea. Mulţumesc.

Continuă să prepare cafeaua, iar şuieratul şi bolborositul aparatului e asurzitor de tare şi Sophie nu încearcă să continue discuţia. Privirea îi coboară la picioarele femeii cât timp aşteaptă. Are o constituţie delicată, dar poartă nişte cizme milităreşti din piele roasă

oarecum în dezacord cu restul. Ceva tresare în amintirea lui Sophie. A mai văzut cizmele astea militărești recent, foarte recent.

Iar apoi își amintește: fotografiile din buletinul informativ al satului, de la procesiunea în memoria lui Tallulah - mama purta cizme militărești cu rochia aceea înflorată drăguță.

Femeia se întoarce, cu ceașca de cappuccino a lui Sophie în mână.

- Ciocolată deasupra? întreabă, ridicând cutia.

Iar Sophie vede că ea este. E mama lui Tallulah. Kim Knox.

Pentru o clipă, rămâne tăcută.

- Da? Nu? zice femeia, fluturând cutia.
- Scuze, da. Vă rog. Mulțumesc.

Femeia presară pudra de ciocolată peste cafea şi i-o întinde. Sophie vâră mâna în geantă după portofel, abia reuşind să se uite în ochii lui Kim Knox, simţindu-se de parcă urmează să fie prinsă că îşi bagă nasul unde nu trebuie. Plăteşte cu cârdul contactless şi îşi duce cafeaua la un mic fotoliu mov din catifea, aşezat lângă o măsuţă de cafea joasă din alamă. De aici o priveşte pe Kim Knox cum reaprovizionează rafturile cu apă tonică Fevertree. Are o energie ciudată; arată de parcă n-ar cântări mai mult de cincizeci şi şapte de kilograme, dar mişcările ei sunt ale unei persoane mai grele. Un tânăr intră în pub şi porneşte spre spaţiul gol din bar.

- Salut, Nick, strigă după el, când trece pe lângă ea.
- 'Neaţa, Kim, spune el, după care dispare pe o uşă din spatele barului.

Deci chiar ea este. Kim Knox.

Bărbatul apare din nou un minut mai târziu, legându-şi un şorţ la brâu şi apoi suflecându-şi mânecile cămăşii.

- Vrei o mână de ajutor? o întreabă.
- Sigur, spune ea şi se mută puţin într-o parte ca să-i facă loc.

Sophie coboară privirea şi se preface că se uită în telefon.

Se întreabă de cât timp lucrează Kim aici. Se întreabă dacă lucra aici în noaptea când a dispărut fiica ei. Vrea să ştie, vrea să întrebe atât de multe lucruri. Simte cum lujerii cuplului său de detectivi fictivi din sudul Londrei,

Susie Beets şi Tiger Yu, încep să i se strecoare prin minte.
Când scrie, creierul ei inventează mistere şi Susie şi Tiger trebuie să i le rezolve; aşa stau lucrurile. Iar Susie şi Tiger nu ar avea nici o problemă să o abordeze pe această femeie tristă şi frumoasă şi să-i pună întrebări despre ce s-a întâmplat cu fiica ei; ar face-o şi gata, fiindcă asta e treaba lor. Dar nu e treaba lui Sophie. Ea nu e detectiv. Ea e romancieră şi nu are nici un drept să invadeze intimitatea acestei femei.
Când pleacă, după câteva minute, Kim Knox zâmbeşte.
- Zi frumoasă, strigă ea, aplecându-se să ia ceaşca goală de cafea a lui Sophie de pe bar, de unde a lăsat-o.
- Da, spune Sophie. Şi dumneavoastră.

Sophie scoate o bicicletă veche din şopronul lipit de casă, o curăţă de pânze de păianjen şi frunze moarte şi porneşte cu ea spre Upley Fold.
După o dimineaţă ceţoasă, soarele începe acum să străpungă norii. Gardul viu miroase a hasmaţuchi şi paie vechi, iar aerul e greu şi cald. Coboară de pe bicicletă în faţa casei şi traversează trosnind aleea din pietriş până la uşa din faţă, unde îşi face palmele căuş la geam şi trage cu ochiul în hol. Pe covoraşul din faţa uşii e un mic evantai de corespondenţă răsfirată, iar sub uşă e un spaţiu cu o bandă cu perie prinsă de partea inferioară. Scormoneşte în rucsac, iar mâinile ei caută umeraşul din sârmă pe care îl pusese înăuntru mai devreme tocmai pentru această

eventualitate. Se lasă în genunchi şi îl strecoară prin banda cu perie. Umeraşul loveşte ceva. Se apleacă şi mai mult şi manevrează umeraşul şi obiectul până când crede că e destul de aproape ca să-l localizeze cu degetul şi apoi trage uşor de el şi iată-1: un plic. Este o scrisoare adresată domnului Martin J. Jacques. Răsuflă uşurată. *Jacques.* Un nume neobişnuit. Un nume bun de căutat pe Google. Face o fotografie plicului şi apoi îl împinge uşor la loc pe sub uşă.

Se apropie de ora unsprezece. Mai are câteva minute, se gândeşte, să-şi vâre nasul pe aici, înainte să pornească înapoi spre sat pentru prânzul cu Shaun. înconjoară casa, intrând pe poarta frumoasă din fier forjat, cu boltă, care duce la grădina din spate şi la

piscină. Trage cu ochiul pe geamuri. Intră într-o seră şi ridică ghivece de plante uşoare ca fulgul, priveşte păianjeni care se adăpostesc iute în colţuri. Pe banca din lemn e o mistrie mică şi ruginită, iar ea o strecoară în buzunarul exterior al rucsacului. I-a venit o idee.

Săgeata de pe cartonul bătut în cuie pe gard arată în jos şi uşor la stânga. Nu ştie dacă „Sapă aici" este o instrucţiune precisă sau o sugestie generală, dar începe să sape cât mai aproape de vârful săgeţii. Simte fluturi în stomac în timp ce sapă; sângele îi e plin de adrenalina groazei.

Cu paisprezece luni în urmă, doi adolescenţi au dispărut undeva între Dark Place şi sat, poate undeva prin

această pădure. Indicatorul care părea atât de nevinovat cu două zile în urmă, indicatorul despre care crezuse că rămăsese de la un exerciţiu de team building sau o vânătoare de comori, indicatorul pe care încă simte atât de intens că l-a mai văzut altundeva, la altă răspântie a vieţii ei, poartă acum umbra unei potenţiale orori. Poate e o fâşie de haină ruptă? O mică aşchie de os? O şuviţă de păr legată cu o panglică de satin decolorat? îşi ţine răsuflarea în timp ce mistria pătrunde tot mai adânc în pământul uscat de căldura verii. De fiecare dată când loveşte o piatră, inspiră din nou.

Nouă minute mai târziu, vârful mistriei dislocă ceva mic şi tare. Un cub închis la culoare. îl scoate din pământ

cu vârfurile degetelor şi îl şterge de ţărână. Este stanţat cu o siglă aurie, imposibil să-ţi dai seama ce anume, iar în timp ce îl pipăie cu degetele îşi dă seama că e o cutie pentru inel.

O desface cu degetele mari. înăuntru este un inel de logodnă de aur, strălucitor şi desăvârşit

.**14.** *Ianuarie 2017*

Reîncepe şcoala şi Tallulah se bucură. Crăciunul a fost frumos, primul Crăciun al lui Noah.

Tatăl ei, pe care îl cheamă Jim, a venit în a doua zi de Crăciun; era abia a doua oară când îl vedea pe Noah de când se născuse. A stat două nopţi într-o cameră deasupra pubului Swan & Ducks şi chiar a plătit să ia cu toţii cina acolo pe douăzeci şi şapte. L-a îndrăgit

tare mult pe Noah şi l-a aşezat pe genunchi şi s-a uitat la el plin de uimire şi i-a spus că e cel mai drăguţ bebeluş pe care l-a văzut vreodată. Tatăl lui Tallulah era în mod normal foarte egocentrist şi distant, însă faptul că a devenit bunic părea să fi dat la o parte un strat de protecţie din jurul inimii lui. însă magia Crăciunului s-a risipit curând şi noutatea de a-l vedea pe Noah în costumaşul de spiriduş al Crăciunului s-a dus şi ea, iar în Ajunul Anului Nou urma să stea singură acasă în timp ce mama ei se ducea la pub cu un grup de prieteni şi Ryan mergea la o petrecere. A fost unul dintre primele momente când Tallulah s-a simţit sufocată de responsabilităţile şi limitările maternităţii.

Aşadar, când Zach s-a oferit să vină să stea cu ea în seara aceea, oricât nu ar fi vrut să-şi facă o idee greşită şi să creadă că s-au împăcat, nu voia nici să-şi petreacă singură noaptea cu un bebeluş de şapte luni. Aşa că a acceptat.

A sosit la nouă seara, abia venit de la casa unui prieten, mirosind uşor a bere şi ţigări, cu gluga ridicată împotriva vântului rece, cu mâinile înfundate în buzunare şi cu o pungă de la magazinul de băuturi alcoolice atârnată de încheietura mâinii.

Ea a întredeschis uşa ca să poată intra şi el s-a aplecat spre ea ca să-i dea un pupic rapid pe obraz.

- La mulţi ani, a spus el.
- Nu încă, a zis ea.

- Noah s-a culcat? a întrebat el, privind în sus pe scări.
Tallulah a încuviinţat din cap.
- De ceva timp.
- Scuze că am întârziat un pic. N-aveau ce voiam la magazin, aşa că a trebuit să intru în pub. Am stat o veşnicie la coadă. Era plin acolo.
A deschis punga şi a lăsat-o să tragă cu ochiul înăuntru.
Şampanie, încă rece de la frigider.
Ea a zâmbit; nu s-a putut abţine. Adora şampania.
- Am văzut-o pe mama ta, a spus el, intrând după ea în bucătărie.
- Ah, da?
- Pare că se distra.
- Bun, a spus ea, strecurând şampania în frigider şi scoţând două beri.

- Am şi chipsuri, a zis el, scoţând două pungi de nachos şi un borcan cu salsa. Şi astea, că ştiu că-s preferatele tale.

I-a prezentat o pungă de Cadbury Mini Fingers, iar ea a zâmbit din nou.

- Mulţumesc.

S-au aşezat în faţa televizorului cu berile şi chipsurile. Era prima dată când era singură cu Zach în ultimele săptămâni, chiar luni. De obicei venea în timpul zilei ca să-şi petreacă timpul cu Noah când era treaz. Ea crezuse că s- ar putea să fie puţin ciudat, dar de fapt nu era. Ea şi Zach se cunoşteau de când aveau paisprezece ani, când el începuse cursurile la şcoala lui Tallulah după ce se mutase de la o şcoală de băieţi din satul vecin, unde fusese

agresat. Se împrietenise cu el pentru că arăta drăguţ şi îi părea rău pentru el şi apoi începuseră să iasă împreună şi asta a fost. Erau unul dintre acele cupluri de adolescenţi care făceau parte din mobilier, un cuplu deloc surprinzător, care nu stârnea discuţii sau bârfe.

Aşa că poate nu era atât de ciudat că Tallulah se simţea atât de confortabil în compania lui în seara aceea. Fuseseră prieteni, fuseseră iubiţi, fuseseră foşti iubiţi şi acum erau părinţi. Nu exista nici un motiv pentru care să nu poată fi prieteni din nou.

Nu au vorbit mult în seara aceea, au lăsat televizorul să-i distreze, s-au uitat în telefoane şi şi-au arătat unul altuia lucruri amuzante. La un moment dat,

Zach i-a smuls telefonul din mână lui Tallulah şi a zis:
- Stai, vreau să mă uit în galerie, dă-mi să văd.
- Dă-te, a râs ea. De ce?
- Vreau doar să văd poze cu Noah, a spus el, iar ea l-a lăsat să deruleze prin telefon şi avea aproape sută la sută poze cu Noah.
Dar apoi a ajuns la fotografiile de la petrecerea de Crăciun de la şcoală şi Zach a încetinit şi a început să se uite la poze cu mai multă atenţie.
- Arăţi bine, a zis el, mărindu-i faţa într-un selfie pe care şi-l făcuseră ea şi Chloe chiar înainte să plece acasă. Te-ai machiat.
- Da, a spus ea. Doar tuş de ochi. M-a machiat mama.

- îţi stă bine, a spus el, întorcându-se şi aruncându-i o privire ciudată. Nu-ţi stă în fire să te împopoţonezi. Şi asta cine e? a întrebat el.

E un selfie, făcut pe ringul de dans la discoteca de Crăciun, când ea şi Scarlett dansau pe piesa lui Mariah Carey. Probabil Scarlett l-a făcut. Era făcut de sus, amândouă zâmbeau cu toţi dinţii, iar din plasa de deasupra capetelor tocmai începea să cadă sclipici, în care se reflecta lumina.

- E Scarlett, o fată de la şcoală.
- Arăţi foarte fericită, a spus el, mărindu-le zâmbetele. Mă gândeam că ai uitat să zâmbeşti aşa.

Ea a scos un sunet sec ce se voia a fi un hohot de râs. Era ceva acuzator în tonul

vocii lui, de parcă l-ar fi dezamăgit cumva pentru că era fericită.

- Da, păi, puseseră Mariah. Şi tu ai fi zâmbit.

- Ideea e că nu mă gândesc la tine ca la genul de petrecăreaţă, a continuat el, iar ea a simţit cum începe să se încordeze.

De-asta, s-a gândit ea, de-asta nu voia să se împace cu el. Faptul că a născut o schimbase; schimbase totul la ea. Faptul că părăsise şcoala o schimbase din nou. Faptul că era singură după trei ani de relaţie o schimbase. Nu mai era fata romantică şi duioasă care fusese înainte să rămână însărcinată, înainte ca el să o părăsească şi să o lase să se descurce pe cont propriu. Şi ştia în sinea ei că acea versiune a lui Tallulah

Murray era singura de care Zach era interesat cu adevărat.

- Păi, a spus ea, lucrurile se schimbă, nu?
- Presupun, a zis el, cu o notă de tristeţe în glas.

Cu câteva minute înainte de miezul nopţii, au scos şampania din frigider şi două pahare de vin şi au ieşit în grădină. Pisica vecinilor stătea pe gard, ghemuită ca un covrig, privindu-i curioasă, după care s-a întors să se uite pe cer. Era frig şi Tallulah tremura puţin. Băuseră deja câte două beri fiecare şi când Zach a luat-o pe după umeri ca să o încălzească nu s-a retras. Şi-au folosit telefoanele pentru numărătoarea inversă şi Zach a deschis şampania şi au auzit cum lumea din

jurul lor chiuie şi maşinile claxonează şi artificiile pocnesc şi stropesc în întunericul cerului şi au ridicat paharele cu şampanie şi şi-au spus „La mulţi ani” unul altuia şi s-au îmbrăţişat. Când s-au desprins unul de celălalt, Zach arăta de parcă era gata s-o sărute, iar ea s-a gândit: „Nu. Nu, nu vreau să te sărut. Nu sunt sigură că vreau să te mai sărut vreodată”.

- Of, să mor eu, Tallulah, a zis Zach. Mi-aş dori să nu fi făcut niciodată ce am făcut anul trecut. E, gen, cel mai mare regret din viaţa mea. Ştii asta, nu?

Ea a încuviinţat din cap.

- O să mă ierţi vreodată? a întrebat el, luând-o de mâini, cu degetele întrepătrunse.

- Te-am iertat deja, a spus ea. Te-am iertat acum o veşnicie.
- Atunci de ce? De ce nu putem s-o luăm de la început?
- Păi... nu ştiu, nu simt că vreau o relaţie în momentul ăsta. Noah e de ajuns pentru mine.

A simţit cum o strânge mai tare de degete.
- Dar Noah, spuse el, e al nostru, noi l-am făcut, asta ne face o uniune, o echipă. Acum nu mai e vorba doar de relaţia noastră, nu? E vorba de toţi trei.
- Poţi să-l vezi tot timpul.
- Da, a oftat el, nerăbdător. Ştiu asta, dar nu e acelaşi lucru, nu e acelaşi lucru ca dacă aş fi cu el zi şi noapte. Ca o familie.

- Da, iar eu nu asta spun. Evident că ar fi mai bine pentru Noah dacă ai fi aici tot timpul. Dar nu ştiu dacă... A făcut o pauză, câştigând timp să găsească exact cuvintele potrivite. ... dacă e bine pentru mine.

El a râs, uşor nepăsător.

- Lula, spuse el, ce dracu'? Ne cunoaştem de când aveam paişpe ani. Ştim că suntem potriviţi unul pentru celălalt. Toată lumea ştie că suntem potriviţi unul pentru celălalt. Te rog. Dă-mi o şansă.

- Păi şi unde să locuim?

- Aici! a spus el. Am putea să locuim aici. Ai patul ăla mare. Mama ta mă iubeşte. Ryan mă iubeşte. îţi spun eu, îţi spun eu, contraatacă el iute, simţind clar lipsa ei de entuziasm faţă de idee.

Hai să facem un test, da? Poate aş putea să rămân peste noapte o dată. Nimic de genul ăla, a liniştit-o el. Aş dormi pe podea. închipuie-ţi faţa lui Noah de dimineaţă, când s-ar trezi şi l-ar vedea pe tata acolo. Şi aş putea să-i dau eu biberonul de dimineaţă şi să te las pe tine să mai dormi. Da? N-ar fi drăguţ?

I-a zâmbit, folosindu-i mâinile ca s-o tragă mai aproape de el, astfel încât aproape li se atingeau abdomenele, feţele le erau la doar câţiva centimetri distanţă, iar ochii lui îi sfredeleau adânc pe ai ei.

- N-ar fi? a întrebat din nou, sărutându-i articulaţiile degetelor, privind-o cochet, cu un zâmbet leneş pe buze.

Şi înăuntrul ei a cedat ceva în clipa aceea, un fel de senzaţie de gol în stomac combinată cu un leşin în vintre, senzaţia că vrea să fie atinsă de cineva, dar nu de Zach, că vrea să fie dorită, dar vrea să fie lăsată în pace, toate în acelaşi timp; şi a văzut cum gura lui Zach se apropie de a ei şi s-a trezit că se apropie şi ea de el şi apoi se sărutau şi toate îndoielile i s-au risipit într-o clipă, toată ambivalenţa ei s-a cristalizat într-un singur dor de el, de sex, de carne, de braţe şi guri şi toate cele. într-o clipă era lipită de perete, înconjurându-l cu braţele şi picioarele, şi totul s-a sfârşit în mai puţin de un minut şi asta era ceea ce îşi dorea, era ceea ce îşi dorea atât de mult, iar după aceea el a cărat-o în braţe, încă în ea,

cu braţele şi picioarele ei încă în jurul lui, şi a învârtit-o iar şi iar în grădină, iar ea zâmbea, zâmbea cu adevărat, sângele îi pulsa prin corp, luna strălucea din cerul de catifea şi când Zach a spus: „Te iubesc, Lula, te iubesc atât de mult”, ea nu s-a oprit nici măcar o secundă înainte să răspundă că şi ea îl iubeşte.

Pentru că atunci, în clipa aceea, chiar îl iubea

.**15.** *Iunie 2017*

Inspectorul McCoy părăseşte casa lui Kim pe la zece dimineaţa, iar în jur de unsprezece telefonul lui Kim primeşte un apel de la un număr pe care nu-l recunoaşte. Presupune că e el, că e inspectorul, că are veşti, o noutate, o evoluţie de vreun fel şi inima începe să

i-o ia imediat la galop şi adrenalina îi curge în valuri prin corp.

-Da.

- Oh, bună ziua, Kim Knox?

E o voce de fată.

- Da, la telefon.

- Sunt, ăă, Mimi. Prietena lui Scarlett. A zis că vreţi să vorbiţi cu mine?

- Oh! Kim trage un scaun de bucătărie şi se aşază încet pe el. Mimi. Mulţumesc. Poţi să vorbeşti?

- Da. Sigur.

- Voiam doar să ştiu, începe Kim, adică, am vorbit deja cu Scarlett şi mama ei. Şi cu Lexie. Şi nimeni nu are idee ce s-a întâmplat vineri noapte. Dar mă gândeam că poate tu ai observat ceva? Ceva ce n-a mai observat nimeni,

ceva ce ar explica ce s-a întâmplat după ce Tallulah şi Zach au plecat?
Se lasă o tăcere scurtă şi o aude pe Mimi trăgând aer în piept, şi-o închipuie cum trage dintr-o ţigară ţinută între articulaţiile unor degete subţiri, cu unghii ronţăite.
- Vreau să zic, începe Mimi, efectiv singurul lucru la care pot să mă gândesc e că poate s-au certat?
Capul lui Kim se dă uşor pe spate.
- S-au certat?
- Da. Păreau puţin, nu ştiu, de parcă era ceva între ei? Un pic de tensiune?
Kim se răsuceşte spre masa din bucătărie şi îşi mută telefonul la cealaltă
ureche.
- Cum ar fi? zice ea. Poţi să descrii?

Mimi oftează.

- M-am dus înăuntru, să-mi încarc telefonul, spune ea. Lula şi Zach stăteau, gen, în camera mică de după bucătărie. E o odăiţă intimă şi retrasă. Nu m-au auzit când am trecut pe lângă ei. Dar m-am uitat cumva prin crăpătura uşii şi am văzut că o ţinea foarte strâns de încheieturi şi ea încerca să se elibereze şi el i le ţinea strâns, de parcă încerca s-o împiedice să-l lovească, sau poate încerca s-o împiedice să plece... Nu ştiu. Părea tare furios.

Kim clipeşte încet. Cuvintele lui Mimi îşi fac loc în spaţiul din mintea ei unde îi cresc îndoielile, locul unde se întreabă cum ar fi reacţionat Zach la o respingere. în timp ce se întâmplă acest

lucru, simte cum o străbate un val de greaţă. întrebarea „dar dacă” începe să capete formă, iar posibilitatea ca Zach să fi jucat vreun rol în dispariţia fiicei sale o copleşeşte preţ de o clipă.

- Ai auzit pe vreunul dintre ei să spună ceva despre un inel, poate? Sau o logodnă?

O pauză solidă pe fir, iar apoi:

- Nu. Nimic de genul ăsta. Amândoi erau destul de tăcuţi, de fapt. Ca să fiu sinceră, nici nu ştiam exact de ce erau acolo. Nu părea că ar vrea să fie. înţelegeţi?

Duminica nu se termină niciodată.

în loc să-l pună în pătuţ, Kim îl scoate pe Noah în cărucior la o plimbare lungă prin sat, pentru somnul de după-amiază, iar privirea ei scanează fiecare gard viu, fiecare alee

şi crăpătură dintre case. Când trece pe lângă Maypole House, ochii i se îndreaptă spre partea din spate a terenului, unde se află căminul elevilor. Se gândeşte la fostul prieten al lui Scarlett, Liam, singura persoană care a fost acolo vineri seară cu care nu a vorbit. Dar e sigură, aşa cum a spus şi Lexie, că el nu a văzut sau auzit mai mult decât ea, fiindcă a plecat devreme împreună cu ea.

O clipă mai târziu se trezeşte în faţa pubului Swan & Ducks. Terasa din faţă e plină, ca întotdeauna într-o duminică însorită la prânz: prosecco pe mese în găleţi cu gheaţă, carafe cu Pimm's, copii în scăunele înalte, hrăniţi cu cârnaţi mărunţiţi şi piure de către mame în rochii vaporoase, cu ochelarii

de soare pe cap, cu căţei cockapoo încovrigaţi sub mese, la umbră.

Kim împinge căruciorul prin mulţime şi intră înăuntru, unde e răcoare şi mohorât. Aici sunt mai puţini oameni, iar ea se duce direct la bar. îl recunoaşte pe tânărul din spatele tejghelei; e Nick. E un actor fără activitate căruia îi place să flirteze cu bărbaţi de vârsta a doua doar ca să-i vadă cum roşesc.

- Salut, spune el, de obicei nu te văd pe aici ziua. Ce îţi aduc?

- O, spune ea, nu. N-am venit să iau prânzul. Mă întrebam doar... ai fost aici vineri seară, da?

- întâmplător, da, am fost. Mă muncesc ca pe un câine.

- Şi Megs ţi-a povestit despre fiica mea şi fiul ei?
- Da, da. S-au întors OK?
- Nu, spune ea, iar vocea ameninţă să i se spargă. Nu.
Trage tare aer în piept şi îşi recapătă controlul.
- încă nu s-au întors. Am raportat la poliţie acum. Presupun că o să vrea să stea de vorbă cu tine la un moment dat, să te întrebe ce ai văzut.
- Oh, Doamne, Kim. îngrozitor. Cred că eşti înnebunită de îngrijorare.
- Da, spune ea, storcându-şi un zâmbet chinuit. Chiar sunt. Dar mă întrebam doar ce ai văzut, mai exact?
- Păi, nu mare lucru, mă tem. Au pornit de acolo, spune el, arătând spre un ungher din spatele barului. Comozi

şi drăgăstoşi. El a cumpărat o sticlă de şampanie. Au comandat platoul cu fructe de mare. Erau aşa drăguţi. Şi apoi mai era un grup. Un grup ca de la Maypole, ştii? Gălăgios, genul care ţi se bagă în suflet. Şi cred că o cunoşteau pe fiica ta şi s-au infiltrat oarecum în seara ei romantică. Mi-a părut tare rău pentru ei!

Noah începe să se foiască în cărucior şi Kim îl mişcă puţin, absentă.

- Ai văzut să se fi întâmplat ceva ciudat?
- Ciudat?

Nick se întoarce şi îşi fixează zâmbetul ca lumina unui far asupra unui client care a apărut lângă Kim. îi ia comanda, apoi se întoarce spre Kim o clipă mai târziu şi spune:

- Nu aş spune că ciudat, nu. S-a băut mult. Şi având în vedere câte reduceri cereau puştii de la Maypole, bănuiesc că s-au şi adus droguri de vreun fel, dar n-am văzut nici o dovadă. Şi apoi s-a făcut ora închiderii şi au plecat cu toţii. Şi asta a fost tot. O priveşte cu tristeţe şi spune: La dracu', Kim. Sunt sigur că o să se întoarcă din minut în minut, trebuie să se întoarcă. Ştii cum sunt adolescenţii.
Merge mai departe. Se duce la casa lui Chloe, prietena lui Tallulah, chiar la ieşirea din sat, ultima dintr-un şir de căsuţe cu faţada plată, cu uşi care se deschid direct în strada principală. Chloe spune că nu, nu a mai vorbit cu Tallulah de o grămadă de timp. Dar spune şi ceva interesant. Când Kim

pomeneşte că Tallulah a fost văzută ultima oară la casa lui Scarlett Jacques din Upley Fold, Chloe mijeşte ochii şi spune:

- Ciudat.

Kim întreabă:

- De ce?

Chloe ridică din umeri.

- Nu ştiu, e ceva ciudat la Scarlett şi gaşca aia. Ceva, nu ştiu, întunecat, şi a fost o fază într-o seară, anul trecut, la petrecerea de Crăciun de la şcoală, când stăteam cu Lula, şi Scarlett a luat-o cumva de lângă mine, cumva obraznic, şi nu pot să explic, dar era ca şi cum Lula o cunoştea deja. Deşi nu o ştia. Şi au dansat o vreme şi apoi s-au dus afară vreo zece minute şi Lula era tare încordată când s-a întors. Nu mi-

am dat seama deloc ce s-a întâmplat. Adică, din câte ştiu eu, Scarlett şi gaşca aia sunt un fel de superbisericuţă, nu vorbesc niciodată cu nimeni, şi totuşi ea a vorbit cu Lula. A fost ciudat. Oricum, nu prea am mai vorbit cu Lula după faza asta.

Kim face o grimasă.

- După petrecerea de Crăciun?

- Da. Vreau să spun că ne salutăm dacă ne vedem, dar nu mai stăm împreună.

- Dar în februarie? Când ai... când treceai prin chestia aia prin care ai trecut? Chloe îi aruncă o privire goală. Te simţeai tare deprimată şi Tallulah a venit şi a rămas peste noapte la tine?

- Sunteţi sigură că vorbiţi despre mine?

- Da, în februarie, Tallulah mi-a spus că te simţeai foarte deprimată şi că trebuie să stea peste noapte cu tine în caz că faci vreo prostie.

Chloe scutură din cap.

Doamne, nu. Nu, asta cu siguranţă nu s-a întâmplat niciodată. Nu m-am simţit deprimată şi nu a rămas peste noapte. Vă garantez, eu şi Lula abia dacă ne-am spus două vorbe anul ăsta. Abia dacă ne-am văzut. Sună ca şi cum v-a minţit, ca să fiu sinceră

.16. *Septembrie 2018*

Terenul de la Maypole House se umple încet, dar sigur în weekendul dinainte să înceapă semestrul. Clădirile goale prind viaţă, mişunând de oameni, de sunetele vocilor şi muzicii, de uşi

care se deschid şi se închid, de sonerii de telefon şi motoare de maşini, de râsete şi strigăte.

Sophie se simte ciudat, nu atât de parcă ar fi în mijlocul pustiului, aşa cum s-a temut, cât mai degrabă de parcă ar fi de fapt în mijlocul tuturor lucrurilor din lume. Din grădina din faţa bucătăriei poate să stea şi să-i urmărească pe elevi cum îşi părăsesc camerele şi pornesc spre clădirea principală pentru micul dejun. Unii dintre ei ies la o alergare de dimineaţă în jurul şcolii, începe să recunoască anumite feţe, anumite grupuri de prieteni, şi îşi dă seama chiar şi de la distanţă cine e nou la şcoala asta şi cine nu, după încrederea cu care traversează terenul şcolii.

în seara duminicii de dinaintea începutului oficial al semestrului, are loc ceea ce se numeşte Cina din ziua înscrierii. Ziua înscrierii este cea mai aglomerată zi din pregătirea noului semestru, când majoritatea elevilor sosesc de acasă să se cazeze şi să se înscrie la cursuri. în realitate, cele mai multe astfel de activităţi se rezolvă online înainte ca elevii să păşească măcar în campus, dar este o tradiţie veche şi o modalitate bună ca elevii să-şi vadă colegii înainte să ajungă în clase. Şi apoi are loc cina, care, potrivit lui Shaun, este adevărata atracţie.

Odinioară, era o petrecere la care stăteai la masă, dar de când s-a construit noul corp de cămin cu zece ani în urmă, dublând numărul elevilor,

cina s-a transformat într-o petrecere cu bufet şi DJ.

Dintr-un motiv sau altul, Sophie vrea să arate extraordinar la petrecere. Să nu fie doar drăguţă, ci uluitoare, nemaipomenită, superbă, astfel încât toţi elevii să vorbească despre ea pe la spate, să spună: „Uau, iubita domnului Gray chiar e drăguţă, nu?” îşi doreşte, dintr-un motiv sau altul, să câştige aprobarea unora dintre băieţii arătoşi pe care i-a văzut făcând jogging prin campus. Nu a celor mici, evident, ci a tipilor de nouăsprezece ani, a celor aproape-bărbaţi, cu bronzul lor de vară şi părul des şi mersul de fanfaroni.

îşi trage pe ea un maiou de satin cu bordura şi spatele din dantelă. îl asortează cu nişte pantaloni negri

mulaţi şi sandale negre cu tocuri înalte şi îşi aranjează părul într-o coadă într-o parte, care i se odihneşte pe umăr. îşi tamponează faţa cu lucruri care promit să *ilumineze* şi să *sclipească.*

Shaun se opreşte când intră în hol. Spune:

- Doamne, uau, Soph, ce bine arăţi, iar ea îşi dă seama că vorbeşte serios.

Zgomotul din sala principală este asurzitor. Tavanul este arcuit, tapetat cu
lemn, şi ferestrele sunt aşezate atât de sus încât lasă să intre doar lumină, nici o privelişte. Dar există trei perechi de uşi duble uriaşe deschise către gazon, unde se află un cort şi mese şi scaune aşezate sub soarele de după-amiază

prefăcută în seară. Ea şi Shaun se plimbă pe gazon împreună, ea cu braţul petrecut pe sub al lui, afişându-le zâmbete oamenilor şi oprindu-se să-i salute. Găsesc o masă goală şi Shaun o lasă pe Sophie ca să se ducă să ia ceva de băut. Privirea ei cutreieră scena în timp ce îl aşteaptă să se întoarcă, spre grupurile de tineri drăguţi adunaţi unii în jurul altora ca în nişte buzunare mici, impenetrabile, uşor înfricoşătoare, cu forţa şi totuşi cu ridicolul lor, cu convingerea că ştiu totul şi de fapt nu ştiu nimic. Nu doar tinereţea lor străluceşte, se gândeşte ea în timp ce îi urmăreşte cu privirea, ci şi mediul din care provin, privilegiul lor înnăscut, sugestia din felul în care îşi ating părul, din felul în care îşi ţin paharele, din

felul în care umblă cu atâta nonşalanţă pe telefoane. Provin din locuri care nu sunt ca locurile din care provin cei mai mulţi oameni şi au pojghiţa lucioasă a banilor care iese strălucitoare la iveală până şi prin exteriorul cel mai neîngrijit.

Sophie provine dintr-un loc cu case înşiruite, şi maşini care merg până mor de-a binelea, şi şcoli de stat, şi drumuri săptămânale la Tesco, şi fursecuri pe farfurii în apartamentul bunicii în fiecare sâmbătă. Nu a ratat nimic: întotdeauna a avut ce mânca, a avut parte de vacanţe în străinătate şi cumpărături pe Oxford Street şi mâncare comandată vineri seară; a avut mereu destul din toate. Viaţa ei a fost perfectă. Dar a fost mată, nu lucioasă.

Se gândeşte la Dark Place, la familia Jacques, la piscina care probabil că odinioară strălucea albastră ca gheaţa în soarele verii, la statuetele care probabil că au stat odinioară pe soclurile din plexiglas, la muzica pe care probabil că o auzeai revărsându-se pe uşile duble, peste gazonul întreţinut, la râsul deosebit al oamenilor cu maşini numeroase, şi cai, şi cabane în Alpi. Fata lor, Scarlett, a fost odată elevă aici, potrivit lui Kerryanne Mulligan.

Shaun apare din nou cu două pahare de vin şi se aşază lângă Sophie.

- Scuze că a durat atât, spune el. M-au prins la înghesuială.
- Hai să bem astea, spune ea, şi după, putem să socializăm.

- Of, Doamne, chiar trebuie? spune el, lăsându-şi fruntea pe umărul ei gol.

Ea îi ciufuleşte părul de la ceafă şi râde.

- Păi, cam cred că trebuie, da. Practic, tu eşti regele. Trebuie să ieşi în public.

- Ştiu. Ridică capul şi îi pune o mână pe genunchi. Ştiu.

îşi beau vinul şi într-un minut sau două li se alătură la masă un cuplu, Fleur şi Robin, care sunt profesoara de geografie şi profesorul de fotografie, şi care locuiesc într-o căsuţă din afara satului şi au un câine border terrier pe nume Oscar şi un iepure pe nume Bafta şi amândoi sunt foarte vorbăreţi. La jumătatea acestei conversaţii, li se

alătură un bărbat de vârsta a doua pe nume Troy, care are o barbă magnifică. Este profesorul de filosofie şi teologie şi locuieşte în campus şi are o mulţime de recomandări de magazine locale de mezeluri, prăvălii cu vinuri şi măcelării. Cineva îl răpeşte pe Shaun şi o vreme rămân doar Sophie şi Troy, şi e în regulă. Troy e o persoană cu care discuţi foarte uşor, apoi li se alătură cineva cu un accent francez şi cineva cu un accent spaniol şi curând masa ei e copleşită de oameni ale căror nume abia dacă are timp să le prindă, ce să nu mai vorbim de slujbele sau funcţiile lor de la şcoală. Apoi remarcă un bărbat mai tânăr, care stă la marginea grupului adunat în jurul mesei sale: ţine o bere într-o mână; cealaltă mână e în

buzunarul unor pantaloni scurţi din bumbac bleumarin. Părul lui şaten e scurt şi ondulat; poartă o cămaşă albă cu mânecile suflecate până imediat deasupra coatelor şi pantofi sport albi, fără şosete. Are un fizic plăcut. Seamănă puţin cu o vedetă de cinema, unul dintre actorii pe nume Chris, Sophie nu reuşeşte niciodată să-şi aducă aminte care e care.

Stă de vorbă cu o femeie mai în vârstă; Sophie îşi dă seama că nu o cunoaşte prea bine, că face un efort să fie fermecător şi politicos. îl vede cum se întoarce foarte vag în direcţia ei, de parcă i-ar simţi privirea asupra lui, aşa că întoarce capul. Când se uită în direcţia lui din nou, vede că femeia mai în vârstă s-a întors să discute cu

altcineva şi l-a lăsat baltă. El duce sticla de bere la buze şi ia o înghiţitură cu un aer gânditor. O vede că se uită la el şi zâmbeşte.

- Cred că eşti partenera domnului Gray, spune el, apropiindu-se de ea.
- Da, spune ea vesel. Mă numesc Sophie. încântată de cunoştinţă.

El îşi trece sticla de bere în cealaltă mână şi îi oferă mâna să i-o strângă.

- încântat. Eu sunt Liam. Sunt asistent didactic aici. Lucrez cu unii dintre copiii cu nevoi speciale, ştii, dislexie, dispraxie, genul ăsta de lucruri.

E elocvent, dar are un fel de subton aspru de Gloucester în accentul său.

- O, sună foarte interesant.

El încuviinţează din cap, plin de efuziune.

- Da, e minunat. Adică, nu e, gen, ambiţia vieţii mele sau ceva, e doar temporar, dar deocamdată e foarte, foarte satisfăcător.
- Atunci, care e ambiţia vieţii tale?
- Ah, da, corect.

îşi trece mâna pe după ceafă şi se strâmbă.

- încă n-am găsit-o. Tot mai încerc s-o găsesc, presupun, zâmbeşte el. Am douăzeci şi unu de ani şi merg pe cincisprezece. M-am maturizat mai greu.

Sună de parcă şi-ar cere scuze, iar Sophie se trezeşte că îl linişteşte.

- Nu, spune ea, lucrezi, ai o slujbă foarte importantă, asta e mai mult

decât au o mulţime de tineri de vârsta ta.

- Da, zice el. Poate. Apoi întreabă: Şi, ce părere ai despre Maypole House?

Ea aruncă o privire în jur şi încuviinţează din cap.

- Da. îmi place. Nu e genul de loc cu care sunt obişnuită. Vreau să spun că m-am născut şi am crescut în Londra, n-am mai locuit niciodată în afara Londrei, aşa că viaţa la ţară e un oarecare şoc.

- O, aici nu suntem la ţară, spune Liam. Aici nu suntem la ţară, crede-mă. Eu am crescut la o fermă de vite din Gloucestershire. Acolo eram la ţară. Ăsta e doar un loc drăguţ unde locuiesc oamenii care nu vor să stea la oraş.

Sophie zâmbeşte.

- Aşa o fi, bănuiesc. De cât timp predai aici? întreabă apoi.

- Păi... zâmbeşte timid. Eu de fapt am fost elev aici, dacă îţi vine să crezi. Am fost trimis aici de părinţii mei când aveam cincisprezece ani ca să-mi dau examenele din ciclul inferior pentru că începeam să fiu prea, ăă, distras de alte lucruri la fosta mea şcoală. Şi apoi mi-a plăcut aici, aşa că am rămas şi pentru examenele din ciclul superior. Le-am picat pe toate. Le-am dat din nou. Am picat unul. M-am gândit să le dau din nou... Aşa că, da, am fost elev aici... Mijeşte ochii în timp ce face calculul mintal. ... patru ani şi un pic? Posibil să fie un record absolut la Maypole. Cei mai mulţi elevi nu rămân aici decât

vreo doi ani. Iar acum nu mai scapă de mine.
El râde şi Sophie râde la rândul ei. Apoi spune:
- Deci presupun că ştii o grămadă de lucruri despre locul ăsta, despre istoria lui?
- Sunt expertul mondial în Maypole House, da, aşa este.
- Atunci dacă Shaun trebuie să ştie ceva, la tine trebuie să vină?
- Da, presupun. Trimite-l încoace. Eu sunt omul lui.
- Deci... erai aici vara trecută, începe ea, precaută. Când au dispărut adolescenţii aceia?
O umbră îi traversează chipul.
- Da, spune el. Eram aici atunci. Nu doar atât, ci eram acolo.

Sophie tresare.
- Acolo?
- Da. La casă. în noaptea când au dispărut, adică. Eram prieten cu Scarlett, fata care locuia acolo. N-am văzut nimic, evident. N-am ştiut nimic. Dar da. Şocant, serios. Şocant.
Schimbă subiectul, iute, spre frustrarea lui Sophie.
- Dar tu? Cu ce te ocupi? Dacă trăiai la Londra, a trebuit să-ţi părăseşti locul de muncă sau...?
Ea scutură din cap.
- Nu. Nu. Vreau să spun că am fost odată asistentă didactică, la fel ca tine, de fapt. La o şcoală primară în Londra. Dar acum sunt liber-profesionistă, pot să lucrez de acasă, aşa că nu s-a schimbat mare lucru pentru mine în

privinţa asta. Deşi, ca să fiu perfect sinceră, încă n-am reuşit să revin la vreun fel de disciplină. Mă tot las distrasă de lucruri.

Râde cu dezinvoltură, dar de fapt o îngrijorează faptul că, după aproape o săptămână la Maypole House, nu a scris nici un cuvânt la cea mai nouă carte. De fiecare dată când o deschide şi începe să tasteze, gândul îi zboară la Tallulah Murray, şi Dark Place, şi Scarlett Jacques, şi tufa de trandafiri de peste terenul comun, şi la picioruşele roz de bebeluş tatuate pe braţul lui Kim Knox, şi la inelul de logodnă din cutia neagră prăfuită pe care a ascuns-o în sertarul de machiaj. Se gândeşte la Martin Jacques, pe care l-a căutat pe Google după ce i-a umblat prin

corespondenţă, se gândeşte la bărbatul pe care l-a văzut online, înalt şi tras la faţă, cu un ciuf de păr gri-oţel care se vede că i se răreşte şi o expresie severă, bărbatul care este descris pe Linkedln drept CEO-ul unui fond speculativ din Guernsey şi care, potrivit altui rezultat de pe Google, locuieşte în prezent singur în Dubai, după despărţirea de soţia lui.
Nu a găsit nici o menţiune despre fosta lui nevastă sau copiii adulţi pe nici o pagină de pe internet, dar despărţirea i s-a părut lui Sophie explicaţia evidentă pentru faptul că Dark Place a fost abandonată şi lăsată în paragină.
- Ei, bine, spune Liam, sunt convins că după ce şcoala îşi găseşte rutina, ţi- o vei găsi şi tu.

Sophie zâmbeşte recunoscătoare.

- E un mod foarte bun de a te gândi la asta, spune ea. Mulţumesc. Eşti foarte înţelept.

în timp ce spune acest lucru, îl vede pe Shaun apărând peste umărul lui Liam. Preţ de o clipă, e frapată de contrastul dintre ei: cei douăzeci de ani care îi despart. Cu toată frumuseţea şi charisma lui, Shaun arată destul de în vârstă cât să fie tatăl lui Liam.

- Salut, zice el, întinzându-i o mână lui Liam. Liam, aşa-i?

- Da, aşa e. Mă bucur să vă văd din nou.

Conchid că s-au cunoscut deja, iar conversaţia se diluează cu alţi oameni şi alte subiecte şi curând Sophie nu mai vorbeşte deloc cu Liam; băiatul a fost absorbit în alt grup. Se trezeşte singură

şi traversează gazonul spre barul din cort. Aici îşi ia al doilea pahar de vin şi îl duce înapoi afară. îl vede pe Shaun dincolo de peluză, adâncit într-o conversaţie cu Peter Doody şi Kerry-anne Mulligan.

Apoi îl vede pe Liam mergând pe iarbă spre clădirea principală şi, spontan, se ia după el. Liam merge mai departe pe coridor, apoi iese pe uşile din partea cealaltă. După aceea traversează curtea din spate şi se îndreaptă spre corpul de cămin. îl vede cum introduce codul de securitate şi, cu un bâzâit şi un clic, a dispărut. Ea se aşază pe o bancă din curte, bucuroasă că are un moment doar pentru ea, înainte de a se întoarce la agitaţia petrecerii. Vinul e cald, dar îl bea oricum. Soarele serii pătrunde ca nişte

lumini stroboscopice printre panglicile de nori liliachii şi se întoarce cu faţa la el, cu ochii închişi, ascultând murmurul îndepărtat al conversaţiilor şi râsetelor.

Se scutură uşor ca să-şi revină, apoi deschide ochii şi, în clipa aceea, vede o pereche de tălpi bronzate atârnate peste barele unui balcon de la etajul al treilea al corpului de cămin, cu cotorul unei cărţi şi o bere rece aşezate pe o masă.

E Liam. Pentru un moment, cochetează cu ideea de a se duce la el, de a se invita singură înăuntru, de a bea o bere rece împreună cu el şi a-l întreba ce crede că s-a întâmplat de fapt la Dark Place în noaptea aceea.

Scutură din cap ca pentru sine, apoi se întoarce la petrecere prin arcadele clădirii.

17. *Ianuarie 2017*

Zach îşi petrece cu Tallulah noaptea de Anul Nou şi nu se mai duce acasă. Când Tallulah se trezeşte pentru prima zi de şcoală cinci zile mai târziu, se trezeşte într-un pat împărţit cu copilul ei şi cu tatăl copilului ei. Ea şi Zach nu au mai făcut sex din noaptea de Anul Nou, dar seara stau unul lângă altul pe canapea şi se sărută de rămas-bun şi bine te-am găsit şi se îmbrăţişează şi se ating.

Mama lui Tallulah e mulţumită. Tallulah ştie că ea întotdeauna s-a simţit vinovată că s-a măritat cu un bărbat care nu era făcut pentru tumultul vieţii de familie, care a fugit înapoi acasă la maică-sa în clipa în care ea i-a spus că are nevoie de el şi i-a

lăsat pe toţi în urmă fără pic de remuşcare. Iar Tallulah îşi dă seama că e mulţumită că ea şi Zach o să încerce să fie o familie adevărată şi că Zach o să uşureze o parte din presiunea pe care o resimte Tallulah ca părinte singur.

Tallulah o sărută pe mama ei de rămas-bun în prima zi înapoi la şcoală. în grădina din faţă, ridică privirea şi îi vede pe Zach şi Noah la fereastra dormitorului ei, unde Zach îi ţine sus mânuţa lui Noah şi îl ajută să facă cu mâna. îl vede cum şopteşte: „Pa-pa, mami. Pa-pa, mami”. Le trimite săruturi prin aer şi apoi pleacă.

La staţia de autobuz se trezeşte că se uită după Scarlett. Scarlett nu a mai apărut niciodată în staţia de autobuz

după acea primă dată, iar Tallulah nu a mai văzut-o şi nici nu a mai vorbit cu ea după petrecerea de Crăciun, însă, din cine ştie ce motiv, Scarlett a lăsat o urmă în psihicul lui Tallulah. Cele două interludii de care au avut parte îi par importante lui Tallulah, iar ea simte că acum trebuie să se întâmple ceva, un al treilea act, un fel de încheiere. Soseşte autobuzul; mai aruncă o ultimă privire dincolo de terenul comun, spre Maypole House, oftează şi urcă în el.

După prânz, în ziua aceea, Tallulah decide să viziteze corpul dedicat cursurilor de artă. Nu a mai fost niciodată aici; este o clădire scundă şi pătrată în mijlocul campusului, destul de urâtă. Coridoarele dinăuntru sunt decorate cu şiruri de autoportrete uşor

alarmante. Găseşte o uşă spre capătul unui coridor, pe care scrie Arte Plastice Anul 1, şi trage cu ochiul pe geam. Camera e goală, dar încuiată. Trece prin alte coridoare tapetate cu alte lucrări şi apoi găseşte una etichetată „Scarlett Jacques Al”.

Tallulah se opreşte. Este un portret al lui Scarlett într-un tricou scurt şi un şort supradimensionat, întinsă pe un scaun uriaş din catifea roşie, care seamănă cu un tron, purtând o tiară înclinată într-o parte, ghete sport, cu părul prins la spate, cercei rotunzi mari şi încheieturile acoperite cu elastice. La picioarele ei stă aşezat un câine maro gigantic, aproape la fel de mare ca Scarlett, care poartă la rândul lui o coroană. Amândoi se uită drept la

privitor, câinele cu o expresie de mândrie, Scarlett, cu una provocatoare. Este o imagine uluitoare; atrage atenţia mai întâi către Scarlett şi apoi către toate celelalte detalii: un morman de încărcătoare argintii şi crem pe podea, care reflectă lumina, o fereastră mică în spate, cu sugestia unui chip care priveşte fix prin ea, de parcă ar urmări-o. E un pistol pe o masă, un telefon Apple, un vas cu o inimă roşie proaspătă în el, care arată de parcă încă mai bate. Pe altă masă e un tort din care lipseşte o felie, iar cuţitul folosit pentru a o tăia are un strop de sânge pe el.

Tallulah nu are idee ce înseamnă nimic din toate astea, dar e frumos pictat, numai în nuanţe de roz şi verde şi gri

deschis decolorate de soare, cu crestături şi pete şocante de roşu. Se trezeşte murmurând „Uau” ca pentru sine.

- Extraordinar, nu?

Se întoarce spre vocea din spatele ei. Credea că e singură. E o tipă din gaşca lui Scarlett; nu-şi mai aminteşte numele ei.

- Da, adică, nu i-am mai văzut lucrările până acum, dar tabloul ăsta e incredibil.
- Ştii că a plecat?

Tallulah clipeşte, simte un fel de nod în stomac.

- Poftim?
- Scar a plecat. Nu se mai întoarce.

Fata face din gură un zgomot ca un pocnet, de parcă Scarlett ar fi un balon care s-a spart.

- Dar de ce?
- Nu ştie nimeni. îi tot dau mesaje şi îmi tot zice că o să-mi spună când poate, dar acum nu poate să-mi spună, aşa că...

Tallulah se întoarce înapoi spre tablou.

- Ce păcat, spune ea.
- Da, aprobă fata. A naibii idioată. Toată munca şi talentul ăsta şi lasă totul în urmă. Dar ce să-i faci? Asta e Scar. O enigmă. înfăşurată într-o pătură, zâmbeşte ea. Eşti Tallulah din autobuz, nu?

Tallulah încuviinţează din cap.

- Mimi. Ne-am cunoscut la petrecerea de Crăciun.

- A, da. Bună.
Mimi înclină capul spre Tallulah şi zice:
- Eşti şi tu la Arte?
Tallulah scutură din cap.
- Nu, doar voiam să mă uit la tablouri. Cineva a zis că sunt foarte bune.
Mimi o priveşte curioasă o clipă. Apoi îşi apropie călcâiele, se îndreaptă din spate şi zice:
- Oricum, e timpul să plec. Şi dacă o vezi pe Scarlett în zonă, spune-i să nu mai fie aşa de de rahat şi să-mi scrie, bine?
Tallulah zâmbeşte.
- Da, spune ea. Promit.
După aceea, Tallulah se uită după Scarlett de fiecare dată când pleacă de acasă. Ştie că iubitul lui Scarlett, Liam, învaţă la Maypole House, aşa că e mai

mult decât posibil ca Scarlett să fie în sat din când în când. Uneori, Tallulah se uită în galeria telefonului ca să ajungă la poza cu ea şi Scarlett la petrecerea de Crăciun şi încearcă să-şi aducă aminte cum s-a simţit în seara aceea, persoana care era când se afla sub lampa roşie ca focul a atenţiei lui Scarlett. Din când în când, mai caută pe Google şi numele lui Scarlett, absentă, în caz că a ajuns cumva în ziare. Nu ştie unde locuieşte Scarlett, doar că e undeva destul de aproape de sat dacă mergi pe jos, ceea ce ar putea fi oriunde; există cel puţin trei cătune pe lângă Upfield Common şi drumurile dintre ele sunt presărate cu alei private ce duc la genul de case mari în care

Tallulah îşi imaginează că locuieşte Scarlett.
Apoi, într-o zi, în ultima săptămână din ianuarie, Tallulah o vede pe Scarlett coborând de pe locul pasagerului al unui Smart parcat în faţa magazinului Co-op de pe strada principală a satului. Poartă ceva ce seamănă cu o pijama, cu haina de blană artificială deasupra. Părul îi e ciufulit şi poartă nişte pantofi sport scâlciaţi peste şosete flauşate. Pe scaunul şoferului, Tallulah vede un tânăr. Se uită la telefon, iar din maşină emană sunetul înfundat al muzicii. O clipă mai târziu, Scarlett iese cu o pungă de cumpărături şi sare înapoi în maşina Smart. Băiatul de pe locul şoferului se uită scurt la ea, închide

telefonul şi conduce maşina spre drumul ce duce la Manton.

Tallulah se ridică în picioare, privind-o cum dispare de parcă ar putea să-i ofere un indiciu despre destinaţia sa finală. Apoi îşi aminteşte ceva. Mama ei pomenise cu câteva zile în urmă că a văzut-o pe Keziah, una dintre prietenele cele mai bune ale lui Tallulah din şcoala primară, lucrând la Co-op. Tallulah nu a mai văzut-o pe Keziah de luni de zile; ultima dată abia începuse să i se vadă burta şi Keziah a pus o mână pe burta ei şi a scos un sunet de parcă era gata să leşine fiindcă era atât de copleşită de situaţie.

Keziah este la una dintre casele de marcat când Tallulah intră o clipă mai

târziu în magazin. Chipul i se luminează când o vede.

- Lula! spune ea. Unde te-ai ascuns?

Tallulah zâmbeşte şi ridică din umeri.

- Mă duc la magazinele mai mari acum, spune, cu maşina. E mai uşor cu scutecele şi laptele praf, să ştii.

Keziah îi zâmbeşte călduros.

- Ce mai face bebe?
- Oh. E minunat, răspunde ea.
- Atras de toate, pun pariu.
- Nu încă. E prea mic. Dar e cuminte oricum, să ştii. E un mic Buddha.
- Acasă, cu mama ta?
- Păi, da, cu mama. Şi cu Zach.
- O, spune Keziah. Credeam că v-aţi...?
- Da. Şi apoi ne-am împăcat. După Anul Nou.

Keziah îi zâmbeşte larg.

- Oh, e minunat! Mă bucur tare mult. Voi doi sunteţi făcuţi unul pentru altul.

Tallulah zâmbeşte încordată.

- E drăguţ, spune ea. Drăguţ pentru Noah. Şi e drăguţ să mai ai două mâini de ajutor. Ştii ce zic.
- Chiar arăţi altfel, zise Keziah.

-Da?

- Da, arăţi, oarecum, nu ştiu, foarte matură. Foarte drăguţă.
- O. Mulţumesc, spune Tallulah.
- Ar trebui să iesi în oras într-o seară. Cu mine si fetele.
- Da, mi-ar plăcea.

Nu e sigură că i-ar plăcea. întotdeauna s-a gândit că există un motiv pentru care nu a păstrat legătura cu prietenele ei din şcoala primară, dar nu a ştiut niciodată cu siguranţă care ar fi motivul

acela - ceva adânc înrădăcinat şi subconştient, ceva ce chiar şi acum o face să se simtă ciudat când se gândeşte la ideea unei reuniuni.
- Fata aia în pijamale, spune ea, care tocmai a intrat... Ştii cine e?
- Aia cam panaramă, vrei să zici?
Tallulah scutură uşor din cap, încercând să alinieze felul în care o vede pe Scarlett cu felul în care ar putea să o vadă altcineva şi apoi spune:
- Da. Aia cu haină de blană.
- Da. E fata care locuieşte în Dark Place.
- Dark Place?
- Da, ştii tu, casa aia mare şi veche din Upley Fold? Ea scutură din cap. Trebuie s-o ştii, spune Keziah. E cea mai mare casă din zonă, gen.

Tallulah scutură din nou din cap şi apoi întreabă:
- Ce a cumpărat?
Keziah pufneşte din nas.
- De ce vrei să ştii?
- Nu ştiu. Doar că... o cunosc oarecum de la şcoală şi a plecat într-un stil tare misterios, nimeni nu ştie de ce, şi sunt doar curioasă, presupun.
- A cumpărat rom, tutun de rulat şi tampoane, răspunde Keziah, dându-şi ochii peste cap. Ce panaramă!
- A zis ceva?
- Glumeşti, nu? De parcă cineva ca *ea* ar sta de vorbă cu tipa de la casă din Co-op.
Ţâţâie din buze şi apoi privirea îi alunecă dincolo de umărul lui Tallulah, la un client care aşteaptă să fie servit.

- Mă cheamă datoria, spune ea. Pupă-l pe bebe. Adu-l încoace data viitoare, să-l văd. Da?
- Da. Promit, zâmbeşte Tallulah.

Porneşte încet spre casă, căutând Dark Place pe Google pe telefon, cu degetul mare de la o singură mână, în timp ce merge. Apare o pagină de Wiki pentru ceva ce arată ca o casă dintr-un basm sau o poveste cu fantome; ochii ei scanează textul şi surprinde fragmente dintr-o poveste despre plantaţii de cafea, şi gripa spaniolă, şi tentative de asasinat, şi oameni cărora le-au ciugulit ciorile ochii. Se întreabă de ce casa nu e celebră sau deschisă publicului, cum poate o asemenea vilă să fie doar o casă de familie, locul în care trăieşte Scarlett, încotro se îndreaptă chiar

acum cu tutunul ei, şi romul, şi cutia de tampoane.

Curiozitatea o năpădeşte dintr-odată şi se lasă pe vine ca să pipăie prin rucsac după agenda de la şcoală. O deschide la ultima pagină şi scanează lista de contacte de acolo până când degetul ei dă peste numele lui Scarlett. înainte să se poată răzgândi, formulează un e-mail:

Bună, Scarlett, sunt Tallulah din autobuz, voiam doar să văd ce mai faci, sper că eşti OK. Ne mai vedem, pup, T.

Apasă pe trimitere înainte să se răzgândească, vâră agenda la loc în rucsac şi porneşte spre casă, la bebeluşul ei

.**18.** *Iunie 2017*

Kim îl sună pe inspectorul McCoy la ora opt luni dimineaţă. Bărbatul răspunde după câteva încercări.

- Inspector McCoy.
- O, bună. Scuze că sun aşa devreme. Sunt Kim Knox, din Upfield Common. Mă întrebam dacă aveţi noutăţi despre fiica mea, Tallulah Murray?
- Ah, da, bună, Kim.

îl aude cum răsfoieşte nişte hârtii în fundal.

- Scuze. Nu avem nimic de raportat momentan, din păcate. Am fost la casa din Upley Fold; am vorbit cu familia de acolo. Dar nu am găsit nici o pistă în urma discuţiilor. Acum pornim spre sat, doi dintre poliţiştii mei se duc la pub, ăă - alte hârtii răsfoite - la Swan & Ducks, ca să stea de vorbă cu

managerul de acolo, să vadă dacă poate să facă lumină.

- Dar pădurea... zice Kim. O să trimiteţi pe cineva în pădure? Pentru că, ştiţi, e posibil să fie pe acolo pe undeva. Să fi hotărât să o ia pe jos înapoi când n-au găsit un taxi, şi ceva... poate au căzut în vreun puţ vechi sau ceva sau... Trage aer în piept. Abia suportă să se convingă să spună ceea ce e pe cale să spună, dar trebuie, pentru că e relevant, e important. Poate s-au certat, spune ea, iar cuvintele se rostogolesc unele peste altele. Prietena lui Scarlett, Mimi, mi-a spus că i-a văzut când se certau, acasă la Scarlett. Aparent, Zach era puţin agresiv cu Tallulah. O ţinea de - de încheieturi.

îl aude pe inspectorul McCoy cum rămâne nemişcat. Hârtiile nu mai foşnesc.

- Aha, spune el. Şi genul acesta de agresivitate? Aţi mai văzut şi alte dovezi? Din câte vedeaţi acasă? Din discuţia noastră de duminică, am avut impresia că erau destul de drăgăstoşi.

Iată-l din nou. *Drăgăstoşi.* Acelaşi termen pe care l-a folosit ieri Nick de la pub ca să-i descrie.

- Păi, oftează ea, ideea e că el este aşa. Zach e drăgăstos. El e cel romantic. Tallulah, am simţit de multe ori, doar îl suporta. Mai degrabă cred că voia să fie lăsată în pace. Dar nu, n-am văzut niciodată nimic agresiv între ei.

- N-aţi auzit niciodată nimic în spatele uşilor închise?

- Nu. Nimic de genul ăsta. Adică, Zach e iute la mânie uneori. Dar niciodată cu Tallulah. Niciodată cu copilul.

- Atunci ce... începe inspectorul McCoy, iar Kim aude scârţâitul unui scaun când îşi schimbă poziţia, ce credeţi că ar fi provocat cearta pe care prietena lui Tallulah spune că a surprins-o vineri seară?

Mintea lui Kim revine la inelul de logodnă din buzunarul hainei lui Zach, la conversaţia pe care Ryan îşi aminteşte că a avut-o cu Zach despre ideea de a o cere de nevastă pe Tallulah. I se pare un lucru atât de intim de împărtăşit cu un străin, de

parcă ar trăda o bucăţică din inima lui Zach. Dar trebuie să-i spună inspectorului; s-ar putea, după cum nu poate să nu se gândească, să fie cheia întregii situaţii.

- Vineri dimineaţă, începe ea ezitant, am găsit ceva în buzunarul hainei lui Zach. Un inel. Arăta ca un inel de logodnă. Un diamant pe un inel de aur. Iar fiul meu, Ryan, spune că Zach a pomenit ceva vag că ar vrea s-o ceară de nevastă pe Tallulah. Iar ieri vorbeam cu barmanul de la Swan & Ducks şi mi-a spus că Zach şi Tallulah au băut şampanie în seara aceea, înainte să stea cu Scarlett şi gaşca ei. Şi e posibil, să ştiţi, s-o fi cerut. Iar ea poate... înghite în sec. Poate a spus nu.

Se aude o pauză scurtă, apoi inspectorul McCoy întreabă:

- Şi dumneavoastră credeţi că Zach s-ar putea să fi avut o reacţie negativă la asta?
- Nu... Kim trage aer în piept. Nu ştiu ce să cred. Dar e *posibil,* spune ea, să se fi certat pe drum spre casă de la Scarlett şi Zach să-şi fi pierdut cumpătul şi... să se fi întâmplat ceva şi acum el să se ascundă undeva. E posibil, atâta tot.

Dar chiar în clipa când cuvintele îi ies de pe buze ştie că nu e doar posibil, ci probabil. Cum e aforismul? *întotdeauna soţul e făptaşul.*

- Am înţeles, spune inspectorul McCoy, păi, cred că acum avem destul cât să trimitem o patrulă de căutare.

Lăsaţi pe mine, doamnă Knox. Lăsaţi pe mine. O să iau legătura cu dumneavoastră să vă spun orele exacte. Etcetera.

- Am căutat deja puţin, spune ea. Sâmbătă. Câţiva dintre noi. în pădure.
- Aha.
- Vreau să spun că n-am găsit nimic, n-am atins, cel puţin cred că n-am atins sau n-am tulburat nimic. Cred că e...
- E în regulă, o întrerupe el. Sunt convins că e în regulă. în fine. O să iau legătura cu dumneavoastră cu detalii de îndată ce le am. Şi, înainte să închid, aş vrea să stau de vorbă cu familia lui Zach. Aveţi un număr de telefon sau o adresă?
- Da, bineînţeles. Turuie adresa lui Megs şi apoi spune: N-o să le spuneţi

nimic, nu? Despre ce am zis, despre Zach? Adică, avem un nepot în comun, nu putem avea aşa ceva între noi. Ar fi incredibil de dificil. Ar fi...

O întrerupe din nou.

- Absolut, spune el. Vă rog să nu vă faceţi griji. Vom fi foarte discreţi.

- Mulţumesc. Vă mulţumesc foarte mult.

Se uită la Noah când închide telefonul. Copilul stă în scaunul înalt şi mănâncă cereale Cheerios uscate de pe tăviţă. Se uită la ea şi zâmbeşte.

- Ci-os, spune el, cu ochii strălucind de mândrie, arătând cu degetul spre ineluşele din cereale. Ci-os.

Kim închide ochii.

- Da! spune ea, adunându-şi curajul. Da! Cheerios! Bravo! Ce băiat deştept! Eşti un băiat tare deştept!

Cuvintele i se opresc în gât şi se întoarce cu spatele.

Al doilea cuvânt al lui Noah. Şi Tallulah le-a ratat pe amândouă.

Căutarea din pădure începe în Upley Fold la amiază. Asta şi-a dorit Kim, dar în acelaşi timp, e ceva înspăimântător. Explozia bruscă de energie şi oameni, când timp de atâtea ore a fost doar ea singură, o tulbură.

îi vede pe Megs şi Simon stând la marginea pădurii când se apropie. Megs se întoarce şi o priveşte şi Kim vede cum chipul implacabil îi e traversat de ceva ce seamănă cu frica.

îi spune ceva lui Simon şi acesta ridică privirea.

- E o nebunie, îi spune Megs lui Kim când se apropie de ea. Vreau să spun că ştiu că e ciudat că nu s-au întors acasă, înţeleg asta, dar chiar şi aşa, asta... întinde mâna şi descrie un arc de cerc în care cuprinde patrula de poliţişti cu veste reflectorizante, câinii de miros. E cam exagerat, nu crezi?

Kim nu răspunde imediat, nu ştie sigur ce să spună.

- Au venit să stea de vorbă cu tine? întreabă în cele din urmă. De la poliţie?

- Da. Absolut ridicol. Au stat o grămadă. Au pus tot soiul de întrebări despre Zach, despre ce fel de băiat era, cum se descurca la şcoală, despre slujba pe care o avea. Mă gândeam,

gen, pentru ce naiba mă întrebaţi toate astea? E aproape ca şi cum ar crede că a făcut ceva rău.
O spune nonşalant, dar Kim surprinde ceva dur în privirea ei când ridică ochii spre ea.

Ryan e acasă cu Noah şi poliţia a rugat familiile să nu se alăture căutării încă. Aşa că, deocamdată, Kim, Megs şi Simon stau împreună, în timp ce poliţiştii se mocăie îngrămădiţi la câţiva metri, iar echipa de căutare şi câinii se pregătesc să intre în pădure.

Astăzi e din nou cald, iar Kim se simte lipicioasă şi neliniştită.

- Cât credeţi că o să dureze? strigă Megs direct către grupul de poliţişti în civil.

Inspectorul McCoy se întoarce auzind întrebarea, le aruncă o privire colegilor, după care se apropie de ei.

- Păi, spune el, nu avem de unde să ştim. Din fericire, în perioada asta a anului, avem lumina zilei de partea noastră, aşa că putem să căutăm până se întunecă. Iar apoi depinde de ce găsim. Trimitem o patrulă dinspre spatele proprietăţii familiei Jacques, presupunând că pe acolo au venit, şi altă patrulă din partea asta - face un gest către pârleazul din lemn care formează intrarea publică în pădure - în caz că au părăsit deja proprietatea familiei Jacques înainte să decidă să se întoarcă prin pădure. Aşa că vom avea două echipe, care se vor împrăştia pe măsură ce intră mai adânc în pădure,

ca să acopere cât mai mult teritoriu cu putinţă.

- Şi ce căutaţi, mai exact? întreabă Megs, irascibilă.

- Pe copiii dumneavoastră, doamnă Allister. îi căutăm pe copiii dumneavoastră.

- N-au cum să fie acolo. Kim i-a căutat deja şi dacă ar fi fost ceva, ar fi găsit.

- Ei, bine, atunci căutăm dovezi pentru cazul în care copiii dumneavoastră *au fost* acolo. Că au fost acolo şi li s-a întâmplat ceva şi apoi vom folosi acele dovezi pentru a încerca să punem cap la cap imaginea a ceea ce s-a întâmplat vineri noapte şi unde ar putea să fie acum copiii dumneavoastră.

- Mai bine aţi sta din nou de vorbă cu companiile alea de taxi. Pun pariu că în jumătate din cazuri nici măcar nu notează informaţiile. Femeia care o conduce pe cea din Manton doarme jumătate din timp, zace la propriu cu capul pe birou, doarme buştean. Am văzut-o eu. Mă gândesc că are atâtea slujbe că nu se culcă de fapt niciodată. Ar trebui să vorbiţi din nou cu ea. Sigur le-a trimis un taxi, dar a uitat să noteze.

Inspectorul McCoy îi zâmbeşte răbdător lui Megs.

- Vă referiţi la Carole Dodds, cred? De la Taxis First? Da, am vorbit de două ori cu ea. Nu a lucrat vineri noapte, nu se simţea bine, aşa că soţul ei i-a preluat tura şi ne-a spus că fiecare rezervare intră direct în sistemul

informatic, că nu pot să trimită nici o maşină fără să treacă prin sistemul lor.

- Ei, bine, ştiţi cum sunt computerele. Nu poţi să ai deloc încredere în ele.
- Deci dumneavoastră tot mai credeţi că au luat un taxi, doamnă Allister?
- Aşa ar trebui.
- Şi unde i-a dus taxiul acela?
- Sunt copii, răspunde ea zgomotos. Cine ştie?

Inspectorul McCoy îşi înăbuşă un oftat.

- în fine, spune el, suntem aproape gata să pornim, aş zice. Sunteţi bineveniţi să rămâneţi aici şi să aşteptaţi noutăţi, sau ne putem întâlni înapoi în sat. Cum preferaţi.

Kim îi aruncă o privire lui Megs. Aceasta ridică din umeri. Kim spune:

- Păi, eu aş prefera să rămân aici cât timp sunteţi în capătul ăsta, iar apoi să mă duc în sat când echipele de căutare se vor apropia mai mult. Dacă e OK.
- Absolut.

Megs şi Simon schimbă o privire. Megs spune:

- Da, cred că noi pornim înapoi spre Upfield şi aşteptăm la capătul ăla. Poate la Ducks. O atinge pe Kim pe braţ, făcând-o să tresară uşor. Ne vedem acolo, spune ea, apoi se îndreaptă cu toţii înapoi spre stradă, unde maşina lor e parcată într-un loc de depăşire, chiar în faţa maşinii lui Kim.

Din maşina ei, Kim urmăreşte maşina lui Megs şi Simon cum face o întoarcere lentă din opt mişcări pe aleea îngustă, după care porneşte înapoi spre Upfield.

Megs îi face încet cu mâna de la fereastra pasagerului când trec pe lângă ea, iar Kim îi răspunde cu acelaşi gest.
E înfiorată de răspunsul lui Megs la această criză. Nu are absolut nici un sens pentru ea. Ştie că e mai puţin înfricoşător să creşti băieţi decât fete - le-a făcut pe amândouă şi ştie că se simte mai puţin neliniştită când Ryan e în oraş după lăsarea întunericului decât atunci când Tallulah e plecată. Dar chiar şi aşa, au trecut aproape trei zile. Dispariţia oricui pe o asemenea durată este pur şi simplu esenţialmente îngrijorătoare. Şi totuşi Megs nu e deloc îngrijorată. Pentru o clipă, lui Kim îi trece prin minte că poate Megs nu e îngrijorată pentru că ştie ceva, pentru

că ştie că fiul ei e în siguranţă, dar nu poate, din cine ştie ce motiv, să spună nimănui. Dar nu, îşi corectează imediat înlănţuirea aceasta de idei. Dacă Megs ar minţi ca să-şi protejeze fiul sau persoana responsabilă de dispariţia fiului ei, cu siguranţă măcar s-ar *preface* că este îngrijorată. Dar reacţia ei la acest eveniment e prea autentică, prea reală, prea tipică pentru Megs.
Kim se întoarce şi îi priveşte pe poliţiştii îmbrăcaţi cu veste reflectorizante şi pe câinii lor în timp ce intră, în sfârşit, în pădure. Poliţiştii în civil rămân pe loc o vreme, după care se întorc la maşinile lor.
Este neobişnuit de linişte. O maşină trece pe lângă ea câteva momente mai târziu; cuplul de vârstnici dinăuntru se

uită curioşi la şirul de maşini ale poliţiei parcate pe acostament şi apoi încetinesc.
- Ce se întâmplă? întreabă bătrânul pe un poliţist.
- Doar o anchetă a poliţiei locale, răspunde acesta.
- Altă spargere? întreabă doamna.
- Nu, răspunde el. Căutăm o persoană dispărută.
- Din Upley Fold? zice bărbatul.
- Nu, din Upfield Common.
Apoi pleacă mai departe.
Kim se uită la telefon. E unu şi patruzeci şi cinci. îi scrie un mesaj lui Ryan.
Totul în regulă ?
Totul bine. La tine?
Deocamdată toate bune.

Minutele trec îngrozitor de încet. De fiecare dată când îl vede pe vreunul dintre poliţişti ducându-şi telefonul la ureche, sângele i se preface în gheaţă. Imaginaţia ei născoceşte zeci de scenarii, iar în toate Zach o lasă fără suflare pe fetiţa ei frumoasă în pădure; îl vede cum o strangulează pe pământ, cum îi imobilizează membrele cu ale lui. îl vede cum scoate un cuţit de undeva, cine ştie de unde, poate a luat unul din bucătăria lui Scarlett, o mişcare premeditată, cum se apropie de ea din spate şi îi spintecă albul moale al gâtului, iar sângele ei se face negru şi lipicios pe pământul uscat. Sau pur şi simplu o bate, o bate şi o bate până ce nu mai rămâne nimic de bătut, chipul ei frumos e făcut terci, iar el se

împleticeşte fără suflu prin pădure după aceea, cu pumnii învineţiţi, însângeraţi.

în cele din urmă, unul dintre acei poliţişti va primi un apel de la unul dintre căutători şi ceva se va întipări pe faţa lui sau a ei şi va veni la maşina ei, la geamul ei, iar ea îl va coborî şi poliţistul va spune: „Au găsit ceva”, iar atunci ea va şti. Va şti ce i s-a întâmplat frumoasei sale fete

.însă deocamdată stă, priveşte, urmăreşte şi aşteaptă.

19. *Septembrie 2018*

Prima zi a noului semestru a sosit la Maypole House. Shaun e la lucru deja de câteva zile, desigur, dar e ceva nou şi strălucitor la ziua asta în timp ce îl

priveşte pe Shaun cum se pregăteşte în lunea asta însorită.
Ziua va începe cu o adunare, iar Shaun a tot scris zile în şir la discursul pentru prima zi. L-a exersat aseară în faţa lui Sophie, stând la picioarele patului, doar în boxeri şi şosete, în timp ce ea stătea întinsă în pat, jucând rolul publicului său.
- Minunat, spusese ea, aplaudându-l. Cu adevărat minunat. Călduros, te inspiră, te face să empatizezi.
- Nu-i prea scurt?
- Nu-i prea scurt, îl liniştise ea, are lungimea perfectă. Tonul perfect. Şi judecând după felul cum au reacţionat oamenii la tine la cina din seara asta, deja le place tuturor de tine.
- Crezi?

- Afecţiunea era tangibilă, spusese ea. Serios.

Şi era adevărat. O simţise pretutindeni unde mersese Shaun în seara precedentă, sentimentul de implicare autentică pe care îl lăsa în urma lui, senzaţia că oamenii fuseseră inspiraţi de el, flataţi de atenţia lui, că stârnise un fel de interes faţă de noul semestru ce avea să înceapă prin simpla sa prezenţă, înainte să conducă măcar vreo adunare sau să citească vreun discurs.

Acum Shaun a plecat şi Sophie e singură. Casa e răcoroasă şi tăcută, laptopul ei e deschis pe masa din bucătărie, romanul ei clipeşte pe ecran, căsuţa de mesaje de pe e-mail e plină de lucruri legate de muncă de care

chiar ar trebui să se ocupe, maşina de spălat vase trebuie golită şi încă mai are cutii de despachetat, dar nu face nimic din toate astea. Schimbă ecranul, deschide browserul şi caută pe Google: „Liam Bailey”.

Aşa cum s-a aşteptat, termenul de căutare îi aduce o sută de oameni care nu sunt acel Liam Bailey care trebuie.

Adaugă „Maypole House” la căutare.

Apare site-ul şcolii.

Şterge „Maypole House” şi adaugă „Scarlett Jacques”.

Nu au fost găsite rezultate.

Adaugă numele „Zach Allister” la căutarea lui Liam.

Nu au fost găsite rezultate.

Oftează şi se lasă pe spate pe scaun. Cum pot doi oameni să meargă în pub

într-o vineri seară şi să nu se mai întoarcă niciodată şi nimeni să nu ştie ce s-a întâmplat cu ei? Misterul o consumă în întregime. îl simte cum îi şopteşte printre ramurile copacilor din pădure, pe coridoarele şcolii, de la balconul lui Liam, peste suprafaţa heleşteului pentru raţe de pe terenul comun, de la fereastra lui Kim Knox cu vedere la staţia de autobuz şi de la inelul din cutie, aşezat în colţul din spate al sertarului ei.

La gândul acesta se ridică brusc în picioare şi aleargă pe scări în sus spre dormitor, deschide cu forţa sertarul măsuţei de toaletă şi scoate cutia afară. Şterge din nou pământul de pe capac cu vârfurile degetelor, dar tot e imposibil să deslușească scrisul

imprimat pe partea de sus. Duce cutia în baie şi o freacă imediat cu colţul umezit al unui prosop. Făcând acestea, negreala se duce şi încep să apară majuscule aurii. Freacă mai tare, umezeşte din nou prosopul, mai freacă puţin. Şi iată, vizibile, cuvintele „Mason & Son Fine Jewellery, Manton, Surrey”.

Inima îi tresaltă.

Manton.

Este oraşul mai mare aflat la aproape zece kilometri de Upfield Common. Oraşul unde Tallulah a mers la şcoală. Sophie vrea să meargă acolo. Vrea să meargă acum. Dar nu ştie să conducă. Şi habar nu are cum chemi un taxi să vină la Upfield Common. Poate că recepţionista de aici i-ar putea spune, dar simte, ciudat, că nu vrea să

ştie nimeni că se duce la Manton. Iar apoi se gândeşte la staţia de autobuz, de lângă tufa de trandafiri a lui Tallulah. îşi ia geanta, aruncă în ea cutia cu inelul, traversează terenul şcolii şi terenul comun, până la staţie.

Autobuzul soseşte o jumătate de oră mai târziu.

Se aşază la jumătatea şirului de scaune. Mai sunt doar două persoane în autobuz. în timp ce acesta înaintează pe drumurile de ţară şi apoi iese pe şosea către sensul giratoriu, Sophie şi-o imaginează pe Tallulah stând aici, cum stă şi ea, cu rucsacul aşezat în poală, cu trăsăturile delicate, cu un aer gânditor, cu soarele reflectându-se în cercelul ei din nas, cu părul negru acoperindu-i jumătate din faţă.

Drumul până la Manton durează douăzeci de minute. Staţia de pe strada principală este capăt de linie pentru autobuz, iar şoferul aprinde şi stinge luminile ca să-i încurajeze pe toţi să coboare.

Sophie introduce numele magazinului de bijuterii pe Google Maps şi urmează indicaţiile până la o cotitură mică imediat de pe strada principală.

Este un magazin foarte mic şi foarte vechi, cu ferestre joase care sunt menite să invite privirile. Sophie se opreşte şi admiră vitrina o clipă, după care deschide uşa. O clipă i se taie răsuflarea; este exact genul de magazin pe care l-ar folosi pentru una dintre cărţile ei cu Mica agenţie de detectivi din Hither Green, cu tot cu proprietarul

cu o înfăţişare uşor comică, în spatele vitrinei acoperite cu geam, aşezat pe un taburet înalt, citind o carte cartonată. E îngrozitor de scund, cu părul alb tuns foarte scurt şi ochelari cu rame roşii, iar când ridică privirea spre ea, chipul i se preface într-un zâmbet de bucurie pură.

- Bună dimineaţa, doamnă, spune el, ce mai faceţi astăzi?
- Foarte bine, mulţumesc.
- Cu ce vă pot ajuta?
- Am o cerere neobişnuită, de fapt, spune ea, vârând mâna în poşetă.

Bărbatul sare de pe scaun şi ridică mâinile în aer.

- Nu trageţi! spune el. Nu trageţi! Luaţi tot ce vreţi!

Preţ de o clipă, Sophie se uită la el cu o privire goală.
- Ăăă...
Bărbatul râde, mult prea tare.
- Glumeam doar, spune el, iar Sophie se gândeşte: „Poftim, să nu iei niciodată în serios un bărbat care poartă ochelari roşii”.
- Oh, spune ea. Bine.
Apoi scoate cutia cu inelul din geantă şi o aşază pe tejghea între ei.
- Am găsit asta, spune ea, îngropată în capătul grădinii mele. Mă întrebam dacă aveţi idee cui îi aparţine? Adică, nu ştiu dacă ţineţi evidenţa undeva.
- Ba da, bineînţeles că da!
Bate uşor coperta unui registru mare, legat în piele, aflat pe biroul din stânga lui.

- Am totul aici, din ziua când am primit cheile de la magazinul ăsta, tocmai în 1979. Deci, hai să aruncăm o privire, bine?

Deschide cutiuţa şi scoate inelul, ţinându-l între degetul mare şi arătător; apoi îl ţine sub un bec puternic de la capătul unui furtun flexibil, folosind un mic monoclu ca să-l examineze.

- Ei, bine, spune el, mi-ar plăcea să spun că îmi amintesc imediat acest inel - am tendinţa să mă mândresc cu faptul că memorez tot ce vând, dar bineînţeles că anumite piese au o rezonanţă mai mare decât altele, iar aceasta nu are o rezonanţă mare. Dar pot să vă spun că este contemporan, nu de anticariat; marca spune 2011. Este aur de nouă carate şi deşi acesta este

un diamant strălucitor şi foarte drăguţ, nu este de cine ştie ce valoare. însă, spune el, aruncându-i o privire poznaşă, din fericire, eu sunt un om care pune preţ pe importanţa unor sisteme bune. Iar unul dintre lucrurile pe care le fac cu tot ce trece prin magazinul acesta este să le aloc un număr. în caz de jaf sau furt. Cereri de asigurare. Ştiţi ce spun. Aşadar... Trage cutia inelului înspre el şi vâră degetele sub umplutura acoperită cu catifea albastră. O scoate şi o întoarce, iar acolo, lipit de partea inferioară, este un autocolant minuscul. Poftiţi, spune el, coborând monoclul şi zâmbindu-i larg lui Sophie. Numărul 8877. Aşa că acum tot ce trebuie să fac este să-l caut în biblia asta.

Se simte tare bine, Sophie îşi dă seama. îi zâmbeşte afabil în timp ce el răsfoieşte încet paginile registrului, urmărind cu degetul şiruri de text, murmurând încet pe sub mustăţi în tot acest timp, după care se opreşte brusc, împunge pagina cu vârful degetului şi zice:

- Evrika! Asta e. Inelul acesta a fost cumpărat în iunie 2017 de un bărbat pe nume Zach Allister. A plătit trei sute cincizeci de lire pe el.

Un fior urcă şi coboară pe şira spinării lui Sophie atât de iute încât aproape o lasă fără suflare.

- Zach Allister?
- Da. Din Upfield Common. Numele parcă îmi spune ceva, dacă mă gândesc mai bine. îl cunoaşteţi?

- Nu, zice ea, nu. Nu chiar. Vreau să spun, nu, deloc. Se întâmplă să aveţi o adresă? Ca să-i returnez inelul?

- Păi... spune bărbatul şi face o pauză. Păi, presupun că aş putea să vă dau adresa. Probabil n-ar trebui, dar păreţi o persoană de încredere. Poftiţi.

întoarce registrul şi Sophie scoate iute telefonul din geantă ca să fotografieze înregistrarea. în timp ce lasă obiectivul să focalizeze pe text, recunoaşte adresa; este fundătura lui Kim Knox. Bineînţeles. Probabil că acolo locuia Zach când el şi Tallulah au dispărut.

- Ce chestie ciudată, spune proprietarul magazinului. Să îngropi un inel drăguţ ca ăsta în grădina din spate. Nu pot decât să presupun, continuă el,

că doamna în cauză trebuie să-i fi refuzat cererea în căsătorie. Pare trist un minut, după care îşi revine: Aveţi de gând să reuniţi inelul cu proprietarul lui? întreabă.

- Păi, da, răspunde Sophie veselă. Da, cunosc adresa asta. Sigur pot să-l returnez.
- Mă întreb ce fel de plan a stricat *asta,* spune el pe un ton care sugerează că i-ar plăcea să fie o muscă pe perete.
- Vă ţin la curent!
- Oh, da, vă rog. Mi-ar plăcea să aflu ce se întâmplă.
- O să mă întorc, promit, spune ea, vârând inelul în geantă şi îndreptându-se spre uşa micului magazin. Vă mulţumesc foarte mult.

O oră mai târziu, autobuzul o aduce pe Sophie înapoi în Upfield Common. Se uită la ceas. E aproape ora prânzului. Traversează terenul comun şi se îndreaptă spre fundătură. Pare că cineva e acasă; fereastra din faţă este întredeschisă şi aude râsete de copil şi un televizor aprins undeva.
Apasă soneria şi face un pas în spate, îşi drege glasul, o clipă se întreabă ce face, aproape se răzgândeşte, dar apoi îşi încleştează maxilarul şi îşi aminteşte că atunci când îţi dispare copilul, cel mai mult tânjeşti după informaţii, iar inelul din geanta ei s-ar putea să ofere un fel de răspuns. Apoi se deschide uşa şi iat-o pe Kim. Poartă o fustă mini din denim şi un tricou negru cu mânecă scurtă. Are picioarele goale şi părul

legat într-o coadă la spate. Se uită la Sophie prin lentilele ochelarilor de citit cu rame negre, la modă, şi spune:

- Salut.
- Salut, zice Sophie. Ăă, mă numesc Sophie. Tocmai m-am mutat în casa de pe terenul Maypole House. Acum o săptămână. Iar în grădină e o poartă care duce în pădure, şi ştiu că sună ciudat, dar era un indicator bătut în cuie de gard, pe care scria: „Sapă aici”, aşa că am luat o mistrie şi am săpat şi am găsit ceva. Un inel. Şi potrivit domnului de la magazinul de bijuterii, a fost cumpărat de cineva pe nume Zach Allister, care locuia la adresa asta. Poftiţi.

Scoate cutia cu inelul din geantă şi i-o oferă lui Kim.

Kim clipeşte la ea şi privirea ei se îndreaptă încet spre cutia din mâna lui Sophie. O ia şi o deschide. Diamantul reflectă imediat lumina, trimiţând pete de lumină pe faţa lui Kim. O închide iute şi apoi spune:

- Scuze, unde ziceaţi că l-aţi găsit?

Sophie îi spune din nou.

- Am mers cu el la Manton. Ca să văd dacă pot afla cui îi aparţine. Proprietarul de acolo ţinea evidenţa. A spus că inelul a fost cumpărat de cineva pe nume Zach Allister. în iunie 2017. De la adresa asta. Uitaţi.

întoarce telefonul ca să-i arate lui Kim imaginea cu înregistrarea scrisă de mână în registru. Nu poate să spună nimic altceva. Dacă ar spune altceva, ar

sugera că ştie mai multe decât simte că ar trebui să ştie.
Faţa lui Kim şi-a pierdut o parte din culoare. Televizorul din fundal e dintr-odată zgomotos.
- Dă-l mai încet, Noah, strigă peste umăr.
- Nu, vine un răspuns ferm.
Kim îşi dă ochii peste cap. Arată de parcă s-ar gândi să facă din episodul de intransigenţă unul de proporţii, dar în schimb scutură uşor din cap şi trage uşa din spatele ei. Sophie o urmează până la zidul grădinii, unde se aşază amândouă.
- Inelul ăsta, zice Kim, deschizând din nou cutia. Iubitul fiicei mele l-a cumpărat pentru ea. Ca să o ceară de nevastă. Apoi, în noaptea când avea de

gând să o ceară, amândoi au dispărut. Iar în tot acest timp, spune ea, m-am întrebat ce s-a întâmplat cu inelul şi apoi dumneavoastră îl găsiţi, îngropat în terenul de la Maypole House chiar lângă pădurea unde am căutat, şi am căutat, şi am căutat după copiii ăia. Şi spuneţi că era o săgeată?

- Da, încuviinţează Sophie. Am făcut o poză, de fapt, pentru că era atât de ciudat. Uitaţi.

Derulează în telefon până la fotografia pe care a făcut-o înainte să înceapă să sape.

Kim o studiază cu fascinaţie.

- Cartonul, spune ea. Arată nou. Nu pare să fie acolo de multă vreme.

- Ştiu, spune Sophie. Asta m-am gândit şi eu când l-am văzut. întâi am

crezut că poate o fi ceva rămas de la o vânătoare de comori, poate de la unul dintre cursurile cu cazare care au fost organizate la Maypole pe timpul verii. L-am ignorat întrucâtva. Dar acum, nu ştiu. Nu pot să nu mă gândesc că poate cineva l-a lăsat acolo intenţionat, ca să-l găsesc eu.

Kim îi aruncă o privire.

- De ce ar face cineva aşa ceva?
- Nu ştiu, spune ea. Doar că era prima zi, pentru mine şi partenerul meu, Shaun, el e noul director al şcolii, şi era prins de gardul grădinii noastre şi m- am gândit...

Sophie îşi dă seama că trebuie să dea puţin înapoi ca să evite să sune ca şi cum ştie prea multe.

- Mă rog, nu ştiu ce am crezut.

- Va trebui să duc asta la poliţie, spune Kim, oarecum absentă. Va trebui să se întoarcă. Va trebui să caute din nou. Iar indicatorul, spune ea, arătând spre telefonul lui Sophie. Indicatorul de carton. Mai e acolo? L-aţi lăsat?

- Da, încuviinţează Sophie. Da, l-am lăsat acolo. Nici măcar nu l-am atins.

- Bine. Asta e bine. E...

Iar atunci Kim începe să plângă şi Sophie o înconjoară cu un braţ, fără să se gândească.

- îmi pare rău, spune ea. N-am vrut să vă aduc o veste atât de tulburătoare. Nu ştiam...

- Nu. Kim îşi trage nasul zgomotos. Nu e vina dumneavoastră. Nu vă faceţi griji, vă rog. Iar asta. E grozav. Serios. Poliţia. N-au mai făcut nimic de luni de

zile. Au epuizat toate căile. Au epuizat resursele. Practic, au renunţat. Aşa că asta e ceva uimitor. îşi trage din nou nasul. Vă mulţumesc foarte mult, spune ea. Vă mulţumesc că v-aţi făcut timp să-l găsiţi, să ne găsiţi. Să-l daţi înapoi.
Dinăuntru, se aude o voce de copil, care o strigă nerăbdător:
- Nana! Nana! Acum!
Kim îşi dă iarăşi ochii peste cap.
- Nepotul meu, spune ea, ridicându-se în picioare. Noah. Suntem în toiul vârstei de doi ani, cea mai teribilă. Sincer, îl iubesc de nu mai pot, dar abia aştept să se întoarcă la creşă săptămâna viitoare.
Se duce la uşa din faţă, ţinând inelul în pumn. Se uită înapoi la Sophie şi spune:

- Simt că vă cunosc. Ne-am mai întâlnit?
- Mi-aţi servit ieri un cappuccino în pub.
- Oh, spune ea, da, corect. Flutură cutia inelului spre ea şi zâmbeşte. Mulţumesc foarte mult. Nu pot să vă spun cât de recunoscătoare vă sunt, sincer.

Kim intră înapoi în casă, iar pe geamul deschis, Sophie o aude cum vorbeşte cu nepotul ei.

Uite, spune ea, uite ce a găsit o doamnă drăguţă. E un inel pe care l-a cumpărat tăticul tău să i-l dea lui mami, dar n-a mai avut ocazia. Ce crezi? N
ue drăguţ?

20. *Februarie 2017*

în fiecare zi din semestrul acela, Tallulah soseşte la şcoală, scanând fiecare colţişor al campusului după haina de blană a lui Scarlett, atentă să-i audă vocea tărăgănată şi apatică, încercând să simtă energia care se învârte întotdeauna în cercuri în jurul ei. Dar nu e nimic; zumzetul intens al lui Scarlett a dispărut, luând cu el tot ce a mai rămas în urmă. Zilele care odinioară păreau pline de posibilităţi acum îi par insipide şi înăbuşite, iar Tallulah redevine mama adolescentă studioasă cu o povară pe umeri. Dar povara de pe umerii ei nu este Noah. Povara de pe umerii ei este Zach.

E bun, e *atât de bun* cu Noah. Nu îl deranjează să se trezească noaptea, să împartă patul cu un bebeluş care se

foieşte, să schimbe scutece, să se plimbe la nesfârşit cu căruciorul pe terenul comun. E bucuros să stea şi să răsfoiască aceleaşi cărţi din material textil iar, şi iar, şi iar, să repete aceleaşi cuvinte iar, şi iar. îi face baie lui Noah, îl usucă pe Noah cu prosopul, îl îmbracă pe Noah în salopete, îi pasează mâncarea, i-o dă cu linguriţa în gură, face curat după el, îl ia în braţe când nu vrea să fie lăsat jos, stă o veşnicie lângă pătuţul lui când aţipeşte în timpul zilei, îi cântă, îl gâdilă, îl iubeşte, îl iubeşte, îl iubeşte.

însă aceeaşi intensitate a iubirii pe care o foloseşte pentru a-şi răsfăţa bebeluşul i-o arată şi lui Tallulah. Iar Tallulah nu o vrea. îl iubeşte pe Zach, dar îl iubeşte mai degrabă în calitate de

tată al copilului ei decât ca pe un bărbat. îl doreşte ca să o ajute cu copilul, să dea încet roată prin supermarketuri cu ea, să împingă căruciorul, să-şi apropie cârdul contactless de POS când apare totalul. Dar nu îl doreşte pentru dezmierdări sau tovărăşie sau intimitate emoţională. Nu vrea să fie mereu *acolo.* Iar el este întotdeauna atât de *acolo.* Dacă ea se duce la bucătărie, se duce şi el la bucătărie. Dacă ea decide să se pună în pat în timp ce Noah trage un pui de somn, se întinde şi el lângă ea. Dacă e la birou în camera ei şi îşi face temele, el se întinde pe pat şi îşi trimite mesaje cu amicii. Uneori Tallulah se ascunde în grădină, doar ca să scape de el, doar pentru câteva minute, şi atunci îi aude

vocea plângăreaţă din casă: „Lules. Lules! Unde eşti?” Iar ea îşi dă ochii peste cap şi spune: „Sunt aici, afară”. Iar el apare şi spune: „Dar ce faci afară? Nu ţi-e frig?” Şi apoi o împinge de la spate să se întoarcă în casă şi îi face o cană de ceai şi stă cu ea până îl bea şi o întreabă lucruri despre care ea nu vrea să vorbească sau spune: „Vino încoace” şi o trage într-o îmbrăţişare pe care ea nu şi-o doreşte, iar ea încearcă să nu-l lase să o simtă în tendoanele corpului ei, nevoia pe care o simte de a-l împinge pur şi simplu, de a spune: *te rog, te rog, chiar nu poţi să mă laşi în pace măcar cinci minute?*
Duminicile, însă, Zach joacă fotbal cu prietenii pe terenul comun şi Tallulah are casa doar pentru ea. Ea şi mama ei

mănâncă pâine prăjită şi se joacă cu Noah şi totul pare atât de plăcut şi de uşor.

în prima duminică din februarie, Tallulah aşteaptă până ce Zach pleacă din casă, iar apoi coboară în bucătărie.

- 'Neaţa, frumuseţe, îi spune mama ei, luându-i capul în palme şi sărutând-0 pe creştet.

- 'Neaţa, spune ea, îmbrăţişând-o scurt pe mama ei şi apoi aplecându-se să-1 sărute pe Noah, care stă în scăunelul lui înalt. Ce mai faci?

- Bine, draga mea. Dar tu?

- Bine, spune ea încuviinţând din cap, dar până şi ea aude îndoiala din propriul glas.

- Arăţi obosită, zice mama ei. Noapte grea?

- Nu, spune ea. Nu. A dormit bine. S-a trezit doar o dată şi Zach i-a şuşotit cum face de obicei, şi l-a adormit la loc. O vede pe mama ei cum zâmbeşte cu indulgenţă. Ştie că mama ei vede faptul că Zach locuieşte aici ca pe un fel de experiment şi că îl urmăreşte cu un interes optimist de pe margini. Tallulah simte un imbold brusc de a deschide gura şi a vorbi, de a spune tot ce ţine încuiat în ea de câteva săptămâni. Vrea să-i spună mamei ei că se simte sufocată, controlată, că Zach i-a sugerat să treacă la învăţământul la distanţă, că Zach îi aruncă întotdeauna o privire ciudată când ajunge acasă: capul i se înclină uşor într-o parte, mijeşte ochii, de parcă o suspectează de ceva, de parcă există ceva ce vrea s-o

întrebe, dar nu poate. Vrea să-i spună mamei ei că lui Zach nu-i place ca ea să încuie uşa de la baie când face duş, că se aşază uneori pe toaletă lângă ea, jucându-se cu telefonul, bătând nerăbdător din picior de parcă durează prea mult. Vrea să-i spună mamei ei că uneori simte că nu poate să respire, că pur şi simplu *nu poate să respire.*
Dar dacă începe să-i spună mamei ei aceste lucruri, atunci ce se va întâmpla după aceea? Mama ei îi va lua partea, atmosfera din casă se va acri, experimentul va fi un eşec, Noah va creşte fără să locuiască împreună cu tatăl lui. Experimentul e ţinut în viaţă numai de credinţa mamei ei în el.
- De ce nu te duci să te uiţi la Zach cum joacă fotbal? întreabă mama ei. E o

dimineaţă frumoasă. Pot să am eu grijă de Noah. Du-te, spune ea. Gândeşte- te ce s-ar bucura dacă te-ar vedea acolo. Poate că după aceea puteţi să mergeţi să beţi ceva împreună, la Ducks?
Tallulah zâmbeşte încordată şi scutură din cap.
- O, nu. Mersi. Mă bucur doar să stau aici cu tine.
Mama ei îi aruncă o privire întrebătoare.
- Serios?
- Da, zâmbeşte ea. Mi-e dor să stăm doar noi două împreună.
- De când s-a mutat Zach aici, vrei să spui?
- Da. Presupun.
-Nu eşti...?
Ea scutură din cap.

- Nu. Nu, e în regulă. Doar că e un pic cam disperat.

Mama ei mijeşte ochii către ea.

- Presupun că da, puţin. Bănuiesc că, din cauza situaţiei lui familiale, probabil e o schimbare foarte mare să fie aici cu voi doi, cu atâta iubire în jur. Poate că doar se obişnuieşte cu asta?

- Presupun, zice din nou Tallulah, tăind încă o felie din pâinea rustică.

- Ai nevoie de puţin spaţiu? întreabă mama ei.

- Nu, zice ea, introducând pâinea în prăjitor. Nu. E în regulă. Doar mă obişnuiesc şi eu, cum spui tu. Şi e extraordinar cu Noah.

Se întoarce spre bebeluşul ei şi zâmbeşte larg.

- Nu-i aşa? zice pe un ton foarte ascuţit. Nu e extraordinar tăticul tău? Nu e cel mai bun tătic din lume?

Iar Noah zâmbeşte şi bate cu palmele în tava scăunelului şi, pentru un moment, sunt doar ei trei, în bucătărie, zâmbind, în timp ce soarele îi luminează prin geam şi, pentru o clipă, Tallulah simte că totul e în regulă, totul e bine.

Zach e acolo când Tallulah iese din şcoală a doua zi la prânz. Aşteaptă în umbrele micului crâng din faţa intrării principale. Tallulah se uită iute la el şi apoi la ceasul de pe telefon. E unu şi un sfert. Zach ar trebui să fie la lucru acum. Lunea are turele de la prânz până la opt seara la depozitul de materiale de construcţii de lângă Manton.

El îşi îndreaptă spatele când o vede pe Tallulah că se apropie şi îi face semn cu capul. în timp ce merge îl vede cum scanează împrejurimile, privind în spatele ei, în jurul ei, de parcă s-ar aştepta să fie însoţită de altcineva.

- Surpriză, spune el când ea traversează strada.

- Ce faci aici? întreabă ea, îngăduindu-i să o tragă spre el şi să o îmbrăţişeze scurt.

- Am zis că-s bolnav, spune el. De fapt, ca să fiu sincer, chiar mă simţeam puţin rău. Am crezut că mă prinde ceva. Dar acum mă simt bine. M-am gândit să vin să te conduc acasă.

El zâmbeşte şi Tallulah se uită în ochii lui, aceeaşi ochi în care se uită de când era practic copilă: ochii cenuşii cu gene

negre, pielea fină, gropiţa mică imediat de lângă colţul stâng al gurii. Nu e cel mai arătos băiat din lume, dar arată bine, are un chip bun şi amabil. Dar acum e ceva acolo, ceva ce s-a înrădăcinat acolo de când s-au despărţit anul trecut, o sclipire dură şi metalică în ochii lui. Arată ca un soldat întors din război, un deţinut întors din izolator, de parcă ar fi văzut lucruri despre care nu poate vorbi şi care sunt captive în capul lui.

- Ce drăguţ, zice ea, mersi.
- Mă gândeam că o să te văd ieşind cu prietenii, spune el, iar privirea i se întoarce la intrarea în şcoală, la şirurile de elevi care pleacă să ia prânzul.

Ea scutură din cap.

- Dar fata aia? zice el. Ştii tu, cea din poza cu tine?
- Ce fată?

Ştie ce fată şi îşi aude propria voce cum se prinde uşor în minciună.

- Cea care avea braţul în jurul tău. La discoteca de Crăciun.
- Oh, Scarlett, spune ea. Da. A plecat.

El încuviinţează din cap, dar ochii îi rămân pironiţi asupra ochilor ei, de parcă ar aştepta ca aceştia să trădeze un fel de înşelăciune.

Un grup de elevi la ştiinţe sociale pleacă chiar în clipa aceea. Tallulah abia dacă îi cunoaşte, dar ei se uită curioşi înspre ea. Unul dintre ei ridică timid o mână. Ea ridică mâna la rândul ei.

- Cine sunt?

- Doar nişte colegi de la cursul meu, spune ea. Apoi se uită la telefon. Autobuzul vine în şase minute. Ar trebui să mergem.

Pentru o clipă, el arată de parcă nu are de gând să o urmeze, privindu-i în continuare pe elevii de peste drum.

- Haide, spune ea.

El îşi întoarce încet privirea de la ei şi o prinde din urmă.

- Mi-aş dori să nu fii nevoită să faci asta, spune el după o tăcere uşor contemplativă.

-Ce?

- Şcoala. Mi-aş dori să câştig destui bani cât să am grijă de tine şi de Noah, ca să nu fii nevoită să-ţi iei o slujbă.

Ea inspiră şi apoi expiră încet.

- Şi eu vreau să am grijă de Noah, spune ea. Vreau să contribui şi eu cu bani. Vreau o carieră.
- Da, dar, Lules - asistentă socială. Ştii cât de epuizant o să fie? Cât de greu? Ce program va trebui să ai? Cu ce chestii o să vii acasă? N-ai prefera să-ţi iei, gen, o slujbă la un magazin sau ceva? Ceva uşor? Ceva local?

Ea se opreşte, se întoarce şi se uită la el.
- Zach, spune ea, am luat trei examene finale. De ce aş vrea să-mi iau o slujbă la un magazin?
- Ar fi mai uşor, atâta tot, zice el. Şi ai fi mai aproape de casă.
- Manton nu e tocmai la capătul lumii, spune ea.

- Nu, dar urăsc când suntem amândoi atât de departe de Noah în timpul săptămânii. Nu e bine pentru el.
- Dar o are pe mama! spune ea, exasperată.
- Ştiu. Dar ar fi mai bine pentru el să fie cu noi. Nu?
- O iubeşte pe mama.

Zach se opreşte atunci şi o trage pe Tallulah spre el, încleştându-şi mâinile pe antebraţele ei. Ea îl priveşte şi vede acea sclipire rece şi metalică în ochii lui cenuşii.

- Vreau doar... Sclipirea din ochii lui se stinge. Vreau doar să fim noi, noi trei, întotdeauna. Atât.

Ea îşi trage braţele din strânsoarea lui şi începe să meargă mai repede.

- Haide, spune ea. Aud că vine autobuzul, repede, trebuie să fugim.
Sar în autobuz chiar în clipa când e gata să închidă uşile şi stau o clipă, răsuflând greoi. Tallulah se uită pe geam, frecându-şi pielea moale de pe antebraţe, care încă o ustură de la strânsoarea lui Zach.
Duminica următoare, când Zach se duce să joace fotbal, Tallulah o întreabă pe mama ei dacă e OK să iasă puţin.
- Sigur, puiule. Sigur. Te duci să-l vezi pe Zach cum joacă?
- Nu, ridică din umeri. Nu, doar vreau puţin aer curat, s-ar putea să trec pe la Chloe.
Nu o să treacă pe la Chloe. Ea şi Chloe abia dacă au vorbit după seara

petrecerii de Crăciun când a abandonat-o ca să stea cu Scarlett.

- Pot să împrumut bicicleta?
- Sigur că da, spune mama ei. Dar ai grijă, da? Şi să porţi cască.

Tallulah îi sărută de rămas-bun pe Noah şi pe mama ei, apoi smuceşte bicicleta mamei ei de pe aleea din jurul casei şi o scoate pe stradă. Tallulah nu a mai mers pe bicicletă de când avea vreo treisprezece ani. Nu e tocmai în largul ei pe două roţi, însă nu are alternativă.

După un start cam nesigur, porneşte spre terenul comun şi de acolo, spre drumul ce duce la Manton. Chiar înainte să ajungă la sensul giratoriu, face dreapta, pe o cotitură cu un singur fir, spre

cătunul Upley Fold, spre Dark Place

.21. Iunie 2017

Patrula de căutare a poliţiei iese pe cealaltă parte a pădurii trei ore şi jumătate mai târziu. Kim sare de pe banca de pe terenul comun şi o ia la fugă spre aleea de vizavi, care duce de-a lungul laturii şcolii Maypole House. Poliţiştii coboară din maşină, iar Megs şi Simon apar lugubru de pe cealaltă latură a terenului comun, unde au stat şi au tras de nişte băuturi în faţa pubului Swan & Ducks.

Kim se retrage iniţial, lăsându-i pe poliţişti să se alăture patrulei de căutare. Priveşte, ţinându-şi răsuflarea. Aceştia arată în spatele lor, ridică din umeri, scutură din cap. Kim se apropie,

încercând să audă ce se spune, prinzând doar bucăţi de cuvinte pe care e prea speriată să le audă.

- Ce se petrece? întreabă Megs, ivindu-se alături şi suflând înspre ea un iz de vin. Avem veşti?

Kim scutură din cap şi îşi duce degetul la buze.

- încerc să ascult, şopteşte ea.
- De ce nu te duci să întrebi? ţâţâie Megs, după care porneşte înspre poliţişti. Aţi găsit ceva? întreabă ea tare.

Kim se întoarce şi îi aruncă o privire piezişă lui Simon, care se uită la ea cu colţul ochiului. Simte cum o străbate un fuior de disconfort şi se îndepărtează iute de el ca să ajungă lângă Megs.

- Nimic, spune Megs, aproape triumfător. Nu au găsit nimic. La propriu.
O fixează pe Kim cu o privire usturătoare, de parcă asta ar dovedi cumva că ea greşeşte crezând că li s-a întâmplat ceva rău copiilor lor.
Kim se uită la inspectorul McCoy.
- îmi pare tare rău, spune el. Nici o urmă. Nici câinii n-au găsit nimic.
- Dar au acoperit toată suprafaţa? Şi zona care dă spre şcoală? Mai e o intrare acolo. S-ar putea să fi venit pe acolo.
- Pe cuvânt, doamnă Knox. Am acoperit fiecare centimetru şi nu pare că Tallulah sau Zach au fost prin preajma pădurii. îmi pare foarte rău.

Kim simte cum inima i se prăbuşeşte în prăpastia stomacului.

- Deci, zice ea amorţită, ce ne rămâne de făcut?

- Păi, încă avem ancheta în desfăşurare, desigur. Acum o să ducem câinii prin sat, o vreme, pe terenul comun, cu toate că, după cum ştim, nu a apărut nimic pe vreuna dintre camerele video. Am strâns nişte dovezi din jurul Dark Place şi Upley Fold, nişte urme de anvelope pe care le urmărim. O să stăm iar de vorbă cu copiii, cu cei care au fost la petrecere vineri seară. încercăm să facem rost de un mandat să percheziţionăm reşedinţa familiei Jacques, să ne uităm la înregistrările de pe camerele lor de supraveghere, dar nu sunt convins că îl vom primi. Ne

uităm la toate înregistrările de pe camerele de aici până la hotarele comitatului să vedem dacă au apărut pe undeva copiii dumneavoastră. Şi vom sta de vorbă mâine cu profesorii lui Tallulah şi angajatorii lui Zach. încă mai există zeci de căi pe care să o luăm şi o mulţime de lucruri de urmărit. îi zâmbeşte lui Kim încurajator, dar precaut. Ne ocupăm de caz, să ştiţi, doamnă Knox. Păstraţi-vă încrederea.

Kim zâmbeşte încordat. Stomacul i se strânge de furie, şi frică, şi groază. Furie că nimeni nu-i poate spune unde e copilul ei, frică la gândul că nimeni n-o să-i spună vreodată şi groază de cum ar fi să afle că Zach i-a făcut rău lui Tallulah.

- Păi, spune Megs, oftând zgomotos. Presupun că atât putem spera deocamdată. Aşa că putem, ştiţi, să ne vedem de restul zilei.

Nodul din stomacul lui Kim se întăreşte şi se întoarce spre Megs şi zice:

- Ce dracu' e în neregulă cu tine? Ha? Serios, ce dracu' e în neregulă cu tine? Copiii noştri lipsesc de *trei zile.* Trei zile! Şi tu tot ce poţi să faci e să te plângi, şi să ţâţâi, şi să oftezi, şi să te porţi de parcă toată chestia asta ar fi cine ştie ce mare inconvenient. Ei bine, îmi pare *foarte rău* că te trag afară din pub, din grădina casei, îmi pare foarte rău că te împiedic *să-ţi vezi de restul zilei.* Şi ce naiba *este* de fapt ziua ta, Megs, ha? Cu ce te ocupi măcar?

Fiindcă îţi zic eu un lucru de care nu te ocupi, şi anume să-ţi pese cât negru sub unghie de vreunul dintre copiii tăi. Ca să nu mai zic de singurul tău *nepot,* ce mama dracului?

Kim se clatină când simte că tirada îi ia sfârşit. închide ochii cu putere şi apoi îi deschide din nou. Simte mâna inspectorului McCoy pe braţ şi se scutură.

- Sunt bine, zice ea cu o şoaptă întunecată. Sunt bine. Mă duc acasă. Se îndreaptă de spate şi adaugă: Mulţumesc, domnule inspector. Vă rog să mă ţineţi la curent.

Apoi se îndepărtează de poliţişti, şi câini, şi vecinii băgăcioşi, şi de Megs care stă cu gura căscată, şi de Simon cu privirea lui dubioasă, şi urcă în

maşină şi o conduce în jurul terenului comun, ajungând în fundătura ei şi apoi stă, în timp ce motorul se opreşte, cu faţa lipită de volan, cu lacrimile şiroindu-i pe faţă, spunând: *Tallulah, Tallulah, Tallulah,* iar, şi iar, şi iar

.**22.** *Septembrie 2018*

Sophie se trezeşte înconjurând fără ţintă terenul şcolii când se întoarce de la casa lui Kim Knox. Teoretic, ar trebui să-şi limpezească mintea, să-şi repună gândurile în mişcare, să încerce să reintre în starea de lucru. în realitate, în timp ce privirea ei se opreşte plină de speranţă asupra fiecărei persoane pe care o vede, descoperă că se uită după Liam.

îşi justifică atunci căutarea unui tânăr chipeş pe terenul clădirii unde lucrează partenerul ei cu faptul că dacă ar scăpa măcar de misterul lui Tallulah Murray, şi Zach Allister, şi Scarlett Jacques, atunci poate i-ar rămâne destul loc în minte să se concentreze pe munca ei. Dar apoi i se taie răsuflarea când vede o siluetă care părăseşte clădirea principală şi care seamănă cu Liam, iar când se apropie mai mult de el şi vede că este, într- adevăr, el, inima începe să-i bată cu putere şi obrajii îi sunt inundaţi de culoare şi e nevoită să respire conştient, cum trebuie, ca să-şi revină la o aparenţă de calm înainte să-l poată saluta cu un aer nonşalant:

- Liam! Bună! Mă bucur să te văd.

El o recunoaşte imediat şi spune:

- Sophie, da? arătând spre ea cu o mână ce imită un pistol.
- Exact. Ce mai faci?
- Da, zice el, bine. Mă întorc în cameră să iau o carte pentru un elev.

O spune de parcă ar încerca să se explice, de parcă ea ar încerca să-l prindă în vreun fel, iar ea îşi aminteşte brusc că este „soţia” directorului, aşa că unii o pot vedea ca pe o figură de autoritate.

- Oh, spune ea, fără să-i ia în seamă explicaţia, desigur. în fine. Eu doar pierd vremea pe aici, încerc să evit munca.
- Da, spune el. îmi amintesc că ai spus că ţi-e greu să te concentrezi. Cu ce te ocupi, mai exact?
- Sunt romancieră, spune ea.

Vede cum chipul i se luminează.
- Oh, spune el, uau! Extraordinar! Ai publicat? Adică, presupun că da, altfel n-ai spune „romancieră”, ci ai spune doar: „scriu un roman”.
Ea râde.
- Păi, spui tu asta, dar ai fi surprins să afli cât de mulţi oameni încă mă întreabă dacă am publicat când le spun că sunt romancieră. Dar da, am publicat. Şi nu, probabil nu ai auzit de mine, decât dacă eşti danez, sau suedez, sau norvegian. O, sau, din cine ştie ce motiv, vietnamez. Vând o grămadă în Vietnam.
El scutură din cap spre ea, uluit.
- E incredibil, spune el. Uau! Probabil e minunat să te gândeşti că munca ta ajunge în lume în toate

limbile astea, la toţi oamenii ăştia din alte ţări care citesc ce ai scris. Ce fel de romane sunt?

- în domeniu se numesc *cosy crime.*
- Da, spune el, încuviinţând din cap. Cred că am auzit. Romane poliţiste fără violenţă, ceva de genul ăsta?
- Da, zâmbeşte ea. Ceva de genul ăsta.
- Uau! spune Liam, mi-ar plăcea să citesc unul. Scrii sub nume propriu?
- Nu, am un pseudonim, P.J. Fox.
- Şi cum se cheamă? Cartea ta?
- E o serie, de fapt, se numeşte „Mica agenţie de detectivi din Hither Green”. Nu sunt sigură că ar fi pe placul...
- Stai, spune el, scoţând telefonul din buzunarul pantalonilor, stai. Vreau să notez. Mai spune o dată.

Ea repetă titlul şi priveşte cum el îl introduce minuţios în telefon. împunge ecranul cu vârful unui singur deget, nu cu două degete mari rapide, ca majoritatea oamenilor de vârsta lui. îşi înăbuşă un zâmbet.
- Aşa, spune el. O să comand vreo două.
Ea zâmbeşte şi apoi observă că el arată de parcă ar trebui să plece.
- Ascultă, zice ea, înainte să pleci. Mai ţii minte când vorbeam aseară? Şi ai zis că eşti expertul mondial în Maypole House?
Liam zâmbeşte, dar apoi mijeşte ochii şi întreabă:
- De ce am impresia că mi se întinde o capcană?
Sophie râde.

- Nu e nici o capcană, promit. Dar mă întrebam doar ce ştii despre pădure. Face un gest către ea cu o mişcare din cap.

- Despre pădure?

- Da. Ştiu că poate sună ciudat, dar am găsit ceva lângă pădure. Chiar în spatele căsuţei directorului. Ceva foarte interesant, care are legătură cu adolescenţii dispăruţi. Şi încep să mă gândesc că poate a fost lăsat acolo cu un scop, ca să-l găsesc eu. Sau poate Shaun. Mă întrebam doar dacă ai vreo idee.

El o priveşte, apoi se uită spre pădure şi ea vede o umbră cum îi traversează chipul.

- Da, spune el, sigur. Poate mai târziu? Am putea, nu ştiu, am putea să

ne vedem undeva? Eu termin lucrul la patru. Să vin la cabană?

- Da, spune Sophie, ştiind că Shaun nu se va întoarce până la şase, cel puţin, dacă nu mai târziu. Vino la patru. Ne vedem atunci.

Sophie a descoperit mai multe despre Dark Place în ultimele două zile. în afară de articolul de pe Wikipedia, casa apare în multe documente online despre clădiri importante din punct de vedere arhitectural şi istoric. Găseşte un articol scris de un istoric local, care locuieşte chiar lângă Manton. Acesta descrie casa drept „un ghiveci de stiluri şi epoci, îmbinate laolaltă ca un tort distrus, însă reuşind cumva să pară cu atât mai glorioasă din pricina asta”. Repovesteşte diversele legende

referitoare la casă într-un limbaj mult mai colorat decât cel utilizat în articolul de pe Wikipedia, aducând personajele la viaţă şi însufleţindu-le. Momentul când asasinul este prins în capcana pentru animale este descris cu detalii dureroase, agonizante. Era toiul verii, se pare, capcana era aşezată într-o zonă neumbrită, bărbatul a zăcut fierbând de căldură, prăjindu-se la soare, iar pielea i-a făcut băşici şi arăta ca „pielea unui porc la frigare” când i-a fost găsit trupul neînsufleţit, şase zile mai târziu.

Spre sfârşitul articolului, istoricul menţionează în treacăt cei mai recenţi locuitori:

în prezent, Dark Place se află în proprietate privată, locuinţa principală

a unei familii originare din Insulele Canalului. Aplicaţiile de urbanism arată că au adăugat o extensie din sticlă la partea posterioară a aripii georgiene centrale şi au instalat o piscină în spate, cu o căsuţă separată lângă piscină, proiectată astfel încât să repete arhitectura din jur şi delimitată de mai multe coloane recuperate în stil palladian, despre care se spune că au aparţinut odată unui conac de lângă York, incendiat din temelii de către un iubit răzbunător. O adăugire adecvată pentru o locuinţă care nu a încetat niciodată să evolueze şi nu a încetat niciodată să găsească poveşti de spus despre sine şi locuitorii săi.
O secţiune anume îi atrăsese cu adevărat atenţia lui Sophie. Cam pe la

jumătatea articolului, istoricul aruncă degajat următoarele rânduri:

Circulă de multă vreme zvonul că ar exista un tunel de evacuare care leagă Dark Place de pădurea ce mărgineşte casa, săpat în timpul Războiului Civil englez, însă nu s-au găsit niciodată dovezi ale vreunei intrări sau ieşiri ale acestui tunel, în ciuda eforturilor concertate ale locuitorilor de-a lungul anilor.

Pe Sophie o trece un fior pe şira spinării când citeşte aceste rânduri. Se uită la ceas şi vede că e aproape patru. întoarce camera telefonului în modul selfie şi îşi inspectează faţa. Simţind că arată cam ştearsă, îşi mai aplică un strat de rimei şi puţin balsam de buze

colorat. O clipă mai târziu se aude o bătaie în uşa din faţă.

- Eu sunt, Liam.

îşi închide cardiganul peste rochia de vară, care e puţin cam decoltată pentru o întâmpinare în pragul uşii.

- Bună, spune ea. Mulţumesc. Ce drăguţ din partea ta că ţi-ai făcut timp!

El zâmbeşte neliniştit.

- Bănuiesc că n-o să fiu de cine ştie ce ajutor, ca să fiu sincer, dar mă bucur să încerc. Pot...? întreabă el, indicând holul din spatele ei.

O urmează prin bucătărie, până în grădina din spate. Ea îi ţine poarta deschisă şi se întoarce cu faţa la indicator. Liam se uită lung o clipă la indicator, fără să spună nimic.

- Ciudat, spune el, în cele din urmă.
Şi? Mimează săpatul.
- Da. Am săpat. Şi am găsit...
Derulează printre fotografiile de pe telefon. Asta.
întoarce telefonul cu faţa la el şi îi arată fotografia cu inelul, îi urmăreşte chipul să vadă un fel de reacţie viscerală, dar nu vede nimic.
- E un inel, spune el după o vreme.
- Da, ştiu. Şi am aflat cui îi aparţinea. - Da?
Din nou, nu există nimic în reacţia lui Liam care să sugereze că ştie ceva despre acest inel, provenienţa sau povestea lui.
- Da. Am fost la bijutier şi se pare că a fost cumpărat în iunie 2017 de cineva

pe nume Zach Allister. Vede cum îl străbate un mic fior. Proprietarul magazinului mi-a dat adresa lui, continuă ea. Am fost acolo ieri şi i l-am dat femeii care locuieşte acolo. Kim Knox. Mama lui Tallulah. Aşteaptă o clipă înainte să-şi formuleze următoarea întrebare. Nu vrea să spună ce nu trebuie şi să-l descurajeze să vorbească. Ce... ce s-a întâmplat? începe ea. Vreau să spun, în noaptea aceea? Tu ce părere ai? El oftează şi se uită la picioare. Apoi ridică privirea spre ea şi întreabă:
- Cât timp ai la dispoziţie

?PARTEA A DOUA

Liam era deja de doi ani la Maypole House când Scarlett Jacques şi-a făcut

apariţia la jumătatea anului şcolar. Nu era internă ca el, era la cursuri de zi, localnică, tocmai sosise în zonă din Guernsey.

A apărut în refectoriu în prima dimineaţă a semestrului de primăvară purtând apărători pentru urechi şi o fustă mini; încă se mai îmbrăca precum o fată pe vremea aceea. Avea părul negru, prins în două cozi împletite, cu un breton drept. Avea un piercing în sprânceană şi trăgea cu ochiul de după un fular verde uriaş înfăşurat până sus în jurul gâtului, ca o viperă ce apărea dintr-un coş, tremurând uşor într-un pulover subţire din lână de miel, cu toate că în şcoală era cald.

Liam a urmărit-o cum îşi ia de mâncare din vitrină: chifle, şuncă, un castron cu cereale de porumb, ciocolată

caldă, un ou fiert. îţi dădeai seama întotdeauna cine sunt elevii noi după cât de mult îşi umpleau tăvile de mic dejun. A rămas atunci în picioare o clipă, cu tava în faţă, cu coatele ieşite în afară ca aripile unui pui de pasăre, privind în jur peste fularul ei uriaş. Liam a văzut-o cum tremură din nou, după care se îndreaptă spre o masă goală de lângă un calorifer. A privit-o o clipă cum îşi decojea oul cu unghiile vopsite în roz.

Liam nu a mai zărit-o câteva zile. Când a văzut-o următoarea dată, era înconjurată de oameni, cu totul altfel, o zeiţă care nu mai tremura, nu mai privea neliniştită peste un fular care îi acoperea jumătate de faţă. în nici o

săptămână trecuse de la adorabilă la inabordabilă.

Liam a curtat-o pe Scarlett destul de deschis în acele zile întunecate de ianuarie; era fermier, băiat de la ţară: dacă îţi plăcea o fată, nu avea rost să stai degeaba, sperând că o să se prindă. La început, părea să reziste farmecelor lui: era clar că nu era genul ei, era prea echilibrat, prea prezentabil, nu destul de deştept, nu destul de ciudat. „Ştii care e problema, Liam Bailey?” i- a spus într-o seară în barul elevilor. „Arăţi prea bine. Nu pot suporta cât de bine arăţi”. Iar el dăduse un pumn în aer şi spusese: „Da!”, fiindcă faptul că arăta prea bine era un obstacol pe care îl puteau da la o parte

.S-au sărutat, în sfârşit, în vacanţa din februarie de la jumătatea trimestrului, când şcoala era aproape goală şi cei mai mulţi dintre prietenii lui Scarlett se duseseră acasă. L-a invitat la şcoala de echitaţie din zonă şi au închiriat doi cai pentru toată ziua; ea purta un pulover bleumarin şi o jachetă matlasată bleumarin despre care el bănuia că îi aparţinea mamei ei, iar cu casca de echitaţie pe cap arăta deodată ca una dintre fetele de acasă. Avea obrajii îmbujoraţi când s-au sărutat, aerul din jurul lor era plin de scânteierea răsuflării lor, iar Liam a ştiut atunci că este, pentru prima dată în viaţă, îndrăgostit nebuneşte, aşa cum trebuie, exact ca mama şi ca tatăl lui.

Când s-a terminat vacanţa şi prietenii ei s-au întors la Maypole, Liam s-a aşteptat să fie dat la o parte, însă a fost primit în schimb în sanctuarul interior al bisericuţei lui Scarlett.

Mimi. Jayden. Rocky. Roo.

Cu toţii studiau materii legate de artă şi erau personaje colorate, intense, foarte diferite de Liam. îl tratau ca pe o mascotă, ca pe un urs luat drept animal de companie; îl tachinau şi îi spuneau „Boobs"- pentru că aveau impresia că arată ca Michael Bubié, deşi nu semăna cu el, nici pe departe. îi copiau dialectul slab de West Country şi făceau glume despre tipi care şi-o trăgeau cu oile şi se însurau cu verişoarele lor, iar pe Liam nu îl deranja deloc, fiindcă acesta era şi genul lui de umor; îi plăcea să tachineze oamenii şi să-i provoace. Găştii lui Scarlett îi spunea *„groupies”*[m] fiindcă stăteau împreună numai când era Scarlett în preajmă. Nu ieşeau niciodată fără ea şi deseori vedeai câte unul singur, aparent hoinărind prin campus, uitându-se lung la telefon, iar Liam întreba: „Ce faci?”

„O aştept pe Scarlett”, răspundea.

Scarlett s-a schimbat în primul an. Din genul de fată căreia îi plăcea să călărească ocazional şi care îşi împletea părul a devenit genul de fată care folosea un buletin fals ca să-şi facă tatuaje în Soho şi experimenta cu droguri de mare risc. Şi-a tuns părul negru şi l-a decolorat. Şi-a dat piercinguri în buză, în nas, în limbă (Liam detesta piercingul din limbă, de fiecare dată când îl întrezărea, i se

strângea stomacul de stinghereală). A încetat să mai poarte haine feminine şi a început să se îmbrace ca un băiat de doisprezece ani din Bronx. Pe Liam asta nu îl deranja. Când erau singuri, era doar Scarlett, pur şi simplu, fata pe care o iubea de când o văzuse prima dată cum îşi decojeşte oul.

Au fost împreună toate cele optsprezece luni pe care le-a petrecut Scarlett la Maypole House. Liam era relaxat şi deloc complicat, punând-o în valoare pe Scarlett, cu dispoziţiile ei şi prietenii ei ciudaţi, şi o vreme practic a locuit acasă la Scarlett, în satul vecin - Dark Place. Cuvintele abia puteau descrie splendoarea locuinţei lui Scarlett. Liam văzuse o mulţime de case uluitoare la viaţa lui, dar nici una la fel de frumoasă precum cea în care stătea Scarlett. în anii aceia era într-o stare constantă de reamenajare, cu camionetele constructorilor pe alee, se dădeau găuri, se ciocănea, se vopseau pătrate de nuanţe întunecate pe pereţi şi apoi se acopereau, erau eşantioane de tapet peste tot, cutii cu faianţă scumpă.

Amenajarea casei era treaba mamei lui Scarlett. Joss era exact aşa cum ţi-ai fi imaginat-o pe mama lui Scarlett: zgomotoasă, autoritară, oarecum narcisistă. Liam l-a întâlnit pe tatăl lui Scarlett doar o dată sau de două ori în cele optsprezece luni cât au fost împreună. Martin Jacques lucra în City— şi avea un apartament închiriat în Bloomsbury. Era foarte slab şi distant, cu părul argintiu şi subţire şi un zvâcnet aproape constant în obraz.

Şi apoi mai era fratele mai mare al lui Scarlett, Rex, mai apropiat ca vârstă de Liam, un tip grozav, fix pe gustul lui Liam, chiar dacă uneori era cam plin de sine şi zgomotos, bucăţică ruptă din maică-sa.

Familia Jacques îl adora pe Liam. L-au făcut să se simtă ca un membru al familiei, ca o parte din mobilier. Joss avea întotdeauna să-i dea câte ceva de făcut; un sifon care curgea şi trebuia strâns mai bine, un ceainic electric care trebuia recablat, o maşină care trebuia dusă la service. Iar el era întotdeauna bucuros să fie tipul acela, tipul practic, cel pe care te puteai baza că ştie cum să

repornească o bandă de alergare sau să ţină vulpile departe de gazonul tău.

Şi apoi totul s-a schimbat. Scarlett a terminat ciclul superior al liceului în iunie 2016, după care ea şi familia ei au plecat să navigheze o mare parte din vară - Liam a fost invitat să vină cu ei, dar era nevoie de el acasă, fiindcă tatăl lui îşi distrusese spatele. Când Scarlett s-a întors din călătorii şi Liam din Cotswolds, abia dacă au avut o clipă liberă pe care s-o petreacă împreună înainte ca Scarlett să înceapă cursurile de arte plastice la Colegiul Manton. între timp, Liam era în continuare la Maypole House, unde îşi dădea din nou ultimul examen final. Fără prânzurile regulate împreună, fără momentele când aveau ferestre între cursuri şi se furişau în camera lui Liam din corpul de cămin ca să facă sex sau să se uite la televizor, fără proximitatea pură a celuilalt, totul părea să le scape printre degete, uşurinţa şi apropierea, iar spre
sfârşitul primului semestru, chiar înaintea Crăciunului din 2016, Scarlett l-a dus pe Liam la Swan & Ducks şi i-a cumpărat bere, şi peşte, şi cartofi prăjiţi şi i-a spus că probabil ar fi mai bine să rămână doar prieteni. Iar Liam a ridicat din umeri şi a spus:

- Da, ştiam cumva că aşa o să se întâmple.
- Eşti trist? a întrebat ea, cu ochii mari, muşcându-şi buza inferioară cu dinţii.
- Da, a spus el. Sunt trist.
- îmi pare rău, a zis ea, apucându-l de mână.
- Nu trebuie să-ţi pară rău. Eşti tânără. Viaţa merge mai departe. înţeleg.
- Am voie să mă răzgândesc?

El a râs.

- Doar dacă te răzgândeşti în următoarele cinşpe minute. După aia, las-o baltă.

Ea şi-a lăsat capul pe umărul lui şi apoi a ridicat din nou privirea către el şi a spus:

- Fără tine s-ar putea să dispar, să ştii. S-ar putea să-mi pierd busola. S-ar putea... Nu ştiu, s-ar putea să fac nişte lucruri îngrozitoare.
- Nu fi tâmpită.
- Nu, a zis ea. Vorbesc serios. Tu eşti lucrul care mă ţine pe linia de plutire. Tu eşti stânca. Iar eu mă desprind de tine. Şi nu ştiu ce o să se întâmple după.
- Eu nu plec nicăieri, a spus el, degajat. O să fiu chiar aici. A arătat pe geamul pubului, peste terenul comun, spre Maypole House.
- Da, dar...

Vocea i s-a stins, iar el a văzut cum o umbră îi străbate chipul.

- Ce e? a zis el. Ce s-a întâmplat?
- Nimic, a spus ea. Nu s-a întâmplat nimic.

S-a forţat să zâmbească neconvingător şi apoi s-au îmbrăţişat puţin, iar Liam a inspirat mirosul ei şi a încercat din răsputeri să nu plângă, să nu-i arate că îl omoară.

Liam s-a dus acasă de Crăciun. Era tăcut, dar nimeni nu a observat, pentru că nu aşa stăteau lucrurile la el acasă. Avea trei fraţi şi o soră şi acum erau nepoţi şi nepoate, şi vaci care trebuiau ajutate să fete, garduri de reparat şi baloturi de mutat, iar când Liam s-a întors la Maypole House în ianuarie, aproape îşi luase gândul de la Scarlett.

Aproape, dar nu chiar.

După câteva zile înapoi la şcoală a decis să renunţe la repetarea examenului. Se înscrisese doar ca să fie aproape de Scarlett, iar fără Scarlett plutea în derivă într-o şcoală plină de oameni mai tineri decât el. Avea notele de care avea nevoie ca să se înscrie la colegiul agricol. Nu mai era nevoie să se afle aici. A plănuit să plece de la Maypole House şi să se ducă acasă ca să-l ajute câteva luni pe tatăl lui cu ferma, dar în ziua când trebuia să plece, a primit un telefon de la Scarlett.

- Am nevoie de tine, Boobs, a zis ea.

Nu suna ca Scarlett. Suna altfel. Suna ca o fiinţă găunoasă şi speriată.

- Ce e? a zis el. Ce s-a întâmplat?
- Nu pot să-ţi zic la telefon. Poţi să vii încoace? Acasă? Te rog?

Liam a dat roată cu privirea prin cameră, s-a uitat la bagajele pe jumătate făcute, la rafturile goale, la încheierea acestui capitol al vieţii sale, gata să-l înceapă pe următorul. Avea de gând să plece la drum până la şase seara şi era deja aproape trei. A oftat şi şi-a lăsat umerii să cadă şi a spus:

- Sigur. Bineînţeles. Vin în vreo două ore, gen.
- Nu, vino acum. Te rog. Vino acum!

A oftat din nou.

- Nici o problemă, a spus. Ajung în zece minute.
- Şi ce era? întreabă Sophie acum. Ce voia Scarlett?
- Un fel de cădere nervoasă, cred, răspunde Liam. Tremura, era în poziţia fetală. Mama ei a sugerat cumva că îşi dorea atenţie. Ridică din umeri. Poate aşa e. Nu ştiu. Dar ştiam că nu pot s-o las. Ştiam că încă are nevoie de mine. I-am spus tatei că nu vin acasă şi m-am mutat cu ea o vreme. Apoi s-a ivit un post de asistent didactic aici, la şcoală, şi m-am gândit că pot să fac asta câteva săptămâni, doar ca să rămân aproape de Scarlett. Oftează. Şi da, iată că încă sunt aici, după mai bine de un an.
- De ce? întreabă Sophie. De ce nu te-ai dus acasă după ce a plecat Scarlett?
- Nu ştiu... Face o grimasă. Nu ştiam că nu se mai întoarce. Credeam că au plecat doar pe timpul verii. Şi apoi s-a făcut septembrie iar şi nu s-au întors. Şi apoi am crezut că o să se întoarcă de Crăciun şi nu s-au întors. Apoi s-a făcut 2018 şi Scarlett a încetat complet să-mi mai răspundă la mesaje şi la telefoane şi m-am gândit că a trecut mai departe. S-a terminat. Dar mi-a plăcut aici. Aşa că am rămas.
- Şi petrecerea de la piscină? întreabă ea cu delicateţe, nevrând să insiste prea mult. Ce s-a întâmplat în noaptea aceea?

El ridică privirea spre ochii ei şi oftează.

- Doamne! Cine ştie? Tot ce ştiu eu e că habar nu am de ce erau măcar acolo copiii ăia. Tipul, Zach, aş zice că era cam dubios. Am tot surprins o energie ciudată între el şi fată. în pub, aveam

impresia că fata nu voia să vină acasă la Scarlett; tipul chiar a trebuit s-o convingă. Şi apoi, după ce au ajuns acolo, la Scarlett, păreau pur şi simplu nelalocul lor. Nu prea voiau să se integreze. îţi dădeai seama că tipul tot cugetă la ceva. Era invidios, probabil.

- Invidios? De ce?

Liam clipeşte şi ea îl vede cum îşi ţine răsuflarea.

- O, Doamne, nu ştiu. Pentru mărimea casei, pentru starea privilegiată, toate lucrurile astea, presupun. Oricum, atmosfera era ciudată. Şi apoi amica mea, Lexie - locuieşte şi ea aici, e fiica lui Kerryanne. Sophie încuviinţează din cap. Se întorcea cu maşina la şcoală şi eu atunci mă săturasem deja şi neam oferit să-i ducem pe cei doi înapoi în sat, iar ea a zis: da, ar fi grozav. Dar el a spus: nu, rămânem. Am văzut cum a tras-o cumva înapoi pe scaun şi chiar mi-a părut rău pentru ea. Şi am spus toate astea poliţiei la momentul respectiv, evident, şi cred că mama fetei, Kim, cred că ea se gândea că e ceva puţin în neregulă cu el. Că ar fi avut o legătură cu el. Că i-a făcut felul. Apoi a dispărut cumva. Dar vezi tu, cum să nu fie nici o dovadă? Asta m-a nedumerit mereu. Au fost acolo, iar apoi n-au mai fost. Nici un strop de sânge, nici un miros de moarte. Doi oameni care au dispărut pur şi simplu. Nu are nici un sens. Nu?

Coboară privirea la telefonul lui Sophie şi se uită din nou la fotografia cu inelul.

- Şi acum, zice el, mărind imaginea cu degetele, totul o ia din nou de la capăt.

Ţâţe, în limba engleză

Termen ce desemnează fanii unei formaţii care o urmăresc în turneu sau participă la cât mai multe concerte ale acesteia, de obicei în speranţa de a se culca cu membrii trupei Cartierul administrativ şi de afaceri al Londrei

24. *Februarie 2017*

Tallulah se uită la aleea lungă, dincolo de porţile metalice elaborate către casa lui Scarlett, care se iveşte dintr-o coroană de copaci aflaţi în vârful unui deluşor. Arată de parcă mai e vreun kilometru şi jumătate până acolo. îşi strecoară bicicleta prin

spaţiul îngust pentru pietoni din lateralul porţilor şi apoi urcă din nou în şa şi porneşte mai departe.

Nu ştie ce face sau de ce face asta. Simte doar că zidurile vieţii ei se apropie şi o prind între ele şi trebuie să găsească un spaţiu gol fie şi numai un minut, doar ca să poată respira.

Când se apropie de casă, exclamă ca pentru sine. E magică, e genul de casă despre care ai vise foarte intense şi apoi te trezeşti în dimineaţa următoare, trist că nu e adevărată.

îşi sprijină bicicleta de un zid şi porneşte trosnind pe pietrişul alb până la uşa din faţă.

O clipă se gândeşte să o sune pe Scarlett, să-i dea ocazia să pretindă că e plecată sau să se ascundă. Dar apoi se uită la ceas şi vede că mai e doar o oră până când Zach se va întoarce de la fotbal şi a ajuns până aici şi îşi doreşte foarte, foarte mult să o vadă. Apasă soneria şi îşi drege glasul şi îşi pune mâna în păr şi îşi drege iarăşi glasul şi o clipă mai târziu aude o voce feminină care strigă: „Vin!" Şi e ea, e Scarlett, şi se apropie de uşă şi deschide uşa şi Tallulah îşi dă seama că îşi ţine răsuflarea şi când uşa se deschide şi privirea lui Scarlett o cuprinde, e o fracţiune măruntă de secundă când cineva ar trebui să spună ceva, dar nimeni nu spune nimic, iar Tallulah aproape spune: „Ar trebui să plec". Dar înainte să-i iasă cuvintele din gură, Scarlett scutură uşor din cap, clipeşte şi zice:

- O, Doamne! E Tallulah din autobuz.

Apare un câine mare. E câinele din autoportretul lui Scarlett din corpul dedicat cursurilor de artă de la colegiu. E gigantic.

- Bună, zice Tallulah. îmi pare rău că am venit aşa, dar vorbeam cu Mimi şi a zis că dacă te văd prin sat, să te salut şi să-ţi zic să-i scrii şi apoi te-am văzut în sat, dar ai plecat cu maşina înainte să pot să-ţi zic ceva şi fata de la magazin, o cunosc oarecum şi mi-a zis unde stai şi m-am gândit... că aş putea să trec să-ţi transmit mesajul personal. Gen.

- Mi-ai scris pe e-mail, nu?
- Da, după ce te-am văzut în sat.
- Iar eu n-am răspuns.

- Nu. Dar e în regulă. Chiar e în regulă, nu mă aşteptam.
- Cum ai ajuns aici?

Tallulah întoarce capul spre bicicletă.

- Ăăă, pe bicicletă.

Câinele a trecut de Scarlett şi acum stă drept lângă Tallulah, gâfâind zgomotos.

- Pot...? întreabă ea. Pot să-l mângâi?
- Sigur că poţi. Doamne! Da. Trăieşte pentru mângâierile străinilor. E disperat.

Tallulah îşi afundă mâna în blana deasă a câinelui şi zâmbeşte.

- îmi amintesc, zice Scarlett. îţi plac câinii. Ai zis că vrei unul. Ţi-ai luat?

Tallulah scutură din cap şi se lasă pe vine ca să ajungă faţă în faţă cu
câinele.

- Cum îl cheamă? zice ea, scărpinându-l sub fălcile mari.
- Toby.
- Da, are faţă de Toby.

Pentru un moment, se pare că nu mai e nimic de spus. Tallulah se îndreaptă şi spune:

- în fine. Asta era tot, de fapt. Doar că Mimi zice să nu mai fii aşa de căcat şi să le zici tuturor ce mai faci, că îşi fac griji pentru tine.

îi aruncă o privire lui Scarlett, evaluându-i reacţia la mesaj. Vede că Scarlett e mai slabă ca oricând, că părul ei a crescut, iar rădăcinile sunt surprinzător de închise la culoare, că e îmbrăcată mai puţin teatral decât se îmbrăca la colegiu, în nişte jeanşi obişnuiţi şi o bluză de trening veche cu cuvintele „Clubul de iaht Guernsey” şi un steguleţ roşu cu alb imprimat pe ea.

- Vrei să intri? întreabă Scarlett.
- Ăă, da. Sigur. Dacă e OK.
- E OK.
- Nu pot să stau mult. Trebuie să ajung acasă până la două. Aşa că...

- Hai să bem un ceai, spune Scarlett. Toată lumea e plecată, aşa că e linişte şi pace.

Tallulah o urmează pe Scarlett pe hol şi intră într-o bucătărie extraordinară care arată ca o cutie din sticlă lipită de spatele casei. Chiar şi în ziua asta mohorâtă e orbitor de luminoasă, iar o duzină de becuri cu halogen scânteiază reflectându-se în suprafeţele de lucru şi dulapurile lucioase. O masă delicată din lemn înconjurată de scaune tapiţate cu catifea gri se află lângă un set de uşi glisante uriaşe care dau spre o terasă şi, imediat dincolo de ea, ceva ce seamănă cu o piscină acoperită cu o prelată. Deasupra se găseşte un candelabru din plexiglas din care picură mărgele roşii. Pereţii sunt din cărămidă vopsită în alb şi sunt decoraţi cu tablouri abstracte. în celălalt capăt al cutiei de sticlă se află o zonă de relaxare, cu o canapea în formă de L de un albastru electric şi cel mai mare televizor cu plasmă pe care l-a văzut vreodată Tallulah.

Câinele o urmează îndeaproape pe Tallulah şi apoi se prăbuşeşte la picioarele ei când ea se aşază.

- Iubeşte musafirii mai mult decât îşi iubeşte propria familie. E jalnic, să ştii, spune Scarlett, umplând fierbătorul şi pornindu-l.

Tallulah zâmbeşte şi spune:

- E foarte drăguţ. Eşti tare norocoasă.

O clipă de linişte.

- Deci, spune ea. Ai un mesaj pentru Mimi şi gaşca veselă?

Scarlett, care stă cu spatele la ea, oftează.

- Nu vreau să am nimic de-a face cu Mimi. Sau cu Roo. Sau cu oricare dintre ei. Deci, nu. Doar să nu le spui că m-ai văzut.

- O, zice Tallulah. V-aţi certat?

- Păi, nu. Doar că... Deschide uşa frigiderului şi scoate o sticlă şi spune: Lapte?

Tallulah încuviinţează din cap.

- E complicat, continuă Scarlett. Aş prefera să nu vorbesc despre asta.

Termină de făcut ceaiul şi vine cu cănile la masă.

- Şi, cum mai e la colegiu? întreabă Scarlett.

Tallulah ridică din umeri.
- Plictisitor.
- Ce înveţi tu, de fapt?
- Ştiinţe sociale şi asistenţă socială.
- Deci vrei să lucrezi în asistenţa socială?
- Da. încuviinţează din cap şi îşi ia ceaiul. Ăsta e planul.
- Păi, e ceva foarte nobil. Se vede că eşti o persoană foarte drăguţă.
Tallulah râde nervos.
- Dar tu? Tu ce vrei să fii?
- Moartă, în principiu, răspunde Scarlett sumbru. Da. Moartă ar fi bine. Apoi îşi revine iute şi întreabă: Vrei să vezi ceva extraordinar?
- Ăă, da. Sigur, răspunde Tallulah nesigură.
Lasă jos ceaiul şi se ridică în picioare. Câinele se ridică şi el greoi.
- Acum, spune Scarlett, serios, nu poţi să spui absolut nimănui despre asta, OK? Vreau să zic că te face praf efectiv şi sunt efectiv singura persoană din lumea întreagă care ştie despre asta şi într-un minut tu o să fii efectiv a doua persoană din lume care ştie. Pot să am încredere în tine?
Tallulah încuviinţează.
- Da. Bineînţeles.
Privirea lui Scarlett rămâne o clipă asupra ei, evaluând-o. Apoi zâmbeşte şi spune:
- Vino. Pe aici.
înaintează prin casă, printre cămăruţe intime, şi camere cu pian, şi camere de depozitare, şi holuri, şi birouri, şi sufragerii, şi livinguri, şi saloane, până ce ajung la o uşă mică încastrată în colţul a ceea ce Scarlett numeşte „aripa Tudor”. încăperea este mică şi conţine doar un birou mic lăcuit, o lampă obişnuită de alamă cu abajur din catifea roşie şi un tablou modern atârnat pe un perete străvechi placat cu lemn. Uşa e din lemn şi se încuie cu un zăvor.
- Deci, spune Scarlett, deschizând uşa şi trăgând cu ochiul în sus. Asta e scara ce duce la camera din foişor.

Se dă la o parte astfel încât Tallulah să vadă. Este un şir de trepte din piatră ce urcă în spirală, foarte mici, foarte înguste. Arată ca genul de scări la care stau la coadă turiştii ca să urce în catedrale şi alte asemenea.
- O, spune ea, uau!
- Păi, da, dar nu asta e chestia extraordinară. Chestia extraordinară e asta.

Scarlett se lasă în genunchi şi scoate un instrument ciudat din buzunarul de
la spate al jeanşilor. Arată străvechi, uşor ruginit, are un mâner lung cu un fel de suport neted în partea de jos, pe care ea îl vâră în partea de dedesubt a primei trepte şi îl foloseşte apoi pentru a ridica piatra din locaşul ei. Scoate cu grijă piatra şi o aşază în spatele ei. Un curent rece suflă prin gaură şi Tallulah se cutremură uşor.

- Am găsit cartea asta, spune Scarlett când vâră mâna în gaura din scară. O istorie a casei. Şi acolo scria ceva despre un tunel secret. Ca un tunel de evadare. Aripa asta a fost construită în timpul Războiului Civil englez în 1643, iar arhitectul a fost rugat să includă un tunel secret în caz că locuitorii casei trebuiau să se ascundă sau să fugă. Şi - faţa i se contorsionează în timp ce încearcă să apuce ceva din gaură - planurile au fost distruse într-un incendiu care a măcinat jumătate din clădire. De fapt, de-asta a căpătat numele de Dark Place, din cauza cercului negru care a înconjurat-o după incendiu, de la tot lemnul carbonizat.

Deci casa a fost abandonată şi pustie aproape şaptezeci de ani până când un cuplu de tineri foarte şmecheri din Londra a cumpărat-o, probabil echivalentul hipsterilor din ziua de azi. Au vrut o casă pe care s-o renoveze, ceva cu un pic de caracter. Şi ei au fost cei care au ataşat aripa georgiană. La vremea aia era considerată super, super modernă, nimănui nu-i venea să creadă; numai despre asta se vorbea în sat. în fine, tipii ăştia habar nu aveau unde se află tunelul şi şi-au petrecut ani de zile încercând să-l găsească şi s-au mutat înapoi, la Londra, la bătrâneţe fără să-l

fi găsit vreodată, iar în anii 1800 deja toată lumea credea că e doar un mit. Că nu a existat niciodată.

Şi apoi, la începutul lui 2017, o tânără pe nume Scarlett Jacques, care nu avea nimic de făcut toată ziua pentru că părăsise şcoala în dizgraţie şi era deprimată şi incredibil de plictisită, a hotărât să facă din găsirea tunelului misiunea ei. Şi în cele din urmă, după multe, multe zile, i-a venit o idee. Ce- ar fi dacă? Gâfâie uşor când trage tare de ceva din gaură, ridicând deodată întreaga lespede de piatră, dând-o la o parte şi aşezând-o lângă prima bucată de piatră. Ce-ar fi dacă arhitectul ar fi hotărât că cel mai bun loc pentru o scară subterană este la baza unei scări supraterane? continuă ea. Şi ce-ar fi dacă chestia aia ciudată de metal care atârnă de un cârlig în magazia de lemne din ziua când ne-am mutat aici, ce-ar fi dacă aia e cheia care deschide baza? Se dă pe spate şi îşi dă la o parte părul de pe faţă. Şi ce să vezi, îi spune lui Tallulah, fluturând din braţ în faţa deschizăturii, a avut dreptate, să mor eu de nu.

Tallulah a rămas cu gura căscată. Se uită lung în groapă şi apoi din nou la Scarlett.

- Oh, Doamne, şopteşte ea.

Câinele adulmecă pietrele şi acum trece pe lângă Tallulah ca să arunce o privire în groapă, mirosind zgomotos aerul.

- Vrei să vii să arunci o privire? spune Scarlett, aprinzând lanterna telefonului.
- Ăă, nu sunt sigură. Chiar trebuie să mă întorc acasă. Şi am arahnofobie. Serios, gen. Atacuri de panică de-adevăratelea.
- Vino puţin să vezi camera de la capătul scărilor. Nu sunt păianjeni acolo, îţi promit. E foarte tare. Vino.

Prin subconştient îi trece o imagine, o imagine cu ea într-un tunel plin cu păianjeni, privind în sus la Scarlett, care râde maniacal şi trage lespedea de piatră la locul ei.

Tallulah nu a spus nimănui că vine aici. Nu mai e nimeni în casă. Aici nu e decât bicicleta mamei ei, de care Scarlett se poate debarasa foarte uşor. Poate s-o închidă pe Tallulah acolo jos şi nimeni n-ar auzi-o vreodată şi nimeni n-ar afla vreodată.

Se gândeşte la autoportretul lui Scarlett din corpul dedicat cursurilor de artă de la Manton, la cuţitul de tort murdar de sânge, la pistol, la inima pulsând de pe farfurie, şi se întreabă cine e fata asta pe care abia dacă o cunoaşte. Cine e Scarlett Jacques? *Ce* e ea?

Dar pe urmă se uită la Scarlett şi o vede pe tipa şmecheră de la colegiu, fata cu care toată lumea vrea să semene, şi ea se uită la Tallulah cu un zâmbet jucăuş, spunând: „Haide, nu te mănânc” şi o urmează în groapă, agăţându-se cu mâinile de pereţii umezi din cărămidă în timp ce treptele o conduc în jos

.**25.** *Iulie 2017*

Iunie se face iulie. De la douăsprezece luni, Noah trece la treisprezece. Kim renunţă la slujba cu jumătate de normă de la agenţia imobiliară de pe stradă. Ryan îşi anulează prima vacanţă fără părinţi în Rhodos. Pe calendarul de pe peretele bucătăriei, Kim îşi vede scrisul din pătrăţica de pe 17 iulie: „Ultima zi semestru, Tallulah”. Plânge.

Poliţia a primit în cele din urmă permisiunea să percheziţioneze locuinţa familiei Jacques, dar nu a găsit nimic necorespunzător şi s-a dovedit că sistemul de securitate nici nu fusese activat în noaptea aceea, că toate camerele erau oprite. „E numai vina mea”, a spus Joss Jacques. „Niciodată nu urmez instrucţiunile cum trebuie. Pe Martin îl scoate din minţi.”

La scurt timp după aceea, Scarlett şi familia ei au luat avionul spre casa lor din Insulele Canalului şi nu s-au mai întors.

Spre sfârşitul lui iulie, Kim îşi anulează vacanţa din august din Portugalia, din mica staţiune drăguţă, potrivită pentru familii, cu o creşă la fotografiile căreia se uitase cu drag împreună cu Tallulah, imaginându-şi-l pe Noah acolo, făcându-şi prieteni noi, poate mergând în picioare deja, plescăind în piscina pentru bebeluşi cu aripioarele de înot la mâini, cu vesta gonflabilă de salvare şi o şăpcuţă de soare. Doamna de la telefon este incredibil de înţelegătoare când Kim îi explică situaţia şi îi rambursează integral preţul vacanţei. Kim plânge jumătate de oră după aceea.

Fostul soţ al lui Kim, Jim, vine şi pleacă; stă câteva nopţi, cât poate să-şi ia liber de la lucru, cât îl lasă maică-sa să o părăsească, apoi se întoarce la Glasgow. Cumva, Kim ar prefera să nu vină deloc. Nu aduce nimic situaţiei, nici o asigurare, nici o asistenţă practică, doar mâncare în plus de cumpărat, şi ceai de făcut, şi aşternuturi de spălat.

La începutul lui august vine din nou şi în clipa când intră în casă, Kim îşi dă seama că i s-a întâmplat ceva. Pare frânt şi încordat.

- Tocmai am văzut-o pe femeia aia, spune el, lăsându-şi haina şi geanta să cadă pe podea, în hol. Maică-sa.
- Megs?
- Da. Cum naiba o cheamă. Ştii ce mi-a zis?

Kim coboară privirea. A încercat din răsputeri să îi evite pe Megs şi Simon încă din ziua căutării efectuate de poliţie. Traversează pe partea cealaltă a străzii când îi vede, se întoarce şi iese din magazine.

- Oh, Doamne, zice ea. Nu, spune-mi.
- A zis că ea crede că Tallulah şi Zach au fugit. Că au plecat într-o lună de miere prelungită. A zis: „A fost prea mult pentru ei, să aibă un copil atât de tineri. Nu pot să spun că sunt surprinsă”.

Kim oftează şi scutură din cap.

- Şi tu ce-ai zis?
- Am zis că e nebună. Am zis că trebuie s-o vadă cineva la cap.
- Simon era acolo?

-Da.

- El ce-a zis?
- Nu mare lucru.
- I-ai amintit că niciunul dintre ei nu şi-a folosit contul bancar din noaptea când au dispărut?
- Da. A zis că probabil folosesc numerar.
- Chiar aşa, spune Kim, dându-şi ochii peste cap. Sigur că da. Probabil se tăvălesc în bancnote în apartamentul nupţial de la Ritz Carlton, în pizda mă- sii.

- Sunt atât de furios, zice Jim. Atât de furios că pot s-o ia atât de puţin în serios. Când fiul lor poate că... ştii tu...
Şi apoi începe să plângă.
Şi în sfârşit, pentru prima dată de când a dispărut Tallulah, Kim simte că ea şi Jim sunt în acelaşi loc, un loc al groazei, şi furiei, şi mâniei împărtăşite, şi desface braţele şi el vine spre ea şi se ţin în braţe multă vreme şi e prima dată când se ating aşa de mai bine de zece ani şi, preţ de o clipă, Kim e bucuroasă că e acolo, bucuroasă că are pe cineva cu care să împartă toate astea, care să stea cu ea în colţul acesta al iadului şi care să se agaţe de ea. Apoi îi simte obrazul trecând pe lângă obrazul ei şi coapsele puţin cam aproape de coapsa ei şi buzele lui sunt dintr-odată pe buzele ei şi ea exclamă şi îl împinge, tare, atât de tare încât el aproape îşi pierde echilibrul. Se uită lung la ea timp de o clipă, iar ea se uită la el, respirând greoi, iar apoi priveşte cum el îşi ia haina şi geanta de pe jos, deschide uşa din faţă şi apoi o închide încet în urma lui.

Curând e septembrie şi Kim vede pătrăţica din calendarul din bucătărie în care a scris cuvintele: „Tallulah prima zi de şcoală". Se simte prea amorţită ca să mai plângă.

Noah împlineşte cincisprezece luni şi poate să meargă şi să vorbească. Ryan îşi face o iubită pe nume Roşie cu care îşi petrece tot timpul în camera lui. Kim rămâne fără bani şi e nevoită să ia un credit bancar.

Inspectorul McCoy sună ocazional cu noutăţi care par mai degrabă vechituri. De fiecare dată când vorbeşte cu ea, devine din ce în ce mai clar că nu au nimic pe care să se bazeze. Urmele de cauciucuri de pe aleea din faţa casei Dark Place sunt de la maşina lui Lexie Mulligan. Filmarea de pe CCTV cu drumurile principale care intră şi ies din Upfield Common şi împrejurimi nu arată nimic. Angajatorii lui Zach spun că era un băiat bun. Colegiul lui Tallulah spune că era o fată grozavă. O mare de chipuri goale şi scuturări din cap. Nimeni nu are o explicaţie pentru ce s-ar putea să li se fi întâmplat.

Kim e bântuită constant de imaginea lui Zach apucând-o pe Tallulah de braţe în odăiţa din casa lui Scarlett în noaptea aceea din miezul verii şi de inelul strălucitor din buzunarul hainei sale.

Se duce uneori în camera lui Tallulah, să caute iar şi iar lucrul care îi va dezlega misterul, care va debloca impasul. Dar nu găseşte nimic şi lunile trec.

Curând e din nou iunie şi Noah împlineşte doi ani şi are parte de prima lui tunsoare. La comemorarea dispariţiei lui Tallulah, Kim conduce o procesiune cu lumânări prin sat, în încercarea de a obţine mai multă publicitate pentru fiica ei dispărută, în încercarea de a-i face pe oameni să le pese din nou. Megs şi Simon pleacă din sat ca să locuiască mai aproape de două dintre fiicele lor adulte care au născut recent. Nu îşi iau rămas-bun. Kim îi găseşte lui Noah un loc la creşa din sala bisericii de la St Bride's, patru zile pe săptămână, şi îşi ia o slujbă la Swan & Ducks, unde primeşte turele de la prânz. îşi achită creditul. Ryan şi Roşie se despart şi Ryan îşi face o nouă iubită pe nume Mabel care are un apartament în Manton şi se mută cu ea. Iar acum asta e viaţa lui Kim: îl lasă pe Noah la creşă, îşi face tura la pub, îl ia pe Noah de la creşă, face cumpărături, găteşte, mănâncă. Acum nu mai iese în oraş vineri seara pentru că nu are cine să stea cu Noah. Bea vin singură şi se uită la emisiuni despre operaţii estetice eşuate şi câini supuşi unor operaţii de înlocuire a şoldului.

Şi tot nu se schimbă nimic.

Nu se întâmplă nimic.

Până într-o dimineaţă, la început de septembrie, la cincisprezece luni de la dispariţia lui Tallulah, când o femeie apare la uşa ei, o femeie frapant de atrăgătoare cu părul blond şi moale şi o rochie drăguţă, iar femeia asta, pe care o cheamă Sophie, a găsit un inel pe terenul şcolii Maypole House şi e inelul lui Zach şi avea, se pare, o săgeată lângă el care sugera ca cineva să sape după el, ca cineva să-l găsească.

Şi iată-l. în sfârşit. Un semn că cineva ştie ceva. Un semn că povestea lui Tallulah încă nu s-a sfârşit.

Când femeia pleacă, Kim ia telefonul şi caută prin lista de contacte până găseşte unul pe care nu l-a mai folosit de luni întregi.

- Alo, Dom, Kim la telefon. (A încetat să-i mai spună inspector McCoy cu ceva timp în urmă, iar el a încetat să-i mai spună doamna Knox.) S-a produs o schimbare
.26. *Septembrie 2018*
- Ăă, Soph. A venit un anume inspector McCoy să stea de vorbă cu tine. La recepţie.
La telefon e Shaun, care pare mai degrabă confuz şi distras.
- O, răspunde ea. Da. Probabil că da. Se lasă liniştea o clipă, timp în care Sophie îşi dă seama că ar trebui să spună ceva. Am săpat după chestia aia, spune ea. în pădure. Se pare că are legătură cu cazul unei persoane dispărute.
- Chestia aia?
- Ştii tu. Indicatorul despre care ţi-am povestit, de pe gardul grădinii, pe care scria „Sapă aici”? Am săpat. Era un inel de logodnă.
- O, zice Shaun. Mda. Nu mi-ai povestit.
- Păi, nu, abia ieri am aflat cui îi aparţinea şi tu erai la lucru şi...
- în fine, o întrerupe el. Ce ar trebui să...?
- Să vin acolo? întreabă ea, aproape cu răsuflarea tăiată.
- Presupun. Da. O să rog pe cineva să-ţi găsească o sală.
Apoi închide, destul de brusc, iar Sophie se gândeşte că e prima oară când i- a vorbit vreodată repezit.
Inspectorul McCoy este dezarmant de atrăgător: un bronz intens de vară, păr şaten decolorat de soare, o cămaşă apretată de culoare albastru-deschis sub un costum bleumarin.
Stă într-o mică sală de şedinţe chiar în spatele recepţiei. în uşă este o bucată de geam prin care Sophie vede un cap care se mişcă imediat dincolo de raza vizuală. Prezenţa unui poliţist în şcoală provoacă frisoane de energie deformată. Faptul că e aici ca să stea de vorbă cu iubita noului director face situaţia şi mai controversată.
Inspectorul McCoy se ridică în picioare când ea intră şi îi strânge mâna.
- Vă mulţumesc, spune el. îmi pare rău să vă întrerup în mijlocul zilei de şcoală.

- Oh, nu, sincer, e în regulă. Eu nu lucrez aici. Aşa că, ştiţi...
- Bun. Se aşază din nou. Presupun că ştiţi de ce sunt aici ca să vorbesc cu dumneavoastră.
- Inelul?

Inspectorul McCoy îşi verifică notiţele.

- Da. Inelul. Găsit pe terenul şcolii. De către dumneavoastră.
- Corect.
- Şi asta când a fost, mai exact?
- Acum câteva zile. întâi l-am pus deoparte, într-un sertar, pentru că nu ştiam ce să cred. Apoi îmi tot venea în minte. Aşa că l-am scos din sertar şi am curăţat cutia şi am găsit numele bijuteriei. L-am dus acolo ieri şi apoi am fost cu el direct la proprietar. Dar nu mai locuieşte acolo. Mă rog, femeia care locuieşte acolo, Kim, mi-a spus că este o persoană dispărută?
- Aşa este. A dispărut pe 16 iunie 2017, împreună cu iubita lui. Şi a existat o teorie cum că ar fi ieşit cu iubita lui în oraş în seara aceea ca s-o ceară de nevastă. Aşa că faptul că inelul reapare dintr-odată după tot acest timp este o schimbare destul de mare. Practic, redeschide cazul.

Sophie încuviinţează din cap, cu o oarecare înflăcărare, încercând să nu-şi trădeze entuziasmul.

- Presupun că da, spune ea.
- Deci doamna Knox îmi spune că aţi găsit inelul după ce aţi urmat instrucţiunile scrise pe un bilet?
- Oarecum. Era un indicator prins în cuie de gardul grădinii noastre. Cu o săgeată. Pot să vă arăt dacă vreţi. E tot acolo. Nu m-am atins de el.
- Da. Da, vă rog.

Inspectorul îşi vâră pixul şi carnetul înapoi în buzunarul sacoului şi se ridică în picioare.

Ea îl conduce pe terenul colegiului, apoi prin casă.

- L-am văzut în prima zi când am venit aici, spune ea, deschizând uşa din spate. Am presupus că a rămas de la o vânătoare de comori sau ceva de genul ăsta. Deschide poarta din

spate şi face un semn către gard cu mâna stângă. La început chiar nu mi s-a părut cine ştie ce.
Inspectorul McCoy se uită la gard, apoi ridică privirea spre Sophie, întrebător.
Sophie priveşte în jos.
Indicatorul a dispărut.

27. *Februarie 2017*

Tallulah ajunge acasă la treizeci de secunde după Zach.
El stă pe treapta cea mai de jos, desfăcându-şi şireturile pantofilor de sport, cu un prosop în jurul gâtului şi părul lucios de sudoare. Se uită la ea cu o privire stranie.
- Bună, zice Tallulah degajată.
- Unde ai fost?
- Să pedalez un pic, răspunde ea.
El mijeşte ochii la ea.
- Cu bicicleta?
Ea râde sec.
- Da. Cu bicicleta, normal. Cu ce altceva?
- Tu n-ai bicicletă.
- Am împrumutat-o pe a mamei.
- Păi şi Noah?
- Ce e cu Noah?
- L-ai lăsat acasă?
- Da. L-am lăsat cu mama. Ea mi-a spus să ies şi să fac puţină mişcare. Mă durea capul.
El îşi scoate al doilea pantof şi îl aşază lângă primul.
- Unde te-ai dus?
- Pe-aici, zice ea, desfăcându-şi fermoarul hainei şi scoţând-o de pe ea.
O agaţă în cuier, apoi o strigă pe mama ei.
- Aici.
Urmăreşte vocea mamei sale până în living, unde ea stă pe canapea cu Noah în poală.
Tallulah îl ia pe Noah de la mama ei şi îl învârte în aer, apoi îl sărută zgomotos pe obraz şi îl strânge în braţe.

- Ce mai face băiatul meu extraordinar? zice ea. Ce mai face băiatul meu extraordinar, extraordinar?

Senzaţia copilului în braţele ei după timpul petrecut acasă la Scarlett îi oferă o uşurare imposibil de descris. Pielea încă o furnică de la amintirea umedă a zidurilor tunelului de sub casa lui Scarlett şi se şterge de pânze de păianjen imaginare de pe faţă, din păr, de când a ieşit din groapă şi a revenit la lumina zilei.

„Nu e cea mai tare chestie?” spusese Scarlett, cu ochii strălucind în lumina telefonului.

Tallulah zâmbise nervos şi se frecase pe pielea goală a antebraţelor şi zisese:

„E aşa de sinistru”.

„Da, dar gândeşte-te numai”, continuase Scarlett, „s-ar putea să fim primii oameni care au coborât aici de vreo trei sute, patru sute de ani, gen. Ultimii oameni care au coborât aici probabil că purtau năframe, gen. Vorbeau limba lui Shakespeare.”

„Ai mers până la celălalt capăt?”

„în nici un caz.” Scarlett scuturase tare din cap. „Naiba ştie ce e acolo jos. Un Demogorgon—, să mor eu!” S-a cutremurat şi şi-a tras mânecile hanoracului peste palme.

Tallulah s-a cutremurat şi ea şi şi-a vârât palmele în blana moale a lui Toby, care stătea şi gâfâia încet lângă ea.

Apoi Scarlett a pus mâna în blana lui Toby şi degetele ei au găsit degetele lui Tallulah şi s-au întrepătruns cu ele şi lui Tallulah i s-a tăiat răsuflarea la acea senzaţie. A ridicat privirea şi a văzut-o pe Scarlett privind-o fix, cu un zâmbet timid şi jucăuş în colţurile gurii.

Tallulah plecase câteva clipe mai târziu şi pedalase cu putere până acasă, încercând să uite întunericul tunelului, senzaţia degetelor lui Scarlett întrepătrunse cu degetele ei şi fluxul de energie uşor îngreţoşător pe care l-a simţit trecând între ele şi care sugera ceva atât de străin de ea sau de persoana care considera că este încât i s-a părut aproape ca o rană.

Acum stă cu Noah pe genunchi şi îşi lipeşte buzele de creştetul capului său, savurând mirosul scalpului copilului, sentimentul că se află acasă. Mama ei spune:
- A fost bine cu bicicleta?
- Da, spune ea. A fost bine să ies puţin la aer.
Zach intră în cameră.
- Cum a fost la fotbal? întreabă Tallulah, vrând să se îndepărteze de subiectul ieşirii ei cu bicicleta.
- Super, zice el, aşezându-se greoi lângă ea şi înconjurându-i ceafa cu mâna. I-am terminat. Patru-zero.
Miroase a teren, a bărbaţi, a sudoare proaspătă. Dintr-odată e scârbită de apropierea lui, de senzaţia palmei sale pe pielea ei, de mirosul lui foarte specific de bărbat.
- Nu te duci la duş?
- Miros?
Ridică braţul şi îşi adulmecă subsuorile.
Ea zâmbeşte forţat şi spune:
- Sigur că nu. Eşti plin de sudoarea altora, în schimb.
El îi întoarce zâmbetul şi o strânge uşor de ceafă înainte de a se ridica în picioare.
- Mesaj primit şi înţeles.
Când pleacă din cameră şi ele îi ascultă sunetul tălpilor goale urcând pe scări, mama lui Tallulah se întoarce către ea şi spune:
- E un băiat bun. Chiar este. Mă bucur tare mult că l-ai primit înapoi în viaţa ta.
Tallulah zâmbeşte încordată. Se gândeşte: „Tu n-ai văzut cum s-a uitat la mine adineauri pe scări. Tu nu ştii cum se uită la mine când nu eşti în cameră, cum vocea i se face tare ca piatra, cum ochii lui mă sfredelesc ca nişte lasere. Chiar nu ştii”.
Scarlett aşteaptă în staţia de autobuz luni dimineaţă.
- 'Neaţa, T din A, spune ea, alunecând puţin pe bancă pentru a-i face loc. Să ai o zi frumoasă. Arăţi obosită.
- Ce faci aici? răspunde Tallulah. Te întorci la colegiu?
- Pe naiba, zice Scarlett. Am venit să te văd.
Tallulah face ochii mari.
- De ce?

Scarlett îşi vâră braţul pe sub braţul lui Tallulah şi îşi lasă capul pe umărul ei.
- Că mi-a fost dor de tine.
Tallulah râde sec.
- Cum să nu, zice ea, aruncând o privire peste stradă, spre casa ei, închipuindu-se văzută alături de fata asta cu păr albastru, care stă cu capul pe umărul ei.
Scarlett ridică capul şi îşi retrage braţul, vârându-şi mâna în buzunarul hainei de blană. Mijeşte ochii către Tallulah şi întreabă:
- îţi place de mine?
Tallulah râde din nou.
- Sigur că îmi place de tine.
- Dar îţi *place* de mine, ştii ce zic?
- Nu ştiu ce zici.
Scarlett oftează şi îşi dezumflă obrajii.
- Nu contează, spune ea. Sunt aşa de plictisită, să mor eu. Aşa de plictisită.
- De ce nu te întorci la colegiu?
- Niciodată, răspunde ea.
- Dar de ce? Ţi-am văzut lucrările. Eşti atât de talentată. Ce s-a întâmplat? De ce ai plecat?
Scarlett oftează, lasă capul în jos şi apoi îl ridică iar.
- O, ştii tu, *chestii.*
Amândouă se întorc la sunetul autobuzului care se apropie din cealaltă parte a satului.
- Vin cu tine, zice Scarlett, ridicându-se în picioare. Să-ţi ţin de urât.
Tallulah se uită iarăşi dincolo de terenul comun, spre casa ei. Simte foarte
puternic că este urmărită.
în autobuz, se aşază pe scaunele din spate. Scarlett se înghesuie lângă Tallulah, care stă la geam. Comentează continuu, uşor hiperactiv, despre peisaj, despre un miros din autobuz (brânză de sub unghii), despre cât de mult îi plac pantofii sport ai lui Tallulah (19,99 lire de la New Look), despre cât de plictisită e, că îi e dor

de fratele ei, o urăşte pe mama ei, şi-ar dori să aibă sâni mai mari, şi-ar dori să aibă dinţi mai mari, un nas mai mare, şi-ar dori să locuiască la Londra, îşi urăşte vocea, îi e dor să picteze, vrea un pui de căţel, vrea o friptură de duminică cu tot tacâmul. Iar Tallulah încuviinţează din cap şi zâmbeşte şi se gândeşte: „De ce îmi spui toate astea? De ce stai atât de aproape?”
în cele din urmă, când traversează sensul giratoriu şi se apropie de oraş, Scarlett se opreşte din vorbit şi se întoarce să se uite pe geamul din cealaltă parte a autobuzului. Tallulah aşteaptă câteva clipe înainte să spună ceva. Scarlett e ca o pisică, una care te lasă să o gâdili pe burtă o vreme, după care te zgârie brusc şi fuge.
O atinge uşor pe braţ şi întreabă:
- Eşti OK?
Scarlett ridică din umeri şi Tallulah observă o peliculă de lacrimi ce apare în ochii ei.
- O, ştii tu, zice ea, cu vocea uşor spartă. Sunt doar o fată bogată şi distrusă, de mâna a doua, care are o criză stupidă. Mai bine mă ignori. E cel mai bine.
- Ce s-a întâmplat cu iubitul tău? întreabă Tallulah, gândindu-se că poate Scarlett are inima frântă. Cel care stă la Maypole?
Scarlett scutură din cap.
- Am terminat-o, zise ea. Chiar înainte de Crăciun.
- Ah. îmi pare rău.
- Nu. Serios. A fost OK. Eu am încheiat. Trena de prea multă vreme. Nu eram îndrăgostită de el. Dar să ştii că mă făcea fericită în atât de multe feluri. Mă proteja. Iar acum sunt doar eu. Şi totul e ca un fel de accident de maşină, de fapt. Am un pic de ADHD, aşa că eu am nevoie de cineva calm în jurul meu. Cineva care să-mi amintească cum să mă port. Liam chiar se pricepea la asta, oftează ea. Mi-e dor de el.
- Nu vă puteţi împăca?
Scarlett scutură din cap.
- Nu. Am făcut ce trebuie. L-am eliberat. Se opreşte. Dar tu?
Tallulah o priveşte întrebător.
- Ai prieten?

- A, spune ea, da. Oarecum. Ne-am despărţit acum un an, dar ne-am împăcat. Imediat după Anul Nou.
- Ce te-a făcut să decizi să te împaci cu el?
Tallulah dă să vorbească, dar se opreşte. Cuvintele care să-i descrie fiul, maternitatea, viaţa reală, îi stau pe vârful limbii, aşteptând să fie vărsate. Dar nu se poate convinge să o facă. Odată ce cuvintele acelea îi ies de pe buze, va fi Tallulah, mama adolescentă, nu Tallulah din autobuz.
- Nu ştiu, răspunde după o clipă. încep să cred că poate a fost o greşeală.
Scarlett ridică o sprânceană.
- Rahat.
- Da. Ştiu. S-a schimbat de când am fost împreună data trecută. E mai... Trece printr-o duzină de adjective în mintea ei până să-l găsească pe cel potrivit. Autoritar.
Scarlett inspiră zgomotos şi scutură din cap.
- O, zice ea. O, nu. Nu, nu, nu. Bărbaţi autoritari. Sunt cei mai răi. Trebuie să scapi. Trebuie să scapi repede de acolo.
Tallulah se întoarce spre geam, fără să spună ce ar trebui să spună, că nu e atât de simplu, că locuieşte cu ea, că au un copil împreună.
- Da, murmură ea. Ai dreptate.
- Cine era fata aia? Din staţia de autobuz azi-dimineaţă?
Zach stă întins pe patul lor dublu în hainele de lucru. încă ar trebui să fie la serviciu şi îi face inima să-i sară din piept.
- Doamne, Zach, spune ea, ducându-şi o mână la inimă. Ce faci aici?
- Mă durea capul, zice el. Am cerut să plec mai devreme.
Ea mijeşte ochii la el.
- Nu puteai să iei nişte pastile?
- N-aveam la mine.
Se ridică în şezut şi îşi înconjoară genunchii cu braţele.
- Era fata aia? zice el. Cea din poza din telefonul tău. De la petrecerea de Crăciun?
- Da. Locuieşte în apropiere.

- Credeam că ai zis că nu mai merge la colegiu.
Ea clipeşte. Cum de îşi aminteşte că i-a spus asta?
- Da. Nu mai merge. Se ducea în oraş.
El încuviinţează din cap.
- Părea foarte apropiată.
Ea ridică din umeri.
- Pare ciudat, continuă el. O fată pe care abia o cunoşti, dar ai selfie-uri cu ea pe telefon şi apoi se cuibăreşte lângă tine în staţia de autobuz de parcă e cea mai bună prietenă a ta.
- Pur şi simplu e genul ăla de persoană, spune Tallulah, desfăcându-şi rucsacul şi scoţându-şi dosarul de şcoală. Noah doarme în camera mamei sale şi avusese de gând să folosească ora de linişte ca să-şi facă nişte teme. Puţin intensă, ştii ce zic?
- Atunci unde locuieşte? Fata asta intensă?
- Habar n-am, răspunde ea. Ultima silabă i se blochează în gât. Pe undeva prin zonă. Asta e tot ce ştiu.
El încuviinţează din cap, după care se ridică de pe pat. Face câţiva paşi spre ea, apoi se înalţă îndreptându-şi spatele. O priveşte în ochi de sus şi îi vâră un deget sub bărbie, ridicându-i faţa spre el. Ochii lui trasează cercuri pe tot corpul ei.
- Eşti altfel, zice el.
Ea îi împinge degetul de sub bărbie şi se întoarce.
- Nu, nu sunt.
El o trage înapoi tare, apucând-o de braţ.
- Nu pleca de lângă mine. încerc să stau de vorbă cu tine.
Capul ei se lasă uşor pe spate de forţa cuvintelor lui.
- Am teme de făcut. N-am timp de aşa ceva.
- Aşa ceva? zice el. Adică *noi.* N-ai timp de *noi.*
- Nu, spune ea, simţind cum inima îi bate cu putere. N-am timp de noi. Am timp de Noah. Am timp de şcoală. Şi asta e tot. N-am timp de noi. Ai dreptate.
Se lasă o tăcere imediată şi profundă. Zach se mută de pe un picior pe altul.
- Ce încerci să zici, Lula?

- Nu încerc să zic nimic. Ai zis că n-am timp de noi şi eu sunt de acord cu tine. N-am timp. Niciodată nu e timp.
- Dar... dacă chiar ai vrea să meargă, ţi-ai găsi timp. Atunci care e faza? Vrei să meargă? Sau nu? Pentru că eu am o slujbă, Lula. Eu chiar muncesc să aduc bani în familia asta. în fiecare zi. Şi mă implic sută la sută cu Noah, două'ş patru din două'ş patru. Dar da, ce chestie, tot am timp de tine. De noi. Atunci tu de ce n-ai?
- Nu ştiu, răspunde ea. Nu ştiu.

O clipă de tăcere, după care Zach oftează şi o trage spre el, o trage atât de tare încât ea simte cum cutia toracică i se îndoaie sub presiune, plămânii i se contractă, iar răsuflarea i se opreşte în gât

.(Aici) Monstru imaginar din serialul de televiziune *Stranger Things*

28. *Septembrie 2018*

Poliţia a înconjurat din nou pădurea. Imaginea panglicii de plastic care flutură în adierea sfârşitului de vară o duce pe Kim înapoi în timp, la căldura ceţoasă şi pârjolită a acelei după-amiezi de iunie de anul trecut, la greutatea lui Noah în braţele ei, la sudoarea care îi curgea pe spinare, la strălucirea albă orbitoare a casei familiei Jacques din Upley Fold, la albastrul cobalt al piscinei, la ochii goi ai lui Megs şi Simon, la mirosul stătut al vinului roze de la prânz din respiraţia lor, la freamătul înflăcărat al câinilor de miros când au pornit în întunericul pădurii. Se cutremură la vederea ei, dar apoi se îndreaptă de spate şi zâmbeşte când îl vede pe inspectorul Dom McCoy ieşind din maşina lui fără însemne.
- Bună, zice ea.
- Mă bucur să te revăd, Kim, răspunde el. Se pare că o luăm de la început.

Ea îşi dă ochii peste cap şi spune:
- într-adevăr.

O conduce într-un loc departe de maşini, la umbra unui copac mare.
- Indicatorul a dispărut. M-am dus să-l văd cu domnişoara Beck în dimineaţa asta şi a fost luat de acolo. Cuiul a rămas înfipt în gard, dar indicatorul nu mai e. Din fericire, însă, domnişoara Beck

s-a gândit să-l fotografieze, aşa că putem să trimitem poza la analiză. Scrie romane poliţiste, se pare, aşa că presupun că aşa îi funcţionează mintea.

- Chiar aşa? întreabă Kim şi ridică o sprânceană.
- Da. Ştiu. Nu pare genul, nu e tocmai o Agatha Christie, nu-i aşa?

Kim zâmbeşte.

- Nu, nu chiar.
- în orice caz, am trimis fotografia la analiza grafologică şi aşa mai departe. Dar mie chiar îmi dă impresia că cineva încearcă activ să ne atragă înapoi spre caz. Cineva care ştia că soseşte un director nou la şcoală. Cineva care voia ca inelul de logodnă să fie descoperit. Cineva, am impresia, care vrea să se joace cu noi.
- Dar de ce ar vrea cineva să facă asta?

Dom oftează.

- Oamenii vor să facă tot felul de lucruri, Kim. Dacă n-ar fi oamenii care fac lucruri pe care unii ca mine şi ca tine nu le-ar face niciodată, aş rămâne fără slujbă. Teoria mea, în momentul de faţă, este că e vorba de cineva care a ştiut ceva în tot acest timp, dar a rămas în umbră. Cineva care ştie ce s-a întâmplat cu Tallulah şi Zach. Şi dintr-un motiv sau altul, s-a plictisit de tăcere. S-a plictisit să nu fie nimeni prins.

Kim tresare la auzul cuvântului „prins”. „Prins” sugerează că cineva i-a făcut ceva copilului ei. Sugerează că fata ei e moartă. Şi nici măcar o dată în cele aproape cincisprezece luni care au trecut de când a văzut-o pe fata ei cum pleacă de acasă în blugii scurţi şi bluza cu volane, cu un zâmbet nesigur pe faţă când şi-a sărutat copilul de rămas-bun şi a ieşit în căldura catifelată a unei seri însorite de vară, nici măcar o dată nu şi-a imaginat Kim că acea posibilitate e altceva decât un crâmpei dintr-un vis urât pe care l-ar putea alunga cu uşurinţă cu forţa propriilor gânduri.

- Din păcate, reţeaua CCTV a şcolii nu ajunge atât de departe. Se opreşte chiar la limita zonei rezidenţiale. Domnişoara Beck şi domnul Gray au camere de supraveghere în faţa casei, dar nu şi în spate. Acum ne uităm la filmări, dar dacă nu avem o imagine cu cineva care să traverseze flagrant campusul cu un

indicator de carton, un cui şi un ciocan în mână, o să fie ca şi cum am căuta acul în carul cu fân. Dar - ridică din umeri şi zâmbeşte, plin de speranţă - nu se ştie niciodată.

Kim închide o clipă ochii şi se chinuie să zâmbească.

- Eşti OK?
- Nu, răspunde ea. Mi-e greaţă.
- Nu mă mir, spune Dom. întinde mâna şi îi atinge braţul. Dar poate că asta e, Kim, spune el. Poate ăsta e punctul de cotitură. O mică flacără de speranţă.
- Da, zice ea. Poate.

îl sună pe Ryan când ajunge acasă şi îl pune la curent cu activitatea poliţiei din pădure. E ora prânzului, dar nu-i e foame. Bagă mâna într-o pungă cu cerealele preferate ale lui Noah şi mănâncă bucăţelele din palmă, ca un ponei care înhaţă cuburi de zahăr. Se uită la ceas. Trei ore până îl ia pe Noah de la creşă. Dom i-a spus că o să aibă veşti pentru ea la începutul serii. Următorul ei schimb la Swan & Ducks e abia mâine. S-a bucurat când a văzut golul dintre schimburi de pe programul turelor săptămâna trecută, abia aştepta să aibă puţin timp liber, dar acum îşi doreşte să fi fost la muncă, să nu stea cu gândul la evenimentele dureroase care se desfăşoară în spatele Maypole House.

Deschide laptopul şi tastează, nu pentru prima dată, numele „Scarlett Jacques” în caseta de căutare. Şi încă o dată, internetul nu-i arată nimic. Un cont de Instagram defunct. O pagină de Facebook defunctă. Un cont de Twitter defunct.

Tastează numele „Joss Jacques” şi nu găseşte nimic. Nu îşi aminteşte nici s- o pici cu ceară numele fratelui lui Scarlett, băiatul atrăgător care i-a deschis uşa casei cu atâtea luni în urmă, cu o bere în mână.

Aşa cum a tot făcut la diferite intervale în ultimul an, încearcă s-o sune pe Mimi pe numărul care i-a rămas în telefon după conversaţia de când au dispărut Tallulah şi Zach. Şi aşa cum se întâmplă de fiecare dată, telefonul nu are ton. Oftează şi îşi trece mâinile prin păr. Jucătorii-cheie, toţi oamenii care au fost acolo în seara aceea, oamenii care ar putea să ştie ce s-a întâmplat, au

dispărut. Singurii care au rămas sunt băiatul bun, Liam, fostul lui Scarlett, şi Lexie Mulligan, care vine şi pleacă din sat şi nu stă niciodată mult.

Nu poate fi o coincidenţă, se gândeşte acum; nu poate fi o coincidenţă că au dispărut cu toţii, că şi-au abandonat casele, conturile de pe reţelele de socializare, locurile de la şcoală, prietenii. Şi acum asta: prezentarea deliberată în faţa lumii a inelului dispărut, cineva care reporneşte intenţionat motoarele anchetei. Dar de ce? De ce acum? Şi cine?

Iar când se gândeşte la asta, se gândeşte din nou la băiatul bun pe nume Liam, băiatul masiv ca un urs cu accentul lui blând de West Country. Se gândeşte la faptul că el încă e aici, el, care avea cele mai multe motive să plece. El încă e în sat, încă e la Maypole House, unde lucrează ca asistent didactic. El ar fi ştiut că urmează să sosească un nou director. El ar fi ştiut despre intrarea în pădure din spatele casei directorului. El a fost acolo în noaptea când Zach şi Tallulah au dispărut. Poate că el a găsit inelul? Poate că Zach l-a aruncat şi Liam l-a găsit şi l-a păstrat din cine ştie ce motiv?

Sau poate... Nu. Scutură din cap ca să-şi alunge gândul. Un băiat tare bun. Nu există nici un motiv pentru care ar fi vrut să-i facă rău lui Zach sau Tallulah. Absolut nici unul. Dar poate că el ştie cine a făcut-o şi poate că a obosit să păstreze secretul.

Porneşte telefonul şi tastează un mesaj către Dom:

Ar trebui să stai din nou de vorbă cu Liam Bailey.

O clipă mai târziu, Dom răspunde

.Bună idee.

29. *Septembrie 2018*

Poliţia e ocupată la intrarea în pădure. De la fereastra bucătăriei, Sophie vede un poliţist într-o vestă reflectorizantă care ţine lesa unui câine spaniei englez alb-roşcat, care poartă la rândul lui o vestă reflectorizantă. Se întoarce la sunetul uşii din faţă care se deschide şi se închide şi strigă:

- Bună.

Shaun intră în bucătărie, obosit şi îngrijorat.

- Ce naiba, Sophie, spune el, scoţându-şi ecusonul şi aşezându-l pe blatul din bucătărie. Ce ai stârnit?
- Inelul ăla, zice ea. Era al băiatului care a dispărut. Ştii tu, cuplul ăla despre care ţi-am povestit, care a dispărut din sat anul trecut. Băiatul a cumpărat inelul dintr-un magazin din Manton şi avea de gând să o ceară de nevastă pe iubita lui în seara aceea. Şi apoi au dispărut odată cu inelul şi acum...
Cuvintele i se revarsă în grabă; se simte vinovată dintr-un motiv ciudat.
- Cineva a vrut ca noi să-l găsim?
Clipeşte către el, surprinsă că şi-a dat seama atât de iute.
- Da, zice ea. Cel puţin aşa pare.
El deschide frigiderul, scoate un pachet de şuncă şi începe să-şi pregătească un sendviş.
- Vrei? întreabă, fluturând pachetul spre ea.
- Nu, zice ea. Probabil o să mănânc ceva un pic mai încolo. După ce pleacă poliţia.
- Doamne, spune el, ăsta e ultimul lucru de care aveam nevoie. Slujbă nouă, an şcolar nou, adolescenţi morţi în pădure, în pana mea.
Oftează.
Lui Sophie i se taie răsuflarea.
- Crezi că o să-i găsească morţi?
- Nu. Mă îndoiesc. Se pare că au cercetat în întregime pădurea de două ori când au dispărut. Dar chiar şi aşa, chiar dacă nu găsesc nimic, presa o să sară la subiectul ăsta, nu-i aşa? Iar eu o să fiu nevoit să mă ocup de un circ mediatic.
Oftează din nou.
- Mă urăşti? întreabă ea.
- Sigur că nu te urăsc. Dar mă întreb de ce nu mi-ai povestit despre inel. De ce nu mi-ai spus că l-ai găsit. Că aveai de gând să-l duci la femeia aia, la mama fetei.
întinde unt pe pâinea albă pufoasă. Sophie vede cum muşchii feţei i se încordează sub piele, cum încheieturile degetelor îi sunt albe şi pronunţate. Se gândeşte la bărbatul bronzat, care purta tricouri

şi pantaloni scurţi, cu care îşi petrecuse ultimele săptămâni de vară la Londra, tipul cu un zâmbet pentru oricine şi privirea unui bărbat căruia nu-i vine să creadă ce noroc a căzut pe capul lui. Se întreabă unde a dispărut, la o săptămână de când a început viaţa asta nouă.
- Presupun că m-am gândit că ai lucruri mai importante pe cap, spune ea. Eram plictisită, bănuiesc, şi m-am gândit că ar fi distractiv să urmăresc un mister. Doar că a mers puţin mai departe decât am crezut. îmi pare rău că a căzut pe capul tău, chiar îmi pare rău. Sper că o să se stingă repede.
- Hm, zice el, închizând brusc capacul cutiei de unt şi punând-o la loc în frigider. Mă îndoiesc. Tocmai au cerut să stea de vorbă cu un membru al personalului.
Inima lui Sophie tresare uşor.
- Care...? Adică, cine?
- Liam Bailey, zice el. E asistent pentru copiii cu nevoi speciale. Cred că l- ai cunoscut la Cina din ziua înscrierii. Se pare că a fost prin preajmă în noaptea când au dispărut copiii ăia. închide sendvişul şi îl taie în două. Deci, da. Bănuiesc că o să se lungească puţin.
- Dar dacă descoperă ce s-a întâmplat cu adolescenţii, atunci o să merite, da?
El muşcă din sendviş şi se sprijină de blat, cu gleznele încrucişate, cu privirea fixată asupra podelei de la picioare. Ea îl priveşte cum îşi şterge o urmă de unt din colţul gurii, îi aude maxilarul cum mestecă mâncarea.
- îmi pare rău, zice ea.
El ridică privirea din pământ şi ochii lui îi întâlnesc pe ai ei şi faţa i se relaxează. îi zâmbeşte.
- Nu-i nevoie, spune el. Nu e vina ta. Şi ai dreptate. Dacă descoperă ce s-a întâmplat cu adolescenţii ăia, vei fi făcut un lucru bun. Mi-aş dori doar să mă fi implicat şi pe mine, atâta tot. Nu uita că acum suntem o echipă. Tu şi cu mine. Lucrăm împreună. Da?
Ea zâmbeşte, recunoscătoare pentru îndulcirea dispoziţiei lui.
- Da. Ştiu asta. Te iubesc.
El o priveşte o clipă, apoi, după o mică pauză, spune:

- Şi eu te iubesc.
- Să-mi spui, zice ea puţin mai târziu, în timp ce el îşi aşază farfuria în maşina de spălat vase şi îşi ia din nou ecusonul, ce se întâmplă cu asistentul didactic. Cu Liam. Da?

Sophie îşi petrece după-amiaza cutreierând prin campus, încercând să-şi dea seama prin osmoză de evoluţia situaţiei. Administratorul terenului şcolii şi Kerryanne Mulligan supraveghează căutarea din pădure; elevii care trec de la un curs la altul încetinesc când zăresc activitatea. Sophie îşi simte pulsul în timp ce dramatismul situaţiei se răspândeşte prin pământ. Se gândeşte la mâna ei pe lemnul aspru al mistriei din sera familiei Jacques, la degetele ei care scormoneau în pământ, la senzaţia de groază că era pe cale să descopere ceva înfiorător; îşi aminteşte cât de singură a fost atunci, cât de mic a fost acel moment în schema vieţii ei şi cât de ciudat e că acel moment mărunt şi stingher a degenerat cumva în treaba asta: ofiţeri, câini, un potenţial circ mediatic.

Pe la ora trei, Sophie simte în sfârşit că îi e foame, decide că nu-i place cum arată nimic din lucrurile sănătoase din frigider şi se duce la automatul din faţa refectoriului şcolii. Găseşte nişte monede pe fundul portofelului şi le vâră în aparat, apasă butoanele pentru chipsuri cu sare şi oţet şi un baton de ciocolată Dairy Milk, fiindcă numai de atât se simte în stare, le ridică şi porneşte spre arcadele din partea din spate a holului. Aici se aşază pe aceeaşi bancă pe care a stat în seara petrecerii din ziua înscrierii, privind picioarele lui Liam Bailey.

Soarele apare dintr-odată de după un nor şi ea închide ochii, ferindu-se de raze. Când îi deschide, Liam stă în faţa ei. Ea tresare.

- Scuze, spune el. Credeam că m-ai văzut.

Sophie râde ca să-şi ascundă jena de a fi fost prinsă cu ochii închişi în public.

- Nu, e în regulă. Ce mai faci?

El ridică din umeri şi zice:

- Sunt puţin cam stors. Tocmai am avut o întâlnire de gradul trei cu poliţia. Se pare că au impresia că inelul îngropat acolo are ceva de-a face cu mine.
Scutură din cap a nedumerire.
Sophie se mută mai încolo pe bancă şi îi face semn să se aşeze. El priveşte în sus, la ferestrele colegiului, şi apoi înapoi la ea.
- Ar trebui să mă întorc la ore, de fapt, deja am pierdut o oră întreagă.
- Repede, atunci, despre ce te-au întrebat?
- Păi, tot aceleaşi lucruri despre noaptea când au dispărut copiii ăia. Cine era acolo. La ce oră am plecat. Ce am văzut. Ce n-am văzut. Aceleaşi întrebări la care am răspuns de o sută de ori după ce s-a întâmplat. Mi-au arătat inelul, au întrebat dacă l-am mai văzut vreodată. Le-am spus că mi l-ai arătat în poză.
Sophie tresare.
-Da?
- Da. Păi, voiam să le răspund la toate întrebările sută la sută sincer, iar când au întrebat: „Ai mai văzut inelul ăsta vreodată?” a trebuit să le spun că da. Adică, e OK, nu păreau să fi făcut caz de asta. Şi oricum, sper că asta a fost tot. Sper că n-o să se întoarcă să mă întrebe alte chestii, pentru că îţi spun sincer că îşi pierd vremea. îşi umflă obrajii, apoi expiră. Păi, bine, chiar trebuie să mă întorc. Poftă bună, spune el, văzându-i chipsurile şi ciocolata.
- Liam, spune ea repede. înainte să pleci. Familia Jacques. Te-ai gândit vreodată că s-ar putea să fi fost ei? Ştii tu, că s-ar putea să fi avut ceva de-a face cu dispariţia copiilor ălora?
- Sigur că m-am gândit, răspunde el. E singura teorie care are sens.
- Dar de ce să fi vrut să le facă rău? Şi cum de au scăpat basma curată? Şi inelul? Cum rămâne cu inelul? Cine l-o fi pus acolo? Şi de ce?
El scutură încet din cap.
- Chiar trebuie să plec acum, spune el. Dar poate ne vedem altă dată?
- Da, zice ea, da. Te rog.

El înclină capul spre ea, îi zâmbeşte şi se îndepărtează. Dar apoi se întoarce şi spune:

- Oh, era să uit! Am comandat toate cărţile tale, toată seria; au sosit în dimineaţa asta. Am început s-o citesc pe prima imediat.
- Ce drăguţ din partea ta. Chiar nu trebuia.
- Ştiu, zice el. Dar aşa am vrut.

Când Shaun soseşte de la lucru la ora opt în seara aceea, poliţia a plecat şi şcoala pare să-şi fi recăpătat echilibrul.

Soarele a asfinţit deja, ziua de vară s-a transformat instantaneu în toamnă, iar Sophie stă în genunchi în dormitorul de oaspeţi, despachetând în sfârşit unele dintre cutiile de la mutare, aproape, bănuieşte ea, ca o scuză tăcută faţă de Shaun pentru că i-a făcut primele zile la noul loc de muncă mai stresante decât trebuiau să fie.

Copiii lui vin încoace la sfârşitul săptămânii şi e timpul să-i facă să se simtă ca acasă. El o strigă de la capătul scărilor, iar ea răspunde:

- în dormitorul copiilor! Cobor într-un minut.

Dar ea îi aude paşii urcând pe scări şi apoi intră în cameră. Vede că a făcut paturile cu cearşafuri curate, aceleaşi aşternuturi care le îmbrăcaseră paturile în dormitorul de oaspeţi din casa lui din Lewisham. Vede că a atârnat tablourile pe perete, că le-a împăturit prosoape la picioarele paturilor, le-a băgat în priză lămpile de pe noptiere şi a aşternut pe jos covoraşe din blană de oaie. Se îmbunează la vederea tuturor acestor lucruri.

- Oh, Doamne, Soph, îţi mulţumesc aşa de mult! îmi stătea pe creier. Aveam de gând să mă ocup... aveam de gând... *nu ştiu.* Nu ştiu când aveam de gând să mă ocup. îţi sunt aşa de recunoscător! Chiar nu era nevoie.
- N-ai pentru ce, spune ea. Sunt căpiată rău de tot şi nu mă pot concentra să lucrez, aşa că e bine să am ceva simplu de care să mă ocup.

Se ridică în picioare şi trece camera în revistă. Arată minunat.

- Mergem la pub? zice el, trăgând-o aproape de el. La cină?

Ea se gândeşte la chipsurile şi ciocolata pe care le-a mâncat la prânz şi îşi dă seama că i-ar plăcea tare mult o masă adevărată, un pahar de vin, puţin timp departe de casa asta, doar ea şi Shaun.
- Dă-mi un minut, spune ea. Să pun ceva mai călduros pe mine.
- Aici au fost, îi spune ea lui Shaun când se aşază la o masă în mica zonă de *lounge* la stânga barului. Zach şi Tallulah. Au fost aici, cu puştii de la Maypole House. Au ajuns apoi cu toţii la casa unei fete, chiar lângă sat. Liam Bailey a fost cu ei. Şi fata lui Kerryanne.
Shaun încuviinţează din cap.
- încep să văd tabloul întreg. E puţin cam tulburător.
- Ai vorbit cu Peter Doody despre asta?
- Da, l-am sunat mai devreme, când era poliţia aici. A fost foarte expeditiv. Foarte blazat. E clar că nu e un subiect pe care să vrea să-l alimenteze.
- Dar era implicat la şcoală? La vremea aceea? Ştia de legătură?
- Da, a fost foarte implicat la vremea aceea. S-a ocupat de presă, de partea de PR, i-a mulţumit pe părinţi. Vreau să spun că de fapt nu are nici o legătură cu şcoala, sau copiii, sau familiile lor. Elevii implicaţi plecaseră deja de la şcoală când au dispărut cei doi, iar Liam şi Lexie s-au întors în noaptea aia la şcoală cu mult înainte să se petreacă orice lucru nepotrivit. Pădurea practic nu e proprietatea şcolii, iar după părerea lui Peter, nu are nici o legătură cu noi. Şi ar prefera ca lucrurile să rămână aşa.
- Şi fosta directoare, Jacinta nu mai ştiu cum? Era aici când s-au întâmplat toate astea?
- Da, a fost chiar în toiul acţiunii. A fost un coşmar, din câte mi s-a spus.
Atunci soseşte un ospătar; e acelaşi tip care fusese la bar cu Kim atunci
când Sophie a venit data trecută la o cafea. Le afişează un zâmbet de un alb strălucitor şi spune:
- Salut! Cum vă simţiţi în seara asta?
Sophie îi zâmbeşte la rândul ei şi zice:
- Foarte bine, mulţumim. Şi tu?

- Frânt, răspunde el. Mă muncesc ca pe un câine aici. îşi dă ochii peste cap. Aţi apucat să vă uitaţi la meniu?
- Nu, răspund amândoi ca o scuză.
- Putem să comandăm nişte vin? întreabă Shaun.
- Absolut. Şi cine v-ar învinovăţi? După ziua de azi... Iar a venit poliţia.
- Oh, spune Sophie. Au fost aici?
- Da. îi ştiţi pe copiii ăia doi care au dispărut din sat vara trecută? Se pare că se redeschide cazul. Avantajul este că s-a întors ofiţerul ăla sexy de tot. Le arată din nou dinţii albi. Scuze. în fine. Vin, aţi spus?

Comandă vinul şi apoi aşteaptă până ce ospătarul se întoarce la bar, după care Shaun se uită la Sophie şi spune:
- Poftim, s-au stârnit deja necazurile. Ce ar face Tiger şi Susie?

Ea zâmbeşte la gluma lui Shaun şi ridică din umeri. Dar în sinea ei se gândeşte că ştie ce ar face Tiger şi Susie. Ar sta de vorbă cu femeia care conducea şcoala când Zach şi Tallulah au dispărut.

Ar sta de vorbă cu Jacinta Croft.

30. *Februarie 2017*

Scarlett îi scrie un mesaj lui Tallulah mai târziu în seara aceea. Telefonul îi vibrează în mână în timp ce stă lângă Zach pe canapea şi îi simte privirea cercetându-i ecranul telefonului. îl opreşte repede când vede numele lui Scarlett.
- Cine era?
- Nimeni, spune ea. Doar Chloe.
- Ce vrea Chloe?
- Nu ştiu. Probabil vrea să vorbim prostii despre alţii.

îl simte cum se înfoaie, plin de întrebări pe care vrea să i le pună, dar mama ei e acolo şi Zach e numai dulceaţă şi lumină când mama ei e în preajmă.

Trebuie să aştepte douăzeci de minute până ce Zach pleacă din cameră ca să verifice mesajul. Aşază telefonul pe canapea şi îl porneşte acolo, ca să-l poată ascunde imediat dacă se întoarce Zach.

Hei T din A. Vii încoa vineri după şcoală? Mama nu e în oraş în seara aia. Poate rămâi peste noapte?
îl opreşte, simţind cum inima îi accelerează sub coaste. Scarlett crede că Tallulah e o fată obişnuită de optsprezece ani, genul care poate să vină şi să plece după cum are chef, genul fără obligaţii. Iar acum Tallulah se gândeşte la această versiune diferită a ei, cea fără obligaţii, şi şi-o închipuie pe cealaltă Tallulah cum se gândeşte: „Păi, n-am şcoală a doua zi, aş putea să merg la Scarlett, am putea să bem ceva, să stăm treze până târziu, să mâncăm cereale la mahmureala din dimineaţa următoare în bucătăria ei mare şi lucioasă”. Dintr-odată, îşi doreşte viaţa celeilalte Tallulah mai mult ca orice pe lume. întoarce capul spre uşa camerei de zi, uitându-se după Zach, dar nu e nici urmă de el, aşa că scrie pe ecranul telefonului, cât de repede poate:
Poate. Da. Văd c pot să fac.
Tot restul săptămânii, Tallulah construieşte o poveste despre Chloe. Chloe, îi spune ea mamei sale, e intimidată de un grup de copii de la colegiu. Chloe nu-i poate spune mamei ei ce se întâmplă pentru că mama lui Chloe n-ar face decât să înrăutăţească lucrurile. Chloe are gânduri de sinucidere. Chloe tot vorbeşte că vrea să-şi taie venele.
Mama ei îi spune că ar trebui să vorbească cu cineva, poate cu cineva de la colegiu. Tallulah spune că nu, Chloe sigur n-ar vrea ca ea să stea de vorbă cu cineva de la şcoală, nu vrea ca nimeni să stea de vorbă cu cineva de la şcoală.
Iar apoi, pe la ora patru vineri după-amiază, Tallulah îi spune mamei sale că tocmai a sunat-o Chloe şi că are o criză şi are nevoie de ea şi că se duce acasă la ea.
- Poţi să ai tu grijă de Noah, o întreabă pe mama ei, măcar până se întoarce Zach de la muncă? E OK?
Mama ei încuviinţează din cap cu înflăcărare.
- Sigur, da, sigur. Dar te rog să ţinem legătura. Să-mi spui dacă trebuie să fac ceva. Sună-mă, te rog, dacă pare că are de gând să facă vreo prostie. O atinge pe Tallulah pe obraz şi spune: Eşti o

persoană atât de bună, o prietenă atât de bună. Sunt aşa de mândră de tine.
Tallulah se simte atât de vinovată încât aproape îi vine să vomite. Pleacă înainte să se trădeze în vreun fel, pleacă fără să-şi ia măcar rămas-bun de la Noah. Trece pe lângă casa lui Chloe în drum spre ieşirea din sat şi se opreşte, doar o clipă, doar în caz că se uită cineva, doar ca să poată spune: Ah, da, am văzut-o pe Tallulah în faţa casei lui Chloe. în buzunarele hainei are o pereche de chiloţi de schimb, o periuţă de dinţi şi cârdul bancar.
Aşteaptă un minut sau două şi apoi merge mai departe pe bicicletă. Zach va fi în autobuz, întorcându-se pe drumul ăsta de la lucru peste numai o oră, aşa că îşi ţine gluga pe cap şi rămâne în umbre şi pe trotuare, unde acestea se îndepărtează de marginea şoselei printre şiruri de copaci. Iese de pe strada principală şi oftează uşurată; apoi merge până la porţile casei Dark Place şi îi scrie un mesaj lui Scarlett.
Sunt aici, scrie ea. *Sunt afară.*
- Arăţi drăguţ, spune Scarlett, luându-i bicicleta de coarne şi ascunzând-o după garaj.
- Ăă, nu, răspunde Tallulah. Nu arăt drăguţ. Am venit literalmente direct încoace şi nici măcar nu m-am uitat în oglindă.
- Ei, bine, eu am doi ochi sănătoşi în cap şi amândoi te văd drăguţă.
Tallulah zâmbeşte şi o urmează pe Scarlett în casă.
Toby le întâmpină în hol şi li se alătură în zona de relaxare din extensia bucătăriei mari.
- Cum a fost la şcoală? întreabă Scarlett.
- Azi n-am fost. Merg doar de trei ori pe săptămână.
- Oh, spune Scarlett. Cum aşa?
- Aşa e cursul, răspunde Tallulah, fără să menţioneze că lucrase îndeaproape cu directorul cursului ca să construiască un orar potrivit pentru celălalt rol al ei, de părinte.
- Şi în rest înveţi acasă?
-Da.
- Ce tare, răspunde Scarlett. Ai camera ta?

- Da, zice ea din nou.
Strict vorbind, nu e o minciună. Strict vorbind, este camera ei. Se întâmplă doar să o împartă cu iubitul ei şi un bebeluş de opt luni.
- Cum arată casa ta?
- E... Nu ştiu. E ca o casă. Ştii ce zic. O uşă, nişte ferestre, o scară, nişte camere. Nu e ca...
întinde braţul descriind un arc de cerc dintr-un capăt în altul al structurii extraordinare din sticlă în care se află.
- Da, păi, nu multe locuri sunt ca ăsta, presupun.
- Cum era fosta ta casă? Din Guernsey?
- O, ştii tu. Destul de spectaculoasă şi ea. Chiar pe marginea unei stânci. Cu vedere la mare. încă o mai avem.
- Uau, spune Tallulah, scuturând încet din cap, uluită de conceptul de a deţine nu una, ci două proprietăţi atât de incredibile ca aceasta.
- Plus că mai e apartamentul tatei din Bloomsbury.
- Are un apartament la Londra?
- Da. Un penthouse cu vedere la British Museum. E foarte mişto.
Tallulah scutură iar din cap.
- Cum e să fii aşa bogat? întreabă.
Scarlett zâmbeşte şi se ridică în picioare.
- E bine, presupun. Dar să ştii că ar fi bine şi să ai un tată care vrea să locuiască împreună cu tine şi o mamă care te place şi un frate care nu are mereu ceva mai bun de făcut. Ar fi bine doar să fim o familie normală. Ca alea din *Gogglebox—.* Ştii ce zic. Arată spre vitrina cu băuturi din spatele ei şi spune: Rom? Sau e prea devreme?
Tallulah se uită la ceasul supradimensionat ce atârnă pe peretele de lângă ea. E ora cinci. Acum Zach probabil pleacă de la lucru. Peste vreo patruzeci şi cinci de minute sau aşa ceva o să ajungă acasă şi mama lui Tallulah o să-i explice unde este şi el o să încerce s-o sune şi ea o să fie nevoită să-i ignore telefonul şi apoi să-i trimită o minciună printr-un SMS. Nu vrea să fie beată atunci. Trebuie să-şi păstreze mintea limpede.
- La şase ar fi mai bine, zice ea.

Scarlett zâmbeşte.
- Tu, spune ea, întorcându-se cu spatele la vitrina cu băuturi, eşti o influenţă pozitivă. Aveam eu o presimţire că aşa va fi. Ceai?
- Un ceai ar fi minunat.
Cerul începe să se întunece. Tallulah vede cum începe să arunce vânătăi peste vârfurile copacilor din spatele casei, simte cum seara începe să-i închidă opţiunile.
- Rămâi peste noapte? întreabă Scarlett, de parcă i-ar citi gândurile.
- Nu ştiu încă. Poate.
- Poate? răspunde ea, tachinând-o.
- Da, poate.
Tallulah zâmbeşte şi îşi dă seama că face ceva ce n-a mai făcut niciodată în viaţa ei. Flirtează. Se miră o clipă de asta, în timp ce se uită lung la conturul corpului lui Scarlett, la unghiurile ascuţite ale acestuia, la întinderea lungă a încheieturii palide care se vede de sub manşeta întoarsă a bluzei ei de trening neîngrijite, la liniile întinse ale cartilajelor şi oaselor ce îi împung pielea. Se uită la bobiţele de pe şosetele sport ale lui Scarlett, la peticele de păr de câine de pe genunchii pantalonilor ei de trening. Se uită cum îi atârnă pe jumătate părul dintr-o coadă prinsă cu un elastic de frotir. Se uită la coşul mare de pe linia maxilarului ei şi observă că buzele ei par uscate şi ar trebui să se dea cu balsam. Se uită la o fată care e prea slabă şi prea şleampătă şi care poate n-a făcut duş în dimineaţa asta şi poate nici măcar săptămâna asta. Vede o fată care bea rom când e singură şi renunţă la prietenii când acestea ameninţă să o copleşească şi la iubiţi când aceştia sunt prea buni pentru ea. Vede o fată care se află în pragul uitării, care caută probabil ceva de care să se agaţe şi cumva ştie că lucrul acela este ea.
- Păi, spune Scarlett, umplând fierbătorul cu apă de la robinet, atunci trebuie să văd ce pot face ca să te conving.
- Unde e mama ta?
- La întâlnire cu tata la Londra. Se duce peste el neanunţată de fiecare dată când bănuieşte că are pe cineva pe acolo. Ştii ce zic.

- Că are o aventură, adică?
- Da. Ceva de genul ăsta.
- Şi are?
- O aventură? întreabă ea, ridicând din umeri. Naiba ştie. Probabil. E bogat şi bătrân. Tipii bogaţi şi bătrâni au parte de o grămadă de gagici.

Pufneşte şi pune fierbătorul la loc pe baza electrică.

- în fine. Nu-mi pasă. Sunt doar chestii de boşorogi.

Stau cu cănile de ceai şi Scarlett pune un *playlist* la sistemul de boxe Sonos şi stau de vorbă o vreme, despre vieţile lor, părinţii lor, planurile lor. La un moment dat se face întuneric de tot şi Tallulah este surprinsă când îi vibrează telefonul.

îl întoarce, aruncă o privire la ecran, vede numele lui Zach, blochează ecranul şi întoarce telefonul.

- Cine era?
- Nimeni, răspunde ea.

Câteva secunde mai târziu, telefonul îi vibrează din nou. De data asta îl ia şi spune:

- Scuze, probabil trebuie să răspund.

Mesajul lui Zach spune:

Chloe nu e pb ta. Zi-i să sune la Samaritans. Am nevoie de tn. Noah are nevoie de tn.

Ea stă o clipă înainte să răspundă.

Rămân aici cât e nevoie. S-ar putea să rămân peste noapte. Te rog să nu-mi mai dai mesaje.

Telefonul începe să-i sune din clipa în care blochează din nou ecranul. Respinge apelul şi îşi trece telefonul pe silenţios. Adrenalina îi curge prin vene, greţos. Inspiră cu putere ca să-şi readucă pulsul la normal.

- Probleme? întreabă Scarlett.
- Nu, răspunde ea. Nu-i nimic.

Se uită iar la ceasul uriaş de pe perete. E cinci şi cincizeci şi unu.

- Ora de rom? întreabă ea, ridicând o sprânceană spre Scarlett.
- Sigur că da, zice Scarlett, sărind în picioare şi ţâşnind spre vitrină. Sigur că da.

Tallulah se trezeşte a doua zi în lumina ca de cremă de vanilie a soarelui din zori filtrat prin draperii groase de culoare crem. Telefonul îi spune că e şapte şi un sfert. Pe perna din stânga ei e una dintre tălpile lui Scarlett; piele albă moale, unghii perfecte vopsite în negru, făcute de o profesionistă, dezminţind imaginea tipei dure şi gata de orice pe care se străduieşte atâta să o proiecteze. Tallulah se uită lung la unghiile ei de la picioare, şi-o imaginează la salonul elegant de lângă Manton Station, cu pereţi roz şi perne cu sclipici, cu telefonul în mână, cu picioarele întinse pe un scaun din piele înspre o vietnameză cu mască.
Tallulah nu a fost niciodată la manichiură sau pedichiură. S-ar simţi prea jenată.
Mahmureala începe să i se scurgă în corp când se ridică în şezut. Se uită la mesajele de pe telefon. Treisprezece de la Zach. Nu se oboseşte să le citească. Unul de la mama ei, trimis la două noaptea.
Voiam doar să văd ce faci. Sper că e totul OK cu Chloe. Zach mi-a spus că rămâi peste noapte. Totul bine cu Noah. Te iubesc, mama.
Se dezlipeşte încet de pilota grea din puf a lui Scarlett şi se lasă să alunece de pe patul ei dublu uriaş, iar tălpile îi aterizează pe o blană moale de oaie. Capul lui Scarlett e îngropat sub capătul celălalt al pilotei, de unde se vede doar un ciuf de păr albastru. O amintire explodează în mintea lui Tallulah, degetele ei în claia aceea albastră, buzele ei pe buzele acelea, mâna lui Scarlett...
Scutură din cap, tare. Foarte tare.
Nu, se gândeşte. Nu, nu, nu.
Nu s-a întâmplat aşa ceva.
Mintea îi joacă feste.
îi aruncă din nou o privire lui Scarlett, cercetându-i forma corpului, cu susul în jos, sub pilotă. De ce e cu susul în jos?
Apoi îşi aminteşte, îşi aminteşte cum i-a dat la o parte aseară mâna lui Scarlett, cum s-a retras de lângă buzele ei, cum şi-a scos mâna din părul ei, rostind cuvintele: „Nu, asta nu sunt eu”.
Scarlett se retrăsese şi o privise sfredelitor în ochi şi zisese: „Păi, atunci, cine naiba eşti, Tallulah din autobuz?”

Iar Tallulah scuturase din cap şi răspunsese: „Sunt doar eu”.
Scarlett îşi dusese un deget la buzele subţiri, îl trecuse peste locul unde tocmai fuseseră buzele lui Tallulah, oftase şi spusese: „Ei, bine. Asta e. Sincronizarea e totul”.
Tallulah nu ştia ce vrea să spună cu asta. Dar ştia că o rugase pe Scarlett să- i cheme un taxi, că voia să se ducă acasă, iar Scarlett spusese: „Nu fi fraieră, e două noaptea, rămâi”. îşi dusese mâna la inimă şi spusese: „Dormim una cu capul la picioarele alteia, OK?”
Acum Tallulah oftează şi iese din cameră în vârful picioarelor, luându-şi jeanşii şi telefonul.
în baia din marmură albă, îi scrie un mesaj mamei sale.
Abia m-am trezit Totul bine. Vin acasă în jumătate de oră. Ce face Noah?
Mama ei răspunde imediat.
E bine. Tocmai a mâncat de dimineaţă. Nu e grabă. Rămâi cât trebuie, întoarce-te când eşti gata.
Ea răspunde cu trei emojiuri cu inimioare la rând, iar apoi, cu inima grea, deschide mesajele lui Zach:
Ce tâmpenie.
Pentru mine n-ai timp, dar pentru ea ai?
Noah plânge după tine.
Mai zici că eşti mamă?
N-ai voie să faci aşa ceva!
Ce plm, întoarce-te în plm acasă, vorbesc serios.
Ce căcat sunt fazele astea?
Dă-te-n morţii mă-tii, Tallulah...
Printre ele sunt scurte înregistrări vocale cu Noah care plânge.
Dincolo de sunetul lacrimilor fiului ei sunt sunetele lui Zach care îl linişteşte în şoaptă: *E OK, băieţelul meu, e OK. Mama e cu altcineva de care îi pasă mai mult decât de tine, dar nu-ţi face griji, băieţelul meu, tata e aici pentru tine şi tata te iubeşte, să nu uiţi niciodată asta...*
Ridică privirea la auzul unei scânduri care pârâie în faţa băii şi închide repede telefonul.
- Lula?

-Da.
- Eşti OK?
- Sunt bine. Pe toaletă.
- Mi s-a părut că am auzit un bebeluş care plânge.
- Ciudat, zice Tallulah încet.

Se lasă liniştea o clipă şi aude scândura pârâind iar. Apoi Scarlett spune:

- Da. Ciudat.

Iau micul dejun împreună, exact aşa cum şi-a imaginat Tallulah. Picioare goale, tricouri supradimensionate, dermatograf întins, respiraţie grea. Cerul de afară e de un gri murdar, plin de zăpadă gata să cadă. Cutia mare din sticlă din spatele casei ţine rece. Scarlett îi aruncă o pătură din blană artificială când o vede că tremură.

Aici a sărutat-o Scarlett în noaptea precedentă. Chiar aici. Tallulah întinde o mână să atingă pătratul de piele pe care stătea când Scarlett s-a apropiat de ea azi-noapte, a atins-o pe faţă şi a zis: „Nu ştii cât de frumoasă eşti?"

îşi aminteşte fiorul de energie care a străbătut-o când şi-a dat seama ce se întâmplă.

- Nu sunt... zisese încet, aproape expirând cuvintele.
- Nu eşti ce?

Nu a răspuns pentru că nu a fost în stare. Nu ştia ce e. Tot ce ştia este că atunci când e cu Scarlett, simte că poate fi oricine vrea să fie.

Acum Scarlett îi zâmbeşte cu indulgenţă.

- Doamne, zice ea. Cât de drăguţă eşti!

Tallulah zâmbeşte şi spune:

- Eşti aşa ciudată! Apoi îi piere zâmbetul şi zice: Ai făcut vreodată... Adică, eşti, gen, gay?
- Etichete, spune Scarlett, fals teatral. Etichete plictisitoare şi stupide.
- Bine, atunci, sunt prima tipă...?
- Da. Eşti prima tipă. Oh, spune ea, ducându-şi brusc mâna la obraz, în afară de toate celelalte tipe.

- Serios?
- Da. Serios. Dar eşti prima tipă după multă vreme. Multă, multă vreme.

Telefonul lui Tallulah vibrează. Se uită vag la el. E alt mesaj de la Zach.

Ce căcat, Tallulah?

Vibrează iar. De data asta e o poză. E Noah. Faţa lui Zach e lipită de faţa copilului şi pare furios.

O clipă, Tallulah se simte speriată. Zach arată de parcă ar putea să-i facă rău lui Noah. Se ridică în picioare şi apoi se aşază la loc. Nu, se gândeşte, nu. Zach nu i-ar face niciodată rău lui Noah. Niciodată. Doar se foloseşte de Noah ca s-o controleze.

- Eşti OK?
- Da. Doar că... e prietenul meu.
- îţi face probleme?
- Da. Un pic.
- Nu acceptă să ai o viaţă în afara lui?
- Ceva de genul.

Scarlett îşi dă ochii peste cap.

- Bărbaţii, spune ea. Ce rataţi.

Se apleacă spre Tallulah şi o fixează cu ochii ei de un cenuşiu palid.

- Orice ai face, nu-l lăsa să te joace pe degete. OK? Rămâi fermă pe poziţie. Ţine-te tare.

Tallulah încuviinţează din cap. A decis deja că asta va face.

- Dacă te duci acum la el, a câştigat, şi data viitoare o să-i fie un pic mai uşor să te controleze. Da?

Ea încuviinţează din nou din cap.

Scarlett se lasă iar pe spate.

- Fată bună, zice ea. Fată bună.

Iar când rosteşte aceste cuvinte, Tallulah simte cum ceva se umflă înăuntrul ei, ceva fierbinte, şi lichid, şi crud, şi roşu şi îi urcă iute dintre picioare prin inimă, spre membre şi sare de pe scaun şi se duce la Scarlett şi o încalecă cu picioarele goale lipite de picioarele ei, şi o sărută

.Emisiune britanică de tip reality show în care mai multe familii şi grupuri de prieteni de pe întreg teritoriul Regatului Unit reacţionează la diverse emisiuni pe care le urmăresc acasă

31. *Septembrie 2018*

în dimineaţa următoare, Sophie îşi sună coafeza din Deptford şi îşi face o programare pentru aceeaşi zi, mai târziu.

- Azi mă duc la Londra, îi spune lui Shaun, să-mi aranjez părul pentru călătoria în Danemarca.
- Călătoria în Danemarca?
- Da. Ţi-am povestit. Mai ţii minte? Lunea viitoare? E doar o noapte.

El încuviinţează din cap, distras.

- Nu poţi să mergi la coafeza din sat?
- Nu, răspunde ea, în nici un caz. Şi în plus, aş vrea să merg la Londra. S-ar putea să mă văd cu cineva la prânz. Să stau toată ziua acolo.

El încuviinţează iar din cap.

- Drăguţ.

Bănuieşte că dacă îl întreabă peste treizeci de minute ce i-a zis adineauri, habar nu va avea.

- Ce se mai întâmplă azi cu poliţia? întreabă ea, privindu-l cum îşi trece cravata pe sub gulerul cămăşii, la ceafă. Se întorc?
- N-am idee. Presupun că o să aflu când ajung la birou.

îşi netezeşte gulerul peste cravată şi şi-o îndreaptă în oglindă. La început o încântase vederea lui Shaun în costum şi cravată, firele cărunte din părul lui de pe piept, pantofii eleganţi din piele, oamenii mici care îi spun „tati”. Ieşea să bea cu prietenele şi spunea: „E aşa plăcut să fiu în sfârşit cu un adult, ştiţi ce zic, un bărbat adevărat”. Iar ele încuviinţau din cap entuziasmate şi îi spuneau ce noroc are. însă acum, acea maturitate liniştitoare a început să se închege în altceva, într-un soi de rigiditate. Cravata pare să stea mai dreaptă şi mai strânsă. Maxilarul îi e mai încleştat. îmbrăţişările lui sunt mai scurte, aproape bruşte.

Se apropie de el şi îl sărută pe obraz. El o priveşte surprins.

- O să avem un weekend minunat, zice ea. Cu copiii. Da?
- Aşa sper, zice el. Chiar sper.

Jacinta Croft, fosta directoare de la Maypole House, fusese uşor de găsit. Acum e directoarea unei mari şcoli private pentru fete din Pimlico. Chipul ei îi zâmbi lui Sophie de pe ecranul laptopului, de deasupra unui comunicat de presă despre noua ei funcţie. O blondă fără vârstă într-o bluză crem, cu un lănţişor de aur la gât.
La prânz, Sophie pleacă de la coafor, ia trenul de la Deptford la London Bridge şi apoi metroul.
O învăluie zăngănitul cald al metroului Londrei, mirosul cunoscut de metal uns şi respiraţii reciclate, exemplarele din *Metro* împrăştiate pe scaune, legănatul blând în faţă şi în spate. închide ochii şi inspiră.
La Pimlico urmăreşte indicaţiile de pe Google Maps până la şcoala Jacintei. Este găzduită de o clădire iacobină cu trepte curbate, simetrice, care se întâlnesc la uşa din faţă.
Nu i-a scris Jacintei. Ştie că un e-mail ar fi trecut pe la o asistentă sau secretară şi ar fi primit un răspuns politicos în care i s-ar fi sugerat că ar fi mai bine să lase cazul în mâinile poliţiei. în schimb, sună la uşă şi îi spune tinerei de la recepţia dinăuntru că vrea să ia o broşură.
înăuntru, o angajează pe tânără într-o conversaţie foarte detaliată despre fiica ei vitregă, Pixie, care vine săptămâna viitoare la Londra de la New York ca să locuiască împreună cu ea şi tatăl ei. Pixie e foarte isteaţă, foarte creativă, excelentă la limbile străine, îşi doreşte să devină avocat. îi pune femeii o mulţime de întrebări despre şcoală şi apoi o întreabă despre noua directoare, iar chipul femeii se luminează şi spune că Jacinta e o femeie incredibilă, a transformat total şcoala, toate fetele o adoră, fiindcă ea le inspiră şi le protejează, iar Sophie spune:
- Uau, sună extraordinar. Presupun că nu există nici o şansă să o pot întâlni, nu-i aşa?
- Oh, spune ea. Nu, mă tem că nu. Are şedinţe toată după-amiaza.
- înţeleg. Şi fratele meu e director, la o şcoală din Upfield Common. E întotdeauna atât de ocupat.
- Upfield Common? zice femeia.
- Da. Surrey Hills. O cunoaşteţi?

- Păi, nu, nu chiar, dar sunt destul de sigură că acolo a lucrat Jacinta înainte să vină aici. Cum se numeşte şcoala?
- Se cheamă Maypole House. Cred.
Tânăra bate din palme şi zice:
- Da! Maypole House. Acolo a predat. Vai, ce coincidenţă! Şi spuneaţi că fratele dumneavoastră lucrează acolo?
- Da, tocmai a început. Uau, chiar e o coincidenţă.
Sophie habar nu are unde vrea să ajungă cu subterfugiul său, dar chiar în clipa în care povestea ei neplanificată începe să i se destrame în minte, tânăra priveşte cu interes peste umărul ei, se ridică pe jumătate în picioare şi strigă:
- Oh! Jacinta!
Sophie se întoarce şi vede o femeie măruntă care traversează holul de la intrare din spatele ei, îmbrăcată într-un pulover negru pe gât şi pantaloni roşii ecosez. Părul ei blond e adunat într-un coc împletit la ceafă şi poartă tocuri incredibil de înalte, într-o încercare evidentă de a câştiga în înălţime. îi zâmbeşte întrebător femeii de la recepţie.
- Alice! spune ea. Cu ce pot să te ajut?
- Scuze, văd că eşti ocupată, dar doamna aceasta a venit să ceară o broşură pentru fiica ei vitregă şi stăteam de vorbă şi se pare că fratele ei e directorul de la fosta ta şcoală.
Jacinta mijeşte ochii şi o priveşte pe Sophie cu curiozitate. îşi atinge lănţişorul din jurul gâtului şi zice:
- Fosta şcoală...? Scuze, cum vă numiţi? Mă tem că n-am fost atentă.
- Susie, răspunde Sophie în grabă. Susie Beets.
- Jacinta Croft. îi oferă o mână micuţă de porţelan. încântată de cunoştinţă, Susie. Şi fratele tău e la Maypole House, deci?
- Da, abia a început semestrul acesta, dar, vai de mine, a dat de necaz. Nici n-a început semestrul de câteva zile şi deja a venit poliţia la şcoală, se pare.
Priveşte cu atenţie reacţia Jacintei şi vede cum îi tresar pleoapele şi un muşchi i se contractă uşor sub pomete.

- Chiar aşa, zice ea, conducând-o pe Sophie cu blândeţe de lângă recepţie, într-un alcov tapetat cu lambriuri din lemn în care sunt sculptate numele fostelor reprezentante ale şcolii.
- Da, continuă Sophie cu ipocrizie. Se pare că nişte copii au dispărut anul trecut în apropierea şcolii şi acum au găsit nişte dovezi noi, pe terenul şcolii. Vreau să spun că, de fapt, dacă eraţi acolo anul trecut, poate ştiţi ceva despre asta?

Trânteşte ultima întrebare remarcabilă cu ochii mari. O imită atât de tare pe Susie Beets încât abia dacă a mai rămas vreun pic din Sophie.

Chipul cu osatură mică al Jacintei tresare din nou.

- Cuplul de adolescenţi, adică?
- Da, răspunde Sophie. Cred că da. Fratele meu nu prea mi-a povestit multe.
- Erau foarte tineri. Aveau un copil. A fost îngrozitor, scutură ea din cap. N-au găsit nici urmă de ei, din câte ştiu. Dar, Doamne, ce zvonuri au fost după aceea! Scutură iar din cap şi îşi duce o mână la gât. Atâtea bârfe, atâtea teorii ale conspiraţiei. Pentru că, din păcate, şi nu ştiu dacă fratele tău ştie acest lucru, fata la care fusese perechea acasă înainte să dispară era o fostă elevă de la Maypole House. Şi erau cu încă o fostă elevă de la şcoală, plus un asistent didactic şi fiica administratoarei. Aşa că totul a fost un mare haos o vreme, din punctul de vedere al şcolii, cu toate că nici unul dintre copiii aceia nu mai era în grija noastră la momentul acela. A fost unul din lucrurile care m-au făcut să vreau să plec, oftează ea. Bietul tău frate, să se zgândărească iarăşi toată povestea asta. Ce au găsit, mai exact?
- O, zice Sophie. Ceva în pădure, chiar în spatele casei, a spus? Un inel?
- Un inel? Jacinta ridică o sprânceană. Ce ciudat! Credeam că o să spui...

Se opreşte, iar Sophie o priveşte întrebător.

- Nimic, continuă ea. Doar că nu înţeleg de ce un inel ar readuce la suprafaţă tot cazul.

Privirea ei se duce către ceasul de pe peretele din spatele lui Sophie.

- îmi pare tare rău, spune ea. Chiar trebuie să plec. Dar te rog să-i urezi fratelui tău tot norocul din lume la noua slujbă.

Sophie zâmbeşte şi îi mulţumeşte din nou Jacintei.

Apoi se întoarce să plece şi îi face cu mâna fetei pe nume Alice de la recepţie.

în timp ce se îndreaptă spre uşa glisantă din sticlă, Alice o strigă:

- Doamnă Beets. Nu uitaţi broşura. Pentru Pixie.

Sophie se întoarce şi ia broşura lucioasă din mâna femeii.

- Mulţumesc, spune ea vesel. Nu-mi vine să cred că era să uit!

Sophie expiră cu putere când dă colţul şi iese înapoi pe Vauxhall Bridge Road. Găseşte un container de reciclat şi aruncă broşura în el. Apoi se uită la ceas şi îşi dă seama că încă e devreme şi nu se grăbeşte deloc să se întoarcă la Upfield Common, aşa că îi scrie un mesaj prietenei sale, Molly, care lucrează în Victoria şi întreabă dacă e liberă la prânz. Molly răspunde imediat că da.

Când se strecoară pe bancheta din piele moale din braseria plină de viaţă, în nuanţe de fistic, câteva minute mai târziu, simte cum totul începe să se desprindă de ea: izolarea existenţei sale, tăcerea din timpul nopţii sub tavanul înclinat al dormitorului din căsuţa de lângă pădure, mica tufă de trandafiri din spatele staţiei de autobuz, chipul trist al lui Kim Knox în timp ce şterge pahare în spatele barului de la Swan & Ducks, nervozitatea lui Shaun, precizia cravatei sale, zâmbetul pe care nu i l-a mai văzut de zile întregi. Dintr-odată se simte de parcă nici n-ar fi plecat, de parcă nimic din toate acele lucruri nu există; sunt doar ea şi Molly, un pahar de vin şi cei trei oameni de afaceri de la masa de vizavi care le privesc înfometaţi, şi Sophie aproape rămâne şocată când se termină prânzul, că nu se întoarce la apartamentul ei din Deptford şi că în schimb urmează să ia un tren greoi şi scârţâitor de la gara Victoria şi să stea în el timp de patruzeci şi cinci de minute, privind cum Londra dispare în depărtare.

- Ştii, îi spune lui Molly când îşi îmbracă jachetele şi se pregătesc să plece, mi-e atât de dor de Londra.

- Iarba vecinului e întotdeauna mai verde, spune Molly. Eu aş da orice să mă duc să locuiesc la ţară. Cu un director de şcoală arătos. Şi *fără chirie.*

Sophie zâmbeşte încordat.

- Ştiu, zice ea. Ştiu. Doar că... mă simt un pic pierdută.
- O să-ţi găseşti tu calea, zice Molly. Nu au trecut nici două săptămâni. O să te obişnuieşti. Eşti o persoană atât de flexibilă, Soph. Mereu ai fost aşa.

E aproape două şi jumătate când Sophie şi Molly se despart în faţa restaurantului. Sophie rămâne un moment pe loc, cu picioarele ţintuite straniu în pământ. Se uită peste stradă la forma întunecată a gării Victoria. Nu se simte pregătită să se întoarcă. Nu încă. Ia metroul până la Oxford Circus şi îşi petrece o oră târându-şi picioarele în susul şi în josul trotuarelor sale enervante, pline de oameni care merg fie prea încet, fie prea repede. Se plimbă orbeşte printr-un magazin Zara, printr-un Gap, intră pe o uşă a magazinului Selfridges şi iese pe cealaltă fără să se uite de fapt la nimic. Capul i se învârte, plin de gânduri şi gol în acelaşi timp. Nu vrea să se întoarcă la Upfield Common şi gândul acela o îngheaţă.

Merge şi merge mai departe. Se aşază într-un Starbucks şi bea un ceai tare dintr-un pahar de carton. Se uită la cărţile dintr-o librărie, examinează cotoarele din secţiunea D-F de la Ficţiune, găseşte un singur exemplar dintr-o singură carte cu P.J. Fox şi oftează. Nu-i de mirare că nu se vând dacă nu se găsesc în librării. Se învârte prin magazinul uriaş Primark de la Marble Arch şi iese cu trei perechi de chiloţi cu dantelă la şapte lire.

E patru şi jumătate. Tot nu vrea să se întoarcă acasă.

Gândurile ei se întorc la Jacinta Croft în timp ce străbate străzile dosnice din Mayfair şi iese pe Park Lane. S-a oprit, nu-i aşa, la un moment dat în timpul conversaţiei. S-a oprit în momentul în care Sophie i-a spus despre inel. Ce a zis? Cum că s-ar fi aşteptat să dezgroape altceva din pădure?

Sophie găseşte numărul de la şcoala Jacintei pe Google şi sună. Spre surprinderea ei, i se face legătura imediat şi o clipă mai târziu, o salută vocea caldă, dar profesionistă a Jacintei.

- Aveam o presimţire că o să mai primesc un semn de la tine, zice ea

.32. *Septembrie 2018*

Lui Kim îi sună telefonul. îl ia de unde stătea în echilibru, pe marginea chiuvetei din bucătărie, şi vede numele *Megs.* Iniţial se gândeşte: „De ce naiba mă sună Megs?” Şi apoi îşi aminteşte. Apasă butonul de răspuns şi zice „alo”.

- Kim. Megs sunt.
- Da, spune ea. Presupun că ai vorbit cu Dom?
- Da, m-a sunat ieri. Ce se petrece?
- Ţi-a spus despre inel?
- Da. Mi-a spus despre inel. Mi-a spus că au căutat iar prin pădurea aia nenorocită. Şi cam atât. Alte noutăţi?

Kim oftează.

- Nimic. Au stat din nou de vorbă cu Liam, au stat de vorbă cu fata lui Kerryanne. Şi au chemat un grafolog să se uite la scrisul de pe indicatorul care era lângă inel.
- Amprente? zice Megs. Pe inel? Au găsit amprente?
- E la poliţie. Sunt sigură că o să caute şi amprente. Dar femeia care l-a dezgropat a trebuit să cureţe cutia ca să găsească numele bijuteriei, aşa că e puţin probabil să mai găsească ceva amprente pe el.

Megs murmură ceva la telefon. Apoi zice:

- în fine, ce mai faci?

Kim tresare uşor. Nu se aştepta la conversaţie liberă.

- Sunt OK. Un pic speriată.
- Da, zice Megs. E puţin ciudat, nu-i aşa?

E o pauză pe care Kim o lasă goală, intenţionat, ca să-i dea lui Megs ocazia să întrebe de nepotul ei. Dar ea nu o face.

- în fine, spune Megs în schimb. Ţine-mă la curent. Nu-mi vine să cred că s-ar putea să aflăm în sfârşit ce s-a întâmplat de fapt.
- Nici mie, spune Kim.

Apoi, simţind o urmă de delicateţe în tonul lui Megs, întreabă:
- Tu ce mai faci? Te descurci OK?
O aude pe Megs cum trage aer în piept.
- Nu, spune ea, în cele din urmă. Nu, nu chiar. Dar aşa stau lucrurile, nu? Trebuie să te resemnezi şi să mergi mai departe.
- Ai avut vreo idee, întreabă Kim, vreo teorie? Despre ce s-a întâmplat? Pentru că tu ai crezut mereu că au fugit împreună. Nu-i aşa?
îi adresează întrebarea cu blândeţe, de parcă e un ou mititel pe care nu vrea să-l spargă.
- Păi, da. Asta am crezut. Şi, ca să fiu sinceră, o parte din mine încă mai crede asta. E singurul lucru care are sens, de fapt.
- înţeleg, continuă Kim cu atenţie. înţeleg că unii oameni ar putea să creadă că o mamă şi un tată şi-ar abandona pur şi simplu copilul ca să pornească împreună spre asfinţit şi, da, sunt de acord că s-ar putea întâmpla. Unii oameni ar putea face asta. Dar nu şi Tallulah. Şi nici Zach. îl venera pe Noah. Urma s-o ceară de soţie pe Tallulah. Strângea bani pentru avansul la un apartament pentru ei trei. Aşa că ştiu, Megs, că e mai uşor să te gândeşti că trăiesc undeva fericiţi împreună şi că nu vor să fie găsiţi, dar asta nu înseamnă că are sens. Pentru că nu are deloc.
- Mă întreb uneori... începe Megs, apoi se opreşte. Nu ştiu, zice ea. Tu te- ai întrebat vreodată dacă copilul chiar e al lui Zach?
Kim simte cum ceva i se zdrobeşte în creier. Nu spune nimic pentru că nu îşi poate găsi cuvintele.
- Vreau să spun că e doar o teorie. Dar aşa s-ar putea explica?
- Ce să se explice?
- Ştii tu, ce s-o fi întâmplat în noaptea aia. Poate că Zach a descoperit că nu e el tatăl şi s-au certat. Poate că a fost atât de umilit încât a fugit, prea ruşinat ca să se întoarcă acasă. Şi poate că lui Tallulah i s-a întâmplat ceva acolo, în întuneric. Sau poate că nici ea nu putea să dea ochii cu nimeni de ruşine. Ştii tu.
Kim deschide gura să spună ceva şi apoi o închide la loc. Megs continuă:

- Pentru că mie nu mi s-a părut niciodată că Noah seamănă prea mult cu Zach şi de obicei copiii arată exact ca taţii lor, nu-i aşa? Şi Noah nu seamănă. N-am simţit niciodată sentimentul ăla al legăturii cu el, cum am simţit cu ceilalţi nepoţi. Şi...

Kim împunge ecranul telefonului cu degetul ca să închidă apelul şi îl aruncă pe blatul din bucătărie de parcă ar frige-o. Se înclină uşor pe spate, sprijinindu-se de marginea blatului.

Aha, se gândeşte ea, aşa deci. în sfârşit. Megs nu crede că Noah e fiul lui

Zach. Crede că Tallulah s-a culcat cu alt băiat şi a rămas însărcinată şi apoi s- a prefăcut în faţa lui Zach că bebeluşul e al lui pentru ca el să aibă grijă de ei. Cu toate că Zach practic a trebuit să o implore timp de şase luni ca să-i dea voie să facă parte din familie. Şi nu doar atât, ci Megs crede că dispariţia lui Zach şi a lui Tallulah au fost cumva două evenimente separate. Că bietul, emasculatul, înşelatul de Zach a părăsit-o pe Tallulah, lăsând-o fie să fie ucisă în noapte, fie să fugă şi să-şi lase în urmă copilul, copleşită de ruşine.

Kim aruncă o privire prin bucătărie. Vede stafiile clipelor care au trecut acum în istoria de neimaginat. Micul Noah în scaunul lui înalt, cu obrajii plini de culoare, bătând cu pumnul în tavă de bucuria descoperirii că poate să scoată limba cu zgomot. Tallulah filmându-l cu telefonul şi râzând atât de tare că îi curgeau lacrimi pe obraji. Iubirea pură şi incandescentă care îi lega pe ei trei. Felul în care umplea mica bucătărie a lui Kim până la cele mai îndepărtate colţuri ale încăperii. Şi acum Tallulah e dispărută şi Noah e un copil de doi ani dificil şi obsedat de ecrane care îşi petrece zilele fie departe de casă, la creşă, fie aici, unde o enervează pe Kim cât de tare poate, care scoate limba cu zgomot nu pentru că poate, ci pentru că vrea să-şi exprime dezgustul faţă de lumea pe care i-a făurit-o Kim din ce a mai rămas când mama lui a dispărut în noapte. Iar Kim e atât de singură şi lumea ei pare atât de mică. Şi o vrea pe toată înapoi, pe toată.

îşi lasă capul în piept şi plânge până când rămâne fără lacrimi

.**33.** *Martie 2017*

Scarlett se întoarce la Colegiul Manton la începutul lui martie. Tallulah o urmăreşte pe mama ei cum o aduce la şcoală cu o Tesla neagră, vede pe scaunul şoferului sugestia unor ochelari de soare negri în vârful capului cu părul negru lucios, pietre preţioase sclipind pe degetele cu unghii ca nişte gheare, care strâng un volan din piele, şi apoi silueta inconfundabilă a lui Scarlett ieşind de pe locul pasagerului, cu gluga pe cap, cu umerii lăsaţi. Uşa se trânteşte, Tesla se îndepărtează şi privirea lui Scarlett o întâlneşte pe a lui Tallulah.

- Salut.

Tallulah simte cum i se întoarce stomacul pe dos la vederea ei. Au trecut zece zile de la noaptea petrecută împreună şi i-a evitat până acum telefoanele lui Scarlett, SMS-urile, mesajele de pe Snapchat, mesajele vocale, secvenţele uşor dezechilibrate de GIF-uri cu oameni care dansează, imploră, se sărută, sar în aer, se învârtesc şi se îmbrăţişează care nu au absolut nici un sens. A ignorat selfie-urile triste, fotografiile cu câinele Toby însoţite de cuvintele: „Unde s-a dus omul bun?” îşi ţine mereu telefonul pe modul silenţios pentru ca Zach să nu se întrebe ce naiba se petrece.

- Ăă, începe ea, bună.
- Mama e de vină, începe Scarlett. A zis că dacă nu mă întorc la şcoală o să mă trimită să stau cu bunica. Aşa că a dat un telefon şi iată-mă.

Tallulah se mişcă uşor pe loc de pe un picior pe altul. E o dimineaţă cu un frig muşcător şi în aer sunt petice de ploaie îngheţată care înţeapă unde îi ating pielea de pe dosul palmelor. îşi vâră mâinile în buzunarele hainei şi spune:

- Scuze că n-am răspuns la nimic.

Scarlett ridică din umeri, dar nu răspunde.

- E Zach. Ştii ce zic. E mereu acolo.
- Puteai să vii duminică. Atunci când merge la fotbal.

Scarlett are o voce spartă, nici pe departe volumul şi fanfaronada dinainte.

- încă e supărat după vinerea aia.

Tallulah urăşte cum sună cuvintele pe buzele ei. O fac să pară atât de jalnică.
- Şi cui îi pasă? răspunde Scarlett. Cui îi pasă ce crede Zach? Ai optsprezece ani, Tallulah. Nu eşti o nevastă bătrână. Spune-i că nu-ţi pasă şi gata. Dă-l în pizda mă-sii.
- Nu pot.
- De ce nu? Ce crezi că o să se întâmple?
- Nimic, zice ea, gândindu-se la senzaţia mâinilor lui în jurul încheieturilor ei, la felul cum uneori o trage de păr puţin cam tare. Nimic.
Se plimbă împreună pe terenul şcolii şi o vreme nu spun nimic. Apoi Scarlett întreabă:
- Deci, care e faza cu noi două?
Tallulah se uită în jur, având grijă să nu le poată auzi nimeni.
- Nu ştiu. Nu... Se opreşte şi se întoarce cu faţa la Scarlett şi îi vorbeşte în şoaptă. Nu ştiu ce simt în legătură cu asta. Nu ştiu ce să cred.
- Păi, dacă fugi de asta n-o să te ajute să-ţi dai seama.
- Ştiu. Doar că... am nevoie de timp. Totul e nou pentru mine.
Chipul lui Scarlett se înmoaie.
- Am minţit legat de maică-mea, apropo. Nu ea m-a pus să mă întorc la şcoală. Eu am cerut să vin înapoi. Tallulah o priveşte curioasă. M-am gândit că aşa putem să stăm împreună. Fără, ştii tu, Zach cel Zevzec care să-ţi spună ce poţi şi ce nu poţi să faci.
Tallulah îşi înăbuşă un hohot de râs. *Zach cel Zevzec.* Apoi zice, mai serios:
- Acum trebuie să plec. Am întârziat deja.
- Ne vedem la prânz atunci, poate, la cantină? Da?
Tallulah simte cum hotărârea pe care şi-a adunat-o toată săptămâna începe să crape şi să se năruie sub ochii luminoşi ai lui Scarlett, care presupune că se vor întâlni la prânz, că vor deveni ceva.
- Scarlett, spune ea când Scarlett se întoarce să plece.
-Da.
Tallulah coboară vocea până la o şoaptă.

- Asta, spune ea, făcând un gest cu mâna între ele două. Asta e secret, da? Doar noi două? Nimeni altcineva?

Scarlett încuviinţează din cap şi îşi duce două degete la obraz, unul lângă altul.

- Pe cuvânt de cercetaş, şopteşte ea. Tu şi cu mine. Nimeni altcineva.

Apoi îşi duce degetele la gură şi le sărută, după care le întoarce spre

Tallulah şi suflă pe ele. Mimează din buze cuvintele „Ne vedem mai târziu”

şi pleacă.

în următoarele săptămâni, Tallulah şi Scarlett îşi dezvoltă un fel de rutină. Lunea, mama lui Scarlett o aduce la şcoală în drum spre şedinţa de yoga de la centrul de agrement, iar ea şi Tallulah se întâlnesc în faţa colegiului şi intră împreună în şcoală. Miercurea şi joia, Scarlett se întâlneşte cu Tallulah la staţia de autobuz din Upfield Common şi se aşază pe bancheta din spate şi vorbesc, şi vorbesc, şi vorbesc. La prânz, uneori se duc la cantină, unde Tallulah joacă rolul noii prietene tăcute a lui Scarlett. Ceilalţi, Mimi, Roo, Jayden şi Rocky, vorbesc peste ea şi se poartă de parcă n-ar fi acolo. Ea nu îi învinovăţeşte, pentru că încearcă din răsputeri să nu fie remarcată sau considerată semnificativă în vreun fel în viaţa lui Scarlett.

în după-amiezile de luni, când Tallulah şi Scarlett termină amândouă devreme şi Zach lucrează până târziu, se întâlnesc la colţul străzii următoare după ore şi se duc la ceainăria mică şi amuzantă de pe strada principală, unde merg toate bătrânele, dar nici unii dintre copiii de la şcoală, şi comandă felii de tort de casă cu morcov şi căni cu ceai şi stau într-un separeu în spate de tot, unde se pot privi în ochi şi se pot juca una cu mâinile celeilalte şi îşi pot apuca picioarele pe sub masă şi nu le vede nimeni, şi chiar dacă le-ar vedea, n-ar avea cui să spună pentru că nimeni din ceainărie nu ştie cine sunt.

Iar apoi duminicile, când Zach joacă fotbal şi mama lui Scarlett e la centrul de agrement din Manton unde se duce la înot cu o prietenă, Tallulah împrumută bicicleta mamei sale şi străbate

cărările de ţară cu inima plină de anticipare şi emoţie, şi entuziasm, şi încântare, iar Scarlett o întâmpină în uşa casei şi amândouă urcă împleticindu-se, iute, înfierbântate, înnebunite, până în dormitorul lui Scarlett şi se prăbuşesc pe patul ei şi Tallulah simte cum toate lucrurile care o ţin în loc toată săptămâna se topesc în locurile aurii unde se întâlnesc cele două fete la jumătatea drumului. îşi spun lucruri la ureche cu răsuflarea caldă şi buze moi, se îndoaie împreună şi blochează lumea una cu alta, iar după aceea Tallulah nu vrea să facă duş, nu vrea să-şi spele frumoasa pată a atingerii lui Scarlett de pe piele, aşa că se duce acasă la iubitul ei şi la copilul ei, încă mirosind a gura lui Scarlett, a cearşafurile lui Scarlett, a parfumul franţuzesc de modă veche al lui Scarlett pe care i-l face cadou mătuşa ei în fiecare an de ziua ei pentru că i-a spus odată că îi place când avea cinci ani. Şi nimeni nu observă. Nici măcar Zach, care acceptă acum noul hobby al lui Tallulah: biciclitul de duminică dimineaţă pe cărări de ţară, ca să intre în formă, ca să dea jos grăsimea de pe burtă. Crede că ceea ce miroase e mirosul efortului lui Tallulah. Crede că obrajii ei roşii sunt de la aerul de ţară.

Tallulah simte cum începe să înflorească şi să crească în săptămânile acestea, în timp ce iarna lasă loc primăverii. Acum viaţa îi oferă două surse de bucurie. Copilul ei. Iubita ei secretă. Zilele se fac mai lungi, nopţile mai calde, Noah se face mai mare şi învaţă cum să îmbrăţişeze, Scarlett îşi vopseşte părul lila şi îşi tatuează iniţialele lui Tallulah pe laba piciorului.

tm

- Dacă întreabă cineva, spune ea, o să spun că e semnul de la „trade mark”.

Dar Zach e în continuare în viaţa lui Tallulah şi Zach nu e o sursă de bucurie.

Lucrează ore suplimentare la depozitul de materiale de construcţii, disperat să strângă un purcoi de bani ca să-şi poată cumpăra un apartament împreună. Are o foaie de calcul şi îi cere lui Tallulah să stea în fiecare seară cu el să se uite peste ea.

- Uite, zice el, arătându-i cifrele, derulând în sus şi în jos. Dacă fac rost de promovarea ca asistent de manager de raion luna

viitoare, asta înseamnă încă şaizeci şi opt pe lună. Plus orele suplimentare. Plus că mama zice că ne poate împrumuta vreo două mii, aşa că mă gândesc că până la vară, uite... am avea 13 559 de lire. în bancă. Şi evident că o să ne luăm într-un complex în coproprietate, cel mai probabil, dar sunt unele foarte drăguţe, chiar lângă Reigate. Uite.
Şi apoi trece la alt ecran, la o nouă filă unde are detaliile unor apartamente minuscule, ca nişte cutii de chibrituri, fără spaţiu în aer liber pentru Noah, la kilometri şi kilometri depărtare de aici, de mama ei, de Manton, de Scarlett, şi Tallulah încuviinţează din cap şi zâmbeşte şi spune:
- Arată foarte drăguţ.
Dar în tot acest timp se gândeşte: „Nu, nu, nu. Nu, nu vreau să locuiesc acolo cu tine”.
în schimb, se gândeşte la o lume fără Zach, încearcă să-şi imagineze contururile unei asemenea lumi, cât de liniştit şi perfect ar fi să existe doar
pentru Noah şi Scarlett, să nu fie nevoită să existe pentru nimeni altcineva.

La începutul lui aprilie, după ce ea împlineşte nouăsprezece ani şi Zach împlineşte nouăsprezece ani şi au petrecerea comună - o reuniune discretă la un restaurant în stil american din Manton, doar cu familia, fără prieteni, economisind bani pentru apartamentul în care Tallulah nu are de gând să se mute vreodată, pentru viaţa pe care nu are de gând să o trăiască vreodată - Zach rezervă o vizionare la unul dintre apartamentele de pe lista lui scurtă pentru sâmbătă dimineaţă.

E în priză toată dimineaţa în timp ce face duş şi se îmbracă.

- Nouăsprezece ani, zice el. Nouăsprezece ani, gata să-şi cumpere prima proprietate. Ha!

Mama lui Tallulah îi conduce cu maşina la complex şi toţi trei trag cu ochiul pe geamuri la blocurile ridicate pe jumătate, aliniate de-a lungul şoselei A25. Sunt construite dintr-un fel de cărămidă neagră-cenuşie, cu zone placate cu plastic gri închis cu aspect de lemn. Fiecare bloc e construit în jurul unei curţi mărginite de puieţi mici înconjuraţi cu garduri din lemn şi iarbă nouă acoperită

cu plasă. O femeie dintr-un birou de sticlă îi întâmpină exuberant şi îşi exprimă uimirea faţă de vârsta lor fragedă, cât de drăguţ e Noah şi entuziasmul faţă de conceptul de *prima lor casă.*

în duce să vadă trei apartamente. Toate sunt reci ca gheaţa şi miros a vopsea şi adeziv de parchet şi vocile lor au ecou când vorbesc. Unul are vedere la A25, următorul are vedere la curtea centrală, iar ultimul, la marginile prăpădite ale suburbiilor din Reigate. Bucătăriile sunt lucioase şi albe, proiectate să imite bucătăriile uriaşe şi strălucitoare din conacele bogaţilor, însă de zece ori mai mici. în jurul căzii, e faianţă Metro de culoare gri închis lucios, ca să se asorteze cu placajul de pe exteriorul clădirii. Totul e foarte elegant. Totul e foarte modern. Totul e atât de diferit faţă de ce îşi doreşte Tallulah. Dar mama ei scoate tot felul de sunete pozitive şi se stârneşte o conversaţie care îi bâzâie în cap, între Zach, agenta de vânzări şi mama ei, legată de amenajare, de potenţial, care va fi camera lui Noah, ce culoare poţi vopsi pereţii, zona în care se află, noul supermarket gata să se deschidă în complexul comercial de peste drum, iar Tallulah se simte amorţită şi speriată că lasă să i se întâmple aşa ceva; furioasă că are nouăsprezece ani şi e îndrăgostită de Scarlett Jacques, dar se uită la apartamente într-un bloc rece împreună cu un bărbat pe care l-ar vrea mort.

în maşină, în drum spre casă, stă în spate şi îl ţine pe Noah de mână în timp ce doarme. în faţă, Zach şi mama ei stau de vorbă. După o clipă, mama ei se întoarce spre ea şi întreabă:

- Cum ţi s-au părut, draga mea?
- Sunt drăguţe.
- Care ţi-a plăcut mai mult?
- Cel cu vedere la curte, răspunde ea cuminte, fiindcă ştie că acela îi place şi lui Zach cel mai mult, iar asta va îndepărta discuţia de la ea.

în pat, în noaptea aceea, în spaţiul cald şi lipsit de aer dintre corpul adormit al lui Noah şi cel al lui Zach, Tallulah decide că a doua zi, când se va întâlni cu Scarlett, îi va spune despre Noah. îi va spune lui Scarlett că e mamă, că are un copil, că vergeturile

peste care şi-a trecut degetele Scarlett nu sunt pentru că „a fost grasă”, ci pentru că odată a avut un bebeluş de 3 kilograme şi 680 de grame în burtă. Şi apoi o va ruga să nu mai fie iubita ei secretă şi să fie iubita ei adevărată şi îi va spune mamei ei şi îi va spune lui Zach şi îşi va împiedica viaţa să vireze înspre locul acela cu apartamente de la marginea şoselei şi iubiţi autoritari şi secrete. Va fi stăpâna propriului destin, a propriei identităţi; va fi cinstită, şi autentică, şi sinceră, va fi cea mai bună, mai autentică şi mai pură versiune a ei.

A doua zi îl urmăreşte pe Zach de la fereastra dormitorului, văzând cum iese pe uşă cu echipamentul de fotbal aruncat peste umăr, şi apoi îşi aruncă lucrurile în geantă, coboară în fugă în bucătărie, îi sărută pe Noah şi pe mama ei, ia bicicleta din spaţiul pentru pietoni, îşi pune casca şi pedalează cum n-a mai pedalat niciodată până la Dark Place.

însă la uşa din faţă vede altă bicicletă, sprijinită de locul unde ea şi-o lasă de obicei pe a ei. Aruncă o privire în jur, dar nu vede nici urmă de altcineva. Poate e grădinarul, se gândeşte, poate e un om de la curăţenie sau cineva care a venit să strângă frunzele de pe suprafaţa piscinei. Sună la uşă, cu inima răpăindu-i sub coaste de efortul de a pedala atât de repede, de anticiparea de a o vedea pe Scarlett, iar uşa se deschide şi în faţa ei e Scarlett, încă în pijamale, cu părul strâns cu greu într-un coc ţepos, şi mai e un tânăr, în jeanşi şi un pulover bleumarin de modă veche cu guler înalt, cu fermoar.

Scarlett se uită la Tallulah şi apoi la bărbat, iar apoi spune:

- Lules. El e Liam. Liam, ea e Tallulah.

Tallulah îi aruncă lui Scarlett o privire întrebătoare. Vede cum mâna lui Scarlett i se duce la gât ca să-şi acopere un semn. Vede că pe sub bluza de pijama nu poartă sutien. Se uită la Liam, care o priveşte ciudat, după care spune:

- încântat de cunoştinţă.

Are picioarele goale şi pantofii lui nu se văd pe nicăieri.

- Liam a venit aseară, spune Scarlett, cu mâna încă la gât. Am făcut o criză şi mama nu era. A hotărât - mă rog, *noi* am hotărât...

- Eu am hotărât, de fapt, intervine Liam. Eu am hotărât să rămân peste noapte pentru că am băut ceva...
- Da. Era mai sigur. Aşa că a rămas.
- Da. Am rămas. Şi acum, zice el, plec, dacă îmi mai aduc aminte unde mi- am lăsat pantofii.
începe să umble prin hol, vânându-şi pantofii, iar Tallulah se uită la Scarlett.
- Ce naiba? şopteşte Tallulah.
Scarlett ridică din umeri.
- N-am voie să te sun pe tine. Aşa că l-am sunat pe el.
Tallulah îi dezlipeşte lui Scarlett degetele de pe gât şi vede urma inconfundabilă, roz-cenuşie a unei muşcături.
Degetele lui Scarlett se lipesc la loc de punctul acela.
- A fost o noapte haotică, zice ea. N-am făcut sex. Doar... ştii tu...
Tallulah deschide gura să spună ceva, dar când îl vede pe Liam că apare din
nou cu o pereche de ghete de drumeţie din piele maro, o închide la loc. Simte cum lacrimile îi zvâcnesc în sinusuri. îi vine să plângă şi îi vine să verse. Stau în tăcere până ce Liam îşi leagă şireturile şi e gata să plece. îl priveşte cum se apleacă să o sărute scurt pe Scarlett pe obraz. Scarlett îşi drege vocea şi zâmbeşte încordat şi spune:
- Mersi că ai venit. Eşti extraordinar.
- Pa, Tallulah, zice el, mă bucur că te-am cunoscut.
- Da, spune ea cu voce ascuţită şi strânsă, şi eu.
Iar apoi el pleacă şi rămâne singură cu Scarlett pe hol. Scarlett vine spre ea ca să o atingă, iar Tallulah tresare.
Scarlett ţâţâie.
- Jur, spune ea, n-a fost nimic. A fost doar, ştii tu, e *Liam.* Noi doi. Avem o poveste împreună. Şi am băut mult prea mult şi a fost o prostie, ştii tu, doar ne-am prostit.
Lui Tallulah nu-i vine în minte nici un cuvânt potrivit. Stă cu braţele încrucişate şi se uită în podea.

- Adică, pe bune acum, Tallulah. Nu prea eşti în măsură să judeci. Locuieşti cu iubitul tău, în pana mea. Şi să nu-mi spui că nu faci sex cu el, că ştiu că nu-i aşa.
Tallulah se gândeşte la clipele furate pe care i le oferă lui Zach pentru că ştie că dacă scapă de grija lor, el n-o să-i mai ceară acest lucru într-un moment şi mai nepotrivit. îi spune: „Vino, mama îl duce pe Noah la heleşteu, avem cinci minute. Dar să te grăbeşti". Iar apoi el se grăbeşte şi ea îşi cumpără încă două săptămâni în care el nu o bate la cap, în care nu trebuie să se gândească la asta. Aşa că da, fac sex, dar nu, nu e nimic pe lângă dimineţile de duminică pe care le petrec ea şi Scarlett în patul dublu al lui Scarlett, pe cearşafurile ei de bumbac egiptean cu 120 de fire pe centimetru. Absolut nimic.
- Nu e acelaşi lucru, zice ea.
- Sigur că e acelaşi lucru. E confort. E un obicei. E un mod de a-i ţine de partea ta. Pentru că trebuie să-i ţinem de partea noastră.
- Uau!
- Uau, ce? Fii serioasă, Lules. Ştii că e adevărat. Zach pentru ce e? Ce îţi oferă de nu vrei s-o termini cu el, de te mai culci cu el încă? Trebuie să fie ceva.
- Nu e nimic, zice ea. Zach nu îmi oferă nimic.
- Atunci de ce vrei să rămâi cu el?
- Nu vreau, zice Tallulah. Vreau să-l părăsesc. Dar suntem împreună de când eram copii. E singurul bărbat pe care l-am... Se opreşte o clipă, când îi vin lacrimi în ochi. Mă culc cu el pentru că *trebuie.* Pentru motive pe care n- ai putea să ţi le imaginezi vreodată. Dar tu? Tu nu trebuia să faci orice ai făcut aseară cu Liam. Nu eşti într-o relaţie cu el. Ştie că nu-l iubeşti, că s-a terminat. Atunci de ce?
Scarlett oftează şi îi aruncă lui Tallulah o privire enervant de blândă.
- De-aia...
- De-aia?
- Uite, eu de fapt nu sunt... Vreau să zic că pot să prioritizez oamenii, dar nu să-i *limitez* cu totul.
- Să-i limitezi?

- Da, adică, gen, tu eşti prioritatea mea. Tu eşti sută la sută cea mai importantă persoană din viaţa mea, gen, vreodată, probabil. Dar asta nu înseamnă că n-o să existe şi alţi oameni în viaţa mea. Care nu sunt la fel de importanţi ca tine. Pentru care nu *simt* ce simt pentru tine. Dar care există şi de care n-o să mă descotorosesc.
- Vrei să spui că nu practici monogamia?
- Presupun, dacă vrei s-o iei aşa. Dar, sincer. Te rog. Uită de treaba asta, spune ea, arătând spre uşă. Hai s-o luăm de la început. Vino încoace. Am pateuri cu nuci pecan în bucătărie. Sunt de ieri, dar încă sunt foarte, foarte bune. Te rog. Mi-a fost aşa de dor de tine...

Gândul de a sta pe canapeaua albastră din bucătăria uriaşă de sticlă a lui Scarlett şi de a linge glazura de pe un pateu cu nuci pecan sub o pătură de blăniţă şi apoi de a găsi unghiurile corpului lui Scarlett în dormitorul ei şi de a sta apoi împreună cu câinele, discutând despre ce părţi din el le plac cel mai mult pare tot ce îşi doreşte pe lumea asta. Dar nu pentru asta a venit aici. A venit să i se ofere complet lui Scarlett, sută la sută. Iar acum ştie că nu va avea niciodată sută la sută din Scarlett, că Scarlett va avea mereu goluri şi spaţii intime unde încap alţi oameni, şi nu asta îşi doreşte pentru ea însăşi, sau pentru Noah, sau pentru viitorul ei. Şi îşi dă seama că niciodată nu a fost mai mult decât o experienţă pentru Scarlett, la fel cum a fost şi Liam. Un experiment. Un lucru de încercat şi de hotărât dacă îi place sau nu, pentru ca într-o bună zi să-i poată spună omului cu care decide că vrea să-şi petreacă viaţa că atunci când era tânără, a încercat un băiat distins de fermier cu o pasiune pentru puloverele cu guler cu fermoar, şi că apoi, când s-a plictisit de asta, a încercat o fată din fundătura din sat, care studia să devină asistentă socială. Iar după aceea va mai fi altcineva sau altceva.

Aşa că se uită la Scarlett cu ochii plini de lacrimi şi zice:

- Nu. Mă duc acasă. Las-o baltă. Merit mai mult.

Trânteşte uşa lui Scarlett în urma ei şi urcă pe bicicletă, pedalează cu putere până acasă, cu ochii orbiţi de lacrimi,

gândindu-se la ultimele cuvinte pe care i le-a spus lui Scarlett şi întrebându-se dacă sunt adevărate măcar.

34. *Septembrie 2018*

Sophie se întâlneşte cu Jacinta Croft într-un mic *wine bar* după colţul staţiei Victoria, la şase după-amiaza. Pe telefon are mesaje de la Shaun, care întreabă unde e. Se pregăteşte să răspundă când ridică privirea şi o vede pe Jacinta apropiindu-se.

- Nu pot să stau mult, zice Jacinta, desprinzându-şi de pe umăr o geantă uriaşă de piele şi aşezând-o pe masa din faţa ei.
- Nici eu, spune Sophie. Trenul meu pleacă în treizeci de minute.
- Bun, atunci hai să comandăm nişte vin, *pronto.*

îi face semn unei chelneriţe şi comandă două pahare mici de ceva franţuzesc fără să o întrebe pe Sophie dacă asta i-ar plăcea şi apoi se întoarce cu faţa la ea şi zice:

- Deci, Susie Beets, te-am căutat pe Google după ce ai plecat. Era ceva ce nu se leagă la tine.

-Ah.

- Bănuiesc că nu eşti un detectiv fictiv dintr-o serie de cărţi populare scrise de cineva pe nume P.J. Fox. Presupun că eşti de fapt P.J. Fox însăşi, cunoscută şi sub numele de Sophie Beck, născută în Hither Green în sud-estul Londrei în 1984.

Spune toate acestea cu un zâmbet ironic.

- Da. Scuze, doar că...
- Uite ce e. Lucrez în învăţământul privat. Nu-i nimic ce să nu fi văzut sau întâlnit. Dar de ce ai minţit?
- N-am vrut să mai fac valuri, presupun, zice Sophie. De fapt, iubitul meu e noul director, nu fratele meu. Şi eu am găsit inelul pe terenul şcolii.

Le soseşte vinul şi Jacinta ridică imediat paharul şi ia o înghiţitură mare, privind-o curioasă pe Sophie peste buza lui.

- Fii atentă, nu am în fiecare zi ocazia să stau de vorbă cu autoare de romane poliţiste transformate în detectivi amatori şi din păcate nu pot să-ţi spun prea multe lucruri pe care nu le ştii deja, dar când ai spus că au găsit ceva în pădurea din spatele colegiului, am presupus că o să spui altceva.

-Da?

- Se pare că există un tunel, continuă Jacinta, care vine de la vila unde locuia Scarlett Jacques.

- Am citit ceva despre asta. A fost săpat în timpul Războiului Civil?

- Corect, spune Jacinta. Iar eu m-am întrebat mereu, când se întâmplau toate astea, m-am întrebat ce e cu tunelul ăla. Am spus poliţiei despre el şi l- au căutat, dar familia lui Scarlett n-a găsit niciodată intrarea şi nici familia care a locuit acolo înaintea lor, iar înainte de asta casa a stat goală destul de multă vreme. Au rugat chiar şi un istoric specializat în case să-l caute, dar n- au găsit nimic. Şi asta a fost tot. Dar tot mă gândesc, până în ziua de azi... Vreau să spun că membrii acelei familii, Jacques, erau, nu ştiu, erau o gaşcă de narcisişti. Toţi.

- în ce fel?

- Păi, fata lor, Scarlett, nu mai era elevă la Maypole la data dispariţiilor, dar a fost acolo în cei doi ani dinainte şi era o fată foarte drăguţă. Dar atât de distrusă, m-am gândit mereu. Avea felul ăsta de a-i controla pe oameni, făcându-i să creadă că are nevoie de ei, făcându-i să creadă că e o tipă lipsită de speranţă şi că numai ei o pot ţine pe linia de plutire. Dar dincolo de toate astea eu am simţit mereu că ştie exact ce face. Iar mama - o femeie îngrozitoare. Numai imagine, fără substanţă. Pe tată l-am întâlnit doar o dată, la interviul iniţial al lui Scarlett. A dispărut la jumătatea interviului ca să răspundă la telefon. Era foarte distant. Rece. Toată familia îmi dădea impresia că e un grup de banchize de gheaţă care plutesc aiurea cumva, fără să se atingă vreodată. Aşa că, atunci când cuplul ăsta a dispărut şi am auzit că ultima dată au fost văzuţi acasă la familia Jacques, aş zice că nu m-a surprins deloc.

- Dar nu a existat nici o legătură, nu? Vreau să zic, din ce am citit, cuplul i- a cunoscut pe elevii de la Maypole abia în seara aceea.

- Păi, nu chiar. Nu uita că Scarlett şi fata au fost la Colegiul Manton împreună.

- Da, dar din spusele celorlalţi copii, nu se cunoşteau prea bine.
- Ei, asta nu e chiar adevărat. Era o fată pe nume Ruby, şi ea fostă elevă la Maypole. Ea nu a fost la petrecerea de la piscină din noaptea aia, dar a spus poliţiei că avea impresia că între fete s-ar putea să fi fost ceva mai mult - numi amintesc, cum o cheamă pe fată?
- Tallulah.
- Da, sigur. Tallulah. Credea că e ceva între Scarlett şi Tallulah. Se pare că
Scarlett era bisexuală şi că ea şi Ruby avuseseră şi ele un fel de relaţie când erau mai mici. Proprietara unui magazin de prăjituri din Manton nu departe de colegiu a spus că a văzut-o pe Tallulah acolo de câteva ori cu câteva luni în urmă, cu o fată a cărei descriere se potrivea cu a lui Scarlett. Dar Scarlett a negat, a spus că la colegiu sunt o mulţime de fete care arată ca ea.

Jacinta îşi dă ochii peste cap şi ridică paharul la gură, punându-l la loc înainte să ia o gură, ca să spună:

- Şi iubitul lui Scarlett. Liam. L-ai cunoscut?
- Da. Da, l-am cunoscut.

Sophie simte cum roşeşte uşor când aude numele lui.

- Păi, era acolo în noaptea aia şi susţine că n-a mai întâlnit-o niciodată pe Tallulah înainte, dar... oftează ea. Nu sunt aşa de sigură. Mereu am avut impresia că ascunde ceva. Mereu am avut impresia că poate o protejează pe Scarlett, cumva, pentru că era atât de îndrăgostit de fata asta, era îndrăgostit de ea nebuneşte, până peste cap. Şi a rămas cu inima frântă de-a binelea când ea a pus capăt relaţiei. Chiar şi ca profesori la şcoală, eram cu toţii la curent, şi îngrijoraţi - ştii ce spun?
- Aha, zice Sophie. Când Liam mi-a povestit despre asta, a zis că e împăcat cu faptul că s-a terminat.
- Ei, bine, te-a minţit. Eu am fost acolo. Cu toţii l-am văzut cum umbla aiurea prin şcoală, ca un om sfârşit.

Jacinta îşi trece degetul în jurul bazei paharului de vin.

- Ştii, spune ea, acela a fost probabil cel mai urât an din viaţa mea. Atâta stres! Am aflat că soţul meu a avut o aventură în anul acela, ne-am despărţit, apoi el a plecat la plimbare într-o după-amiază şi nu s-a mai întors niciodată. Ca să fiu sinceră, eram într-o criză profundă la vremea aceea. Eram în toiul divorţului. El era acasă doar la sfârşitul săptămânii. Aşa că, atunci când nu s-a mai întors, la început nu mi-am făcut cine ştie ce griji. Am presupus că s-a dus înapoi, la apartamentul lui, fără să-şi ia la revedere. Dar pe urmă, când n- a sunat în seara aceea ca să vorbească cu fiul nostru, şi nici în seara de după, când nu a răspuns la nici unul dintre SMS-urile fiului meu şi nici n-a întrebat de câine, l-am dat dispărut la poliţie. Au trimis câini în pădure, dar n-au găsit nimic. Şi a trebuit să accept, în cele din urmă, că pur şi simplu nu mai voia să facă parte din vieţile noastre. Că voia să dispară. La cealaltă femeie. Exclusiv. Oftează greu, apoi continuă. Iar după aceea au dispărut adolescenţii ăia şi totul a fost prea mult. *Annus horribilis,* aşa îi zic. Cel mai urât an din viaţa mea. Ştiam că trebuie să plec.

Sophie se întoarce acasă cu câteva minute înainte de ora opt. Shaun abia s-a întors de la muncă şi pare extenuat în timp ce caută prin dulapurile de bucătărie încă necunoscute după un pahar de apă. Ea vine din spate şi îi înconjoară mijlocul cu braţul, îngropându-i un sărut în bumbacul şifonat de sub omoplat.

- M-am întors, zice ea.
- Am auzit, spune el, fără să se întoarcă să desăvârşească îmbrăţişarea. Cum a fost în oraş?
- A fost drăguţ. Se desprinde de el şi spune: Uite ce bine îmi stă părul.

El se întoarce şi îi atinge vârfurile, care încă îi stau întoarse în afară după coafat.

- Foarte drăguţ, spune el, distras. Mă bucur că ai avut o zi bună.

Sophie nu i-a povestit despre adevăratele întâmplări ale zilei. Şi-ar dori să poată împărtăşi totul cu el, dar simte foarte acut că el nu ar fi de acord.

- Am avut, spune ea. A fost minunat să ies în oraş.

El o priveşte curios.
- Eşti OK? întreabă el.
- Da, sunt bine.
- Vreau să spun, cu asta? Cu noi? Cu mutarea? Te descurci OK?
- Da, adică, nu e... Nu ştiu. Nu e...
El o întrerupe.
- Regreţi? Că ai venit încoace cu mine?
- Nu, spune ea, convingător. Nu, nu regret.
Vede cum chipul i se înmoaie de uşurare.
- Bine, zice el.
- Ştiam la ce mă înham, spune ea. Ştiam totul. Şi e bine. Serios. Vreau doar să te concentrezi pe munca ta şi să nu-ţi faci griji pentru mine. Te rog.
El expiră şi zâmbeşte şi o trage spre el într-o îmbrăţişare marcată de regret, şi vinovăţie, şi frică, pentru că, în pofida cuvintelor pe care tocmai le-au schimbat, amândoi ştiu, în sinea lor, că nu o să meargă, că ceea ce i-a adus împreună la Londra, cu romantismul caselor separate şi al prietenilor separaţi şi al slujbelor la care se pricepeau amândoi fără să se gândească prea mult la ele, nu mai există, că s-au aruncat cu capul înainte în povestea asta într-o furtună a sexului şi verii, fermecaţi de noţiunea romantică a vieţii la ţară în Anglia, şi a grădinilor îngrijite, şi a prinţeselor străine şi acum se zbat în van.
Telefonul lui Shaun vibrează pe blat în spatele lui şi se întoarce să se uite la el. Nu îşi ignoră niciodată telefonul pentru că nu locuieşte cu copiii lui, iar Sophie îl înţelege perfect.
- E Kerryanne, zice el. Vrea să mă duc la apartamentul ei. Zice că e urgent.
- Să vin şi eu?
Ea vede cum nehotărârea îi traversează chipul. Ar trebui să spună nu. Dar în lumina conversaţiei pe care tocmai au avut-o, încuviinţează din cap şi spune:
- Sigur. Bineînţeles.
Cerul tocmai se întunecă în timp ce traversează aleea cu pietriş care le trosneşte sub picioare, spre corpul de cămin. E prima seară

rece a toamnei şi Sophie tremură uşor într-un cardigan subţire şi picioarele goale.
Kerryanne aşteaptă în faţa uşii, cu braţele încrucişate la piept. Pare uşurată când îi vede pe Shaun şi Sophie apropiindu-se şi zice:
- îmi pare tare rău să vă deranjez în timpul liber. Chiar îmi pare rău. Dar trebuie să vedeţi asta.
îi conduce până în faţa clădirii, unde balcoanele dau spre pădurea de după şcoală şi unde terasa ei întinsă atârnă deasupra locului unde stau şi arată peste straturile cu flori.
- Nu eu l-am văzut, ci Lexie. Tocmai s-a întors din Florida la prânz, fuma pe terasă şi l-a văzut. Nu s-a atins de el. Slavă Domnului că i-am povestit deja toată tărăşenia, aşa a ştiut ce înseamnă.
în spatele straturilor cu flori se află o mică porţiune dezordonată de peluză, apoi o alee lată de pietriş şi dincolo de ea, o a doua poartă spre pădure. însă acolo, pitită, dar vizibilă de la balcoanele de deasupra, este o bucată de carton bătută în cuie de trunchiul unui copac, pe care sunt scrise cu marker negru cuvintele „Sapă aici” şi este desenată o săgeată care arată spre pământul de dedesubt.

35. *Septembrie 2018*

Noah adoarme de îndată ce Kim îl pune la culcare. A fost ţâfnos toată seara. Kim nu îşi mai aminteşte bine cum au fost copiii ei la vârsta asta. Memoria ei a recalibrat detaliile. Ştie că unul dintre ei făcea crize în supermarket şi bănuieşte că Tallulah era aceea, însă acea suspiciune a fost sabotată în ultimele cincisprezece luni, deoarece Kim nu îşi poate aminti nimic rău despre Tallulah. Nu îşi poate aminti mai departe de chipul lui Tallulah îndreptat în sus, în dormitorul ei, în timp ce îi trasa codiţe la ochi cu tuşul negru lichid înainte de petrecerea de Crăciun de la colegiu: luminescenţa palidă a pielii ei, curba ascendentă desăvârşită a nasului, buzele roz ca nişte boboci de trandafir, frumuseţea fragilă, abia detectabilă care a părut întotdeauna un secret cunoscut doar de ele două. Nu poate să împace acea fată calmă şi minunată cu fetiţa de doi ani care urla în supermarketuri. Nu pot fi aceeaşi persoană,

aşa că tinde să-şi imagineze că aceste lucruri nu s-au întâmplat de fapt sau că a fost Ryan, sau poate copilul altcuiva. Nu al ei. Nu Tallulah.

însă părerea ei despre nepotul său nu e înfăşurată în asemenea văluri fantomatice. îl iubeşte, dar vai, i se pare atât de dificil să trăiască împreună cu el. Nu şi-a dorit un al treilea copil. I s-a oferit ocazia; a existat un bărbat la vreun an sau aşa ceva după ce s-a despărţit de Jim, un bărbat care a spus că îi va oferi un copil, iar ea avea treizeci şi ceva de ani şi Ryan era pe cale să termine şcoala primară şi a simţit, o clipă, că e momentul potrivit să o facă. însă nu a fost în stare să înfrunte perspectiva nopţilor nedormite şi îngrijorarea de a adăuga încă optsprezece ani la călătoria sa de mamă. îşi imaginase cum va arăta la vârsta pe care o are acum, când abia a împlinit patruzeci de ani, cu doi copii mari şi i-a plăcut ideea. Aşa că i-a spus nu bărbatului drăguţ care a vrut să-i ofere un copil şi au continuat ca iubiţi, iar apoi el a plecat când şi-a dat seama că îşi doreşte mai mult şi asta a fost tot. A ales special să nu facă un al treilea copil şi acum are unul şi acesta e răutăcios şi furios şi ea e obosită tot timpul. Tot timpul.

însă momentan copilul doarme şi au traversat podul încă unei zile împreună, iar iubirea faţă de el este la fel de completă ca iubirea pe care o simte faţă de cei doi copii cărora le-a dat naştere, mai ales acum, când el e aproape, dar nu e treaz, când are douăsprezece ore în care poate fi ea însăşi.

Deschide o sticlă de vin şi îşi toarnă un pahar mic. Sărutul rece al băuturii când îi atinge fundul stomacului este imediat şi plăcut. Mai ia o înghiţitură şi îşi ia telefonul, gata să petreacă puţin timp uitându-se distrată la fluxul de pe Facebook. Dar tocmai când degetul ei mare atinge pictograma albastră de pe ecran, aceasta e ştearsă de un apel telefonic primit.

Dom McCoy.

îşi drege vocea şi apasă pe acceptare apel.

- Kim. Eu sunt. Dom. Am găsit ceva. La Maypole House. Poţi să vii încoace?

Lui Kim i se taie răsuflarea.

- Ăă, tocmai am pus copilul la culcare. Sunt singură. N-am pe cine să chem să stea cu el. Nu poţi să-mi spui la telefon?
Se lasă liniştea o clipă, după care el spune:
- OK, Kim, dă-mi cinci minute. Zece. Vin la tine. Rămâi acolo.
Cele zece minute se fac optsprezece până când umbra lui Dom trece în sfârşit prin faţa ochiurilor de geam din uşa casei lui Kim. Deschide uşa înainte ca el să sune şi îl conduce în living. Cât timp l-a aşteptat, a turnat vinul la loc în sticlă şi a băgat-o la frigider. A umflat pernele şi a strâns o parte din jucăriile lui Noah. Şi-a prins părul la spate şi şi-a pus o pereche de şosete ca Dom să nu-i vadă unghiile nedate cu ojă.
- Ce mai faci? începe Dom, aşezându-se pe fotoliul albastru din denim pe care îl preferă de fiecare dată când vine la Kim cu noutăţi.
- Sunt OK, zice ea. Obosită. Ştii tu.
- Da, spune Dom. Empatizez total.
Nu mai poartă verighetă. Kim a observat asta prima dată în urmă cu vreo şase luni. Şi a slăbit. îl priveşte cu nerăbdare, vrând să audă o veste bună.
- Ne-a sunat Kerryanne Mulligan acum vreo oră. Fiica ei a văzut ceva pe terenul şcolii, de la balcon. S-a dus să cerceteze şi a găsit asta.
întoarce telefonul spre ea şi îi arată o fotografie cu un indicator care arată exact ca acela de carton pe care l-a găsit iubita directorului prins de gard în săptămâna precedentă.
- Ce e? întreabă ea, răguşită. Ce-a găsit?
El întoarce telefonul înapoi spre el şi glisează la stânga pe ecran, după care îl întoarce înapoi la ea. Kim se uită lung la imagine. Este un obiect grosolan într-o pungă transparentă pe care scrie ceva. Nu are nici un sens.
- Ce e? întreabă.
- Păi, zice Dom, speram că poţi să ne spui tu asta.
Ea duce vârfurile degetelor la ecran şi deschide imaginea. Este o unealtă ciudată din metal, cu un capăt îndoit din care lipseşte o

bucată în formă de U, aproape ca un fel de mistrie de grădină foarte mică.

- Nu ştiu ce e. Habar n-am.

Vede cum chipul lui Dom e traversat de o străfulgerare de dezamăgire.

- Ei, bine, spune el, a ajuns pe mâna criminaliştilor, aşa că sperăm ca ei să aibă vreo idee despre ce este. Iar între timp, încă aşteptăm veşti de la tipii cu amprentele, despre inel şi cutie, dar trebuie să fiu sincer, Kim, acolo nu prea sunt motive de optimism. Şi a venit analiza grafologică, se pare, aşa că o să mă uit peste ea mâine-dimineaţă la prima oră. Deci, încă avem multe de rumegat.

îi zâmbeşte şi ea ştie că încearcă să pară optimist, dar ştie şi că lucrurile nu se desfăşoară aşa cum a sperat el, pentru că, deşi fiica lui Kim e cea care a dispărut, ştie şi că faptul că n-a reuşit să rezolve cazul îl tulbură profund şi pe Dom de atâta timp.

Se străduieşte să zâmbească şi spune:

- Mulţumesc, Dom. Mulţumesc pentru tot.

- Mi-aş dori să pot face mai mult, răspunde el. Parcă niciodată nu pot să fac destul. Dar asta, zice el, vârându-şi telefonul în buzunar, e mai bine decât nimic. Cineva ştie ceva şi vrea să ştim ce ştie. Aşa că rămâi cu ochii în patru, Kim. Păstrează-ţi calmul. Dacă auzi orice de la oricine, dacă îţi spune oricine că a văzut ceva ciudat, anunţă-mă imediat. OK?

El o priveşte serios, iar ea zâmbeşte şi spune: „Sigur” şi pentru o clipă se simte de parcă ar putea să deschidă gura şi să spună: „Am vin. Ai timp?” Dar îşi dă seama imediat că bineînţeles că nu are timp, că e în mijlocul rezolvării unei probleme, că are de condus o maşină acasă şi de trăit o viaţă, are copii de pus la culcare şi că a făcut ce avea de făcut când a venit încoace şi că bineînţeles că nu vrea să stea şi să bea vin cu o femeie obosită şi tristă. Aşa că şi ea se ridică în picioare şi îl conduce la uşă.

- Te sun din nou mâine la prima oră. Ai grijă, Kim.

- Da, spune ea, apucând marginea uşii, simţind îndemnul insistent de a vrea

să fie aproape de altă fiinţă umană, de a-şi dori ceva mai mult decât pe ea şi Noah, şi casa asta, şi toate întrebările astea fără răspuns, după care închide uşa după el şi îşi vâră imediat pumnul în gură ca să-şi reţină lacrimile

.**36.** *Mai 2017*

Primăvara se preface încet în vară într-o zăpăceală de zile anoste de şcoală şi nopţi plictisitoare petrecute înfiptă lângă Zach pe canapea, cu monitorul pentru bebeluşi pâlpâind pe măsuţa de lângă ei. Noah ajunge în punctul în care capul îi e prea mare pentru corp şi amândoi glumesc că arată ca o jucărie cu capul mare şi trebuie să-i sprijine craniul uriaş cu perne când adoarme pe bancheta din spate a maşinii.

Apartamentul de pe centura din jurul oraşului Reigate iese din discuţie atunci când banca le refuză ipoteca şi Zach se întoarce la foaia lui de calcul şi extrasele de cont cu un aer sumbru şi ranchiunos. Se pare că acum singurul lucru care contează pentru el este să cumpere o proprietate, că a fi proprietar la nouăsprezece ani e un fel de insignă de onoare care îl va face să se simtă câştigător. Au căpătat obiceiul să facă sex miercurea după-amiază, când Zach vine acasă mai devreme, Kim e la lucru, Ryan e la şcoală şi Noah doarme ca în fiecare zi. Este la fel de fiecare dată, o serie de mişcări exersate care se încheie, în aproximativ zece minute, cu Zach care are un orgasm mut cu faţa înfiptă într-o pernă şi Tallulah care fuge după aceea la baie în vârfurile picioarelor şi se uită la ea în oglindă, întrebându-se cine e fata dezbrăcată, cu ochi goi şi sâni cu pete roşii care o priveşte de acolo. însă are şi un sentiment de uşurare, un sentiment că s-a terminat, că acum are la dispoziţie o săptămână în care corpul îi aparţine.

Săptămânile trec una după alta şi zilele se lungesc. Examenele din vară bat la uşă şi Tallulah îşi petrece mai mult timp acasă recapitulând şi mai puţin stând pe canapea cu Zach, care tot intră şi iese din dormitor când ea învaţă, găsind scuze stupide ca să-i distragă atenţia.

La şcoală, o vede pe Scarlett aproape în fiecare zi şi au învăţat cum să se ignore una pe alta până în punctul în care Tallulah reuşeşte uneori să creadă că poate nu s-a întâmplat nimic, că totul a fost un vis. Prietenii lui Scarlett nu au acceptat-o niciodată ca făcând parte din viaţa lui Scarlett şi acceptă cu bucurie că nu mai e acolo. îi fac cu mâna dacă se întâlnesc în campus, spun: „Bună, Lules”, iar Tallulah le spune şi ea „Bună”. însă la prânz, la cantină, Tallulah stă cu colegii ei de la cursul de asistenţă socială sau singură. Ea şi Scarlett nu au schimbat nici un cuvânt din dimineaţa de duminică în care
Tallulah a sosit şi a găsit-o cu urmele dinţilor fostului iubit pe gât. Scarlett i-a trimis câteva zile mesaje plângăreţe pe WhatsApp şi Snapchat, dar Tallulah le-a şters pur şi simplu pe toate imediat şi apoi a blocat-o.

Nu contează, însă, cât de mult timp trece sau cât de eficient reuşesc să pretindă că nu se cunosc, sentimentul că o doreşte pe Scarlett este încă la fel de crud, de roşu, de real ca atunci când erau împreună. Pe Tallulah o doare, fizic, când se gândeşte la atingerea mâinii lui Scarlett pe mâna ei pe sub masa de la magazinul lor secret cu prăjituri, unde merg doar doamnele în vârstă. La dimineţile acelea de duminică. Atunci când închide ochii, îşi aminteşte mirosul lumânării parfumate din dormitorul lui Scarlett, căldura gurii lui Scarlett pe pielea ei, roşeaţa pielii care i se păstra ore întregi după ce se întorcea acasă. Şi vrea totul înapoi. însă nu poate avea asta deoarece Tallulah este mamă, are un copil şi are responsabilităţi şi nu poate lăsa nimic din toate astea în grija cuiva care nu înţelege că nu e în regulă să-ţi laşi fostul să te muşte de gât în timp ce dragostea ta actuală e pe bicicletă şi vine să te vadă. îi este datoare lui Noah să-i ofere o fundaţie stabilă, iar Scarlett este în multe feluri, numai stabilă nu.

Dar apoi, într-o dimineaţă însorită de marţi, în timp ce Tallulah împinge căruciorul lui Noah către heleşteu, cu o punguţă de plastic cu felii de pâine uscată vârâtă în copertina căruţului, vede o siluetă cunoscută dincolo de terenul comun. Marţea, Scarlett e la

şcoală toată ziua. N-ar trebui să fie aici. N-ar trebui să fie dincolo de teren, uitându-se drept la Tallulah.

Tallulah intră în panică. Pentru un moment, crede că poate să întoarcă la 180 de grade căruciorul lui Noah şi să se ducă acasă, dar Scarlett grăbeşte pasul şi acum vine drept spre ea, iar Tallulah vede că are sprâncenele încruntate a confuzie, iar privirea îi oscilează între Tallulah şi cărucior.

Tallulah lasă capul în piept, trage adânc aer în piept şi porneşte să o întâlnească pe Scarlett în mijlocul terenului.

- Oh, Doamne, e al tău?

Tallulah încuviinţează din cap.

- Da. El e Noah. E al meu.

Scarlett o priveşte şi nu-i vine să creadă. Apoi se lasă pe vine şi întinde mâinile în cărucior şi pentru o clipă inima lui Tallulah începe să o ia la goană; crede că poate Scarlett o să-l smulgă din căruţ, o să-l ciupească, o să-i facă rău. Trage căruciorul spre ea, dar Scarlett doar îl salută pe Noah.

- Bună, scumpete, zice ea, frecându-i obrazul lui Noah cu dosul degetelor.

Noah se uită la ea, cu ochii mari, dar netulburat. Privirea lui Scarlett se întoarce către Tallulah.

- Oh, Doamne! Ce frumos!
- Mersi.

Scarlett râde nervos.

- Doamne, Lules! Eşti mămică.

Tallulah oftează şi încuviinţează din cap.

- De ce nu mi-ai spus, ce pizda mă-sii?
- Ai putea, începe Tallulah, detestându-se pentru că o spune, dar fiind nevoită să o spună fiindcă acele cuvinte dor fizic când e în faţa copilului ei, ai putea să nu înjuri? Te superi?

Scarlett îşi duce ambele mâini la gură.

- Căcat, zice ea. Scuze.
- E OK. Doar că e la vârsta aia, ştii tu, când începe să încerce să vorbească. Şi nu ştiu ce mă fac dacă ăla ar fi primul cuvânt pe care-l rosteşte. Ştii ce zic.

Scarlett încuviinţează din cap şi zâmbeşte.
- Doamne! Da. Sigur.
Se ridică la loc şi îşi vâră mâinile în buzunarele unui bluzon ciudat, croit din petice. Are părul scurt şi dezordonat şi i-a ieşit un ciorchine de coşuri în jurul gurii. Dar tot îi taie răsuflarea lui Tallulah.
- De ce nu mi-ai zis? întreabă ea din nou.
Tallulah ridică din umeri.
- Nu prea ştiu.
- Deci de-asta tre' să stai cu ratatul ăla. în sfârşit, înţeleg.
Tallulah simte cum i se ridică barierele de apărare.
- Nu e un ratat.
- Mă rog, ridică Scarlett din umeri.
Se ridică şi se privesc o clipă. Noah începe să mârâie puţin şi să dea din picioare.
- îl duc la heleşteu, spune Tallulah.
Nu adaugă: *Vrei să vii,* dar Scarlett o urmează oricum.
- Nu-mi vine să cred, Lules. Mi-ai dat papucii că m-am sărutat cu fostul şi în tot timpul ăsta tu aveai un copil, în pizda mă-sii.
Tallulah îi aruncă o privire severă şi Scarlett spune:
- Doamne! Scuze. Da. Dar nici măcar nu pot... Adică, nimeni de la şcoală nu ştie că ai un copil. Nu înţeleg, de ce n-ai pomenit despre asta?
- De fapt, asta nu e adevărat. Sunt o mulţime de oameni de la şcoală care ştiu că am un copil, doar că nu sunt oameni cu care te-ai gândi vreodată să vorbeşti.
Scarlett ţâţâie şi spune:
- Ah, da, fă-mă pe mine să par ticăloasa în povestea asta. Mereu sunt eu aia, nu? Niciodată altcineva. Şi cui îi pasă, oricum, ideea e că mi-ai ascuns, gen, secretul ăsta imens şi eu nu ţi-am ascuns nimic niciodată. Absolut niciodată. Mereu am fost complet sinceră cu tine. Chiar şi în ultima duminică. Puteam să-l dau afară pe Liam şi să am grijă să nu vi se întâlnească drumurile. Dar n-am făcut-o. Pentru că deşi ce am făcut a fost un pic dubios, eu n-am vrut să te păcălesc. Nu puteam să te mint. Sunt incapabilă să mint, practic.

Asta e una din cele mai mari probleme ale mele. Aşa că, uau, vreau să zic, faza asta... Arată spre cărucior. Uau, n-am ce zice.
Tallulah activează frâna căruciorului când ajung la marginea eleşteului şi se apleacă să desfacă curelele lui Noah, după care îl scoate din căruţ.
- Nu e acelaşi lucru, răspunde ea, scurt şi la obiect. Nu e deloc acelaşi lucru.
Scoate o felie de pâine veche din geantă şi rupe o bucăţică.
Noah i-o smulge din mână şi încearcă s-o arunce în heleşteu, dar pâinea cade la picioarele lui Scarlett. Ea o ridică şi i-o dă înapoi, zicând:
- Mai încearcă o dată, amice.
îi acoperă mâna cu palma ei şi îl îndrumă uşor să arunce cum trebuie şi îl aclamă când pâinea atinge suprafaţa apei.
- Bate cuba! spune ea, atingându-i palma cu mâna în timp ce el o priveşte uluit. Ştii că ador copiii, ce naiba, Lula. Ţi-am şi zis că ador copiii. Doar că nu înţeleg nimic din toate astea.
Tallulah mai rupe o bucată de pâine şi îl ajută pe Noah să arunce.
- Da, zice ea. Ar fi trebuit să-ţi spun. Ai dreptate. Dar nu ţi-am zis pentru că voiam...
Face o pauză ca să găsească nişte cuvinte care să nu o facă să pară atât de rea pe cât se simte.
- Voiam să crezi că sunt ca tine. Ştii tu. Un spirit liber.
- Dar ai un iubit, în pana mea! N-ai cum să fii mai puţin liberă de atât!
- Da, dar un iubit nu e permanent. Un copil e permanent. Oriunde mă duc, vine şi el. Orice aş face, sunt mama lui. Două'ş patru de ore pe zi, şapte zile din şapte. Tot restul vieţii mele. Şi e foarte mult, să ştii.
- Să mor eu, Lula. *Viaţa* e foarte mult. Toate astea sunt foarte mult. Tu şi cu mine am avut chestia asta, chestia asta absolut extraordinară care credeam că e cel mai important lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Din minutul unu, din ziua aia în autobuz, te-am văzut şi am ştiut, am ştiut tot ce urma să se întâmple, că tu şi cu mine eram menite să fim împreună. Şi apoi am fost, şi m-ai

făcut atât de fericită, în... îi aruncă o privire lui Noah şi se opreşte. M-ai făcut atât de fericită. Şi ştiu, ştiu că ce am făcut cu Liam a fost greşit, dar presupun că m-am gândit că atât timp cât tu îl ai pe Zach în viaţa ta, atât timp cât faci un secret din noi două - face un gest cu mâna între ele -, atunci nu eram pe bune.
Atunci aplaudă amândouă, când următoarea încercare a lui Noah de a arunca pâine se sfârşeşte triumfător şi un grup de raţe se strânge iute în jurul ei. Scarlett întinde mâna şi îi cuprinde lui Noah ceafa cu palma.
- Doamne, zice ea. E atât de scump. Atât, atât de scump.
Tallulah simte ceva în stomac, un fior de plăcere, dar şi de frică. îl trage pe Noah uşor mai aproape de ea şi Scarlett îşi lasă mâna să-i cadă de pe capul lui.
- Ştii, spune ea, am putea să facem asta. Am putea. Simt că ai impresia că sunt vreo frumoasă tâmpită, ştii ce zic? Şi ştiu că aşa mă port. Ştiu. E mai uşor să faci faţă oamenilor dacă te subestimează. Dar eu nu sunt o tâmpită, Lules. Am trăit o viaţă, s-au întâmplat nişte lucruri, lucruri nasoale. Am crescut şi am învăţat şi... şi... m-am maturizat. Chiar aş putea să fac treaba asta cu copilul. Cu tine. Dar întrebarea e... tu eşti gata să fii sinceră în privinţa noastră?
Tallulah o priveşte întrebător.
- Adică să le spun oamenilor?
Scarlett încuviinţează din cap.
Tallulah întoarce privirea înapoi spre apă, la capetele plecate ale raţelor care urcă şi coboară după pâinea udă. încearcă să-şi închipuie cum le-ar spune diverşilor oameni din viaţa ei. Mama ei n-ar avea nici o problemă. Ryan ar fi surprins, dar ar accepta. Practic cam toată lumea pe care o ştie la colegiu ar accepta. Există o singură persoană căreia nu îşi imaginează că i-ar putea spune vreodată.
- N-aş putea să-i spun vreodată lui Zach, zice ea. M-ar omorî.
- Te-ar omorî?
Scarlett face ochii mari.
- Da. M-ar omorî.

- Vorbeşti serios?
Tallulah închide ochii. îşi imaginează faţa lui, felul cum îşi încleştează maxilarul când e nemulţumit de ceva, felul cum pumnul lui coboară asupra unor obiecte neînsufleţite când e enervat, cum i se lărgesc nările, cum înclină bărbia când examinează obiectul nemulţumirii sale, de parcă ar fi îndreptăţit să se poarte astfel. Şi îşi aminteşte strânsoarea mâinilor lui pe braţele ei când i-a spus că nu are timp pentru el şi îşi imaginează acest lucru amplificat de zece ori dacă i-ar spune că îl părăseşte pentru o fată. Zach nu e liberal. Nu are timp pentru corectitudine politică. E fiul mamei sale: îngust la minte, încrezut, egocentric, un pic rasist, un pic homofob, un pic misogin. Toate acele lucruri care nu contează când ai paisprezece ani şi eşti îndrăgostită, dar care încep să iasă pe nesimţite la suprafaţă de-a lungul anilor de care e nevoie ca să te transformi din copil în adult, şi chiar dacă nici acum nu e ceva flagrant, îl cunoaşte destul de bine cât să ştie că e acolo. Şi îl cunoaşte destul de bine cât să ştie că ar fi umilit dacă ar afla despre aventura ei cu Scarlett, iar acea umilire s-ar preface în furie şi ştie că e puternic şi că e deja la o străfulgerare distanţă de a o răni, constant.
- Da, răspunde ea, deschizând ochii. Da. Cred că da.
- Oh, Doamne, Lula. Te-a lovit vreodată?
Ea scutură din cap.
- Nu chiar.
- Nu chiar?
- Nu. Nu, nu m-a lovit.
Scarlett îşi înfige degetele în părul scurt şi trage de el, face câţiva paşi mai departe şi apoi se întoarce.
- Lula! Doamne! E nasol rău de tot. îl iubeşti măcar?
- îl iubeam.
- Dar acum?
Tallulah ridică din umeri şi îşi trage nasul.
- Nu, zice ea încet. Nu îl mai iubesc. Nu chiar.
- Şi vrei să-ţi petreci tot restul vieţii cu el?

Ea scutură din cap cu putere. Simte cum îi dau lacrimile şi nu le vrea.

- Nu, zice ea, şi vocea i se sparge. Nu. Nu vreau.

Atunci în pizda mă-sii, Tallulah, trebuie să rezolvi chestia asta. Trebuie să scapi de el. Pentru că nu poţi să trăieşti aşa. Nu poţi să-ţi trăieşti viaţa în frică

.- Dar cum scap de el? zice Tallulah. Cum?

PARTEA A TREI

A**37.** *Mai 2017*

în după-amiaza următoare, când ajunge acasă de la şcoală, Tallulah îl ia pe Noah la o plimbare prin sat cam pe la ora la care l-ar pune la somnul de după- amiază şi ar face sex cu Zach. îşi dă telefonul pe silenţios şi îşi pune căştile în urechi, cu muzica dată tare, refuzând să permită imaginii lui Zach întorcându- se acasă de la muncă într-o casă goală să-i mânjească gândurile.

împinge căruciorul în Co-op şi dă roată cu privirea în magazin după Keziah. O zăreşte în raionul de brutărie, umplând rafturile cu făină cu agent de creştere.

- Salut, zice ea.

Keziah se întoarce. Se uită la Tallulah şi apoi în cărucior. Când îl vede pe Noah, îşi duce mâinile la gură şi scoate un chiţăit înăbuşit.

- O, Doamne! îşi ia mâinile de la gură. O, Doamne! Lula! Ce frumos e!

Tallulah zâmbeşte şi simte vârtejul din stomac pe care îl capătă mereu când
îi spune cineva că fiul ei e frumos.

- Mulţumesc, zice ea. Scuze că nu e treaz. Dar am zis să-l aduc să ţi-l arăt.
- Cât are acum?
- Unsprezece luni.
- Doamne! Când a trecut timpul? Parcă abia acum cinci minute erai însărcinată!

Tallulah zâmbeşte din nou.

- Zach ce mai face?
- Oh, e bine.

- Mai sunteţi împreună?
- Da. Cu greu, râde ea sec.
- E greu cu un copil, nu?
- Da, răspunde ea. Sunt anumite momente. Mai ales că locuim împreună. De fapt, voiam să zic: mai ţii minte că spuneai să ne vedem cu fetele? De la şcoală?
- Da! Chipul lui Keziah se luminează. O, sigur că da. De fapt, chiar ieşim mâine. Până la Ducks. Vrei să vii?
- Da, te rog, spune Tallulah veselă, simţind cum planul prinde contur. Ar fi grozav. La ce oră?
- Pe la şapte? Sau oricând poţi să scapi, de fapt. Acum că ai bebe şi toate cele.

Keziah face din nou acea grimasă îndurerată, pe care o face de fiecare dată când se uită la Noah, aproape de parcă frumuseţea lui este un fel de năpastă îngrozitoare.

- Perfect, zice Tallulah. Ne vedem atunci!

împinge căruciorul înapoi afară din magazin şi apoi se plimbă o oră, până în celălalt capăt al satului unde se află moşia, apoi până la terenul comun, luând- o pe aleile secundare. îşi potriveşte plimbarea astfel încât să se întoarcă acasă cu jumătate de oră înaintea mamei sale şi a lui Ryan, suficient cât să se termine cearta. Când se apropie de fundătură, inima îi bate cu putere de anticipare. întoarce cheia în broască şi împinge uşa.

- Bună, strigă ea.

Noah încă doarme şi îl lasă în cărucior pe hol şi trage cu ochiul după uşa livingului.

Zach stă pe canapea, cu telefonul în mână. O priveşte cu o expresie întunecată.

- Unde căcat ai fost?

Ea închide uşa în urma ei.

- L-am scos pe Noah la plimbare. Era prea drăguţ să stau în casă şi mi-am terminat recapitularea.
- Te-am sunat de vreo sută de ori. De ce căcat n-ai răspuns?

Ea îşi scoate telefonul din buzunarul hanoracului şi se uită la el.

- Ah, zice ea. Rahat. Scuze. Era pe silenţios.

- „Rahat. Scuze. Era pe silenţios”, o imită el. Ce fel de mamă iese din casă fără să spună nimănui şi îşi lasă telefonul pe silenţios?
- Păi, eu, presupun.

Tonul ei e nonşalant, însă sub coaste, inima îi bubuie ca un ciocan.

- Efectiv habar n-aveam unde sunteţi amândoi. Puteaţi foarte bine să fi murit.
- Ei, bine, n-am murit. Aşa că e OK.

El scutură din cap.

- Incredibil. Absolut incredibil. Şi nu numai atât, dar e şi miercuri. Ştii tu, miercurea *noastră.*
- Ah, la naiba, zice ea. Doamne! Am uitat. îmi pare tare rău.
- Nu, nu îţi pare. Nu îţi pare rău deloc. îmi dau seama.
- Ba da. Serios. Doar că am terminat de recapitulat şi era atât de frumos afară şi Noah începea să mârâie de somn şi m-am gândit doar cât de drăguţ ar fi să ies un pic afară şi am uitat complet că e miercuri.

-Ai uitat că e miercuri? Zach bombăne şi îşi dă ochii peste cap. Şi uite cum iar o luăm de la început. Tocmai când credeam că ajungem în sfârşit undeva, că în sfârşit iei treaba asta în serios. Ar fi trebuit să bănuiesc. E ca o glumă pentru tine, nu? Asta. Arată cu un gest între ei doi. Eu. Tu. Noah. Doar un joc. Ştii, uneori am impresia că dacă ar apărea ceva mai bun, ne-ai părăsi imediat pe Noah şi pe mine, ştii, de parcă ţi se rupe de oricine în afară de tine.

Tallulah îşi înghite o explozie de furie. Ideea că l-ar putea părăsi pe Noah este monstruoasă, de neimaginat. înclină uşor capul şi zice:

- în fine.
- în fine?
- Da. în fine. E clar că te-ai hotărât deja în privinţa mea şi ce fel de persoană sunt şi ce vreau şi ce nu vreau. Şi n-am chef să mă cert cu tine, oftează ea. Mă duc să-mi fac un ceai, spune şi se întoarce spre bucătărie. Vrei ceva?

El scutură ferm din cap şi ea vede cum un muşchi din obraz îi zvâcneşte de furie.

- Ah, strigă ea, apropo. M-am întâlnit cu Keziah mai devreme. O mai ţii minte pe Keziah, cu care am fost la şcoala primară? M-a invitat la o seară de fete, un fel de reuniune, la Ducks. Mâine-seară. E în regulă să rămâi tu cu Noah, da?
Din living se simte o tăcere surdă şi Tallulah îşi ţine răsuflarea.
O clipă mai târziu, Zach e în uşa bucătăriei, strângându-şi şi desfăcându-şi pumnii.
- Scuze, zice el. Care Keziah?
- Keziah Whitmore. Am fost colege la şcoala primară. Acum lucrează la Co-op.
- Aha. Bun. Deci hai să lămurim o treabă. Te cunosc de aproape cinci ani şi n-am mai auzit niciodată de persoana asta şi acum tu ieşi *să beţi ceva.*
- Da, spune ea, închizând uşa frigiderului. Mâine-seară.
- Şi cum ai de gând să plăteşti?
Ea ridică din umeri.
- Nu ştiu. Probabil că mama o să-mi dea nişte bani.
- Aha, deci eu trudesc ca un animal zi de zi, nu cheltui niciodată vreun penny pe nimic, nici măcar un penny. Doar eu încerc să fac rost de o casă unde să locuim şi tu te duci aiurea la pub cu o paraşută pe nume *Keziah* despre care nici măcar n-am auzit vreodată, ce căcat.
- Nu îţi cer să lucrezi atât de mult, răspunde ea pe un ton egal. Nu mă aştept să nu cheltui nici un ban. Nu îţi spun că nu poţi să ieşi în oraş. Şi sincer, nici măcar nu vreau să ne cumpărăm un apartament. îmi place să stau aici cu mama.
îi aruncă o privire fugară. Vede cum maxilarul lui încleştat începe să macine.
- Poftim?
- Nu vreau să mă mut. Vreau să rămân aici, cu mama.
El mormăie.
- Doamne, ce copilă eşti, Tallulah, să mor eu. Tu încă nu te-ai maturizat, aşa-i? Tot mai ai impresia că viaţa înseamnă să umbli teleleu, să faci ce ai chef, să te duci în pub, să pierzi vremea cu mami. Ei, bine, nu e aşa. Avem un copil. Avem responsabilităţi. Nu

mai suntem copii, Tallulah. E timpul să te maturizezi, în pizda mă-sii.
Acum se apropie ameninţător de ea şi ea îi simte pe faţă dogoarea răsuflării.
- Cred că ar trebui să te muţi de aici, zice ea.
Urmează o tăcere încordată.
- Poftim?
- Cred că ar trebui să ne despărţim. Nu vreau să mai fiu cu tine.
Privirea lui Tallulah rămâne în podea, dar simte cum furia lui Zach se coagulează în aerul din jurul ei.
Urmează altă tăcere prelungă şi Tallulah aşteaptă. Aşteaptă să fie lovită, aşteaptă să urle la ea, aşteaptă ca furia care există atât de aproape de cusăturile strânse ale psihicului lui Zach să explodeze în cele din urmă. Dar nu se întâmplă asta. După câteva secunde, simte cum prezenţa lui se înmoaie şi se micşorează, vede cum umerii îi cad şi apoi dispare. Se duce după el pe hol. Zach se apleacă deasupra siluetei adormite a lui Noah din cărucior şi îi şopteşte ceva. Tallulah simte cum o străbate un fior îngrozitor. Se duce mai aproape şi priveşte, cu corpul pregătit să facă orice e nevoie ca să-l apere pe Noah de Zach. Aude clicul hamului de siguranţă care se desface şi vede cum Zach îl scoate grijuliu pe Noah din cărucior şi îl ridică pe umăr. Noah nu se mişcă, e cufundat într-un somn adânc. Capul lui mare atârnă uşor în căuşul gâtului lui Zach, iar Zach îl sărută blând pe creştetul capului.
Ochii lui îi întâlnesc pe ai lui Tallulah deasupra capului copilului lor şi spune, pe un ton întărit de hotărâre: - Nu plec nicăieri, Tallulah, nu plec nicăieri, în pizda mă-sii
.**38.** *Septembrie 2018*

Sophie stă la biroul ei din holul căsuţei, lângă uşa din faţă. Mirosul ciudat de benzină arsă din hol care e acolo de când s-au mutat a început în sfârşit să se mai ducă, aşa că şi-a mutat aici zona de lucru, unde fereastra are vedere la campusul colegiului, pentru a putea urmări cine vine şi cine pleacă de pe terenul şcolii. Aseară, Shaun i-a spus ce au găsit poliţiştii în stratul de flori din faţa corpului de cămin; a spus că e un fel de levier, o bucată de

metal cu mâner şi un capăt îndoit, aparent foarte vechi. Nimeni nu ştie ce este sau de ce a fost îngropat acolo sau de către cine. E un mister total.

Dar mai există un mister care dă târcoale minţii lui Sophie.

Indicatorul de carton a fost zărit de Lexie Mulligan, fiica lui Kerryanne, la doar câteva ore după ce s-a întors acasă dintr-o călătorie în Florida. Ea susţine că l-a văzut când stătea pe terasă şi fuma. Mai devreme, Sophie a ieşit la o plimbare în jurul corpului de cămin şi s-a uitat în sus la terasa lui Kerryanne Mulligan şi a simţit un fior în stomac când şi-a dat seama că terasa e mult prea joasă ca să vezi dincolo de stratul de flori, în locul unde fusese lăsat indicatorul de carton, şi şi-a dat seama imediat că, din cine ştie ce motiv, Lexie a minţit.

Sophie deschide capacul laptopului şi o caută pe Google pe Lexie Mulligan. Intră pe contul ei de Instagram, care se cheamă @lexiegoes. Lexie arată cu totul altfel în fotografii faţă de cum arată în viaţa reală. în viaţa reală este atrăgătoare, însă are o anumită banalitate a trăsăturilor, o lipsă de delicateţe, dar în aceste cadre arată ca un fotomodel. Iat-o îmbrăcată într-o rochie elegantă de satin negru cu imprimeu cu trandafiri, stând cu picioarele încrucişate şi sorbind dintr-un cocktail pe balconul ei din Florida cu o piscină în formă de inimă pe fundal. Textul însoţitor este o promovare voalată a hotelului şi e plin de *hashtaguri* referitoare la hotel şi compania sa mamă. Sophie se uită în susul paginii şi vede că Lexie are 72 000 de urmăritori. Presupune că şederea la hotel a fost gratis, drept recompensă pentru publicitate, şi presupune că, de vreme ce are atâţia următori (Sophie are 812), Lexie probabil că primeşte o grămadă de lucruri gratis sau chiar e plătită de companiile pe care le promovează şi se întreabă de ce o femeie adultă cu o carieră ce pare excelentă încă mai locuieşte cu mama ei într-un apartament minuscul dintr-o şcoală cu internat din Surrey.
în timp ce se gândeşte la asta, se uită din nou pe fereastră şi o vede pe Lexie în persoană plimbându-se prin campus. Poartă colanţi cu model şi un hanorac negru şi părul îi e împletit în două

cozi. Are o sacoşă de cumpărături care seamănă cu cele de la Co-op şi arată extrem de diferit faţă de tipa din postările de pe Instagram. Sophie o priveşte cum se duce spre corpul de cămin. Câteva minute mai târziu, vede cum se deschide uşa terasei lui Kerryanne şi Lexie apare cu o cană de ceai. Priveşte o clipă dincolo de campus, în pădurea din spate, după care se întoarce şi intră înapoi în casă.
Din cine ştie ce motiv, este ceva neliniştitor la felul în care face asta, ceva neobişnuit de studiat. Sophie se uită din nou la pagina de Instagram a lui Lexie şi derulează, şi derulează, trecând prin Cuba, Columbia, Quebec, Saint Barts, Copenhaga, Belfast, Insulele Hebride, Beijing, Nepal, Liverpool, Moscova. I se învârte capul de la cât călătoreşte Lexie. Derulează mai departe până ce ajunge la ceva mai cunoscut: Lexie în faţa superbelor uşi principale ale şcolii. în spatele ei, lumina de la vitraliile din zona recepţiei cade pe podeaua acoperită cu gresie formând băltoace colorate. Poartă o haină de blană artificială lungă până la glezne şi o căciulă verde din lână cu un moţ pufos. Lângă ea se află două valize uriaşe. Sub fotografie scrie: *Casă, dulce casă.*
Sophie are o reacţie întârziată. Derulează prin comentarii şi vede că urmăritorii lui Lexie au impresia că acestea sunt uşile de la casa ei. Că asta e casa ei. Iar Lexie nu face nimic pentru a corecta aceste neînţelegeri. îi lasă pe urmăritorii ei să creadă că da, aici locuieşte ea.
Sophie vede un comentariu de la @kerryannemulligan:
Şi mămica ta se bucură tare mult că te-ai întors!
Clipeşte din ochi. Kerryanne pare să susţină iluzia că Lexie locuieşte într-un conac georgian.
E gata să treacă la alte fotografii de pe contul lui Lexie când aude o bătaie în uşa din spate. închide laptopul şi traversează cabana. Strigă să vadă cine e.
- Bună, Sophie, eu sunt, Liam.
Lui Sophie i se taie răsuflarea.
- Oh, zice ea. Bună. Stai un minut.

îşi verifică reflexia în oglinda de pe perete şi îşi dă părul de pe faţă. Apoi deschide uşa şi îl întâmpină pe Liam cu un zâmbet.
El stă în faţa ei, cu un roman în mâini.
Ea se uită în jos şi vede că e cartea ei, prima din serie, cea pe care a scris-o pe când încă era asistentă didactică, cea pe care habar nu avea că o va citi cineva vreodată. Şi iat-o aici, în mâinile bune şi puternice ale unui băiat frumos pe nume Liam, iar cuvintele ei, îşi dă seama şi tresare, au trecut prin mintea lui.
- îmi pare tare rău să te deranjez, spune Liam, întrerupându-i şirul gândurilor, dar ţi-am terminat cartea aseară. Şi pur şi simplu... mi-a plăcut foarte mult. Foarte, foarte mult. Şi mă întrebam, dacă ai un minut, mi-ar plăcea să te întreb ceva despre ea. Dar pot să vin şi altă dată dacă eşti ocupată.
Ea îl fixează o secundă cu privirea, apoi scutură puţin din cap şi zice:
- O, mulţumesc. Nu mă aşteptam... Adică, da, scuze. Intră, te rog.
El o urmează în bucătărie şi bate de câteva ori cu cotorul cărţii în palma mâinii sale libere.
- Nu te reţin. Voiam doar, ăăă... Dar cartea ta, voiam să te întreb ceva. Susie Beets eşti tu?
Sophie clipeşte. Nu la întrebarea asta se aştepta.
- Vreau să spun, continuă el, că aveţi aceleaşi iniţiale. Şi ea e blondă şi trecută de treizeci de ani şi vine din sudul Londrei şi a fost profesoară.
- Nu, spune ea. Nu. Nu sunt eu. E mai degrabă o prietenă foarte bună. Sau sora pe care n-am avut-o niciodată.
Este un răspuns obişnuit, dar continuă:
- Din contră, Tiger are în el mai multe din trăsăturile mele de personalitate şi opiniile mele.
- Serios? întreabă Liam şi i se luminează faţa. Uau! Ce interesant! Pentru că, nu ştiu, am simţit că citesc despre tine, când îmi imaginam totul în minte; te vedeam pur şi simplu făcând tot ce face Susie. Până la pantofi.
- Până la pantofi?

Amândoi se uită la picioarele ei. Poartă pantofi sport albi, cum face aproape întotdeauna.
- Adică, nu îi descrii niciodată pantofii, dar mi-am imaginat-o în pantofi sport albi. Pentru că asta porţi tu.
Sophie nu prea ştie cum să răspundă.
- Nu-i descriu pantofii?
- Nu. Niciodată, spune Liam şi scutură din cap.
- Păi, spune ea, cu răsuflarea tăiată, îţi mulţumesc că mi-ai atras atenţia. Data viitoare când o să descriu ce poartă, o să includ şi o descriere a pantofilor, doar pentru tine.
- Serios? zice el.
- Da. Serios.
- Uau! Şi în ce carte ar fi asta? Scrii chiar acum la una?
Ea aruncă o privire peste umăr, la laptopul de pe biroul din hol.
- Păi, teoretic, da. Dar n-am scris nici un cuvânt de când m-am mutat aici, ca să fiu sinceră. Deşi am avut cele mai bune intenţii.
- Blocajul scriitorului?
- Nu, nu chiar. Blocajul scriitorului este un disconfort psihologic grav. Poate să dureze ani de zile. Pentru totdeauna, în cazuri deosebit de tragice.
- Atunci de ce crezi că n-ai fost în stare să scrii?
- O, spune ea. Din multe motive. Dar în principal, cred, pentru că am găsit inelul ăla. Şi acum din cauza tuturor celorlalte lucruri care se petrec.
Liam încuviinţează.
- Totul e cam ciudat, nu?
Bate din nou cu cartea în podul palmei şi se mişcă de pe un picior pe altul. Pare uşor neliniştit.
- Presupun că totul o să se limpezească în cele din urmă. Mă întreb ce o să mai descopere după asta. Poate că e cineva acolo, în timp ce eu vorbesc cu tine, care mai îngroapă o surpriză pe care s-o descopere cineva.
- Ca nişte ouă de Paşte.—
- Da, spune el. Presupun că asta sunt. Doar că... încetează să mai bată cu cartea în palmă şi îşi freacă în schimb ceafa cu mâna

liberă. Doar că nu înţeleg. Nu înţeleg nimic. Dacă cineva ştie ce s-a întâmplat cu copiii ăia, atunci de ce naiba nu se duce la poliţie să spună?

- Poate pentru că a avut ceva de-a face cu asta?

îl vede cum se cutremură uşor.

- Mă ia cu fiori, zice el. Chiar mă ia cu fiori. în fine... spune el şi pare să-şi vină în fire. Hai că te las să-ţi vezi de treabă. Voiam doar să te întreb asta. Despre Susie Beets. Despre pantofi.

Mai bate o dată cu cartea în palmă şi apoi se întoarce şi porneşte spre uşa din spate.

După ce pleacă, Sophie se întoarce la birou şi stă o vreme acolo, închipuindu-şi-l pe frumosul de Liam, singur în camera lui, citindu-i cartea.

încearcă să-şi aducă aminte ce conţinea cartea, dar nu poate. Se duce în dormitor să găsească cutia în care sunt cărţile ei de P.J. Fox. Taie banda adezivă şi scormoneşte prin cutie până ce o găseşte pe cea pe care o caută: prima din serie. Cocoţată pe marginea patului, răsfoieşte paginile, citindu-le în diagonală. Iar atunci vede ceea ce îi bântuie subconştientul din ziua în care a sosit. Presează la încheietura cărţii ca să stea deschisă şi citeşte:

Susie deschise poarta scârţâitoare şi aruncă o privire în susul şi în josul străzii principale. Tocmai se întuneca, iar trotuarele ude străluceau chihlimbariu în lumina caldă a felinarelor stradale. îşi strânse haina de blană mai tare la piept şi era gata să iasă din nou în noapte când văzu ceva cu colţul ochiului, în stratul de flori din stânga. Era o bucată de carton, bătută în cuie pe gardul din lemn. Cu un marker negru, cineva scrisese în grabă cuvintele: „Sapă aici”, cu o săgeată care arăta în jos, spre pământ..

.în engleză, „ou de Paşte” înseamnă şi un mesaj secret sau un indiciu ascuns într-un film, un joc video sau alt mediu electronic.

39. *Mai 2017*

Zach stă pe marginea patului, privind-o pe Tallulah cum se pregăteşte să iasă în pub.

- E ridicol, să mor eu, spune el.

- Poţi să nu te mai uiţi la mine, te rog?
- Pe bune acum. Nu e ca şi cum oamenii ăştia ar observa măcar dacă nu te duci. Nici măcar nu le-ar păsa.
- De unde ştii?
- Pentru că oamenilor nu le pasă. Toată lumea are impresia că e centrul universului şi că ceilalţi le simt lipsa când nu vin la chestii, dar tuturor li se rupe.
- Deci dacă nu te-ai duce la fotbal într-o duminică, crezi că n-ar observa nimeni?
- Aia e altceva. E o echipă. Ai nevoie de un anumit număr de oameni pentru o echipă. N-ai nevoie de un anumit număr ca să stai într-un căcat de pub.

Tallulah nu răspunde. în schimb, se concentrează să-şi rearanjeze cerceii, schimbându-i pe cei mici şi rotunzi din argint simplu pe care-i poartă de obicei cu o pereche sofisticată de cercei cu un lanţ care coboară din partea de sus a urechii până la lob. Seamănă cu cerceii pe care îi poartă Scarlett.

- Ce naiba-s ăia?

Se uită nimicitor la reflexia lui Zach din oglindă, dar nu răspunde.

- Nu-l duci la băiţă pe Noah? întreabă ea. Se face târziu.
- Sunt destul de sigur că n-ai de ce să ne faci tu programul de vreme ce nici măcar n-o să fii aici.

Tallulah îşi dă ochii peste cap.

- Nu-mi vine să cred că faci atâta caz că ies din casă.
- Problema nu e că ieşi din casă. Ieşi din casă tot timpul, ce căcat. Ideea e că o să cheltui. Când încercăm să strângem bani.

Ea se întoarce şi îl fixează cu privirea.

- Ţi-am spus, zice ea. Nu vreau să mă mut. Nu vreau să cumpăr un apartament. Vreau să rămân aici.
- Ei, bine, nu mă interesează ce vrei sau ce nu vrei. Nu e vorba de tine aici. E vorba de Noah.
- Nici Noah nu vrea să se ducă să stea într-o cutie de chibrituri la marginea şoselei. Vrea să stea aici. Aici e minunat. Avem natura la uşa casei. E creşa imediat dincolo de terenul comun. Bunica lui. Unchiul lui. Mama ta.

Se lasă tăcerea o clipă. El mijeşte ochii la ea.
- Ştii că mama nici nu crede că Noah e al meu.
Tallulah îngheaţă.
- Crede că doar mă foloseşti pentru bani. Şi ştii ceva, dacă mă gândesc mai bine, are sens. Adică, toate lunile alea când n-ai vrut să mă apropii de tine. Toate lunile alea când m-ai ţinut la distanţă...
- *Mi-ai dat papucii când eram însărcinată,* intervine ea, dezvelindu-şi furioasă dinţii.
- Şi de ce crezi că s-a întâmplat asta?
- Nu ştiu, zice ea. Tu să-mi spui.
- Pentru că nu te credeam. Nu? Nu credeam că erai însărcinată pe bune, credeam că încerci doar să mă prinzi în cursă. Pentru că avusesem atâta grijă şi eu ştiam că am avut grijă şi nu înţelegeam cum e posibil să se fi întâmplat şi apoi am început să mă gândesc la toate dăţile alea când ziceai că recapitulezi pentru examene, toate dăţile când erai prea ocupată să ne vedem. M-am gândit că ştii ceva, chiar n-aş fi surprins dacă ai fi umblat cu altcineva. Şi că aşa ai fi rămas gravidă. Pentru că n-am cum să fi fost eu.
- Deci mi-ai dat papucii pentru că aveai impresia că am rămas gravidă cu altcineva?
- Da. Practic.
- Doamne fereşte!
- Dar apoi te-am văzut umblând cu copilul şi arătai atât de fericită şi de frumoasă şi copilul era, gen, cel mai frumos bebeluş pe care l-am văzut vreodată şi m-am gândit... Vocea începe să i se spargă. M-am gândit că nu m-aş simţi aşa dacă n-ar fi al meu. M-am gândit că aş şti. *Aş şti* dacă e al altcuiva. Şi de fiecare dată când îl vedeam mă îndrăgosteam tot mai tare de el, şi deşi nu prea semănă cu mine, mi-am dat seama că e al meu. Ştii ce zic? Aici, gen, spune şi se bate cu pumnul în piept. Al meu. Şi cred că mama n-are dreptate. Adică ştiu că n-are dreptate. Pentru că e al meu. Nu-i aşa? Noah e al meu?
Ochii lui Zach sunt plini de lacrimi. Arată disperat şi jalnic. Preţ de o clipă, inima lui Tallulah se umple de un fel de iubire lamentabilă

faţă de el şi se trezeşte că se duce spre locul unde el stă pe marginea patului şi îi înconjoară gâtul cu braţele şi îi şopteşte la ureche:

- Doamne, normal că e al tău, normal că e. E al tău. îţi jur că e al tău.

Iar braţele lui o înconjoară şi o trag mai aproape spre el şi ea simte pe obraz umezeala lacrimilor lui şi el zice:

- Te rog, Lules, te rog să nu ieşi în seara asta. Rămâi acasă, te rog. Ies şi iau o sticlă de vin. Şi nişte Doritos. Doar noi doi. Te rog.

Tallulah se gândeşte la Keziah şi la gaşca ei mică şi ciudată de prietene din zonă, toate atât de străine în ochii ei, cu vieţile lor abia începute şi micile lor slujbe sigure, încă aşteptând iubiţi şi bebeluşi de parcă viaţa doar la asta se rezumă. Se gândeşte cum se holbează toate la ea ca la un exemplar de la zoo, cum vorbesc despre maternitate şi coabitare de parcă ar fi un scop final şi nu un punct în care te poţi trezi din greşeală. Şi le imaginează cum stau afectat pe canapelele de catifea de la Swan & Ducks, sorbind din prosecco ieftin şi râzând cu voci ţipătoare de lucruri care nu sunt neapărat amuzante, apoi se gândeşte să bea vin cu Zach, să profite de momentul acesta rar de delicateţe după toate aceste săptămâni de muchii dure şi comentarii tăioase, să-l tragă pe Zach înapoi de pe marginea prăpastiei, să-l convingă că s-ar putea muta înapoi la maică-sa, că ar putea să-l crească împreună pe Zach, amiabil, aşa cum au făcut şi înainte ca el să se mute aici. Se gândeşte că dacă pot fi amabili unul cu celălalt în seara asta, poate vor putea ajunge într-un punct în care nimeni nu e enervat şi toată lumea primeşte ce vrea. Şi ceea ce vor amândoi, mai mult ca orice, este Noah. Şi poate că Zach va învăţa să accepte că asta e de ajuns, că nu are nevoie şi de Tallulah, că nu are nevoie de o familie nucleu, că există alte fete care îl vor iubi pentru ceea ce este şi nu îl vor suporta doar de dragul unor familii fericite, fete care îşi vor dori un viitor alături de el, care vor vrea să facă sex cu el mai mult de o dată pe săptămână - fete care nu sunt atrase de alte fete.

Aşa că încuviinţează din cap, cu faţa lipită de faţa lui, şi spune:

- Da. Hai să facem asta. O să fie bine. îi trimit acum mesaj lui Keziah. Putem să rămânem acasă. Putem să rămânem acasă.

40. *Septembrie 2018*

în dimineaţa următoare, Sophie rămâne în pat în timp ce Shaun se dă jos şi se pregăteşte de lucru. Nu a dormit bine. E agitată din cauză că în seara asta vin copiii. Pippa, fosta lui Shaun, îi aduce încoace şi va fi stânjenitor să-i preia de la ea. Ştie că gemenii nu vor avea probleme, doar sunt nişte copii viguroşi şi necomplicaţi, în principal, bănuieşte ea, pentru că sunt gemeni. Dar tot o stresează gândul că va trebui să joace rolul mamei timp de două nopţi şi două zile, că va trebui să se concentreze asupra altcuiva după toate zilele acestea în care gândul i-a stat la misterioasa dispariţie a lui Tallulah şi Zach. Prognoza anunţă ploi în tot weekendul, ceea ce înseamnă că toate lucrurile minunate pe care se gândise să le facă împreună nu se vor materializa şi vor sta închişi în casă sau vor lua prânzul la pubul de după terenul comun. Dar nu a dormit cum trebuie mai ales din cauza întâlnirii cu Liam din ziua precedentă, care i-a dat fiori, şi a revelaţiei din pasajul din cartea scrisă chiar de ea.

După ce Liam a plecat, a stat o vreme pe Instagram şi l-a căutat, iar în cele din urmă i-a găsit contul, al douăzecilea pe pagina cu rezultate; fotografia lui de profil era o poză cu faţa lui, iar numele profilului era @BoobsBailey, ceea ce lui Sophie i s-a părut foarte bizar. Avea foarte puţine postări, doar vreo douăzeci-treizeci. însă una dintre ele i-a sărit în ochi lui Sophie. O fotografie făcută în iunie 2017. Părea să fi fost realizată în mica grădină din curtea din spatele pubului Swan & Ducks; Sophie a recunoscut ceasul mare din fier forjat care atârnă pe peretele exterior. Fotografia era cu Liam, Scarlett şi Lexie. Cu toţii stăteau cu braţele unul în jurul celuilalt şi Scarlett scotea limba, lăsând la vedere o străfulgerare argintie a piercingului care reflecta razele soarelui. Dedesubt Liam scrisese: „Frumuseţi”.

Liam şi Lexie, se pare, erau prieteni.

Postarea avea şapte aprecieri şi Sophie a apăsat pe ea ca să vadă dacă erau de la cineva cunoscut. Una era de la Kerryanne Mulligan, alta de la cineva pe nume @AmeliaDisparue. A intrat pe

acest profil şi a descoperit pagina unei fete cu părul blond şi fin şi un chip de spiriduş. Descrierea ei era: „*Skinny,* mini, pierdută la mama naibii”.

Contul ei era alcătuit din câteva cadre neobişnuit de abstracte cu peisaje, iar ultima postare era din 16 iunie 2017. Inima lui Sophie a tresărit puţin. O scânteiere întunecată a apei dintr-o piscină iluminată de dedesubt, sugestia unui flamingo roz bombon, o mână nefocalizată făcută căuş în jurul unei ţigări aprinse, contururile neclare ale unor siluete aflate în spate, ghemuite laolaltă sub un pled. A deschis imaginea şi a mărit-o, dar era imposibil să-şi dea seama cine erau oamenii din fundal. Fotografia nu avea descriere, nici aprecieri sau comentarii. Atârna suspendată acolo, ca o bulă pentru gânduri goală, fără vreun context sau înţeles. însă Sophie era convinsă că era un fragment aţâţător al nopţii în care au dispărut Zach şi Tallulah.

Apoi s-a lăsat distrasă de activitatea furtunoasă din căsuţa ei de mesaje, aşa cum se întâmpla mereu la ora aceea din zi, când oamenii care lucrau în birouri îşi încheiau socotelile înainte să plece acasă. Apoi s-a întors Shaun. în noaptea aceea, în pat, capul îi vâjâia de bucăţi disparate de informaţii, sentimente disonante faţă de jucătorii-cheie şi întrebări fără răspuns. în vis, a văzut piscina, flamingi gonflabili şi leviere ciudate din metal şi pe Liam Bailey care îi mâzgălea pe pantofii sport cu un marker roz şi îi spunea că trebuie să se epileze pe picioare.

Acum stă în pat, derulând aiurea pe telefon. La zece îi vine mâncarea comandată, o grămadă de lucruri sănătoase pentru gemeni, nişte vin, nişte dulciuri - la care gemenii se vor uita fascinaţi, de parcă n-au mai văzut niciodată rondele de orez expandat cu ciocolată - şi lapte pentru cereale. în afară de asta, are ziua liberă. Ar trebui să-şi facă bagajul pentru Danemarca. Pleacă luni dimineaţă la prima oră; vine o maşină să o ducă la Gatwick la patru şi jumătate dimineaţa, iar copiii vor fi aici până duminică seară. Ar trebui să-şi folosească ziua înţelept şi raţional, să-şi citească e-mailurile, să se pregătească de călătorie şi să fie relaxată la sosirea lor.

Simte totuşi în sinea ei, ca pe o melodie ciudată pusă să se repete, nevoia de a săpa în continuare, atât la propriu, cât şi la figurat. Caută pe Google „Amelia Disparue". O fată pe nume Mimi a fost singura persoană de la Dark Place din seara aceea, în afară de Liam, Lexie şi mama lui Scarlett. La fel ca Scarlett şi familia ei, şi Mimi şi-a şters prezenţa online. *Disparue* înseamnă „dispărută" în franceză, iar Mimi, se gândeşte Sophie, poate fi o prescurtare de la Amelia.

Rezultatele căutării îi arată un cont de YouTube al unei persoane pe nume Mimi Melia. Face clic pe el.

Imediat se ridică în capul oaselor în pat.

Pe ecran este aceeaşi tânără cu părul blond şi fin şi chipul de spiriduş. Pare să se afle într-un dormitor. Reglează unghiul aparatului pe care îl foloseşte ca să se înregistreze şi apoi spune: „Bună, bine aţi venit pe canalul meu. Numele meu este Amelia. Sau Mimi. Sau oricare vreţi, de fapt, în momentul de faţă, cui îi mai pasă? Astăzi voiam să vă povestesc despre bătăile de cap pe care mi le dă boala celiacă. Dar după cum ştiţi unii dintre voi, în ultimul an, în ultimele cincisprezece luni, mă confrunt cu altă problemă. Stres posttraumatic apărut în urma unui incident de vara trecută despre care nu am vorbit până acum pentru a proteja pe cineva foarte apropiat. Dar am descoperit de curând că acea persoană nu e cine credeam că e, aşa că..." Atunci face o pauză şi privirea ei părăseşte aparatul şi pluteşte undeva spre partea de jos a ecranului. Poartă un maiou alb şi braţele îi sunt foarte palide şi subţiri.

Ochii ei revin la aparat. „Păi", începe ea, „nu pot să spun prea multe. De fapt, nu pot să spun nimic. Dar..." Face o pauză de efect. „... lucrul care nu poate fi numit pare că e gata, în sfârşit, în sfârşit, în sfârşit" - îşi încrucişează câte două degete de la fiecare mână - „să fie dat pe goarnă. Şi atunci să vedeţi, staţi să vedeţi când s-o întâmpla asta." Strânge pumnii, îi duce unul lângă altul, apoi face un gest ce sugerează o explozie. „Bum", spune ea. „Bum!"

Apoi filmarea se termină şi Sophie rămâne stupefiată, cu gura uşor căscată. Se uită din nou la filmuleţ. Data filmării este cu o zi înainte.

Sophie nu ştie dacă aceasta e fata pe nume Mimi care a fost acolo în noaptea când au dispărut Zach şi Tallulah. însă fata asta a apreciat odată o fotografie cu Liam, Lexie şi Scarlett, făcută la Swan & Ducks, şi acum discută despre un eveniment care s-a întâmplat cu mai bine de un an în urmă, despre care nu a avut voie să povestească, dar care a lăsat-o cu sindrom de stres posttraumatic.

Sophie lasă jos telefonul, sare din pat şi intră în duş.

Douăzeci de minute mai târziu, e în faţa casei lui Kim Knox.

Kim vine la uşă cu un tub de rimei într-o mână şi cu periuţa lui în cealaltă, în spatele ei, Sophie îl aude pe nepotul lui Kim ţipând după ceva. Kim închide ochii, întoarce capul şi oftează, după care îi deschide din nou şi se uită drept la Sophie.

- O, spune ea, scuze. Credeam că e curierul de la Amazon.

- Scuze că te deranjez aşa devreme, Kim. Văd că eşti ocupată, dar voiam doar să-ţi arăt ceva, repede. Dacă ai un minut?

- Da, sigur. Intră. Scuze, e cam haos aici; ştii cum e dimineaţa. Ai copii?

- Nu, răspunde Sophie. Nu. Mă rog, vitregi. Oarecum. Nu chiar, dar pe aproape. Vin să stea la noi în weekendul ăsta, aşa că presupun că la mine o să fie haosul atunci.

Casa lui Kim e minunată, văruită în nuanţe delicate de gri şi turcoaz şi roz sidefat, cu petice de tapet fistichiu imprimat cu păsările-paradisului şi cu corpuri de iluminat cu abajururi din cupru. Dar peste tot e vraişte. Podeaua e plină de pantofi, şi jucării, şi cutii goale de carton. Din living urlă televizorul şi băiatul ţipă şi mai tare. Stă în bucătărie, pe un scaun de culoare albastru acvatic, la o masă cu blat laminat, unde mănâncă cereale cu o lingură din plastic.

- Haide, Noah, trebuie să termini acum. Trebuie să plecăm în zece minute.

- Nu, ţipă el. Nu creşă.

Aruncă lingura de plastic pe masă, unde stropeşte cu lapte peste tot. Kim ia o cârpă umedă din chiuvetă şi şterge petele, după care ia castronul cu cereale al băiatului şi îl duce spre maşina de spălat vase.
- Nu! strigă băiatul. Nu. Dă-l înapoi!
- OK, spune Kim. Dar trebuie să promiţi că mănânci frumos şi repede. OK?
Copilul încuviinţează solemn şi ea îi pune castronul la loc în faţă, la care el
îl împinge încet şi intenţionat pe masă, până când aproape atârnă peste margine. Kim îl prinde chiar înainte să cadă, i-l ia de tot şi spune:
- Scuze. Asta a fost ultima şansă. Acum trebuie să-ţi termini sucul şi să ne facem gata.
- Nu, strigă el. Nu merg.
- Pot să mă întorc mai târziu, dacă preferi, zice Sophie.
Kim oftează.
- Poţi să-mi spui despre ce e vorba?
- Mă uitam pe reţelele de socializare, începe Sophie, ezitând. îi căutam pe toţi cei care au fost la Dark Place în noaptea aia. Şi am găsit un canal de YouTube, al unei fete. O cheamă Amelia, dar îşi scurtează numele Mimi. Şi mă întrebam dacă nu cumva e ea?
- Mimi? Mimi Rhodes?
- Da. Şi fata asta tocmai a postat ceva ieri, ceva ciudat. Voiam să vezi filmarea ca să-mi spui dacă e ea sau nu. Dacă e Mimi.
- Fii atentă, zice Kim. Lasă-mă să-l pregătesc pe ăsta mic şi ne vedem pe stradă. Putem să mergem împreună până la creşă. Dacă ai timp?
- Da. Da. Am timp. Am o grămadă de timp. Ne vedem într-un minut.
Iese din casă, iar sunetul crizei furioase a nepotului lui Kim încă îi ţiuie în urechi. Aşteaptă câteva minute la marginea terenului comun, iar atunci apare şi Kim în cele din urmă, cu părul strâns într-un coc neglijent în vârful capului, ochelari cu rame negre şi fără machiaj, împingând căruciorul cu băiatul care ţipă.

Acum el se linişteşte, iar Sophie îi aruncă o privire şi apoi se uită la Kim şi întreabă:
- E totul OK?
Kim încuviinţează din cap.
- Da. Am reuşit în cele din urmă. Avem un tabel cu recompense. Nu-i aşa, Noah? Şi ce primim dacă ajungem sus, în vârful curcubeului?
- Legoland!
- Da. Mergem la Legoland. Şi cât de sus am ajuns?
- La jumate.
- Da. Am ajuns la jumătate. Aşa că trebuie să încercăm în continuare să fim cuminţi, mai ales dimineaţa, ca să nu întârziem la creşă. Da?
- Da, încuviinţează el. Da. Şi apoi... Legoland!
Au ajuns la jumătatea terenului comun, gata să înconjoare heleşteul raţelor. Sophie porneşte ecranul telefonului şi pune filmuleţul pe tot ecranul, întoarce telefonul pe orizontală şi se uită împreună în timp ce merg.
- Ea e? Ea e Mimi Rhodes?
- Doamne! Nu sunt sută la sută sigură. Am văzut-o doar de vreo două ori, la secţia de poliţie. Şi atunci avea părul roşu. Cred, nu blond. Dar da, seamănă cumva cu ea.
- Văd şi io? întreabă Noah.
Kim oftează şi o întreabă pe Sophie:
- Te superi? Trebuie să vadă mereu totul. Totul.
Sophie îi dă telefonul lui Noah. Copilul îl apucă şi se uită la fată.
- Arată tristă, zice Noah, om trist.
- Da. Probabil, spune Kim. Probabil că e.
O clipă mai târziu ajung în faţa micii şcoli primare, care se află pe o alee îngustă în spatele localului Swan & Ducks. Copii mici îmbrăcaţi în gri şi albastru trec valvârtej pe lângă ele şi intră pe porţile şcolii, iar Sophie simte cum îi tresar simţurile la amintirea vremurilor când era asistentă didactică. Vizavi de porţile principale este o clădire mică din prefabricate înconjurată cu un gard. Aceasta e creşa. îl conduc pe Noah pe uşă şi îl predau unei

tinere cu un zâmbet luminos, după care se întorc una spre cealaltă.

- Să luăm o cafea? întreabă Kim. La Ducks?
- Sigur.

Odată aşezate, se uită din nou împreună la toată filmarea.

- Păi, zice Kim. Nu văd cum ar putea să nu fie ea. Poţi să-mi trimiţi linkul? Ca să i-l trimit ofiţerului responsabil de caz?
- Sigur, dă-mi numărul tău.

îi trimite linkul lui Kim pe WhatsApp şi aşteaptă ca acesta să ajungă, după care îşi lasă telefoanele pe masă.

- Atunci, te interesează cazul? întreabă Kim, tot învârtindu-şi ceaşca de cafea în farfuriuţă.
- Păi, da. Adică, din clipa când am văzut indicatorul ăla pe care scria „Sapă aici”, mi s-a stârnit curiozitatea. Nu vreau să par vreo mercenară, dar scriu romane poliţiste, aşa că sunt cumva programată să fiu atentă la lucruri de genul ăsta, ştii? Iar apoi când Kerryanne mi-a povestit că au dispărut nişte persoane...
- Kerryanne? Kerryanne Mulligan?
- Da. Face o pauză, dându-şi seama că tocmai i-a trădat încrederea lui Kerryanne. Probabil a fost cam indiscret din partea ei, dar când am spus că scriu romane poliţiste, a zis că poliţia a căutat de câteva ori în pădure vara trecută. Aşa că m-am întrebat dacă nu cumva indicatorul pe care-l văzusem lângă pădure avea vreo legătură cu... cu Tallulah. Şi apoi, mă rog, ştii ce s-a întâmplat. Dar mai e ceva... ceva ciudat. Kim se uită la ea şi încetează să-şi mai învârtă ceaşca. Ştii obiectul ăla ciudat pe care l-au găsit? în stratul de flori? Din faţa corpului de cămin? Kim încuviinţează din cap. Adică, s-ar putea să greşesc, dar indicatorul de carton... nu mi se pare că fata lui Kerryanne ar fi putut să-l vadă de la marginea terasei. Nu pot să nu mă gândesc că era în camera altcuiva când l-a văzut.
- De exemplu?
- Liam Bailey? Poate?

îi arată fotografia cu Liam şi Lexie în grădina de la Ducks.

- Uite, zice ea. Sunt prieteni. Nu mi-am dat seama. Aşa că poate că era în apartamentul lui, nu al ei, când l-a văzut. Mă gândesc doar... Face o pauză, fiindcă de fapt nu ştie ce gândeşte. Doar că mă gândeam că poate, dacă stai de vorbă cu poliţistul, poate ai putea să-i pomeneşti de asta? în caz că nu s-au gândit şi ei la asta. Ceea ce sunt sigură că au făcut. Adică, trebuie să se fi gândit.
Kim încuviinţează iarăşi din cap. Apoi spune:
- De ce îmi face cineva aşa ceva? Sophie tresare la durerea din glasul ei. De ce nu-mi spune cineva ce ştie? De ce se poartă aşa de crud? Şi fata asta, Mimi. E clar că a stat de vorbă cu cineva din sat. E singurul fel în care putea să ştie ce se întâmplă aici. Aşa că trebuie să fi vorbit cu persoana care lasă indiciile. Şi nu are nici un sens. Nu are absolut nici un sens că jumătate dintre oamenii care au fost acolo în noaptea aia au dispărut ca prin minune şi cealaltă jumătate sunt încă aici şi din cine ştie ce motiv necunoscut, ne duc de nas pe toţi.
Vocea ei a devenit mai puternică, iar femeia de la bar le aruncă o privire.
- Eşti OK, Kim? strigă ea.
Kim încuviinţează din cap şi oftează.
- Sunt bine, spune ea. Sunt bine.
îşi ia telefonul şi îl pune în geantă.
- O să vorbesc cu Dom despre filmare. Să văd ce mai are să-mi spună.
-Dom?
- Inspectorul.
- Ah, zâmbeşte Sophie. Adevăratul detectiv.
Kim zâmbeşte la rândul ei.
- Da. Adevăratul detectiv. Şi îmi pare rău, eu nu prea citesc. De fapt, n-am mai citit o carte de când aveam vreo nouăsprezece ani. Dinainte să se nască Tallulah. Altfel aş întreba cum se cheamă cărţile tale. Dar oricum n-am cum să fi auzit de ele.
Sophie se gândeşte o clipă să-i spună lui Kim despre pasajul din cartea ei pe care pare să-l copieze cineva, din cartea cu care a venit ieri Liam Bailey la ea acasă, bătând cu cotorul în palmă într-

un fel care acum îi pare uşor sinistru, însă decide să nu o facă. Dezvăluirea îi va ştirbi din imparţialitate, imparţialitatea care simte că e esenţială pentru a-i câştiga încrederea lui Kim.

- Nu, zice Sophie, cu un zâmbet liniştitor. Nu. Probabil că nu.

41. *Mai 2017*

Scarlett vine spre Tallulah dinspre corpul dedicat cursurilor de artă. Ţine strâns la piept un mic portofoliu şi arată de parcă ar fi în misiune.

Tallulah se întoarce şi sare într-o umbră, dar e prea târziu, Scarlett a văzut- o. Vine spre ea cu paşi mari, o apucă de braţ şi o trage uşor pe o alee din spatele corpului dedicat cursurilor de artă.

- Deci? întreabă Scarlett, cu ochii mari de disperare. Ai făcut-o? I-ai dat papucii? Ce s-a întâmplat? Eşti OK?

Tallulah lasă privirea în jos, uitându-se la picioare. în spatele clădirii e umed şi rece, aleea asfaltată e verde de mucegai şi muşchi.

- Sunt bine, spune ea. Mă ocup. Ştiu ce fac.

Scarlett o priveşte de parcă nu-i vine să creadă.

- Of, Doamne! Ai dat înapoi, nu? Să mor eu, Tallulah. Ce s-a întâmplat?

- Nu... Nu ştiu. Adică i-am zis că vreau să ne despărţim. I-am zis că nu vreau să mai locuiesc cu el, că nu vreau să mă mut cu el, că nu vreau să fiu cu el şi am crezut că o să ţipe, o să urle, ştii tu, dar n-a fost aşa. Doar... începe ea, cutremurându-se la amintirea gestului lui Zach. Doar a luat copilul în braţe şi l-a ţinut aşa, lipit de faţă, şi a zis că nu pleacă nicăieri şi că îşi bagă picioarele. Şi mi s-a părut... mi s-a părut o ameninţare. Ştii ce zic? De parcă i-ar face rău lui Noah dacă l-aş obliga să plece. Aşa că am lăsat-o baltă, n-am vrut să mai insist. Şi apoi aseară... Trage aer în piept. Aseară trebuia să ies în pub, iar el a început să plângă, a zis cât de speriat e că Noah nu e al lui şi cât de mult îl iubeşte, aşa că nu m-am mai dus în pub, am rămas acasă şi am stat de vorbă toată noaptea. înţelegi? Am băut nişte vin şi am stat de vorbă, cum n-am mai discutat de multă vreme. Şi i-am spus ce simt şi că nu vreau să mai

fiu împreună cu el, dar că vreau să-l cresc pe Noah împreună cu el şi mi s-a părut că a reacţionat foarte bine.
- Deci se mută?
Tallulah se mută stânjenită de pe un picior pe altul.
- Nu. Mă rog, nu încă, oricum. Spune că o să-şi cumpere un apartament, chiar dacă n-o să locuim împreună acolo, ca să aibă un loc unde să stea doar cu Noah, ştii? Pentru că nu are deloc chef să se mute înapoi cu maică-sa, şi la drept vorbind, nu-l învinovăţesc, pentru că maică-sa nu e prea drăguţă şi taică-său e foarte ciudat, aşa că i-am zis că poate să rămână doar până când îşi face rost de un apartament doar al lui.
- Să rămână... în patul tău?
- Păi, da. Dar e în regulă. O să punem o pernă la mijloc. Ştii, nu e mare lucru. Adică, suntem împreună de când aveam paişpe ani. De când eram copii, gen. Şi n-o să mai ţină mult. Deja a strâns o grămadă de bani. N-ar trebui să dureze mai mult de câteva săptămâni.
- Şi cum rămâne cu după-amiezile de miercuri? O să mai... ştii tu...?
- Nu, spune Tallulah, sfidătoare. Nu. Asta n-o să se mai întâmple. Strict platonic. Strict ca să-l creştem pe Noah în comun. Doar câteva săptămâni, după care o să plece.
- Şi apoi? Tallulah o priveşte întrebător. Apoi ce? După ce pleacă? Tu şi cu mine o să... ştii tu? Putem să...?
Tallulah oftează.
- Nu pot să mă arunc într-o chestie nouă. Şi tu încă eşti hetero sau ce eşti de fapt. Tot mai umbli cu băieţi. Eu am un copil la care să mă gândesc şi dacă e să intru într-o relaţie cu tine, ar trebui să fie ceva serios. Şi nu cred că eşti capabilă de aşa ceva. Chiar nu cred.
O vede pe Scarlett cum tresare la auzul cuvintelor, apoi îşi revine.
- Ai dreptate, spune ea. Chiar ai. Sunt o idioată, să mor eu. Mereu am fost o idioată. Dar pot să mă schimb. Spune asta pe un ton teatral şi prefăcut, care o face pe Tallulah să zâmbească, dar apoi devine serioasă şi o atinge pe Tallulah pe braţ. Sunt o

tâmpită, Lules, dar pot să încerc. Serios. Adică, am aproape douăzeci de ani. Nu mai sunt o puştoaică. Nu mai sunt copil. îmi mai dai o şansă? Te rog?
Tallulah se retrage de lângă ea la auzul unor voci care se apropie de capătul aleii. Când vocile trec mai departe, se întoarce înapoi către Scarlett.
- Nu ştiu, zice ea. Nu pot să gândesc limpede. Momentan trebuie doar să mă ocup de Zach. Trebuie să-l dau afară din casă şi să-mi recapăt viaţa. Apoi pot să mă ocup şi de ce am în cap. Dar nu pot să fac asta chiar acum. Chiar nu pot. îmi pare rău.
Scarlett încuviinţează din cap.
- Sigur, zice ea. înţeleg. E corect. Dar eu o să te aştept, îţi jur. O să fiu ca o călugăriţă pentru tine. O să fiu ca zece călugăriţe pentru tine. Serios, Lules, nu-l lăsa să te manipuleze, OK? Nu-l lăsa să te păcălească să rămâi cu el. Pentru că asta cred că o să facă.
- Ba nu, îţi jur. îmi dau seama. Vorbeşte serios. Scarlett mijeşte ochii către Tallulah şi o priveşte cu scepticism. Jur.
Scarlett încuviinţează din cap, doar o dată, îi atinge obrazul lui Tallulah cu vârfurile degetelor de la mâna dreaptă, apoi se întoarce şi o lasă acolo, iar atingerea ei pe pielea lui Tallulah lasă în urmă fierbinţeala unei groaze fără nume

.42. *Septembrie 2018*

- Bună, Dom. Eu sunt, zice Kim. Mă întrebam dacă ai apucat să te uiţi la linkul pe care ţi l-am trimis, cu fata aia de pe YouTube?
- Nu, spune el. Nu încă. îmi pare tare rău. O să mă uit acum şi revin. Dar am făcut ceva progrese. L-am găsit în sfârşit pe Martin Jacques, tatăl lui Scarlett. Sau cel puţin, am luat legătura cu asistenta lui personală care ne tot spune că o să ne sune el înapoi, dar că e puţin prins cu treburi în Abu Dhabi. încercăm în continuare să dăm de urma celorlalţi din familie. Au fost în Guernsey, dar se pare că nu i-a mai văzut nimeni de câteva săptămâni. Dar te rog să mă crezi, Kim, facem tot posibilul. Se întâmplă lucruri. Dureros de încet, în unele cazuri, într-adevăr. Dar oricum durează atât de mult să rezolvi orice în ziua de azi, cu toate

reducerile astea guvernamentale, iar când e vorba de un caz mai vechi, durează şi mai mult...

Când oasele sunt deja reci ca gheaţa, se gândeşte Kim. Când sângele s-a uscat. Când e prea târziu să mai salvezi pe cineva.

- Insist cât pot pentru tine, Kim. Asta e tot ce fac. Doar la asta mă gândesc, îţi jur.

Aude un strop de emoţie în vocea lui şi simte cum aceasta îi reverberează în propria-i minte. înghite în sec şi spune:

- Da. Bineînţeles, Dom. Ştiu că aşa e. Ştiu că aşa e. Doar că sunt aşa de...
- Da, spune Dom. Da. Ştiu.

în discuţia lor se simte o căldură creată din energia disperării, şi pierderii, şi frustrării, şi speranţei nechibzuite, dar şi din intimitatea care s-a format între cei doi pe măsură ce tot restul s-a desprins de ei şi de lucrul care îi uneşte.

Kim oftează.

- Mulţumesc, Dom. îţi mulţumesc pentru tot ce faci.
- Plăcerea e de partea mea, Kim. Mereu.

El închide telefonul şi Kim rămâne o clipă să se uite pe geamul bucătăriei la copacii din capătul grădinii sale. Se gândeşte la fata tristă şi slăbuţă care vorbea într-un aparat de filmat într-o cameră, undeva, o fată care ştie ceva despre lucrurile care se petrec în momentul de faţă la Maypole House. Iar apoi, limpede de parcă s-ar întâmpla aievea, îşi aminteşte acea după-amiază fierbinte de iunie, când a mers la Dark Place, cu transpiraţia şiroindu-i pe spinare, cu Ryan care îl legăna pe Noah în cărucior, stropii de apă din piscină de pe umărul lui Scarlett, adunându-se laolaltă şi rostogolindu-i-se pe braţ în jos, fiul arătos cu berile în mână, mama fragilă îmbrăcată în rochia albă, felul în care Scarlett nu fusese în stare să o privească în ochi, dar apoi felul în care rostise numele fiicei sale. *Lula.* în toate celelalte privinţe, fusese atât de rece şi distantă, însă când a rostit numele lui Tallulah, vocea ei a căpătat un ton intens şi greoi, de parcă numele ei însemna ceva pentru ea. Se gândeşte la noaptea pe care Tallulah a spus că şi-a petrecut-o la Chloe pentru că Chloe avea gânduri de sinucidere şi se întreabă

din nou unde a fost. Se gândeşte la toate dimineţile de duminică în care Zach juca fotbal şi Tallulah îi lua bicicleta şi se ducea să se plimbe. Se gândeşte cum se întorcea luminoasă şi îmbujorată, parcă plină de secrete. Chiar îşi aminteşte că a întrebat-o odată pe Tallulah: „Unde te duci de fapt când mergi cu bicicleta? Mereu arăţi de parcă tocmai ai fost într-un loc fermecat când te întorci”.

Iar Tallulah zâmbise şi spusese: „O iau pe străduţele secundare. Pe unde nu e trafic. E superb”.

„Şi te opreşti?” o întrebase. „Te opreşti şi explorezi?”

„Da”, răspunsese ea, făcându-şi de lucru cu baveta lui Noah. „Mă opresc şi explorez”.

Şi avusese o intensitate în voce, aceeaşi intensitate pe care o auzise în vocea lui Scarlett când fata a rostit numele lui Tallulah. Iar în timp ce se gândeşte la asta, altă amintire îi sare în prim-planul minţii, cu Scarlett, în prosop, cu apa din piscină curgându-i şiroaie din părul ud şi cu degetele încleştate în jurul tălpilor ei subţiri, iar apoi, preţ de o clipă fulgerătoare, o imagine furată cu un mic tatuaj imediat sub gleznă, literele TM, pe care Kim le-a observat la un nivel subliminal, dar în acelaşi timp nici nu le-a observat pentru că, serios acum, de ce şi-ar fi tatuat pe picior iniţialele fiicei sale fata asta despre care n- a auzit niciodată, iar apoi mâna ei a coborât încă o dată ca să acopere semnele şi Kim le-a văzut şi totuşi nu le-a văzut, însă au fost acolo tot timpul, ca o pată solară.

Ia telefonul şi găseşte numărul lui Sophie pe WhatsApp. îi scrie un mesaj incredibil de repede.

Sunt eu, Kim. Eşti ocupată? Pot să vorbesc cu tine despre ceva?

Primeşte imediat un răspuns.

Nu sunt deloc ocupată. Pot şi acum.

43. *Iunie 2017*

Timp de câteva zile după noaptea în care Tallulah şi Zach au băut vin şi au stat de vorbă, totul merge bine între ei. Zach e liniştit şi relaxat. Le face de mâncare, îi face baie lui Noah şi îl distrează, stă în tăcere cu foile lui de calcul şi jonglează cu finanţele fără să o

roage constant pe Tallulah să se implice. îi oferă lui Tallulah spaţiu să înveţe şi să existe pur şi simplu. Noaptea dorm în patul ei, cu bebeluşul între ei, iar el nu face nici o încercare de a fi afectuos fizic cu ea. Se pregăteşte în linişte de muncă în fiecare dimineaţă şi se întoarce în linişte în fiecare seară şi totul e bine.
Apoi, la începutul lui iunie, imediat după prima zi de naştere a lui Noah, Scarlett îi scrie un mesaj lui Tallulah ca s-o roage să o aştepte după ore ca să ia împreună autobuzul spre casă. Se întâlnesc pe trotuarul din faţa şcolii. Scarlett e la jumătatea examenelor de sfârşit de an. Pictează o natură statică de două zile.
- O anghinare şi un os, spune ea în timp ce merg împreună spre staţia de autobuz. Serios. De două zile stau şi mă uit la o anghinare şi un os.
- Ce simbolizează?
- Nimic, gen. Sunt doar nişte chestii pe care le-am luat când am plecat de acasă. Osul e al lui Toby. Nu e impresionat. Dar arată destul de mişto. Le-am pus pe o catifea neagră şi seamănă oarecum cu tablourile maeştrilor olandezi, gen.
- Când ai ultimul examen?
- Miercuri săptămâna viitoare. Apoi trebuie să predau portofoliul joi şi apoi o să fie vineri şi mă duc în pub să mă fac absolut praf.
- Cu cine te duci?
- Cu cine merg de obicei. Şi poate şi cu Liam.
Se uită pieziş la Tallulah, ca să-i măsoare reacţia. Tallulah doar ridică din umeri, însă, şi zice:
- în fine. Nu e treaba mea.
- Nu, serios acum. Doar ca amici. Pentru că suntem prieteni buni, atât. Serios. Ce s-a întâmplat în noaptea aia a fost o prostie. O prostie mare, mare de tot, pentru că sunt o proastă, o proastă mare de tot.
- Scar, e OK. Nu e nevoie să-mi explici.
- Ba da. E nevoie să-ţi explic. E nevoie să-mi explic mie, măcar. Mereu am fost genul de persoană care întâi face şi după aia gândeşte. Nu mă gândesc niciodată la consecinţele lucrurilor pe

care le fac. Uite. Trage aer în piept şi se întoarce brusc cu faţa la ea. Ştiu că ai impresia că am o viaţă minunată şi nu mi s-a întâmplat niciodată nimic rău. Dar mi s-a întâmplat ceva rău. Ceva foarte rău. Nu la multă vreme după ce ne-am întâlnit noi două prima dată. De- asta m-am retras de la colegiu. De-asta n-am putut da ochii cu nimeni atât timp.
Tallulah o priveşte întrebător şi aşteaptă să continue.
Scarlett oftează şi zice:
- Vii cu mine în pub? Când ne dăm jos din autobuz? O să-ţi povestesc tot.
Se strecoară într-un colţ tăcut din Swan & Ducks cu o Cola Diet pentru Tallulah şi o ciocolată caldă cu un shot de rom alături pentru Scarlett. Pubul e aproape gol la ora asta din zi, iar soarele verii străluceşte prin geamuri. Un bărbat stă la bar cu un câine beagle întins la picioare şi Scarlett arată spre câine şi zice, cum zice despre toţi câinii pe care îi vede:
- Ce căţel cuminte!
- OK, spune Tallulah. Sunt gata să-ţi aud mărturisirea cea sumbră.
Scarlett se foieşte uşor.
- Nu-mi vine să cred că o să-ţi povestesc asta. O să mă urăşti şi mai mult decât mă urăşti deja.
- Nu te urăsc.
- în fine. Promite-mi doar că n-o să spui niciodată, absolut niciodată, nimănui, ce urmează să-ţi povestesc. Niciodată.
- Jur.
- Serios. Niciodată.
- Niciodată.
Scarlett clipeşte încet şi îşi vine în fire.
- La începutul verii trecute, începe ea, la începutul vacanţei, eram singură destul de mult timp. Liam se dusese înapoi la fermă. Mama tot venea şi pleca la Londra. Toată lumea era plecată şi eram foarte plictisită şi foarte singură. Foarte, foarte singură, vreau să zic. Şi într-o zi am intrat în şcoală - arată spre Maypole, dincolo de terenul comun - doar ca s-o salut pe Lexie Mulligan.

Pentru că eram atât de disperată să vorbesc cu cineva. Am luat câinele şi am pornit prin pădure. Era o zi absolut superbă. Purtam o rochie gen furou şi cizme şi eram fleaşcă de transpiraţie, chiar şi la umbra copacilor. Şi atunci mi-am dat seama că era un bărbat care venea din direcţia opusă şi mi s-a făcut puţin frică, mi-am dorit un pic să fi avut un rottweiler în loc de Lordul Băleşte-peste-tot şi să fi purtat mai multe haine. Dar apoi a ajuns mai aproape şi mi-am dat seama că îl recunosc. îmi era cunoscut. Şi apoi i-am văzut câinele şi am ştiut că e domnul Croft.

- Domnul Croft?

- însurat cu Jacinta Croft. Directoarea. Ştii tu, o femeie mărunţică, arată ca o păpuşă care face terapie de substituţie hormonală.

Tallulah scutură din cap. Nu a acordat niciodată atenţie lucrurilor care se petrec la Maypole House.

- O recunoşti dacă o vezi. Mă rog, e căsătorită cu Guy. E un tip înalt, şi chel, şi tăcut. E designer web. Lucrează de acasă. Are grijă de copilul lor. Stă în banca lui. Şi jur, niciodată nu l-am observat cu atenţie înainte de ziua aia. L-am recunoscut doar după căţel. Un labrador negru. Nelson. Efectiv, cel mai adorabil câine.

Tallulah se uită cu colţul ochiului la ceasul de pe telefon. E aproape patru, în mod normal, ar fi acasă pe la patru şi un sfert. Simte cum intervalul de libertate i se micşorează în timp ce Scarlett îi povesteşte despre un câine pe nume Nelson.

- în fine, bineînţeles că Toby m-a tras după el să-l salute pe Nelson şi în timp ce Toby şi Nelson stăteau de vorbă, am început să stau de vorbă cu domnul Croft şi mi-a spus că e singur acasă, că Jacinta stă câteva săptămâni la casa lor din Londra cu fiul lor, că urmează să se ducă şi el acolo peste ceva timp, că are un proiect de terminat, bla, bla, bla. Şi în timp ce vorbea, vedeam cum ochii îi tot coboară la sânii mei şi nu ştiu de ce, pentru că ar fi trebuit să fie scârbos de-a dreptul, dar nu ştiu din ce motiv, asta chiar m-a excitat.

Tallulah îşi trânteşte paharul cu Cola pe masă şi tuşeşte când lichidul îi atinge fundul gâtului.

- O, Doamne! exclamă ea. Opreşte-te, te rog. Nu vreau să mai aud.
- Ştiu, îmi pare rău. E scârbos. Dar ai răbdare. E şi mai rău.
- O, Doamne, Scarlett. Nu cred că pot.
- Deci da, stăteam de vorbă despre chestii extrem de plictisitoare şi mă gândeam: „vreau să te fut”, şi probabil eram la ovulaţie sau ceva, habar n-am, dar m-am uitat la el şi m-am gândit: „acum, dă-mi-o acum”. Şi...

Tallulah aşază o mână între ele şi închide ochii.

- Serios. Nu pot.
- Te rog, zice Scarlett. Trebuie să mă descarc. E important.

Tallulah oftează din nou.

- Bine atunci.
- Mi-am dat seama că şi el simte la fel. Şi serios, are, gen, vreo patruzeci şi ceva de ani. Şi e chel. Şi nici măcar nu arată aşa bine. Şi i-am spus că mă duc spre şcoală şi a zis că vine cu mine şi stăteam de vorbă şi tensiunea sexuală creştea şi apoi am ieşit din pădure şi în faţă aveam uşa de la căsuţa lui de pe terenul şcolii şi a zis: „Intră să bei un pahar cu apă”. Şi asta a fost.

Tallulah îi aruncă o privire îngrozită. Habar nu are cum să răspundă.

Scarlett continuă:

- Ne-am tras-o toată luna aia. Efectiv, doar asta am făcut o lună. Plimbam câinele prin pădure, băteam la uşa casei doamnei Croft, tipul mă primea înăuntru, ne-o trăgeam. Apoi plecam. Şi era minunat. Un pic sordid, dar minunat. Nu ştiu, sexul e o chestie atât de ciudată şi stupidă, dacă te gândeşti la asta, la mecanica sexului. La ce face un bărbat şi ce face o femeie şi pentru ce fac asta. Dacă te gândeşti prea mult la asta nu mai vrei s-o faci niciodată pentru că e scârbos. Dar asta era şmecheria. Nici unul dintre noi nu gândea. Eram doar plictisiţi, şi singuri, şi excitaţi. Nu pot să-mi explic altfel. Când mă uit în urmă, nici măcar nu înţeleg. Nu ştiu unde mi-era capul. Era ca o idilă perversă şi bolnavă de vacanţă. Şi în fine, după câteva săptămâni, el s-a dus la Londra şi eu am plecat cu barca cu Rex şi cu mama şi apoi s-a făcut septembrie şi Liam s-

a întors la colegiu şi eu am început cursurile la Manton şi eu şi Guy am convenit să o lăsăm baltă şi să ne vedem fiecare de viaţa lui. Şi o vreme a fost bine. Nu l-am mai văzut prin zonă şi n-a luat legătura cu mine. Dar pe urmă, cam pe când te-am cunoscut pe tine, în ziua aia în autobuz, era în Co-op şi eu eram în Co-op şi ni s-au întâlnit privirile şi am făcut conversaţie fără sens şi eu am plecat cu o senzaţie foarte confuză. După care îmi trimite o poză cu scula lui, să mor eu.

Tallulah exclamă din nou şi îşi acoperă gura cu palmele.

- Nu, şopteşte printre degete.
- Ba da. Şi eu am şters-o imediat şi i-am răspuns: „NU”. Cu litere mari. Şi apoi s-a lăsat iar o vreme şi apoi într-o seară, presupun că era beat, a început să mă bombardeze cu mesaje şi poze explicite şi declaraţii de dragoste şi ură şi tot tacâmul. A zis că doamna Croft nu e niciodată acasă şi că băiatul lor s-a dus la internat şi îi e dor de mine şi nu poate să trăiască fără mine. Iar eu am şters tot şi nu i-am mai răspuns şi apoi în seara cu petrecerea de Crăciun de la Manton, după ce te-am cunoscut pe tine, eu chiar, chiar nu mai puteam gândi limpede. Tu tocmai mă dăduseşi pe spate şi aveam telefonul plin de nebuniile astea de la domnul Croft şi efectiv nu voiam să mă apropii de Maypole House sau de sat. Voiam doar să stau departe de toţi şi de toate, aşa că m-am despărţit de Liam câteva zile mai târziu şi apoi a venit Crăciunul şi am stat cu familia, m-am dat la fund. Urma să mă întorc la colegiu în ianuarie. Un nou început. Cu mintea limpede.

Dar într-o zi, în perioada aia ciudată dintre Crăciun şi Anul Nou, l-am scos pe Toby în pădure şi aveam AirPod-urile în urechi, era după-amiază devreme, începea să se întunece, în pădure era şi mai întuneric, şi eram aproape de casă, aşa că credeam că sunt în siguranţă şi dintr-odată... Face o pauză şi privirea îi coboară spre masă. A venit cineva din spatele meu şi mi-a astupat gura cu mâna, aşa, şi m-a tras în spate şi aproape am murit de inimă. Şi era el, normal, era domnul Croft, Guy. Şi îmi zâmbea, de parcă totul era o glumă drăguţă; a făcut semn spre AirPod-uri, să le scot, a încercat să pară că e normal să astupi gura unei adolescente în pădure în

întuneric. Aşa că le-am scos şi am zis: „Ce pizda mă-sii?” Şi el a zis: „O părăsesc”. Eu am zis: „Ce?” El a zis: „O părăsesc pe Jacinta. N-a mai rămas nimic între noi. S-a terminat. Mi-am luat un apartament. Vino cu mine”. Şi eu am râs, cumva, şi am zis: „Am optişpe ani. Sunt elevă. Stau cu mama. Nu pot să mă duc nicăieri cu nimeni”. Poate că am părut un pic obraznică, nu ştiu. Dar serios, era o nebunie. Şi atunci a început să plângă şi Toby a început să scâncească, fiindcă mereu scânceşte când plânge cineva şi asta m-a făcut cumva să râd pentru că, pe bune acuma, un bărbat în toată firea care plânge şi un Saint Bernard care scânceşte e ceva amuzant. Şi atunci mi-a aruncat o privire, o privire care zicea: „Taci din gură” şi a început să mă sărute, şi era cumva dur şi disperat. Şi eu am intrat pur şi simplu într-un fel de transă. Nu pot să explic. Am intrat în transă şi am făcut mişcările. Am făcut mişcările, ca o păpuşă programată dinainte. Mă gândeam doar: „Lasă să se întâmple. Lasă să se întâmple”. Cred că, într-un fel, aşa împiedicam ce se întâmpla să fie viol pentru că nu puteam să concep să fie viol. Aşa că pur şi simplu l-am transformat în sex în minte. Şi după...

Se opreşte şi trage aer în piept. Tallulah aude cum i se strâng lacrimile în gât.

- După, s-a uitat lung la mine, cu răsuflarea tăiată. Şi a zis: „Acum plec”. Şi eu am încuviinţat din cap şi el a plecat şi mi-am dat seama că era speriat pe bune pentru că tocmai făcuserăm chestia asta ciudată care era atât de neclară, ştii, atât de ambiguă, imposibil să ştii unde era consimţământul sau dacă existase măcar vreun consimţământ. Şi el ştia şi eu ştiam asta, dar niciunul dintre noi n-a recunoscut. Şi apoi a plecat. Şi nu l-am mai văzut niciodată.
Tallulah nu ştie ce să spună.

- Doamne, e îngrozitor! Eşti OK?

Scarlett îşi amestecă ciocolata caldă şi ridică din umeri.

- Nu ştiu. M-am simţit, gen, jupuită... expusă după. Nu ştiam cine sunt sau ce sunt. Mă tot gândeam că o să mă trezesc în dimineaţa următoare şi o să mă simt normal, dar n-a fost aşa. Nu puteam să-i spun maică-mii; nu puteam să spun nimănui. în cele

din urmă am cedat într-o zi, am crezut că am o cădere nervoasă, l-am sunat pe Liam, l-am implorat să vină la mine. Aveam de gând să-i spun totul. Dar a sosit la mine şi tot ce voiam să fac era să-i sar în braţe şi să mă agăţ de el şi să-l las să mă legene. Dar de fiecare dată când închideam ochii, simţeam mâna lui Guy peste gura mea; îl simţeam pe mine. De fiecare dată când mă uitam la Toby, mă gândeam: „Tu ai fost acolo. Tu ai fost martor. Tu ce-ai văzut? Ce-ai crezut? M-a violat? Sunt o victimă? Sau sunt o curvă...?”
Scarlett îşi freacă lacrimile de pe faţă cu dosul palmelor. Oftează şi lasă linguriţa jos, îşi ia ciocolata caldă şi o bea.
Tallulah o atinge pe braţ şi spune:
- Sună ca un coşmar.
Scarlett încuviinţează din cap violent.
- Da, spune ea. Da. Exact aşa. Exact. Cadrul, asfinţitul. Cât de neaşteptat a fost. Felul în care a dispărut după. Nimeni n-a mai vorbit vreodată despre el; nu i-am mai auzit numele niciodată. De parcă nici n-a existat vreodată, poate a fost doar rodul imaginaţiei mele. Avea calitatea aia a unui vis foarte tulburător, unul din alea care te bântuie zile întregi după, şi eram pierdută, eram complet pierdută până în clipa aia, câteva săptămâni mai târziu, când a sunat soneria într-o dimineaţă de duminică şi te-am văzut în faţa uşii. Tallulah din autobuz, venită să mă salveze.
Atunci se opreşte din vorbit, iar Tallulah o priveşte curioasă. Simte, în mod straniu, că mai are ceva să-i spună, că încă nu s-a descărcat de tot.
- Şi asta a fost tot?
Scarlett încuviinţează din cap cu putere.
- Da. Asta a fost tot.

E aproape patru şi jumătate când Tallulah pleacă din pub. Se simte ciudat şi întoarsă pe dos. Se uită o clipă la telefon ca să verifice că nimeni nu a încercat să dea de ea şi apoi îl vâră în buzunarul jeanşilor şi porneşte pe terenul comun. în timp ce merge, aruncă o privire la Maypole House. Undeva acolo, se gândeşte, e Jacinta Croft, femeia cu soţul căreia Scarlett a avut o aventură reprobabilă vara trecută. Undeva acolo este Liam Bailey,

bărbatul pe care l-a înşelat Scarlett cu soţul directoarei. Şi aici este ea, Tallulah Murray, o mamă adolescentă din sat care are prima ei idilă gay, iar acolo - se uită la propria-i locuinţă - este un băiat pe nume Zach Allister care e tatăl copilului ei şi altundeva e tatăl ei, care îşi iubeşte mama mai mult decât îşi iubeşte nevasta şi copiii, iar dincolo - se uită la drumul care ieşea din sat - sunt Megs şi Simon Allister, părinţii a cinci copii, dintre care pe nici unul nu ştiu să-i iubească cum trebuie. Şi apoi *acolo,* dincolo de sat, se află pădurea: semi- lumea cufundată în umbre în care Scarlett e posibil să fi fost violată de un bărbat destul de în vârstă cât să-i fie tată. Şi nu există răspunsuri la nimic, nicăieri, nu există nici o cărare clară. Singurul lucru, se gândeşte ea în timp ce merge, singurul lucru care e limpede, şi clar, şi simplu este Noah.

Grăbeşte pasul pe măsură ce se apropie de casă, disperată să-l ţină în braţe. Când se apropie de fundătură, aude huruitul cunoscut al autobuzului care opreşte la staţia din faţa şcolii Maypole. Uşile se deschid cu un şuierat şi vede o siluetă cunoscută care coboară din autobuz şi face stânga. E Zach. A întârziat acasă de la lucru; Tallulah se gândea că până acum trebuia să se fi întors. Asta explică de ce nu avea mesaje sau apeluri pierdute de la el. Grăbeşte pasul şi îl prinde din urmă. Când se întoarce şi o priveşte, faţa i se contorsionează uşor şi Tallulah îl vede cum vâră ceva în buzunarul hainei, o punguţă. Se preface că nu a observat-o şi zâmbeşte când se apropie de el. Zach pare atât de dat peste cap că aproape l-a prins cu ceva ce nu voia ca ea să vadă încât nu a observat că se întoarce acasă târziu şi din direcţia greşită.

- Ai întârziat, spune ea.
- Da. M-am dus în oraş după muncă. Aveam nevoie de un încărcător nou de telefon.

Se opresc înainte să traverseze ca să lase să treacă o maşină. E Kerryanne Mulligan, administratoarea de la Maypole. Cunoaşte pe toată lumea şi toată lumea o cunoaşte. Ridică mâna şi îi salută de la geam. Ei o salută la rândul lor. Când intră în casă, Zach îşi scoate haina, o agaţă în cuier şi se duce drept în living, unde îl aude cum îi gângureşte lui Noah. Bagă repede mâna în buzunarul

hainei lui Zach şi scoate punguţa. Este o pungă de plastic verde închis pe care sunt tipărite cuvintele *Mason & Son Fine Jewellery*. Trage cu ochiul înăuntru şi vede o cutiuţă neagră cu aceeaşi siglă imprimată cu auriu. E gata să deschidă cutia când simte că apare cineva pe hol. Vâră cutia la loc în buzunar şi ridică privirea. E mama ei.

- Eşti OK, puiule? Ai întârziat.

Ea se forţează să zâmbească.

- Sunt bine, spune ea. Examenul a început târziu, a depăşit puţin ora-limită.

Zâmbeşte din nou şi se îndepărtează de haina lui Zach, care îi pare acum că
transmite particule radioactive care ar putea să-i ardă carnea, şi se duce în living, unde Noah e în braţele lui Zach şi Zach îl pupă pe degete şi îi scoate limba cu zgomot în palmă, şi deşi nu a deschis cutia, ştie ce e înăuntru şi preţ de o clipă simte că nu poate să respire, simte că cineva îi stă pe piept, pentru că ştie ce înseamnă asta şi ştie că Zach nu o va părăsi niciodată, că doar se preface că îşi face planuri să plece. Joacă un joc cu ea, îşi dă seama, are grijă ca ea să rămână drăguţă, să-l susţină în continuare, şi aşteaptă.

Chipul lui Noah se luminează într-un zâmbet uriaş când o vede pe Tallulah şi întinde braţele spre ea. îl ia din braţele lui Zach şi se străduieşte să nu tresară când Zach îi înconjoară pe amândoi cu braţele, încercând să facă o familie din toţi trei, încercând să-i transforme într-o singură fiinţă

.**44.** *Septembrie 2018*

Sună soneria de la cabana lui Sophie; este o sonerie de modă veche, cum nu mai auzi prea des în vremurile acestea ale aplicaţiilor şi clopoţeilor electronici. Este incredibil de zgomotoasă şi o face pe Sophie să tresară de spaimă de fiecare dată când o aude.

Kim stă la uşa din faţă.

- Scuze, spune Sophie, ducându-şi mâna la inimă când deschide uşa, soneria asta mă sperie mereu. Scuze. Intră.

Kim o urmează pe Sophie în bucătărie şi o priveşte cum umple fierbătorul cu apă de la robinet.

- Tocmai am vorbit cu Dom, spune ea. încă nu s-a uitat la filmarea cu fata aia, Amelia. E aşa de frustrant. Ştiu că poliţia face tot ce poate, dar cu cât trece mai mult timp, cu atât lucrurile par să se mişte mai încet. Mă gândeam doar că tu pari să ai o altă perspectivă asupra lucrurilor. Adică, ai găsit filmarea aia cu Mimi şi de vreme ce scrii romane poliţiste... zâmbeşte ironic. Nu ştiu, ideea e că sunt nişte piese pe care am încercat să le pun laolaltă în minte. Străfulgerări ale unor lucruri.
- Cum ar fi?
- Păi, de exemplu, în ziua după ce au dispărut, m-am dus să stau de vorbă cu prietena de la şcoală a lui Tallulah, o cheamă Chloe şi stă chiar pe drumul care iese din sat. Church Lane. întotdeauna am crezut că ea şi Tallulah sunt prietene foarte apropiate. Odată Tallulah chiar a rămas să doarmă la ea peste noapte pentru că i se părea că Chloe are gânduri de sinucidere. Aşa că, evident, ea a fost prima persoană pe care să mă gândesc să o întreb. Tallulah nu avea mulţi prieteni, să ştii. Era atât de absorbită de Noah - şi de Zach, într- o oarecare măsură. în fine, am vorbit cu Chloe şi ea mi-a zis nu doar că nu mai e prietenă cu Tallulah, ci şi că Tallulah nu a dormit niciodată la ea acasă, şi că Tallulah a stat cu Scarlett Jacques la petrecerea de Crăciun din anul precedent. Şi totuşi Scarlett a spus atât de ferm că ea şi Tallulah nu se cunoscuseră prea bine până în seara aceea. Şi apoi, chiar acum, chiar înainte să-ţi scriu, mi-am amintit ceva. Ceva la care nu mi-a picat fisa la momentul ăla. Am fost la familia Jacques în ziua precedentă şi Scarlett tocmai ieşise din piscină şi stătea înfăşurată în prosop şi am observat că aici - Kim arată spre latura labei piciorului - avea un tatuaj şi erau foarte clar iniţialele TM. Sophie o priveşte întrebător pe Kim. TM. Tallulah Murray. Şi acum mi se învârte capul, reiau anumite lucruri, privesc totul dintr-un alt unghi, pentru că... dacă Tallulah şi Scarlett aveau o aventură? Şi

dacă Zach a aflat? Şi dacă totul a ieşit la iveală în noaptea aia, acasă la Scarlett? Şi dacă... Se opreşte. în fine. Se întâmplă nişte lucruri. Ştiu că se întâmplă nişte lucruri. Levierul pe care l- au găsit în stratul de flori. Sunt convinsă că are o legătură cu toate astea. Ştiu că poliţia încearcă să găsească familia Jacques şi ştiu că se întâmplă o mulţime de lucruri, dar am impresia că ne apropiem foarte mult acum şi nu pot să-l mai bat la cap pe Dom prea mult şi chiar am nevoie de cineva cu care să fac schimb de idei. Chiar nu mai am pe nimeni. Adică, nu vreau să mă înţelegi greşit. Am prieteni. îl am pe fiul meu. Dar nu am de fapt pe nimeni altcineva care să vrea să se afunde în toate astea împreună cu mine. Şi mă întrebam doar ce părere ai avea să facem echipă, poate? Ştiu că poate sună un pic ciudat...

- Nu, o întrerupe Sophie cu fermitate. Nu, nu sună ciudat, chiar deloc, sună minunat. Ca să fiu sinceră, am vrut să te ajut, dar n-am vrut să crezi că sunt morbidă sau macabră.

Kim zâmbeşte.

- Mi-ar plăcea foarte mult să mă ajuţi. Chiar mi-ar plăcea. Şi m-am gândit că pare că eşti destul de la curent cu reţelele de socializare, ceva de genul ăsta? Şi poate am putea să vedem ce mai găsim? Poate să vedem dacă reuşim să ajungem la familia Jacques înaintea poliţiei?

Sophie încuviinţează din cap.

- Da, spune ea, şi inima începe să-i bată cu putere de entuziasm. Da.

Se duce în holul din faţă şi ia laptopul, îl aduce la masa din bucătărie şi îl deschide larg.

- Hai să-i găsim pe oamenii ăştia.

Kim şi Sophie se aşază una lângă alta la masa din bucătărie, iar Sophie e pe poziţii în faţa laptopului. Se uită din nou la filmarea lui Mimi de pe YouTube şi derulează în jos să vadă dacă au apărut mesaje noi în secţiunea de comentarii. Sunt trei şi le parcurg repede. Ultimul le dă fiori. Este de la cineva pe nume Cherry şi spune doar:

„Şterge filmarea ACUM”.

45. *Iunie 2017*

Mici gesturi de afecţiune fizică încep să prolifereze în următoarele două zile.

Zach îi aşază o şuviţă de păr după ureche, îşi trece degetele peste ceafa ei, înconjoară copilul cu braţul în pat într-o seară şi cumva reuşeşte să o acopere şi pe Tallulah. Gesturile nu sunt sexuale şi sunt atât de trecătoare încât abia are timp să le observe şi să se plângă. Vede uneori chipul mamei sale, când ea surprinde unele dintre aceste momente, vede străfulgerarea unui zâmbet cald, vede că se gândeşte cu siguranţă cât de norocoasă e Tallulah să aibă un bărbat atât de iubitor şi de atent în viaţa ei. Dar gesturile îi dau fiori lui Tallulah. Vrea să-i dea peste mână, să şuiere la el să *se care.* Şi în tot acest timp, amintirea cutiuţei negre din buzunarul hainei lui Zach îi zvâcneşte în conştiinţă ca o alarmă insistentă, nu foarte zgomotoasă, care s-a declanşat undeva în depărtare. O simte în aer, simte pregătirea pentru ea. De fiecare dată când Zach îşi drege glasul sau o strigă pe nume, i se taie răsuflarea, îngrozită că urmează să o ceară de nevastă.

Apoi, într-o după-amiază însorită de iunie, el ridică privirea spre ea din locul în care stă întins pe pat cu laptopul şi zice:

- Ştii ceva, mă gândeam... Am fost cam obsedat de apartamentul ăsta. Prea obsedat să fac economii. Mă gândeam că mi-ar plăcea să sparg nişte bani.

îi zâmbeşte şi tonul lui e dezinvolt şi jucăuş.

- Ce-ai zice să ieşim într-o seară în pub? Noi doi? Fac eu cinste.
- Păi, începe ea precaută, momentan nu prea pot. încă mai am mult de învăţat pentru examene.

El se ridică în şezut şi o priveşte cu nerăbdare.

- Când ai ultimul examen?
- Vineri săptămâna viitoare, spune ea, ridicând din umeri.
- Bine atunci, zice el, vinerea viitoare. Mergem în pub. O să vorbesc eu cu mama ta să stea cu Noah. Şi o să rezerv o masă.

I se strânge inima. Asta e.

- Oh, spune ea cu dezinvoltură. Serios. Nu-ţi cheltui banii pe mine. O să fiu praf în seara aia, o să fiu o companie de rahat. De ce nu ieşi cu amicii tăi?
El scutură din cap.
- în nici un caz! Nu plătesc să se facă praştie amicii mei. Nu, o să fim doar noi doi. La întâlnire.
Privirea ei îi trădează gândurile, fiindcă el se ridică şi se mută pe pat, venind mai aproape de ea.
- Fără presiune, spune el, luându-i mâinile în mâinile lui. Nu e mare lucru. Doar o seară drăguţă în oraş pentru că merităm. OK?
Tallulah nu are energie să se contrazică, aşa că încuviinţează din cap şi se forţează să zâmbească şi se gândeşte că va trece podul respectiv când ajunge la el. Şi cel puţin aşa n-o să mai trăiască cu nervii întinşi la maximum, aşteptând cererea în căsătorie din clipă în clipă. Cel puţin aşa are puţin loc să respire, puţin timp să se pregătească. Şi apoi el îi sărută mâinile, după care îi dă drumul.
- Te las să înveţi, spune el. îi fac eu ceaiul lui Noah?
- Da, spune ea, încuviinţând din cap. Da, te rog. Mersi.
Pleacă din cameră şi închide uşa fără zgomot în urma lui, un gest incredibil de necaracteristic lui Zach, care interacţionează de obicei cu forţă şi cu zgomot cu obiectele neînsufleţite, încât îi dă fiori pe şira spinării.
A doua zi la şcoală o găseşte pe Scarlett la prânz.
O duce pe aleea din spatele corpului dedicat cursurilor de artă şi spune:
- Cred că Zach o să mă ceară în căsătorie.
-Ce?!
- A cumpărat un inel. L-am găsit în buzunarul lui. Şi acum vrea să mă scoată la o întâlnire săptămâna viitoare. Şi se poartă extrem de amabil, şi atent, şi drăguţ.
- La dracu', Lula. Ce-o să faci? Te rog, spune-mi că o să spui „nu”.
- Normal că o să spun „nu”. Normal. Dar apoi? O s-o ia razna. O să mă ameninţe că mi-l ia pe Noah şi să-mi facă viaţa un iad. Singurul motiv pentru care se poartă atât de drăguţ e ca să spun „da”. Iar dacă o să spun „nu”, o să aibă motiv să facă o criză.

- Nu contează, spune Scarlett, apucând-o pe Tallulah de braţ. Nu contează ce spune sau ce crede sau cum reacţionează. Nu-i datorezi nimic. Copilul ăla e al tău. Destinul tău e al tău. Trebuie să accepte că „nu” înseamnă „nu” şi să- şi vadă de viaţa lui. Tallulah încuviinţează, dar nu e convinsă. Noah e al ei, dar e şi al lui Zach. Iar Zach e genul de tată cu care trebuie să crească un băiat: afectuos fizic, iubitor, muncitor, loial, de încredere, un bun model de urmat. Preţ de o clipă nebună, şi-ar dori ca Zach să fie mai degrabă ca taţii tineri şi rataţi, atât de iubiţi de presa tabloidă, cei care îşi răspândesc sămânţa şi trec mai departe, cei care uită de zilele de naştere şi nu se prezintă la vizite. Atunci n-ar avea nici o problemă să-l ţină pe Noah departe de viaţa lui. Nu s-ar mai simţi vinovată că i-ar forţa să trăiască departe unul de altul, că i-ar scurta relaţia lui Zach cu fiul său la nişte vizite grăbite de weekend într-un apartament singuratic.

- Dar dacă n-o să-şi vadă de viaţa lui? spune ea. Dacă nu acceptă un „nu”? Dacă face o scenă? Dacă Noah n-o să mă ierte niciodată? Dacă o să regret?

- Să regreţi? repetă Scarlett, nevenindu-i să creadă ce aude. Cum naiba să regreţi că nu te măriţi cu un tip pe care nu-l iubeşti? Care vrea să te ţină captivă într-o cutie de chibrituri undeva? Ai înnebunit?

Tallulah scutură din cap.

- Nu, doar că... Nu ştiu. Gândeşte-te câte femei, fete, ar da orice pentru şansa să aibă o familie aşa cum trebuie. Ar da orice pentru un tip gata să-şi pună familia pe primul loc. Şi dacă spun „nu”, ar fi ca şi cum aş spune „nu” visului unor oameni.

- Da. Dar nu şi visului tău, ce naiba? Nu şi visului tău, Tallulah. Scarlett o priveşte sfredelitor. Tu ce îţi doreşti? Care e scopul tău în viaţă? După ce termini şcoala? După ce copilul tău intră la creşă? Unde te vezi?

Tallulah ridică privirea spre cer. Simte cum începe să bolborosească cumva, ca melasa în cratiţă, aproape gata să se ardă. Deasupra lor, un nor gras şi alb trece încet prin faţa soarelui. Se uită drept în centrul lui, unde soarele arde o gaură palidă prin

el. Strânge pumnii şi apoi îi relaxează. Este o întrebare pe care a fost mereu prea speriată ca să şi-o pună. Toată viaţa ei a fost pasivă. Rapoartele ei şcolare spuneau mereu că e o elevă bună, dar că profesorul ar vrea să o vadă că participă mai mult la ore, ar vrea să-i audă vocea. La şcoala primară şi-a dat voie să fie inclusă în grupuri de prieteni cu copii care de fapt nu-i plăceau. Şi apoi l-a cunoscut pe Zach la o vârstă dificilă, o vârstă la care colegele ei se stresau din cauză că planurile de sâmbătă seara nu li se materializează, că băieţii nu le răspund la mesaje destul de repede sau că prietenele le vorbesc de rău pe la spate. Faptul că a avut un prieten stabil i-a permis să-şi vadă de învăţat, să-şi vadă de viaţa ei, să-şi vadă de pus un picior în faţa altuia, absentă, fără să gândească, zi după zi după zi. Până în ziua când şi-a dat seama că nu i-a venit menstruaţia de mai bine de o lună şi şi-a cumpărat un test de pe internet şi l-a făcut într-o dimineaţă de marţi chiar înainte de şcoală, la începutul celui de-al doilea an din ciclul superior al liceului şi a văzut cele două liniuţe şi a făcut imediat încă un test şi s-a gândit: „Asta e. Sunt însărcinată”. A calculat mintal data naşterii, care depăşea cu mult data ultimului examen din ciclul superior şi s-a gândit: „Poate ar trebui să-l păstrez”. Pentru că acesta era genul de fată care era Tallulah. Poate că mama ei o binecuvântase cu numele unei rebele şi al unui râu şi al unei vedete de cinema, însă ea nu reuşise să se ridice la înălţimea lui. Nu reuşise să facă nimic cu adevărat proactiv până în clipa când a traversat bucătăria lui Scarlett în dimineaţa aceea după ce a dormit la ea şi a sărutat-o. A fost, ştia, singurul moment din toată viaţa ei pe care l-a făcut să se întâmple.

Coboară privirea de la cer şi şi-o îndreaptă înapoi spre Scarlett.

- Nu ştiu, spune ea, cu vocea ca o şoaptă ce îşi cere scuze.
- Mă vrei pe mine?

Tallulah încuviinţează din cap, dar nu reuşeşte să spună cuvântul „da”.

- Ce mai vrei?
- Pe Noah.

-Şi?

- Nu ştiu. Vreau doar... vreau doar să fiu liberă.
- Da, spune Scarlett. Da. Exact. Asta e exact ce vrei. Normal. Ai nouăşpe ani. Eşti frumoasă. Eşti bună. Vrei să fii liberă. Şi faptul că ai un copil nu trebuie să te împiedice să fii liberă. Faptul că vei fi cu mine nu trebuie să te împiedice să fii liberă. Nimic nu trebuie să te împiedice să fii liberă. Ultimul lucru de care ai nevoie în momentul ăsta din viaţă e un inel pe deget. Trebuie să te desprinzi de el. Şi poate că asta e ocazia perfectă. Lasă-l să te ceară. Spune „nu”. După aşa ceva nu mai există cale de întoarcere. E o ieşire cu un singur sens. Serios. Lasă-l să te ceară. Spune „nu”. După care viaţa ta poate să înceapă.

Tallulah încuviinţează din cap tot mai viguros pe măsură ce Scarlett vorbeşte. Când termină, Tallulah simte cum un flux de energie electrică trece prin fiecare element al fiinţei sale şi se apropie de Scarlett, o lipeşte de zid şi o sărută cu putere. După un minut se retrage cu răsuflarea tăiată. Se uită fix la Scarlett, la luminiţele care îi dansează în ochi, la uimirea sticloasă de pe faţa ei, simte pe piele căldura respiraţiei întretăiate a lui Scarlett, se simte fascinată, dincolo de orice, dincolo de cuvinte, dincolo de imaginaţie, de frumuseţea ei şi gândeşte: „O iubesc. O iubesc. O iubesc”.

- Mi-aş dori, spune ea, trasând cu degetele contururile feţei lui Scarlett, mi- aş dori ca Zach să nu existe. Mi-aş dori să dispară pur şi simplu

.Kim o priveşte pe Sophie cum zburdă pe internet, cu degetele bătând uşor pe tastatură, urmărind persoana pe nume Cherry.

- Cherry, spune Sophie. Trebuie să fie Scarlett—, nu?

Kim se uită la ea cu o expresie goală.

- Roşii, spune Sophie. Amândouă sunt roşii.
- O, Doamne! spune Kim când îi pică fisa. Sigur că da. Să-i spunem ceva lui Dom?

Sophie oftează.

- Nu ştiu. Poliţia îşi foloseşte propriile tehnici ca s-o localizeze pe Scarlett şi pe familia ei. Poate ar trebui să ne rezumăm la asta o vreme. Să nu le stăm în cale.

Kim încuviinţează din cap. Simte instinctiv că Sophie are dreptate. Sophie derulează din nou conturile de Instagram ale principalilor jucători: Liam, Lexie, Mimi, Scarlett. Apoi se uită pe conturile de Instagram ale persoanelor care au comentat sau au apreciat orice de pe conturile lor. Mormăie de mai multe ori cuvântul „Cherry” ca pentru sine, iar apoi se opreşte brusc.

- Uite, zice ea. Uite!

înclină ecranul spre Kim şi arată cu degetul.

- Al cui e contul ăsta? întreabă Kim.
- Ruby Reynolds. Roo. O fată din gaşca lui Scarlett Jacques. încă mai locuieşte în zonă, dacă e să ne luăm după poze, uite.

Deschide fotografia unei fete brunete care stă lângă un copac, purtând o haină de piele uzată peste o rochie scurtă.

- Asta e chiar acolo, nu? arată Sophie spre sat. Pe terenul comun?
- Da, zice Kim, uitându-se îndeaproape la fotografie. Da. Chiar în stânga heleşteului pentru raţe.
- A fost postată acum zece zile. Şi uite, zice ea, împungând ecranul cu degetul. Cineva pe nume Cherryjack a apreciat-o. Cherryjack. *Scarlett Jacques.*

Pictograma e o fotografie cu două cireşe roşii atârnate de codiţă şi o limbă care le împunge. în limbă e un piercing. Sophie îi aruncă o privire lui Kim

- .Scarlett are piercing în limbă, spune ea, cu răsuflarea tăiată. L-am văzut în altă poză de pe contul lui Liam Bailey.
Sophie apasă pe fotografia de profil şi deschide contul. Surprinzător, nu e privat.
- N-are urmăritori, spune ea. Ce ciudat!
Derulează fotografiile, tot mai repede. Fata pe nume Cherryjack pare să trăiască pe un vas. Cadrele sunt abstracte: apusuri peste un ocean nesfârşit, vârfurile spumoase ale valurilor, capătul strălucitor al botului unui delfin ţinut în palma fotografei, picioare bronzate întinse pe o banchetă de piele crem cu laba uriaşă a unui câine aşezată pe gamba ei.
Kim se uită mai atent la fotografia cu picioarele fetei.
- Poţi s-o măreşti pe aia? întreabă ea.
Sophie măreşte imaginea şi Kim se uită cu atenţie la ea.
- Uite, zice ea. Acolo. Pe laba piciorului, uite, vezi? Pata aia neagră. Uite.
Sophie încuviinţează din cap.
- Ăla e...?
- Da, acolo a fost tatuajul. Tatuajul cu TM. Oh, Doamne, spune ea. Asta e Scarlett. Asta e Scarlett Jacques! Din ce date sunt pozele astea?
Sophie derulează repede prin ele. Cea mai nouă e din ziua precedentă. Cea mai veche, din urmă cu doar două săptămâni.
Kim se îndepărtează de ecran şi expiră. Scarlett Jacques e pe un vas. E pe un vas cu câinele ei şi cu telefonul ei şi cu picioarele ei cu o pedichiură perfectă, şi postează poze drăguţe pe Instagram. Simte cum o cuprinde un val de furie fierbinte şi înghite în sec.
Amândouă se întorc spre ecran şi Sophie deschide fiecare dintre pozele lui Cherryjack, pe rând. Fiecare are câteva aprecieri şi Sophie intră pe profilurile tuturor utilizatorilor.
- îi recunoşti pe vreunii din oamenii ăştia? o întreabă pe Kim.
- Nu, spune Kim.
Apoi se opresc amândouă şi trag adânc aer în piept când ajung la un nume care le este cunoscut amândurora.
@lexiegoes.Stacojiu, în limba engleză

47. *Iunie 2017*

Tallulah stă la măsuţa de toaletă. Zach încă nu s-a întors de la lucru; abia peste o oră trebuie să vină. Noah e la parter cu mama ei, care tocmai a trimis- o sus să se pregătească.

- Haide, a zis ea. Ia-ţi puţin timp să te răsfeţi cum trebuie. N-ai mai ieşit de atâta timp.

A terminat cu examenele de sfârşit de an. Peste câteva săptămâni se termină semestrul şi apoi o aşteaptă o perioadă lungă de libertate. Iar în seara asta Zach o va cere în căsătorie şi ea va spune „nu" şi speră că asta va trage, în sfârşit, o linie sub idila asta adolescentină care s-a întins prea mult, mult prea mult. O aude pe mama ei cum îi cântă cântece lui Noah la parter şi zâmbeşte. Vrea să-şi recapete casa asta. Vrea să aibă camera ei, patul ei. Doar ea, mama ei, fratele ei, copilul ei. Şi apoi undeva, cumva, vrea s-o includă şi pe Scarlett în viaţa ei. Nu prea îşi poate imagina asta. Există persoane gay în Upfield Common. Cei doi profesori de la Maypole House care împart o cabană mică imediat după Swan & Ducks şi îşi plimbă împreună ogarul salvat de pe străzi, la sfârşitul săptămânii. Gia, o fată cu care Tallulah a fost colegă la şcoală şi cu care a vrut mereu să fie prietenă pentru că era atât de şmecheră, care acum umblă prin sat ţinându-se de mână cu o femeie mai în vârstă care ţine o dată pe săptămână cursuri de *mindfulness* în căminul din sat. Nu ar fi ceva extrem de controversat în contextul locului în care trăieşte Tallulah, însă ar fi extrem de controversat în contextul existenţei lui Tallulah. Nu e sigură că ar putea fi deschisă în privinţa asta încă; nu e sigură că ar putea face faţă privirilor şi gurilor căscate şi senzaţiei că e un subiect suculent de ştiri. Dacă s-ar întâmpla, ar trebui să se întâmple atât de lent încât nimeni să nu-şi dea seama.

însă deocamdată, are în faţă o seară în pub, o seară, îşi dă seama acum, de care depinde tot viitorul ei, o seară în care destinul ei va pivota de la un rezultat la altul. Oftează şi răsuceşte periuţa rimelului. Vrea să fie drăguţă, nu pentru Zach, ci pentru Scarlett, care va fi şi ea în seara asta în pub, care a

spus că va fi cu ochii pe ea în caz că lucrurile iau o turnură oribilă, în caz că Zach îşi iese din minţi, în caz că Tallulah are nevoie de ea. Trece de două ori cu rimelul peste gene şi apoi se joacă cu părul. Scarlett spune că îi invidiază părul lui Tallulah. Părul lui Scarlett e rar şi distrus de ani la rând de decolorat şi vopsit încontinuu. Ia uneori în mână părul lui Tallulah şi îşi trece palma peste el şi spune:

- Cum e să ai tot părul ăsta? Cum poţi să suporţi să fii atât de frumoasă?

Iar Tallulah zâmbeşte şi spune:

- Material genetic bun, bănuiesc. Mama are un păr superb. Şi tata.
- Şi copilul tău?
- Şi copilul meu. Da. E mult păr sănătos în familia mea.
- Ce norocoasă eşti, răspunde Scarlett. Imaginează-ţi că eşti în locul meu fie şi un minut şi trebuie să te descurci cu ăsta, şi se trage de părul deteriorat şi scoate sunete de dezgust şi Tallulah spune:
- Dar nu contează. E doar păr. Tu tot eşti cea mai frumoasă fată din orice cameră în care intri. Şi ştii asta.
- Nu sunt frumoasă, răspunde ea. Mama e frumoasă. Dar eu, din păcate, semăn cu tata.

Tallulah i-a spus odată:

- Crezi că o să-ţi cunosc vreodată părinţii?

Iar Scarlett a încuviinţat din cap şi a zis:

- Sigur că da.
- O să creadă că sunt potrivită pentru tine? Adică, presupun că sunt obişnuiţi să te vadă cu oameni care sunt mai asemănători cu tine, ştii ce zic? Oameni cu bani.
- Ştii ceva? a răspuns Scarlett. Părinţii mei sunt atât de absorbiţi de ei înşişi şi de vieţile lor jalnice încât aş putea să vin acasă cu un cal şi nici n-ar observa măcar. Serios. Nu observă nimic din ce fac. Niciodată. Dar mama ta? a replicat ea. Crezi că o s-o cunosc vreodată?

Tallulah a încuviinţat din cap.

- Da, a spus. Da. Sută la sută. Mama e aşa de tare! Şi tot ce îşi doreşte pe lumea asta e să fiu fericită. Aşa că dacă mă faci fericită, o să te placă.
La vremea aceea, conversaţia păruse uşor fantezistă. Părea să fie atât de mult teren de cucerit până să ajungă la pajiştile însorite în care să trăiască fericite până la adânci bătrâneţi. Dar acum e aici. Seara în care se va schimba totul.
îşi piaptănă părul în două secţiuni şi îl împleteşte în două cozi. Alege un top uşor şi vaporos din muselină care îi acoperă avantajos burta şi îl asortează cu o pereche de pantaloni scurţi din denim.
Se uită la fata din oglinda mare.
Fata o priveşte la rândul ei.
E o femeie puternică. O femeie gay. O mamă. O viitoare asistentă socială. E mai mult decât a crezut vreodată că este. Mult mai mult. Totul începe aici, se gândeşte Tallulah în timp ce îşi suge burta, îşi netezeşte materialul bluzei de vară, îşi imaginează noua viaţă pe care o va avea de cealaltă parte a acestei seri, când va fi liberă şi va putea face tot ce vrea. Totul începe aici.
Coboară la parter să stea cu Noah şi cu mama ei cât timp îl aşteaptă pe Zach să se întoarcă acasă de la lucru
.Kim şi Sophie traversează terenul şcolii spre corpul de cămin. Sophie ţine laptopul sub braţ. Kim tastează numărul apartamentului lui Kerryanne Mulligan şi răspunde o voce de femeie.
- Bună, Lexie. Sunt eu, Kim. Pot să intru doar un minut, ce zici?
- Ăă, da. Sigur.
încuietoarea bâzâie şi cele două femei deschid poarta şi se îndreaptă spre lift.
- Să vorbesc eu? întreabă Kim.
- Da, spune Sophie. Bineînţeles. Bineînţeles că tu.
Lexie le întâmpină la uşa apartamentului. Are picioarele goale şi poartă colanţi cu model şi un hanorac. Se uită de la Kim la Sophie şi apoi, întrebător, înapoi la Kim. Le salută, după care le deschide uşa şi le conduce în camera de zi. Canapeaua e

desfăcută pe post de pat şi pe podea lângă ea stă valiza ei, din care se revarsă haine.

- Scuze, spune ea. încă nu mi-am desfăcut bagajele. Sunt un fel de nomad, sunt atât de obişnuită să trăiesc direct din valiză. împinge câteva haine cu piciorul gol şi spune: Hai să ne aşezăm la bar.

Se urcă pe scaunele de bar aliniate în faţa chicinetei şi Lexie se întoarce spre Kim şi spune:

- Totul OK?

Sophie îi aruncă lui Kim o privire încurajatoare care speră să îi transmită că e alături de ea dacă are nevoie de întăriri.

- Păi, nu, răspunde Kim, deschizând laptopul. Nu chiar. Totul e destul de neliniştitor, toată chestia asta cu indicatoarele şi lucrurile dezgropate din pământ. M-a făcut să scormonesc din nou, să mă gândesc din nou la toate lucrurile care îmi împuie capul de când a plecat Tallulah, apoi Sophie a găsit o filmare online, postată de fata aia care a fost acolo în noaptea aia, Mimi. O mai ţii minte pe Mimi?

Lexie încuviinţează din cap, apoi spune:

Da. Mă rog, oarecum. Vreau să spun că totul pare destul de neclar acum. Dar îmi amintesc că a mai fost o fată acolo

- .în fine, fata asta, Mimi, în filmarea pe care a făcut-o părea că ştie ce se întâmplă aici, la şcoală. Ceea ce e ciudat, pentru că singurele persoane care ştiu ce se întâmplă sunt cele care locuiesc de fapt aici. Aşa că se pare că cineva din sat a luat legătura cu Mimi. Sau poate chiar a păstrat legătura cu ea în tot acest timp.

Kim face o pauză şi Sophie vede cum chipul lui Lexie e străbătut foarte repede de o emoţie, prea trecătoare ca să o surprindă.

- în fine, continuă Kim. Asta m-a pus pe gânduri, aşa că m-am dus să stau de vorbă cu Sophie şi am trecut din nou prin tot ce e pe reţelele de socializare, dar de data asta am pornit de la fata asta, Mimi, şi am ajuns la un cont de Instagram al unei fete pe nume Cherryjack.

Kim se opreşte din nou, iar de data asta expresia de uimire care traversează chipul lui Lexie este mai pronunţată. însă trece repede şi Lexie scutură uşor din cap, după care încuviinţează şi zice:

- Aha. OK.
- Deci, fata asta pare să fie Scarlett Jacques, pe un vas. Şi uite.

Kim întoarce puţin ecranul ca să vadă şi Lexie. Aici, postarea asta, de luna trecută, i-ai apreciat-o, de pe contul tău.

Urmează altă pauză şi acum atmosfera e atât de densă din pricina disconfortului lui Lexie încât Sophie aproape o poate atinge.

- Asta eşti tu, nu? Lexiegoes? Da?
- Păi, da, spune Lexie. Da, e contul meu, dar nu-mi amintesc să fi apreciat vreodată postarea aia. Şi habar n-am cine e Cherryjack asta. Adică, de unde ştiţi măcar că e ea?
- Păi, spune Kim. Mai întâi e numele. Cherry Jack. Scarlett Jacques. Apoi e câinele - uite - nu mulţi câini au labe atât de mari. Iar familia Jacques avea câinele acela mare, nu? Şi apoi mai e asta... Măreşte imaginea în dreptul piciorului lui Scarlett. Tatuajul ăsta. Pe care l-am văzut cu ochii mei în ziua de după ce a dispărut Tallulah.
- Serios, o întrerupe Lexie. Serios. Kim. Nici măcar nu urmăresc contul ăsta. Uite...

Porneşte telefonul şi începe să deruleze şi să atingă ecranul.

- Uite, spune şi întoarce telefonul spre ele. Uite, abia dacă urmăresc pe cineva. Vedeţi? Şi nu e nici o Cherryjack aici. Serios, nici nu ştiu de ce poza aia a fost apreciată de pe contul meu.
Sophie îi aruncă o privire lui Lexie. Pare incredibil de sinceră, foarte credibilă. Pe de altă parte, este aceeaşi Lexie care îşi lasă urmăritorii de pe Instagram să creadă că locuieşte într-un conac uriaş în stil georgian, aceeaşi Lexie care a spus poliţiei că a văzut al doilea indicator cu „Sapă aici” de pe terasa ei când nu ar fi putut să-l vadă de acolo.
- Nu e nevoie să urmăreşti un cont ca să apreciezi postarea cuiva, spune Sophie, măsurat. Trebuie doar să ştii că există.
- Mai are cineva datele tale de autentificare? întreabă Kim.
Lexie ridică din umeri.
- Păi, mama. Uneori o mai rog să răspundă la unele comentarii când călătoresc sau nu am acces la ele.
- Mama ta?
- Da. Se uită de la Sophie la Kim şi înapoi la Sophie. Evident că nu e mama.
Sophie trage brusc aer în piept.
- Dar mama ta era prietenă cu Scarlett, nu-i aşa?
- Presupun. Dar mama n-are cum să ştie unde e Scarlett acum. N-are cum s- o fi găsit pe Instagram.
- De ce nu? întreabă Sophie simplu.
- Pentru că e ciudat. De ce ar mai ţine legătura cu Scarlett?
Sophie oftează.
- Nu ştiu, spune ea. însă din ce am auzit despre Scarlett, era o tânără charismatică. Avea o mulţime de admiratori. Era mica ei gaşcă de prieteni. Liam. Fosta ei directoare, Jacinta Croft, spunea că se pricepe să conducă oamenii, să-i manipuleze. Şi acum se pare că Tallulah şi Scarlett poate se cunoşteau mai bine decât au arătat tuturor. Aşa că e posibil şi ca mama ta să fi păstrat legătura cu ea. Din culise.
Lexie scutură deja din cap, încă dinainte ca Sophie să termine de vorbit.
- Nu, spune ea. Nu. Sunteţi pe o pistă greşită. Complet greşită.
Sophie îi zâmbeşte trist.

- Lexie. Tu nu stai prea mult pe aici. Mama ta locuieşte aici singură aproape tot timpul. Cine ştie ce face când e pe cont propriu? Este o femeie foarte afectuoasă şi nu m-ar surprinde deloc dacă ar mai ţine legătura cu Scarlett Jacques.

De data asta, Lexie nu răspunde.

- Şi ce o să faceţi? O s-o întrebaţi?

Sophie şi Kim schimbă o privire. Kim încuviinţează din cap şi spune:

- Da. Probabil o să stăm puţin de vorbă cu ea.
- Nu ştie nimic, zice Lexie. Vă asigur că nu ştie nimic.

Sophie îşi închide laptopul şi e gata să-l ia de pe masă şi să plece când privirea îi este atrasă de ceva ce iese din conţinutul pe jumătate revărsat din valiza lui Lexie. Este un exemplar din cartea ei.

49. *Iunie 2017*

- Arăţi superb, spune Zach când apare în bucătărie puţin mai târziu. Ia te uită. îi zâmbeşte larg lui Kim şi spune: Fata ta e sexy de-a binelea.

Kim râde şi o priveşte cu indulgenţă pe Tallulah şi spune:

- Păi, e cea mai drăguţă fată pe care am văzut-o vreodată.

Zach se apropie de Tallulah şi o sărută uşor pe obraz. Apoi îl ia pe Noah din scăunel şi îl învârte prin bucătărie până ce Noah nu mai poate de râs. Energia lui Zach e debordantă, dinamică, aproape molipsitoare. Aproape, dar nu chiar. Tallulah se forţează să zâmbească atunci când Zach i-l dă pe Noah în braţe şi spune:

- Mă duc să fac un duş. Nu durează mult.

După ce pleacă, mama lui Tallulah o priveşte şi spune:

- Măi, măi, cineva e tare binedispus.
- Da, răspunde ea. Este.
- Mă bucur să-l văd aşa fericit. în ultimul timp părea un pic, nu ştiu, preocupat. Cu apartamentul. Tallulah încuviinţează din cap, dar nu răspunde. Deci, în seara asta, aveţi vreun motiv special?
- Nu, răspunde ea cu dezinvoltură. Nu. Cred doar că îl copleşeau economiile astea şi voia să ia o pauză de la toate.

- Păi, amândoi o meritaţi, spune mama ei. Amândoi sunteţi incredibili. Atât de muncitori şi de altruişti. Era şi timpul să vă puneţi pe primul loc şi să ieşiţi să vă distraţi puţin.
- Eşti sigură că te descurci să-l adormi pe Noah? A fost un coşmar în ultimul timp.
- O să fie bine, o linişteşte mama ei. în cel mai rău caz, rămânem treji până mai târziu. E prima dată când am grijă de un copil după atâta timp; nu-mi pasă cât de greu e. Vreau doar să ai o seară minunată, relaxantă, posibil palpitantă - îi aruncă lui Tallulah o privire jucăuşă - în oraş. Nu vreau să te gândeşti la Noah sau la mine sau la orice lucru care n-are legătură cu distracţia. OK?
Tallulah se întreabă de ce a folosit mama ei cuvintele „posibil palpitantă” şi de ce i-a aruncat acea privire stranie. Oare mama ei ştie? se întreabă ea. Oare i-a spus Zach? Sau, Doamne fereşte, poate chiar i-a cerut permisiunea? Gândul acesta o înspăimântă. însă zâmbeşte şi spune:
- OK. Promit să nu mă gândesc la mama sau la copilul meu.
- Bravo, fata mea. Mama ei îi afişează din nou un zâmbet indulgent. Bravo, fata mea. Şi dacă mâine eşti mahmură, rămâi în pat. Mă ocup eu de el şi de dimineaţă, OK?
Tallulah încuviinţează din cap, apoi îl aşază pe Noah la loc în scaunul lui şi întinde braţele spre mama ei şi spune:
- Mă îmbrăţişezi?
Mama ei zâmbeşte şi zice:
- O, da, te rog.
Şi se îmbrăţişează acolo, în bucătărie, în lumina soarelui ce se revarsă asupra lor din grădină, cu Zach care cântă în duş la etaj, Noah care mestecă gânditor colţul unei cărţi şi le priveşte curios, aproape înţelept, de parcă ar şti că seara asta îi va modela destinul. Numai gândindu-se la asta, Tallulah simte cum i se rostogoleşte o lacrimă pe obraz. O şterge repede ca să nu observe mama ei
.E ora patru. Kim a plecat de la Maypole House în urmă cu două ore ca să-l ia pe Noah de la creşă, iar Sophie îşi trage pe ea un cardigan, îşi ia telefonul şi iese în curtea şcolii. S-au terminat orele

pe ziua de azi, iar aleile mişună de adolescenţi. îşi imaginează aceleaşi alei mişunând de gaşca lui Scarlett. Şi-o imaginează pe Scarlett cea înaltă şi subţire aşa cum a descris Liam că era pe vremea aceea, cu părul şaten închis natural, o rochie mini, dresuri opace şi bocanci grosolani, urmată de coteria ei care o ridica în slăvi.

Apoi şi-o imaginează pe Scarlett pe un vas, cu părul decolorat care i se face şi mai blond sub soarele arzător, stând cu câinele ei, postând sporadic fotografii abstracte, posibil strategic, pe care să le vadă o mână de oameni, ca aceştia să ştie că mai este în viaţă. Dar cum rămâne cu Tallulah? Cu Zach? Şi cum rămâne, se întreabă, cu soţul Jacintei Croft?

Gândurile i se învârtejesc în timp ce merge. Câţiva elevi zâmbesc şi o salută. îi salută şi ea, fără nici o expresie; habar nu are cine sunt, dar ei ştiu că ea este iubita domnului Gray şi cu siguranţă au aflat deja şi că e o autoare publicată. Are un statut uşor înălţat şi efemer aici, pe care îl găseşte întrucâtva tulburător.

Se aşază pe o bancă de sub arcadele clădirii şi caută pe Google „Cherryjack" de pe telefon. Găseşte o duzină de rezultate ale unui rom cu aromă de cireşe din Insulele Virgine. Mai găseşte şi cel puţin jumătate de duzină de conturi de pe reţelele de socializare ale altor utilizatori care îşi spun Cherryjack. Alege filtrul „Imagini" de pe Google şi se uită prin ele. Găseşte nenumărate fotografii cu rom şi cocktailuri pe bază de rom şi băieţi pe nume Jack Cherry, dar nimic care să semene vreun pic cu Scarlett Jacques.

Ridică privirea când simte că se apropie cineva. E Liam. Zâmbeşte şi spune:

- Omul potrivit.
- Chiar aşa? zice el.
- Da. Mă întrebam, dacă nu ai treabă, dacă putem să stăm puţin de vorbă?
- Sigur, zice el, sigur. Aici? Sau...?
- Nu am preferinţe.

Adică, ai putea să urci la mine. Eram în drum spre camera mea. Am beri la rece

.Ea încuviinţează din cap şi zâmbeşte.
- Sigur, ar fi grozav.
Camera lui Liam nu seamănă deloc cu a lui Kerryanne. Este o cutie dreptunghiulară cu un pat pe o latură, o canapea pe cealaltă, uşi glisante ce dau direct într-un balcon mic şi o bucătărie minusculă ascunsă într-un alcov.
- Restrâns, zice ea, aruncând instinctiv o privire la bibliotecă în timp ce trece pe lângă ea.
- Da, spune el, scoţându-şi haina şi agăţând-o în cuierul de lângă uşă. Mic, dar destul de mare. înţelegi tu. Poftim.
Mută nişte hârtii de pe braţul canapelei şi o invită pe Sophie să ia loc.
Camera este ordonată şi frumos mirositoare, plină cu dezordinea din viaţa lui, însă într-un mod care pare foarte organizat.
- Deci, spune el, pornind spre frigider. Cum ţi-a fost ziua?
- Cam ciudată, răspunde ea. Mi-am petrecut cea mai mare parte din zi cu Kim Knox. Ştii, mama lui Tallulah. încercăm să o găsim pe Scarlett Jacques online.
El scoate două beri din frigider şi îi oferă una. Ea dă din nou roată cu privirea prin camera lui Liam. Are nişte tablouri interesante pe pereţi, dintre care cel mai copleşitor este un portret mare pe pânză. Sophie mijeşte ochii ca să-l vadă mai bine şi observă că e un tablou destul de încurcat care prezintă ceva ce pare să fie o femeie tânără care stă pe un tron, cu un câine alături, iar apoi îi pică fisa şi arată spre tablou şi întreabă:
-E...?
- Da. E Scarlett. Autoportret. Mi l-a dăruit.
- E OK dacă arunc o privire?
- Sigur, spune el. Eşti invitata mea.
îşi aşază berea pe măsuţa de cafea şi se duce spre tablou. Pe măsură ce se apropie, i se dezvăluie tot mai multe detalii. Atât Scarlett, cât şi câinele poartă coroană. Scarlett arată uşor poruncitoare, cu palmele desfăcute peste genunchii uşor îndepărtaţi, cu câte un inel uriaş de aur pe fiecare deget, scos în evidenţă de vopseaua metalică lucioasă. Pe mesele din fundal

sunt diverse lucruri, inclusiv o inimă palpitând pe un platou şi o felie de tort din care picură sânge.
- Să fiu a naibii, spune ea. Nu e cam... ciudat?
- Ba da, ridică el din umeri.
- Ce înseamnă toate astea? Inima, de exemplu. Ce crezi că reprezintă?
- Nu mi-a explicat niciodată ceva din toate astea, ca să fiu sincer. Doar a venit într-o zi cu el încoace şi m-a întrebat dacă îl vreau şi eu am zis că da, pentru că ştiam că o să arate foarte tare aici, dar şi pentru că, mă rog, era plăcut să am o parte din ea... Vocea i se stinge uşor.
- Ştii, începe ea prudent, m-am întâlnit ieri cu Jacinta Croft şi vorbeam despre Scarlett şi mi-a spus cât de distrus ai fost după ce v-aţi despărţit.
El încuviinţează din cap, o singură dată, apoi ia o înghiţitură de bere.
- Presupun că da, spune el. într-un fel. Vreau să spun că nu se întâmplă prea des să dai peste o tipă ca Scarlett, mai ales nu pentru un tip ca mine. Ea făcea lucrurile să pară palpitante, cumva. Mă făcea să simt că poate sunt special. Special pentru că m-a ales ea. înţelegi. Dar... Oftează şi îşi vine în fire. ... asta e acum. Mi-a trecut.
- Mai e cineva în peisaj? întreabă ea.
- Nu, răspunde el. Nu. Nu chiar. Adică, sunt pe site-uri de matrimoniale, aşa că nu e ca şi cum nu caut activ, dar nici nu sunt prea preocupat. înţelegi?
- Deci, tu şi Lexie...?
El ridică repede privirea spre ea, aparent confuz.
- Lexie Mulligan? Doamne! Nu. Suntem amici doar. Dar nu. Nu aşa. Ştii, sunt destul de sigur că nici măcar nu e hetero. A făcut şi o pasiune pentru Scarlett o vreme. Dar în fine. Nu. Nu Lexie. Nimeni. Doar eu.
- Ştii ce s-a întâmplat aseară? Când poliţia a venit aici după ce a găsit al doilea indicator cu „Sapă aici”?
El încuviinţează din cap.

- Lexie a fost aici în seara aia?
- Aici? Adică în camera mea?
- Da. în camera ta.
- Nu. Bineînţeles că nu. De fapt, nici nu cred că Lexie a fost vreodată în camera mea.
- Pot să ies pe balcon?
- Sigur, spune el. Nu e încuiat.

Ea împinge uşa glisantă şi iese la marginea balconului. Se uită peste balustradă, către stratul de flori şi se ridică pe vârfuri şi se apleacă şi mai mult şi îşi dă seama că nici măcar din acest unghi şi de la înălţimea asta, nu poate vedea locul unde fusese pus indicatorul cu „Sapă aici”. Se întoarce şi se uită în sus, dar nu sunt balcoane deasupra. Lexie a minţit cu siguranţă când a spus că a văzut indicatorul cu „Sapă aici” din apartamentul ei. Sau de oriunde, de fapt. Ştia despre el nu pentru că l-ar fi văzut, ci pentru că ori ea, ori mama ei l-a pus acolo.

Sophie se întoarce înapoi la canapea, dar până acolo privirea îi e atrasă de un alt tablou de pe perete; este o pânză mai mică decât autoportretul lui Scarlett, însă pictată cu aceleaşi tuşe şi aceeaşi paletă de culori frapantă şi stridentă. Este o scară spiralată din piatră, cu treptele vopsite în nuanţele ţipătoare ale curcubeului, toate amestecându-se şi curgând una într-alta aproape precum ceara topită. Un stâlp de lumină intensă aurie coboară dintr-o fereastră circulară aflată în vârful turnului în care se găsesc scările şi străpunge podeaua din piatră în partea de jos, stârnind un fuior de fum gri- movuliu şi scântei de sclipici. într-o parte a găurii este alt cuţit, din nou mânjit de ceva ce arată a sânge.

- Asta ce naiba e?

Liam ridică din umeri.

- E alt tablou de-ale lui Scarlett. L-a pictat când a avut căderea nervoasă. A zis că trebuie să am grijă de el în locul ei. Pentru posteritate.
- Dar ce reprezintă?
- Nu prea ştiu. Adică, ştiu a ce seamănă - e o scară în casa ei, în partea foarte veche a clădirii. Urcă spre un fel de foişor cu o

cameră minusculă în vârf, cu fante înguste pentru săgeţi. N-au folosit niciodată camera mică. Era prea puţin spaţiu ca să aducă vreo mobilă înăuntru.
Sophie se uită cu atenţie la tablou, încercând să ghicească un înţeles mai profund.
- A zis vreodată ceva despre camera aia?
Se apropie mai mult şi examinează detaliile. E un fel de dreptunghi de lumină în jurul treptei celei mai de jos. Lumina se revarsă printr-o crăpătură mică. Sângele de pe cuţit şiroieşte spre această crăpătură şi apoi dispare. în timp ce priveşte cuţitul, observă că de fapt nu e un cuţit, că are un capăt îndoit din care lipseşte o bucată în formă de U. Nu e un cuţit, ci e un levier. Simte cum i se opreşte inima o fracţiune de secundă, iar apoi îi porneşte din nou, de două ori mai repede.
- Te deranjează, spune ea, dacă îi fac o poză?
- Deloc, îi răspunde el, dezinvolt. Crezi că e un fel de indiciu?
Ea încuviinţează din cap.
Da, spune, iar tonul indiferent îi ascunde instinctele electrice care iiîncordează nervii până la limită. Cred că poate fi.
51. Iunie 2017
Soarele strălucitor pătrunde stroboscopic prin ramurile sălciilor în timp ce Zach şi Tallulah traversează terenul comun spre pub. Zach o ia de mână şi vorbeşte continuu cât merg. îi povesteşte despre un tip de la lucru care tocmai şi-a luat un câine de pripas care nu poate să latre şi despre alt tip de la lucru al cărui copil a fost arestat săptămâna trecută pentru vandalism şi îi povesteşte despre posibilitatea unei rulote din parcul New Forest pe care e posibil să o poată împrumuta o săptămână de la un prieten de-ai uneia dintre surorile lui - ar putea merge acolo în vacanţa de vară, poate -, iar Tallulah înuviinţează din cap şi zâmbeşte şi scoate toate sunetele potrivite pentru că acum nu are nimic de pierdut dacă e drăguţă cu el. După ce seara asta ia sfârşit, n-o să se mai ţină niciodată de mână, n-o să mai stea niciodată de vorbă cu ea aşa; după ce seara asta ia sfârşit, va exista un zid solid între ei doi, care va fi acolo pentru că aşa funcţionează Zach, e absolut impenetrabil, şi ea ştie asta. Aşa că deocamdată, cât timp

soarele străluceşte şi există vin de băut şi s-a terminat cu examenele şi o aşteaptă o seară în oraş, de ce să nu fie drăguţă, de ce să nu pretindă că totul merge bine?
Grădina din faţa pubului e ticsită de lume. Swan & Ducks este un pub ca o destinaţie turistică, nu e vizitat doar de localnici. Aici vine lume din toate satele şi cătunele dimprejur, mai ales într-o seară însorită de vineri din iunie.
înăuntru e mai linişte. Barmanul le indică masa şi lui Tallulah i se taie răsuflarea. Pe masă vede o sticlă de şampanie lăsată la răcit într-o găleată cromată şi două pahare înalte de şampanie.
- Ta-da, spune Zach, conducând-o la masă.
Ea dă să-şi tragă scaunul, dar Zach intervine şi spune:
- Nu, lasă-mă pe mine, după care îi trage scaunul şi apoi o aşază pe el.
Tallulah zâmbeşte şi spune:
- Uau, mulţumesc. E minunat.
- Şi meriţi mult mai mult, răspunde Zach, trăgându-şi scaunul şi aşezându- se la rândul său.
Tallulah ridică privirea spre el. Are chipul tandru, numai zâmbet. Arată ca băiatul dulce şi pierdut care a început şcoala generală la jumătatea anului şi ea simte cum hotărârea începe să-i slăbească.
- Amândoi merităm, spune ea. A fost un an...
Atunci zâmbetul lui piere şi spune:
- Da, chiar a fost.
Se întoarce să se lupte cu sticla de şampanie.
- Bun, zice el, sper că n-o s-o dau în bară.
Slăbeşte dopul sticlei şi Tallulah îşi apropie paharul de ea, pentru orice eventualitate, dar dopul iese uşor, cu un pocnet blând, iar Zach îi toarnă întâi ei în pahar şi apoi îşi toarnă şi lui, după care zice, ridicând paharul înspre ea:
- în cinstea noastră. Zach şi Tallulah. Şi în cinstea lui Noah, cel mai bun omuleţ din lume. Noroc!
Tallulah îşi ciocneşte paharul de al lui Zach şi e recunoscătoare când el nu îi susţine privirea şi nu se aşteaptă ca ea să-i răspundă

la fel; în schimb, îşi întoarce atenţia către meniul de hârtie din faţa lui.

- Bun, zice el. Comandă orice, serios. Nu contează preţul. Orice vrei.

Ea aruncă o privire la meniu şi vede un biban de mare întreg servit cu broccoli şi orez la treizeci şi cinci de lire. înghite în sec şi spune:

- Păi, sigur n-o să iau bibanul de mare.
- Ia-ţi bibanul de mare, spune Zach. Serios, ia ce vrei.
- Nici măcar nu-mi place bibanul de mare.

El îşi dă ochii peste cap afectuos şi ea vede cum duce mâna la buzunarul pantalonilor, aşa cum a mai făcut de câteva ori de când au plecat de acasă şi ştie că acolo e inelul şi îşi simte gura uscată şi se gândeşte: De ce face asta? De ce a lăsat lucrurile să ajungă atât de departe? îl va umili şi îl va zdrobi şi toate astea, seara asta aurie de vară, cu pahare de şampanie şi galanterie se va închega în ceva insuportabil şi crud. Dar nu, îşi aminteşte, nu, seara asta nu e adevărată. Seara asta e un miraj. îşi aminteşte de noaptea pe care a petrecut-o la Scarlett, de potopul de mesaje şi filmări din ce în ce mai abuzive, de felul în care îşi lipea faţa atât de aproape de a lui Noah, folosindu-l ca să ajungă la ea, ca s-o sperie, ca s-o supună voinţei sale. Se gândeşte la senzaţia degetului lui sub bărbia ei, împungând cu putere şi adânc în locul acela moale, forţând- o să-l privească în ochi. Se gândeşte că Zach vrea ca ea să renunţe la cursurile de la colegiu, să renunţe la prietenii ei, să rămână acasă, să facă economii, să fie o mamă bună. Se gândeşte cum a manipulat-o să locuiască în continuare la ea acasă, să împartă în continuare patul cu ea şi se gândeşte că ea l-a lăsat să facă toate astea şi se gândeşte că nu, nu, asta nu poate fi o despărţire uşoară, nu poate fi nimic ambiguu, nu poate să lase loc de nimic altceva decât animozitate şi durere. Pentru că Zach e un tip obsedat de control, iar ea trebuie să-i arate că nu poate şi nu va mai fi controlată şi că toată şampania şi ochii mari şi umezi şi complimentele şi tot peştele scump din lume n-o să schimbe asta.

Trage aer în piept ca să se liniştească şi se uită la meniu.
în clipa aceea, aude gălăgie la uşă, hohote de râs şi sporovăieli zgomotoase. Ridică privirea şi o vede mai întâi pe Mimi, apoi pe Roo, Jayden şi Rocky, cu Scarlett şi Liam în ariergardă. Zach ridică privirea şi vede cum nemulţumirea îi apare pe chip. îi urăşte pe puştii bogaţi de la şcoala de peste terenul comun şi scoate un mormăit.
- Gata cu liniştea şi pacea.
Tinerii se îndreaptă spre bar, iar Tallulah simte cum o sfredeleşte privirea lui Scarlett, dar rămâne cu ochii la meniu. Cuvintele îi înoată în faţa ochilor, lipsite de orice sens. Cannelini. Jus. Anşoa. Rigatoni. Chorizo. Nu ştie ce înseamnă nimic din toate astea. Ştie doar că Scarlett e la bar şi Scarlett se uită la ea. Simte cum îi vibrează telefonul şi aruncă o privire la mesaj.
S-a întâmplat deja?
Nu, răspunde ea.
Sunt aici dacă ai nevoie de mine.
K.
- Cine e?
- Doar mama, răspunde ea. Vrea să ştie în ce pijama să-l îmbrace pe Noah.
Zach zâmbeşte, apoi spune:
- Ai chef să împărţi un platou de fructe de mare cu mine?
- Oh, spune ea, distrasă. Poate. Ce conţine?
- Creveţi King. Somon afumat. Scoici. Creveţi în unt. Şi caviar.
Tallulah se uită la preţ.
- Eşti sigur?
- Da, spune el. Ţi-am spus. în seara asta luăm o cină sofisticată.
- OK atunci, încuviinţează ea. Adică, e alegerea ta. Mie nu-mi prea place caviarul...
Zach râde şi spune:
- Nu-ţi face griji. îţi mănânc eu caviarul.
Ea zâmbeşte şi ia o înghiţitură mare de şampanie. Scarlett şi amicii ei încă sunt la bar, unde fac o comandă lungă şi foarte complicată şi cer reduceri şi se poartă în general zgomotos şi

enervant. Se uită în direcţia aceea şi privirea i se intersectează o clipă cu a lui Scarlett. Simte cum i se îmbujorează faţa şi întoarce repede privirea şi spune:
- Comandăm nişte cartofi prăjiţi?
- Sigur că da, spune Zach. Cartofi prăjiţi de trei ori. Cartofi pai. Sau cartofi prăjiţi cu trufe. Să comandăm câte o porţie din fiecare?
- Da, spune ea, neştiind de fapt la ce spune „da”.
Habar nu are ce sunt cartofii prăjiţi cu trufe.
- Excelent, zâmbeşte el şi îşi încrucişează braţele.
Tallulah o aude pe Scarlett de unde se află.
- Aveţi vreun rom din Barbados? întreabă ea. Se cheamă Mount Gay?
- îmi pare rău. Avem Bacardi. Kraken...
- Kraken merge. Dar chiar ar trebui să comandaţi Mount Gay. E, gen, cel mai bun.
Sună ca o fiţoasă, se gândeşte Tallulah. Una care crede că i se cuvine totul. E aproape imposibil să şi-o imagineze aşa cum este când sunt singure împreună.
- Doamne, spune Zach. Auzi şi tu la ei. Cine se cred? O imită pe Scarlett pe sub mustăţi: *E, gen, cel mai bun.*
Tallulah încuviinţează din cap şi spune:
- Da, ştiu. Sunt super enervanţi. Apoi trage aer în piept şi spune: învaţă la mine la colegiu. Cu toţii sunt la Arte. Cred că unii dintre ei au fost la Maypole House.
- Se înţelege atunci, spune el, după care se ridică în picioare. Mă duc să comand. Mai vrei ceva de băut?
Ea bate cu unghiile în paharul de şampanie şi spune:
- E OK asta, mulţumesc.
El îi aruncă un zâmbet indulgent şi apoi ea îşi ţine răsuflarea când el se apropie de bar. Stă la câţiva centimetri de Scarlett, care e cu spatele la el şi îşi lipeşte cârdul de ecranul unui POS. Aşteaptă să iasă chitanţa şi apoi o ia de la barman.
- Mulţumesc, spune ea.

Apoi îşi ia paharul şi se întoarce, iar acum e faţă în faţă cu Zach, şi Tallulah abia mai poate respira.

- Scuze, îl aude că spune, făcând un pas la dreapta să o lase să treacă.

Tallulah o vede cum îi zâmbeşte încordat şi o aude cum spune:

- Nici o problemă.

Când trece pe lângă masa lui Tallulah în drum spre terasă, Scarlett îi aruncă o privire plină de subînţelesuri. îşi atinge osul pieptului cu pumnul şi clipeşte. Tallulah încuviinţează din cap şi apoi întoarce privirea. Adrenalina îi pulsează prin tot corpul. Mai înghite nişte şampanie ca să-şi distragă atenţia de la senzaţia îngrozitoare a inimii care îi bubuie în cuşca pieptului. îi vibrează telefonul. E Scarlett.

Eşti OK?

Nu, răspunde ea. *Mi-e râu.*

Poţi s-o faci. Sunt aici.

Tallulah tastează o inimioară şi o trimite, apoi închide ecranul şi îşi aşază telefonul sub meniu, ca să nu se mai poată uita la el. Zach se întoarce şi se aşază pe scaunul său.

- E fata aia, nu? Din selfie-ul tău?

Tallulah îşi compune o expresie confuză pe chip, dar îşi dă seama că nu e convingătoare.

- Ce fată?

- Aia cu părul nepieptănat. Care îi tot dădea întruna cu romul. Aia cu care te-am văzut în staţia de autobuz atunci.

- A, răspunde ea dezinvolt. Da. E Scarlett.

- Cum se face că n-a venit să te salute?

Ea ridică din umeri.

- Poate că nu m-a văzut.

El ia sticla de şampanie din găleată şi umple ambele pahare. Tallulah îşi dă seama că atmosfera s-a acrit deja uşor, că un nor a venit în faţa soarelui arzător al optimismului lui Zach.

- Da, spune el. Poate.

Vorbesc o vreme despre Noah, despre sora lui Zach care tocmai a rămas însărcinată cu primul copil şi care crede că s-ar putea să

aibă gemeni, însă Tallulah are impresia că doar ea face toată treaba, că Zach e altundeva, şi ştie unde e. E în mintea lui, rumegând scurtul schimb de replici cu Scarlett. Zach e foarte perceptiv şi sigur i-a simţit energia, iar acum o să simtă energia lui Tallulah şi o să-şi dea seama că ceva nu e tocmai în regulă, dar habar nu va avea ce.

Soseşte mâncarea şi e un adevărat spectacol: un platou alb aşezat pe un suport de alamă, presărat cu şiraguri strălucitoare de iarbă-sărată şi seminţe de rodie roşii ca rubinele.

Amândoi exclamă şi scot tacâmuri dintr-un suport de pe masă, apoi încep să dezmembreze platoul, însă Tallulah nu are poftă de mâncare şi stă exagerat de mult să decojească un crevete.

- Eşti OK? întreabă Zach.
- Da, spune ea. Sunt bine.
- Nu prea mănânci.
- E cam migălos, atâta tot.
- Mănâncă nişte cartofi.

înclină spre ea un vas cu cartofi prăjiţi uriaşi, cam uleioşi, şi Tallulah ia câţiva.

- Mai mulţi, spune el, iar glasul îi e din nou tăios.

Nu e o sugestie, ci o comandă. Mai ia câţiva, iar el aşază cartofii la loc pe masă.

Telefonul îi vibrează şi ea îl înclină spre ea ca să se uite. E Scarlett din nou. Vede primele cuvinte ale mesajului, dar nu-l deschide: *Ai nevoie de mine? Pot...*

Zach îi aruncă o privire întrebătoare.

- Tot mama.
- Ah, da, spune el. Ce vrea?
- întreabă dacă ne simţim bine.
- Şi? Aşa e?

întrebarea e cu subînţeles, iar ea aşteaptă o clipă până să răspundă.

- Da, spune ea. Ne simţim minunat. îşi apropie paharul cu şampanie de al lui şi spune: Noroc!

Simte cum seara se face fărâme în jurul ei. îşi dă seama că discuţiile de complezenţă au devenit imposibile şi că fie vor sta fiecare în tăcere, fie vor discuta despre *ei* şi oricare dintre rezultate o să strice seara. Aşa că îi întinde un crevete şi spune:
- Hai. Decojeşte-l pentru mine, te rog. Mi-e prea lene.
îi afişează atunci cel mai dulce zâmbet de care e în stare. El îşi dă ochii peste cap, afectuos, i-l ia din mână şi o clipă are impresia că atmosfera cordială a revenit. Dar telefonul îi vibrează din nou şi el ţâţâie şi spune:
- Să mor eu!
- Probabil e mama, pentru că nu i-am răspuns la ultimul.
- Atunci răspunde-i, spune el enervat, smulgând capul crevetelui.
Ea aprinde ecranul telefonului şi deschide mesajul lui Scarlett. Apoi
răspunde repede: *E într-o stare proastă. Nu cred că o să se întâmple.* Scarlett răspunde: *Planul B?*
Tallulah trage adânc aer în piept şi scrie: *Da. Planul B*
.**PARTEA A PATRA**

52. *Iunie 2017*

Scarlett intră în bar, încercând şi nereuşind să pară firească şi nonşalantă. Se uită intens la Tallulah, iar Zach îi aruncă o privire, apoi are o reacţie întârziată şi se uită la Tallulah, iar ea vede cum el a înţeles ceva.
Se întoarce spre ea şi zice:
- Ce se întâmplă?
-Ce?
- Tu şi cu fata aia?
- Nu ştiu, zice ea. Nimic.
Scarlett vine spre ei. îşi trage un scaun de la altă masă, se aşază, înmoaie un cartof într-un bol cu maioneză şi îl mănâncă.
- Bună, Lula, spune ea. Ce mai faci?
Tallulah încuviinţează din cap şi spune:
- Bine. Scuze că nu te-am salutat mai devreme. Erai cu toţi prietenii tăi şi nu voiam să vă deranjez.

- Oh, e *în regulă,* răspunde Scarlett cu nonşalanţă, apoi ia încă un cartof şi îl înmoaie în maioneză. înţeleg. în fine... Arată spre platoul cu fructe de mare şi găleata în care se află şampania. Ocazie specială?
- Nu, spune Tallulah, nu chiar. Doar că n-am mai ieşit de ceva timp.
- Ah, ce drăguţ. Ia un al treilea cartof şi îl duce la nas. Ăsta e cu trufe? întreabă. Zach încuviinţează ţeapăn din cap şi Scarlett spune: Drăguţ, după care îl mănâncă. N-am fost atentă, cum te cheamă? îi spune lui Zach.
- Zach, răspunde el, cu chipul cuprins de furie.

Scarlett se poartă degajat, însă Tallulah vede energia maniacală cum îi curge prin vene.
- O cunoşti pe Tallulah de la colegiu? întreabă Zach.
- Corect. Drăguţa, drăguţa de Tallulah.
- Nu vorbeşte niciodată despre tine.
- Ce nepoliticos!

Scarlett se preface jignită şi mai ia un cartof cu trufe.
- Are o poză cu tine în telefon, în schimb.
- Aoleu, zice Scarlett, făcând ochii mari. Cineva mă urmăreşte.
- E doar selfie-ul ăla, de la petrecerea de Crăciun. Atât.
- Ce selfie?
- Nu-ţi mai aminteşti când l-aţi făcut? întreabă Zach.
- Nu pot să spun că da, dar pe de altă parte atunci eram praf. în fine, spune ea. Nu vreau să vă deranjez de vreme ce aveţi o seară romantică atât de minunată. Mă bucur că te-am văzut, Lula. Mă bucur că te-am cunoscut, Zach.
- Nu, spune Tallulah. Rămâi.
- Oh, îi zâmbeşte ea. OK atunci.

Zach arată de parcă e gata să spună ceva, apoi intră Mimi, scanând cu privirea localul după Scarlett.
- A, spune ea, aici erai. Ne întrebam unde te-ai dus.
- Scuze, spune Scarlett. M-a luat valul şi le-am mâncat toţi cartofii ăştia delicioşi lui Tallulah şi iubitului ei. De ce nu veniţi încoace?

în câteva minute, toată gaşca lui Scarlett e înghesuită în jurul mesei şi toţi cartofii au dispărut şi toţi creveţii au dispărut şi cineva s-a dus la bar şi s-a întors cu un rând de shoturi de tequila, iar Jayden şi Liam l-au acaparat pe Zach într-o discuţie intensă despre fotbal, iar Tallulah stă de vorbă cu Scarlett, şi Ruby, şi Mimi despre profesorii ciudaţi de la şcoală. Apare un ospătar şi întinde mâna printre ei ca să strângă farfuriile şi bolurile goale şi îi întreabă dacă mai vor ceva de mâncare şi cineva comandă o budincă lipicioasă de caramel şi altcineva mai comandă cartofi prăjiţi şi Tallulah habar nu are cine ce plăteşte sau ce se întâmplă mai exact, însă are impresia ciudată că ceva, undeva a luat foc şi că deja e prea târziu ca să mai stingă flăcările.

Sosesc alte shoturi de tequila, odată cu cartofii şi budinca lipicioasă de caramel, care e servită cu şase linguri şi Jayden primeşte un mesaj pe telefon şi spune:

- E afară. Vin imediat.

Toată lumea pare să ştie despre ce vorbeşte şi câţiva îi întind hârtii de zece lire din portofele şi o clipă mai târziu se întoarce şi le pasează pastile pe sub masă prietenilor săi.

Tallulah urmăreşte reacţia lui Zach şi e uluită să vadă că ia o pastilă de la Jayden şi o înghite cu şampanie caldă. Zach nu a mai consumat niciodată droguri, din câte ştie ea, în afară de faptul că mai fuma uneori puţină iarbă cu sora lui mai mare în grădina din spatele casei pe când ea încă mai locuia acolo. Se uită la el, încercând să-i surprindă privirea, însă el o ignoră sârguincios, iar Tallulah îşi dă seama că în loc să încerce să combată situaţia asta pe care ea şi Scarlett au construit-o intenţionat, acum el e într-un fel de misiune. O misiune să o slăbească, să o submineze, să o prindă pe picior greşit, cumva. îi urăşte pe oamenii ăştia, ştie că îi urăşte, însă acum se dă bine pe lângă ei şi râde la glumele lor şi le consumă drogurile.

Simte cum ceva îi atinge mâna pe sub masă şi ridică privirea şi o găseşte pe Scarlett care se uită la ea.

- Am rupt una în două pentru tine, spune ea. Vrei să împărţim?

Tallulah refuză scuturând din cap.
- Un sfert?
Tallulah clipeşte şi spune:
- Poate mai târziu.
Scarlett îi pasează bucăţica şi ea o strânge în pumn.
Noaptea s-a metamorfozat în ceva străin şi electric. E jucată pe degete din ambele părţi, de Zach şi de Scarlett. între timp, muşchii inimii ei tânjesc după Noah, despre care presupune că acum, la aproape ora 10 seara, doarme în pătuţul lui, cu pumnii strânşi, cu părul umed de căldura băii de seară şi a laptelui cald şi a aerului fierbinte al nopţii de vară ce pătrunde pe geamul deschis.
încă o dată simte mâna lui Scarlett pe sub masă, care îi apucă piciorul gol, iar un deget îi alunecă spre tivul pantalonilor scurţi, iar ea exclamă şi tresare foarte uşor.
Se ridică în picioare.
- Ştiţi ceva, spune ea, se face târziu. Probabil ar trebui să mă întorc acasă.
Nu mai vrea să se întâmple. S-a răzgândit. Vrea să se ducă acasă cu Zach,
să urce în vârful picioarelor la etaj şi să stea cu el să se uite împreună la copilul lor, să vorbească în şoapte aproape neauzite despre cât de frumos e şi cât de norocoşi sunt să îl aibă. Pot să se despartă în altă zi. Nu azi. Nu acum.
- Nu, spune Scarlett, trăgând-o de braţ în jos.
O fixează cu o privire înfricoşătoare şi spune:
- Rămâi, te rog să rămâi. Mai bea ceva. OK?
Tallulah oftează şi cineva îi aduce altă tequila, pe care o dă peste cap ascultătoare. E gata să încerce să plece din nou când mai soseşte cineva la masa lor. E o fată puţin mai în vârstă pe care o recunoaşte vag din sat, iar la sosirea ei, Scarlett chiţăie:
- Lexie!
O îmbrăţişează pe tânără şi îi spune lui Tallulah:

- Lexie e fata lui Kerryanne. Ştii, administratoarea de la Maypole. Lexie are nu doar cea mai tare mamă din lume, ci şi cel mai tare *job* din lume. Spune-i lui Tallulah cu ce te ocupi, Lex.
Lexie îşi dă ochii peste cap cu amabilitate şi spune:
- Sunt blogger de călătorii.
- Da, spune Scarlett, dar nu un blogger de călătorii din ăla fals care încearcă să facă rost de chestii gratis pe la hoteluri. E blogger pe bune. Cu mii de urmăritori pe Instagram şi o viaţă petrecută în avioane. De unde te-ai întors de data asta?
- Peru.
- Peru. Să mor eu. E aşa de şmecher că mi se pare ridicol.
Captivă acum într-o conversaţie cu Scarlett şi Lexie, Tallulah cedează şi mai bea un shot de tequila când i se oferă şi îl foloseşte ca să înghită bucăţica de pastilă pe care încă o mai ţine în pumn. La bar sună clopoţelul pentru ultimele comenzi şi Scarlett se ridică în picioare.
- Are cineva chef de o petrecere la piscină? întreabă zgomotos.
Tallulah se uită la Zach şi Zach se uită la Tallulah, cu o privire plină de intenţii rele, apoi spune:
Eu mă bag. Are pupilele dilatate şi zâmbeşte. Haide, Tallulah, îi spune peste masă, mergem la o petrecere la piscină
.Sophie stă la uşa din faţă a cabanei, cu mâinile împreunate în faţă, cu părul pieptănat frumos, cu dinţii proaspăt spălaţi ca să alunge mirosul berii de la Liam. Pippa înaintează trosnind pe aleea de pietriş ţinându-şi gemenii de câte o mână, iar fiecare geamăn trage după el un mic troller.
- Bună, bună, bună! zice Sophie. Bine aţi venit!
E ora şase şi Shaun întârzie la şcoală şi a sunat-o pe Sophie cu un val de scuze neliniştite ca s-o roage să fie acolo când vor ajunge copiii lui. Ea şi-a reţinut un oftat prelung şi adânc şi a spus:
- Sigur, sigur, nici o problemă.
- încerc să ajung cât pot de repede. Promit.
- E în regulă, a spus ea. Ocupă-te de ce trebuie să faci.

- Mulţumesc, dragă, a răspuns el.
Iar ea a tresărit, fiindcă nu îi mai spusese niciodată „dragă”. îi spunea mereu Sophes. Sau „iubi”. „Dragă” i se părea un apelativ pentru o nevastă faţă de care nu mai simţi nici un fel de entuziasm sincer. „Dragă” îşi spuneau părinţii prietenilor ei. „Dragă” era bătrânesc.
Se apropie de Pippa şi de copii şi se apleacă să-i strângă în braţe. Amândoi poartă hanorace de la Gap: al lui Jack e verde, al lui Lily e roz deschis. O îmbrăţişează şi ei, strâns, iar ea simte o senzaţie de uşurare pentru că a trecut atâta timp de când nu i-a mai văzut şi se temuse că poate au uitat că o plac.
- Intraţi, spune ea. Intraţi.
- Asta chiar e casa lui tati? întreabă Jack.
- Păi, oarecum, răspunde Sophie, ţinându-le uşa să intre milităreşte în casă. De fapt este proprietatea şcolii. Dar i-o împrumută directorului pe perioada cât lucrează aici.
- Atunci tati mai are cealaltă casă de la Londra? întreabă Lily, trăgându-şi trollerul Trunki roz pe dalele din hol, spre bucătărie.
- Da. Tati încă mai are cealaltă casă şi eu încă mai am apartamentul. Doar închiriem cabana asta o vreme.
- E drăguţă, spune Jack, căruia îi plac aproape toate lucrurile.
Arată puţin cam împăienjenită, zice Lily, care găseşte mereu ceva de comentat

- .Ai cuvântul meu, spune Sophie, îndreptându-le trollerele, că am curăţat fiecare centimetru din cabana asta şi nu există nici măcar o făptură mică- micuţă singuratică nicăieri.
- Nu mă deranjează alte făpturi, spune. Doar că nu-mi plac păianjenii. Ce e mirosul ăsta?
- Ce miros?
- Ca de ars.
- Oh, Doamne, nu ştiu. Credeam că am reuşit să scap de el, dar cred că m- am obişnuit cu el. Scuze. E o casă veche, presupun, atâta tot. Se întoarce către Pippa. îţi fac un ceai?

Pippa scoate un oftat obosit de atâta călătorit.
- Nu, spune ea. Nu. Eşti foarte amabilă. Dar sunt aşteptată la cină în N5— la opt jumate. Abia reuşesc să ajung şi aşa. Trebuie să spun că nu ştiu cât de sustenabilă o să fie treaba asta pe termen lung. Adică, dacă Shaun nici măcar nu reuşeşte să ajungă la timp într-o casă care e de fapt în acelaşi loc cu şcoala, cum naiba o să-i ducă şi o să-i aducă pe copii ăştia din NI o dată la două weekenduri? Deja simt miros de dezastru.

înclină uşor faţa spre dreapta, de parcă ar adulmeca aerul să simtă dezastrul iminent, apoi se uită la telefon şi spune:
- Doamne fereşte, Google Maps spune două ore şi cinci minute. Shaun s-a jurat că e un drum de doar o oră jumate. Oftează şi îşi trece degetele prin părul castaniu lucios. Deci, copii, fiţi cuminţi pentru Sophie. Şi pentru tati. Aveţi grijă să faceţi tot ce vi se spune.
- Vrei să le vezi camera? întreabă Sophie.
- Nu, răspunde ea vioi. Sunt sigură că e în regulă. Shaun a spus că le-ai aranjat-o minunat şi sunt convinsă că aşa e.

Sophie simte un mic val de plăcere la auzul cuvintelor Pippei, care parcă sugerează că poate avea încredere în ea să facă ce trebuie în privinţa preţioşilor ei copii.

Pippa se apleacă şi îi sărută pe copii. Apoi o sărută uşor pe Sophie pe fiecare obraz, după care porneşte pe alee înapoi spre clădirea principală şi parcare.

După ce pleacă, Sophie oftează uşurată. îşi dă seama imediat că vizita Pippei i-a stat pe cap zile întregi fără să fie măcar conştientă de asta. Iar acum s-a întâmplat şi gemenii sunt aici şi îşi poate alunga neliniştea ca pe nişte lanţuri slăbite.

- Bun, copii, zice ea, întorcându-se în bucătărie. Cui îi e foame?

Shaun se întoarce o jumătate de oră mai târziu şi timp de vreo oră cabana prinde viaţă, cuprinsă de energia unei reuniuni pline de voioşie. îşi pierde purtarea greoaie în clipa în care îşi scoate cravata şi îi lasă pe copii să i se caţăre pe genunchi. Sophie pune o lasagna de pui la cuptor (Lily nu mănâncă vacă, oaie sau porc, dar spune că găinile au feţe de speriat, aşa că e OK să le mănânce) şi deschide o sticlă de vin. După aceea, Shaun le pregăteşte gemenilor baia şi îi supraveghează în timp ce se bagă în pijamale şi amândoi coboară fugind pe scări, cu picioarele goale, părul umed şi obrajii roşii, iar Sophie găseşte un film la televizor şi stau cu toţii îngrămădiţi pe canapea şi urmăresc ceva ce se învârtejeşte şi se răsuceşte ca un beţiv printre pilonii conştiinţei lui Sophie pentru că nu se poate gândi la nimic acum, în afara tabloului cu scara în spirală de pe peretele lui Liam.

Ia telefonul de pe braţul canapelei şi îl aprinde. Deschide fotografia pe care a făcut-o tabloului şi o măreşte cu vârfurile degetelor, apoi mişcă imaginea din colţ în colţ, încercând să găsească lucrul care îi dă sens. Aşa cum se întâmplă când plănuieşte un roman în cap, aliniază mintal jucătorii, şi succesiunea cronologică, şi indiciile şi încearcă să le aranjeze într-o naraţiune logică.

Apoi simte cum o trece un fior când îşi dă seama că a înţeles. Sau cel puţin că are cheia. Metaforica cheie franceză cu care va deschide toată enigma. Exclamă uşor, suficient de tare ca Shaun şi gemenii să se întoarcă spre ea ca unul şi să o privească întrebător.

- Eşti bine? întreabă Shaun.

- Da, spune ea. Da. Doar că, ăă, mi-a venit o idee pentru noua carte, o soluţie. Cred că o să, ăă... Se ridică în picioare. Vă supăraţi? zice ea. Dacă lucrez un pic? Nu durează mult.

Se precipită din living până la birou, unde deschide repede capacul laptopului. Derulează repede unul dintre articolele pe care le-a găsit după întâlnirea cu Jacinta Croft, despre istoria tunelurilor secrete din case vechi şi descoperă, aşa cum a bănuit, că multe tuneluri secrete erau accesate prin „uşi camuflate ascunse în spatele tablourilor, biblioteci glisante sau chiar încastrate într-un element arhitectural”. Găseşte multe poze cu scări spiralate din piatră din clădiri şi castele medievale, toate urcând în spirală spre foişoare, precum cel din tabloul lui Scarlett. Dar dacă arhitectul de la Dark
Place a proiectat o scară în spirală care şi coboară, nu doar urcă? Şi dacă o poţi accesa printr-o lespede secretă de piatră de la poalele scării vizibile? Şi dacă obiectul acela ciudat din metal din tabloul lui Scarlett era de fapt menit să ridice lespedea secretă? Face o captură de ecran cu articolul şi apoi îi trimite lui Kim pe WhatsApp pagina şi poza cu tabloul lui Scarlett.
Aşa arăta unealta pe care a găsit-o poliţia în stratul de flori? tastează ea, adăugând o săgeată care arată spre obiectul din tablou.
Apasă „trimite” şi aşteaptă ca bifele să se facă albastre. Aproape imediat vede că Kim scrie.
Da, vine răspunsul ei. *Nimeni n-a reuşit să-şi dea seama ce e.*
Pe Sophie o trece un fior când îşi dă seama ce s-ar putea să însemne acest lucru.
Uită-te la dreptunghiul de lumină din tablou, de la poalele scărilor.
Kim răspunde: *OK.*
E un tablou făcut de Scarlett. Se pare că reprezintă o scară de piatră din Dark Place.
Kim răspunde cu un emoji cu gura căscată.
Apoi spune: *Pot să-i trimit asta lui Dom?*
Da, sigur, scrie Sophie. *Te rog.*

Shaun şi Sophie îi trimit pe gemeni la culcare la nouă şi jumătate, îşi termină restul de vin rămas de la cină, apoi se duc şi ei în pat. Sophie îl priveşte pe Shaun cum îşi scoate hainele şi îşi trage pe el tricoul şi pantalonii de bumbac pe care îi poartă în pat. îmbrăcarea tricoului şi a pantalonilor de bumbac e un semnal tăcut că în seara asta nu va avea parte de sex, iar pe Sophie nu o deranjează asta. Ziua a fost neobişnuit de lungă şi intensă. Are mintea plină de lucruri care nu au nici o legătură cu sexul: tuneluri prăfuite, şi adolescenţi dispăruţi, şi mame în doliu, şi fete cu o înfăţişare bântuită şi PTSD— de pe YouTube. îşi desface părul din coada de cal şi se strecoară şi ea în pijamale, apoi se vâră recunoscătoare sub pilotă.
- Ai reuşit să lucrezi ceva? întreabă Shaun.
Ar trebui să-i spună, se gândeşte. Ar trebui să-i spună ce se petrece şi cu cine tot stă de vorbă, ar trebui să-i povestească despre tablourile din camera lui Liam, despre discuţiile cu Kim. Dar nu poate. Pur şi simplu nu poate. Weekendul acesta trebuie să fie dedicat gemenilor. Nu i-a mai văzut de trei săptămâni. E cea mai lungă perioadă pe care a petrecut-o fără să-şi vadă copiii. Singurul motiv pentru care au venit la prostia asta de şcoală a fost pentru ca Shaun să-şi permită să-şi educe copiii aşa cum vrea mama lor să fie educaţi. Nu a fost niciodată vorba de cariera lui Shaun. Dacă ar fi fost vorba de cariera lui, acum ar conduce o şcoală generală de stat din centrul Londrei, una uriaşă şi întinsă, nu colegiul ăsta glorificat care-şi pregăteşte de fapt elevii pentru examene într-un sat frumos, dar convenţional. A sacrificat atât de multe ca să facă asta, iar ea nu trebuia neapărat să vină cu el; a fost alegerea ei să fie aici. El nu a linguşit-o şi nici nu a insistat să o convingă.
Iar acum copiii lui sunt în sfârşit aici şi weekendul trebuie să fie perfect, absolut perfect: două zile întregi neîntinate de muncă sau poliţişti. Doar ei patru făcând lucruri sănătoase şi pitoreşti în familie.
Aşa că încuviinţează din cap şi spune:
- Da, am scris ceva.

El îi zâmbeşte şi spune:

- Păi, e bine. Poate că ai scăpat în sfârşit de blocajul scriitorului? Poate că acum totul o să înceapă să curgă.
- Da, răspunde ea. Să sperăm.

Chiar atunci telefonul îi vibrează când primeşte un mesaj. îl ia şi se uită la el. E Kim.

Dom spune că acum o să primească sigur mandat să intre în Dark Place. Să sperăm că o să se întâmple chiar mâine-dimineaţă. Mulţumesc pentru tot. Eşti minunată.

Tastează un răspuns. *Nici o problemă. Mă bucur că am putut ajuta.*

- Cine era? întreabă Shaun.
- O, spune ea, grupul familiei de pe WhatsApp.

închide telefonul, îl bagă în priză la încărcat şi închide ochii, cu capul plin de scări care se răsucesc în spirală şi se cufundă în nisipurile întunecate şi moi ale somnului.District din nordul Londrei Tulburare de stres posttraumatic

54. *Iunie 2017*

Scarlett dă mai tare volumul radioului din maşina lui Lexie şi deschide geamul. Tallulah stă pe genunchii lui Zach, înghesuită în spate cu Liam şi Mimi. I se învârte capul. în ultimele luni nu a băut mai mult de o jumătate de sticlă de vin. Nu a mai consumat droguri recreaţionale de când avea paisprezece ani. Simte conturul cutiei cu inelul din buzunarul lui Zach cum o împunge în dosul piciorului. Scoate capul pe geam ca să înghită lacomă guri de aer cald din noapte. Copacii trec pe lângă ea fulgerător, ca nişte dâre de negru şi auriu, luminile gonesc spre ei, venind din direcţia opusă ca nişte discuri neclare de alb. Cerul încă se agaţă de ultimele fâşii din lumina zilei de culoare gri-şoarece.

Scarlett urma să-i spună lui Zach despre ele. Acesta era Planul B. Urma să-i spună lui Zach că ea şi Tallulah sunt îndrăgostite una de cealaltă, iar Zach urma să o privească pe Tallulah cu ochi mari şi neîncrezători şi să-şi înăbuşe un hohot aspru de râs şi să spună: *Ce?* Iar Tallulah urma să spună: *E adevărat încerc să-ţi spun de săptămâni întregi, dar n-am putut găsi momentul potrivit.* Apoi Zach ar fi plecat valvârtej sau ar fi

vomitat sau s-ar fi luat la bătaie sau ar fi urlat sau ar fi plâns sau ar fi făcut o criză de furie sau ceva de genul acesta. Şi s-ar fi terminat. Ar fi fost îngrozitor, dar ar fi fost un moment fără cale de întoarcere.

însă dintr-un motiv inexplicabil, Scarlett a prelungit agonia târând pe toată lumea înapoi la ea acasă pentru o petrecere la piscină. Tallulah i-a dat un mesaj mai devreme în pub: *C faci???*

Scarlett a răspuns: *TOTUL SUB CONTROL* şi apoi i-a trimis o privire conspirativă peste masă.

Trec de porţile de la Dark Place şi pornesc pe aleea lungă ce duce spre casă, din care Tallulah vede trei versiuni separate şi distincte. Clipeşte ca să încerce să alinieze cele trei imagini, dar nu reuşeşte.

Lexie parchează şi coboară cu toţii, împleticindu-se din maşina plină-ochi pe aleea acoperită cu pietriş. Scarlett îi conduce pe toţi pe porţile de metal din lateralul casei, apoi spre terasa cu piscină şi se duce drept în căsuţa de lângă piscină unde aprinde luminile din grădină şi sistemul audio Sonos şi se întoarce o clipă mai târziu cu câteva beri reci din frigider. Zach se aşază pe

marginea unui şezlong, iar Tallulah stă în spatele lui. Scarlett cântă tare în ritm cu muzica şi Liam i se alătură. Lexie şi Mimi stau pe telefoanele lor.

Scarlett îi pasează lui Tallulah o bere, iar ea o ia.

- Noroc, spune Scarlett, dansând în timp ce întinde sticla de bere spre a lui Tallulah. Şi noroc şi ţie, Zach. E super să te cunosc în sfârşit.

Zach ciocneşte cu ea şi spune:

- Asemenea.

Chiar şi de aici, de unde stă în spatele lui, Tallulah simte însă antipatia ce emană din el.

Scarlett se duce dansând înapoi spre Liam şi Mimi şi ciocneşte şi cu ei. Apoi îşi lasă berea pe o masă şi îşi scoate tricoul. Pe dedesubt poartă un maiou scurt. îşi desface nasturii pantalonilor scurţi, iese din ei, lăsând la iveală chiloţii negri deloc sexy pe

care Tallulah îi cunoaşte atât de bine, apoi, într-o clipită, e în piscină.
Tallulah se uită lung în timp ce ea se avântă pe fundul piscinei, iar lentila distorsionantă a apei o face să pară şi mai lungă şi mai subţire decât este. Apoi iese la capăt şi se ridică pe marginea piscinei, îşi trage părul ud de pe faţă şi le spune lui Tallulah şi Zach:
- Nu intraţi?
Tallulah spune:
- Nu. Nu vreau să mă ud pe păr.
Iar Scarlett spune:
- Of, haide, Lula, ştiu cât de mult îţi place să te uzi pe păr.
Iar Tallulah vede cum umerii lui Zach tresaltă, după care el îşi duce sticla de bere la buze, scurt, şi bea cu sete din ea. Tallulah râde nervos.
- Serios. M-am spălat pe cap de dimineaţă şi m-am coafat şi toate cele. N- am chef să mai stau mâine s-o iau de la capăt.
- Of, Lula! Tu şi părul tău preţios. Haide! Nu fi naşpa. Vino în apă!
Ia doi pumni de apă din piscină şi îi aruncă spre Tallulah, stropindu-l în acelaşi timp şi pe Zach, care se ridică iute în picioare şi ţipă:
- Ce căcat? Ai grijă!
- Acum poţi să te uzi ca lumea. Haide, Zach. Arată-i iubitei tale cum se face.
Zach începe să-şi desfacă nasturii de la cămaşă. Şi-o scoate, apoi îşi scoate tricoul alb pe care îl poartă pe dedesubt şi Tallulah vede cum muşchii de pe spatele lui se unduiesc şi îi zvâcnesc sub piele. Apoi îşi deschide fermoarul pantalonilor şi îi dă jos şi rămâne aproape gol, doar într-o pereche de boxeri mulaţi din Lycra.

Se întoarce spre Tallulah şi zice:
- Haide. Fă cum îţi zice prietena ta.

Atmosfera e pătată de ceva atât de acru şi de inflamat încât Tallulah abia mai poate să respire. S-a format direct în spaţiul

dintre Scarlett şi Zach şi creşte din ce în ce mai mare. încuviinţează din cap şi îşi scoate pantalonii scurţi, dar nu şi topul vaporos, fiindcă se simte jenată să o facă în faţa lui Mimi, şi Liam, şi Lexie. îşi răsuceşte părul într-un nod, apoi sare de-a dreptul în piscină, iar apa îi intră ca o rachetă în urechi, îi curge şuvoaie peste piele, îi umflă bluza ca pe o meduză plutitoare de bumbac. Ţâşneşte la suprafaţă şi se trezeşte faţă în faţă cu Scarlett, care îi atinge iute buzele cu gura, după care se scufundă la loc. Tallulah se întoarce şi îl vede pe Zach exact când iese din apă şi scoate sunetul pe care îl scot oamenii când o piscină e mai rece decât te aşteptai şi scutură din cap, iar stropii de apă reflectă lumina în timp ce zboară ca nişte cristale din vârfurile şuviţelor lui. Iar acum Tallulah stă între Zach şi Scarlett şi energia dintre cei doi e atât de toxică încât te-ar putea sufoca.

încă o dată, Tallulah se trezeşte gândindu-se la băieţelul ei, la familiaritatea şi căldura corpului său micuţ, la senzaţia lui în braţele ei, lipit de corpul ei, la mirosul răsuflării sale din timpul nopţii şi simte deodată că nu vrea pe nimeni. Nici pe Scarlett, nici pe Zach. Vrea doar să fie singură.

Dă din picioare în spate ca să ajungă la scări şi iese din piscină. în timp ce ea iese, Mimi şi Liam sar amândoi în apă. Ea se duce la căsuţa de lângă piscină şi ia un prosop mare şi negru dintr-un teanc perfect aranjat de prosoape rulate şi se înfăşoară cu el şi se aşază pe un şezlong şi îi urmăreşte o vreme pe ceilalţi în piscină. Muzica tare acoperă ţipetele şi chiţăielile şi Tallulah priveşte stingherită cum Zach o ia pe Scarlett pe umeri şi începe să se lupte cu un ciocan gonflabil cu Mimi, care stă pe umerii lui Liam.

Scutură puţin din cap, ca să-şi scoată apa din urechi, dar şi ca să încerce să îndrepte scrânteala de a-şi privi iubita şi partenerul încolăciţi, purtându-şi doar lenjeria udă. îl vede pe Zach cum se întoarce uşor să o bage în seamă; privirea pe care i-o aruncă e ca o săgeată de gheaţă. Ea dă din cap şi se forţează să zâmbească, tremurând puţin fiindcă temperatura corpului începe să-i scadă.

- Mă duc să mă îmbrac, spune ea, luându-şi pantalonii scurţi şi cămaşa lui Zach, telefonul şi geanta şi intrând în casă.
Lângă bucătărie e o cameră mică; Scarlett îi spune odăiţa. E tapetată cu biblioteci şi luminată cu becuri slabe, are două mici canapele roşii aşezate faţă în faţă, separate de o măsuţă mare de cafea din lemn de nuc, acoperită cu obiecte interesante, cărţi cartonate mari şi lucioase şi un evantai din reviste de amenajări interioare. închide uşa glisantă în urma ei şi îşi scoate topul ud, apoi îşi pune pe ea tricoul lui Zach, îşi scoate chiloţii uzi şi îşi trage pe ea pantalonii scurţi. Se apleacă apoi cu capul în jos şi răsuceşte prosopul negru formând un turban peste părul ud.
Vrea să rămână aici. E cald şi e în siguranţă. Se simte protejată de seara asta ciudată, de energia înfiorătoare din aer. Se uită la telefon şi vede că e aproape unu noaptea. Se gândeşte să-i dea un mesaj mamei sale, apoi îşi dă seama că probabil doarme deja şi că ar trezi- o degeaba, aşa că îl închide iar şi se aşază pe canapeaua roşie şi ia una din cărţile mari şi lucioase şi începe să o răsfoiască, iar cuvintele şi imaginile i se amestecă în faţa ochilor, amintindu-i că deşi e mai puţin beată decât a fost mai devreme, tot e departe de a fi trează de-a binelea.
- Aici erai, aude o voce groasă la uşă. E Zach. S-a întors, în cămaşă şi pantaloni, cu părul ud dat pe spate, să nu-i vină pe faţă. Ce e cu tine?
închide uşa în urma lui şi rămâne încadrat de ea, iar becul cu halo gen de deasupra capului îi aruncă umbre sinistre pe faţă.
- Nimic, spune ea. Am intrat doar să mă usuc şi să mă încălzesc.
- Şi m-ai lăsat acolo ca pe un fraier?
- Zach, spune ea. A fost ideea ta să venim încoace. Eu voiam să mergem acasă de acum două ore, mai ţii minte?
- Da, mai ţin minte. Dar m-am gândit, să ştii, că poate spuneai doar că vrei să mergem acasă de dragul meu şi n-am vrut ca *prietenii* tăi să creadă că te ţin sub papuc sau ceva.
- Nu voiam să vin. Voiam să merg acasă. Tot mai vreau să merg acasă. Chem un taxi chiar acum.

Se ridică în picioare, iar în clipa aceea Zach porneşte spre ea şi spune:
- Nu. Nu, nu mergem nicăieri. Nu încă.
El stă suficient de aproape de ea cât să miroasă clorul de pe pielea lui, cât să simtă căldura răsuflării lui.
- Vreau să merg acasă, zice ea din nou, cu o urmă de înfrângere în glas.
Dă să treacă de el, dar el o apucă strâns de braţe.
- Ştii măcar ce aveam de gând să fac în seara asta, Lula? Ai idee măcar ce voiam să fac?
îi dă drumul la unul dintre braţe şi vâră mâna în buzunarul pantalonilor, scoate cutiuţa neagră şi i-o împinge în osul pieptului atât de tare încât ea simte deja cum i se va forma o vânătaie acolo.
- Au, spune ea, frecându-şi sternul. Doare.
- Deschide-o, mârâie el.
Ea inspiră adânc şi desface cutia, apoi se holbează cuprinsă de o groază amorţită la bumbul mic de diamant ce sclipeşte la ea în lumina slabă. Uite-l, se gândeşte ea. Uite-l. Motivul pentru fiecare minut îngrozitor al acestei seri.
închide cutia la loc, i-o dă înapoi lui Zach şi zice:
- Aş fi spus nu.
Puterea propriului ei răspuns o lasă fără răsuflare.
El se clatină uşor.
- Aha, zice el. Aha.
Preţ de o clipă, Tallulah se gândeşte că poate asta a fost tot. Poate s-a terminat. Poate călătoria ei cu Zach s-a sfârşit în cele din urmă şi chiar a fost atât de simplu. însă se uită lung la Zach şi vede cum expresia i se schimbă din acceptare amorţită în confuzie şi apoi, iute, atât de iute, într-o furie neagră.
- E ea, nu? zice el. Asta are ceva de-a face cu ea.
- Cine?
- Fata aia. Scarlett. De când a intrat în pub în seara asta ai fost cu nervii încordaţi. De-asta am venit încoace. Voiam să văd ce se întâmplă. Deci. Care e faza?

Tallulah se simte inundată de senzaţia că e călcată în picioare.
- Suntem împreună, spune ea fără menajamente.
Chipul lui Zach se contorsionează într-o mască urâtă a neînţelegerii.
-Ce?
- Eu şi Scarlett. Ieşim împreună.
Gata. Asta a fost. A spus-o. S-a terminat. Tallulah expiră profund şi aşteaptă.
- Adică, gen... Nu îşi găseşte cuvintele să descrie ceva ce nu poate accepta. Tu şi cu ea? Gen...
- Facem sex. Da.
- O! O, Doamne! spune el clătinându-se uşor şi gemând. O, Doamne! Doamne fereşte! Ştiam eu. Să mor eu, din minutul când am văzut poza aia la tine în telefon, am ştiut. Era atât de evident. Deci, *făceaţi sex* atunci? Tu şi cu ea?
- Nu, Doamne. Nu. Aia a fost abia a doua oară când am vorbit cu ea.
- Dar a început în seara aia?
- Nu. Nu. Multă vreme, nu. Abia după ce tu şi cu mine am început să avem probleme.
- Ce probleme? Nu avem nici o problemă.
Ea clipeşte din ochi. Habar nu are dacă e obtuz intenţionat sau dacă el chiar crede în această rescriere a poveştii lor.
- Pentru Dumnezeu, Lula. Serios. Pentru numele lui Dumnezeu. Cu ea? Dintre toţi oamenii. Nici măcar nu arată bine. Efectiv e urâtă.
- Nu e urâtă. E frumoasă.
Zach se ia cu mâinile de cap.
- Asta e... asta e o nebunie, Lula. Tu nu eşti aşa. Tu nu eşti gay, ce dracu'? E doar mâna ei. Ea ţi-a făcut asta. Te-a racolat. Nu-ţi dai seama? Te-a racolat.
Se învârte încoace şi încolo câteva momente, iar Tallulah nu ştie dacă e gata să se calmeze şi să o amăgească să i se supună, sau dacă e gata să o omoare, însă el nu face nimic din aceste lucruri. Se îndreaptă din spate, se uită direct la ea şi zice:

- Ştii că de-acum s-a terminat, nu? Ştii că nu mai poţi să fii mama lui Noah. Nu acum. Nici un tribunal din lume n-o să lase o persoană ca tine să crească un copil. Nici un tribunal din lume. Acum plec, Tallulah. Mă duc înapoi acasă şi îl iau pe Noah şi n-o să-l mai vezi niciodată. Mă auzi? N-o să-l mai vezi niciodată.

Aruncă cutia cu inelul din nou spre ea şi când el se întoarce, Tallulah simte cum capul i se umple de cioburi sparte de frică şi furie. Nu, spune fiecare atom din corpul ei; nu, tu n-ai cum să-mi iei copilul; *nu, tu n-ai cum să-mi iei copilul.* Şi se ia după el, şi urlă, cu braţele desfăcute, gata să-l tragă înapoi, să-l împiedice să facă ce face, să se ducă unde se duce. însă când iese din cameră vede că Scarlett e în pragul uşii în lenjeria ei udă şi că ţine ceva în mână, un obiect din bronz, sculptat într-o formă ce seamănă cumva cu un grup de oameni adunaţi laolaltă, şi că îl ridică deasupra capului şi apoi îl coboară brusc în faţă, spre creştetul capului lui Zach. Vede cum obiectul din bronz îl loveşte pe Zach în moalele capului. Aude urletul de mânie al lui Scarlett, ţipătul surd de durere al lui Zach. Şi vede cum lovitura îl doboară, iar el aterizează descriind un arc perfect, cu faţa în jos pe podeaua albă de granit

.Dimineaţa următoare începe devreme, ca întotdeauna când

1. *Septembrie 2018*
Shaun are gemenii la el. Jack e primul în patul lor, încercând să şterpelească telefonul lui Shaun de pe noptieră şi prefăcându-se că se luptă cu el. Lily îl urmează un minut mai târziu, cu părul şaten şi fin ciufulit într-un nod gros la ceafă, pe care Sophie ştie că va trebui să-l pieptene douăzeci de minute ca să-l descurce înainte să poată ieşi din casă. Peste umărul lui Lily, printr-un spaţiu dintre draperii, Sophie vede un centimetru din cerul cenuşiu şi umed pe care l-au prezis meteorologii şi se întoarce spre Shaun şi zice:
- Se pare că azi mergem la parcul acvatic.
Iar Shaun se uită şi el printre draperii şi oftează şi spune:
- Aşa se pare.
Copiii sunt încântaţi şi toată lumea fuge la parter ca să mănânce micul dejun special pe care l-a pregătit Sophie: clătite americane pufoase, Nutella şi cereale Coco Pops. Sophie bea cafea dintr-o cană mare, Shaun bea un espresso dintr-o ceaşcă minusculă, copiii sporovăiesc, şi mănâncă, şi dau Coco Pops pe jos, şi spun că dacă ar fi acasă, căţeaua lor, Betty, ar aspira toate cerealele vărsate. Ploaia bate delicat în geamuri şi, pentru o clipă, Sophie se simte senină, de parcă aşa aştepta să se simtă de când au sosit aici. Sudul Londrei pare ceva îndepărtat şi se gândeşte că poate va reuşi până la urmă. Tot ce le trebuia era să-i vadă pe copii. Shaun şi-a pierdut deja o parte din fragilitatea de care a dat dovadă de când a început la noul loc de muncă. Tunsoarea dură pe care şi-a făcut-o înainte să sosească a început să i se schimbe, părul crescându-i şi făcându-l să pară mai dezinvolt, şi nu se poate opri din zâmbit, chiar şi atunci când gemenii îi pun răbdarea la încercare.
Ia telefonul să caute pe Google programul de funcţionare de la centrul de agrement din Manton, dar în clipa aceea soseşte un mesaj de la Kim.
Au obţinut mandat. Se duc la Dark Place. Mi-e râu.

Sophie trage iute aer în piept, după care tastează răspunsul.

2. *Septembrie 2018*
O, Doamne! Ce repede! Când îţi dau mai multe informaţii?
Momentan adună o echipă. Poate peste vreo două ore? Nu pot să respir.
Pot să fac ceva ?

Ştie că nu trebuia să spună asta în clipa în care apasă pe „trimite”.Poţi să vii încoace? Poate. Dacă nu eşti ocupată?
Sophie ridică privirea din telefon. Lily şi Jack stau aplecaţi peste prăjitorul de pâine, aşteptând să se încălzească al doilea rând de clătite, Shaun încarcă maşina de spălat vase, toată lumea e încă în pijamale şi în diferite grade de nepregătire pentru ziua aceea, ziua care era menită cu adevărat să fie o zi dedicată lor patru.
Oftează şi scrie:
Copiii partenerului meu sunt aici. Mergem la piscina din Manton.
Se opreşte. Sună atât de dur. Femeia asta poate urmează să descopere că fiica ei e moartă. *Piscină.* Serios?
Mai adaugă un rând: *Dar mai e până plecăm, aşa că aş putea să trec puţin pe la tine.*
îţi mulţumesc foarte mult, răspunde Kim. *Pur şi simplu nu pot să fac faţă singură în momentul ăsta.*
Sophie ajunge acasă la Kim o jumătate de oră mai târziu. Shaun păruse cam confuz când încercase să-i explice în cât mai puţine cuvinte unde se duce şi de ce.
- Mă întorc într-o oră, spune când pleacă. Probabil mai puţin.
- Dar de unde o cunoşti pe femeia asta?
- De la inel, spune ea dezinvolt. Cel pe care l-am găsit în pădure. Presupun că m-am lăsat un pic absorbită de situaţie cu ea.
- Bine, să nu stai mult, da?
- Promit că mă întorc la timp să mergem la piscină.
Kim arată cenuşie când îi deschide uşa lui Sophie. Nu e machiată, iar părul de obicei lucios îi atârnă în şuviţe încâlcite pe fiecare umăr.
Sunetul unei emisiuni TV pentru copii urlă din living, unde Sophie vede capul lui Noah când trec pe lângă încăpere. Kim o conduce în bucătărie şi îi trage un scaun.
- Ceai?
- Da. Te rog.
Kim umple fierbătorul cu apă de la robinet şi Sophie o aude cum oftează.

- Ai mai primit veşti? întreabă ea.
- Nu, nu încă. E cel mai rău sentiment. Nu pot să suport.

Umerii lui Kim par mici şi ascuţiţi prin bumbacul bluzei sale cu mânecă lungă, iar Sophie vrea să o atingă, să o consoleze, dar nu o cunoaşte destul de bine.

- O să se întâmple, zice Kim. O să deschidă lespedea aia din turn, o să coboare acolo şi o să găsească ceva. Ştiu că aşa se va întâmpla. Şi s-ar putea să fie ceva ce o să-mi distrugă complet lumea. Şi nu sunt sigură că sunt pregătită pentru aşa ceva. Nu sunt sigură că voi fi vreodată pregătită. Vreau să se întâmple, dar nu vreau să se întâmple. Şi trebuie să ştiu, dar nu vreau să ştiu. Dacă e acolo, jos? Fetiţa mea. Dacă e acolo? Cu păianjenii. Ştii, suferă de arahnofobie. E îngrozită de păianjeni. Efectiv până în punctul în care nu poate să respire dacă vede unul, o apucă tremuratul. Şi dacă cineva a încuiat- o acolo, cu păianjenii? în întuneric. Singură. Asta nu pot să suport. Ideea că ar fi acolo, singură...

Apoi Kim începe să plângă şi Sophie se ridică în picioare şi o înconjoară cu braţele şi spune:

- O, Kim! O, Kim! îmi pare atât de rău. Cred că e atât de greu. Atât de greu.

Fierbătorul începe să fiarbă şi se opreşte, dar Kim nu face ceaiul; în schimb, se prăbuşeşte pe un scaun şi se uită lung la ceasul de pe peretele bucătăriei cum trece de la 10:01 la 10:02.

Apoi telefonul lui Kim vibrează şi Sophie vede numele *Dom* pâlpâind pe ecran.

Kim îl leagă pe Noah în scăunelul de maşină de pe bancheta din spate, în timp ce Sophie urcă în faţă. îşi scoate telefonul şi îi scrie un mesaj lui Shaun.

Mă duc cu Kim la Dark Place. Se pare că au găsit ceva.

Mesajul ei rămâne necitit până ce aproape au ieşit din sat, când Shaun răspunde: O, *Doamne! Sper că nu e nimic prea îngrozitor. Aşteptăm aici până ce avem veşti de la tine.*

Kim conduce reţinut pe drumurile de ţară din afara satului, apoi puţin cam repede pe mica alee ce duce la Dark Place. La porţile

casei stă o poliţistă în vestă reflectorizantă, iar Kim deschide geamul şi spune:

- Inspectorul McCoy mi-a spus să vin. Sunt mama lui Tallulah Murray.

Poliţista o lasă să treacă de porţi şi urcă pe aleea plină de gropi ce duce în
faţa casei, care e înconjurată de maşini de poliţie marcate şi nemarcate. Un alt poliţist se apropie şi Kim deschide încă o dată geamul şi explică cine e, iar poliţistul vorbeşte într-o staţie radio şi apoi o roagă să aştepte o clipă în maşină.

Uşa din faţa casei e larg deschisă. înăuntru, Sophie vede un hol elegant din marmură cu o scară din piatră crem ce urcă în spirală până la o balustradă din sticlă aflată deasupra, cu un candelabru modernist uriaş atârnând în centru. Pe pereţi sunt atârnate tablouri abstracte, iar la baza scării se află o pereche de fotolii din piele din anii 1960, aşezate faţă în faţă, separate de o măsuţă joasă de cafea. Este splendid şi de bun-gust, o combinaţie desăvârşită de vechi şi nou. însă casa asta frumoasă este părăsită de mai bine de un an, iar acum, în sfârşit, toată lumea va şti de ce.

O clipă mai târziu, Dom apare la uşă şi Kim iese imediat din maşină şi porneşte spre el. Sophie ar vrea s-o urmeze, dar trebuie să rămână în maşină cu Noah, aşa că deschide uşa şi se întoarce astfel încât e pe jumătate înăuntru şi pe jumătate în afara maşinii. Priveşte cum Dom îi spune ceva lui Kim, apoi vede cum corpul lui Kim se îndoaie din genunchi, iar Dom şi încă un bărbat o repun pe picioare susţinând-o cu o mână de sub fiecare cot, după care Dom o ia în braţe şi o strânge cu putere.

Sophie se întoarce şi se uită la Noah.

- Mă duc doar să văd dacă buni e OK, bine? Nu stau mult. Tu aşteaptă aici, ca un băiat cuminte ce eşti. OK?

Noah se uită lung la ea şi apoi scoate limba şi face un zgomot, iar ea tresare uşor. Nu i-a mai scos limba nici un copil până acum, iar asistenta didactică din ea ar vrea să reacţioneze cumva. în schimb, îl ignoră şi porneşte spre uşa din faţă.

îşi lasă delicat o mână pe mijlocul lui Kim şi spune:
- Kim? Ce s-a întâmplat?
Iar Kim respiră prea greu ca să vorbească, aşa că Dom vorbeşte în locul ei şi spune:
- Tocmai am intrat în tunel. Sunt rămăşiţe omeneşti acolo.
Sophie simte cum i se aşază un văl peste ochi şi se clatină uşor.
- Aveţi idee ale cui?
- Nu. Nu încă. Dar, Kim, spune el, întorcându-se spre ea, ar trebui să ştii că e bărbat. Kim suspină. Un sunet înăbuşit. Şi am mai găsit asta. Ridică o pungă sigilată de plastic transparent. Poţi să-l identifici, Kim?
Sophie se uită la obiectul din pungă. E un telefon într-o husă transparentă din plastic cu un fel de desen imprimat pe ea. Simte cum umerii lui Kim se fac fărâme sub mâna ei şi aude un zgomot venind dinspre Kim pe care nu l-a mai auzit niciodată, jumătate tânguit de zână prevestitoare de moarte, jumătate urlet sălbatic, iar Kim se prăbuşeşte în genunchi pe aleea cu pietriş şi spune:
- Nu, nu, nu, nu, nu, nu, nu fetiţa mea. Nu, nu, nu, nu, nu fetiţa mea frumoasă.
Pe bancheta din spate a maşinii lui Kim, Noah începe să ţipe şi să plângă şi curând aerul umed e plin de sunetele agoniei omeneşti în stare pură, redată stereo, şi toţi ceilalţi rămân complet tăcuţi.

56. *Iunie 2017*

- Zach? Tallulah îl împunge în umăr. *Zach ?*
Corpul lui pare neobişnuit de solid şi rezistent, se gândeşte, de parcă ar fi fost golit şi reumplut cu bile de rulmenţi.
- Zach? îi şuieră la ureche. O! Căcat! Zach!
îşi lipeşte faţa de faţa lui, care e întoarsă într-un unghi ciudat, şi încearcă să- i simtă răsuflarea din gură şi nas. Dar nu simte nimic. încearcă să-l mute pe spate, dar e prea greu. Pe podea, sub obrajii săi, e o mică pată de sânge şi vede cum un firicel îi curge din ureche.
- O, Doamne, Scarlett! Ce-ai făcut?
Scarlett îi aruncă o privire exasperată.
- Voia să-ţi ia copilul, Lula! Voia să-ţi ia copilul!

- Da. Dar nu trebuia să... Doamne!
Tallulah se ridică în picioare şi se uită de la Scarlett la Zach şi apoi din nou la ea.
- Scarlett. E mort. O, Doamne! Scarlett.
- Tu mi-ai spus că ţi-ai dori să dispară, Lula. *Tu* mi-ai spus asta. Mai ţii minte? Ai zis că ţi-ai dori să dispară pur şi simplu. Că ar fi mai uşor. Eu am auzit ce a zis despre copil şi l-am auzit cum te ameninţa şi...
Amândouă ridică privirea la un zgomot ca un ţăcănit pe gresia din bucătărie şi văd că e Toby. Câinele le priveşte iscoditor, apoi se apropie de corpul lui Zach. îi adulmecă degetele de la picioarele goale, apoi se aşază şi se uită la Tallulah. în spatele lui apare altă siluetă: o femeie de vârstă mijlocie cu un kimono de mătase înfăşurat în jurul siluetei sale mărunte, cu o mască pentru dormit de culoare roz deschis împinsă în sus, la jumătatea frunţii.
Femeia mijeşte ochii şi face o grimasă la vederea tabloului din faţa ei. Apoi îşi scoate masca şi spune:
- Eu doar am coborât să vă rog să daţi muzica de la piscină mai încet. Ce naiba se petrece? Tallulah nu poate vorbi, doar scutură din cap. O, Doamne! Femeia se apropie de corpul lui Zach. Cine e? Tu cine eşti? Cine *e,* Scarlett? Privirea femeii se îndreaptă către obiectul din mâna lui Scarlett. O, spune ea, trist şi oarecum teatral. Nu Pipin.— Tallulah scutură din nou din cap. *Pipin?*
Femeia se apleacă spre faţa lui Zach şi întreabă din nou: Vă rog, poate să-mi spună cineva cine naiba e ăsta?
îi înfige două degete sub bărbie şi se uită în ochii lui.
- E... Zach, spune Tallulah. E, e iubitul meu.
- Şi tu eşti...?
- Tallulah. Eu sunt Tallulah.
- O, Doamne! E mort, spune femeia. îmi spune vreuna dintre voi ce se petrece?
- Nu ştiu, spune Scarlett, uitându-se de la obiectul straniu de metal din mână, căruia mama ei i-a spus „Pipin”, la forma lipsită

de viaţă a lui Zach şi înapoi. Nu ştiu. Voia să... voia să-l ia pe Noah. Şi apoi...
- Cine e Noah? întreabă femeia cu un oftat.
Scarlett răspunde:
- Noah e copilul Lulei. Voia să i-l ia. Şi apoi...
Privirea îi coboară din nou spre Pipin şi nu mai spune nimic.
în capul lui Tallulah e un pătrat negru deasupra spaţiului unde ar trebui să fie amintirea lucrurilor care tocmai s-au întâmplat, ca o ştersătură. îşi aminteşte momentul în care l-a urmărit pe Zach până în bucătărie. îşi aminteşte momentul în care câinele a intrat în bucătărie şi a adulmecat degetele de la picioarele lui Zach. între ele s-a întâmplat ceva. Un lucru îngrozitor. îi străfulgeră prin minte şi începe să plângă.
- Ah, spune ea cu o voce măruntă de tot. Ah. îşi astupă gura cu mâna şi începe să se legene. Ah.
- Bun, am înţeles. Hai să gândim limpede, spune mama lui Scarlett. E ora... Se întoarce să se uite la ceasul mare din metal de pe perete. E abia trecut de două dimineaţa. Cine mai e aici?
- Doar Mimi. Liam şi Lexie au plecat.
- Şi Mimi unde e?
- Nu ştiu. A intrat acum câteva minute. Să-şi încarce telefonul, a zis.
- Deci suntem doar noi. Şi băiatul ăsta, Zach, încerca să vă facă rău?
Tallulah scutură din cap.
- Nu, răspunde ea. Tocmai pleca.
- Ţi-a făcut rău vreodată?
- Nu, spune ea. Nu, nu mi-a făcut rău niciodată.
- Şi ţie, Scarlett. Ţi-a făcut rău vreodată? Scarlett scutură din cap, ursuză. Şi credeai că o să-ţi facă rău? Scutură din nou din cap. Deci l-ai lovit în cap pe la spate pentru că a zis că o să-i ia copilul prietenei tale?
-Da.
- Şi de ce voia să-ţi ia copilul? o întreabă pe Tallulah.

- Pentru că... i-am spus... Se uită la Scarlett, care încuviinţează o dată. I- am spus că sunt îndrăgostită de Scarlett.
Aşteaptă să vadă ce efect are această declaraţie asupra unghiurilor perfecte ale chipului mamei lui Scarlett, dar nu se întâmplă nimic. Faţa ei nu se mişcă în nici un fel şi nici nu înregistrează vreun fel de reacţie. în schimb, pur şi simplu oftează şi spune:
- OK. Deci era furios. Şi rănit. Şi poate un pic scârbit. A zis că o să-ţi ia copilul. A dat să plece şi atunci... Toate trei se uită din nou la cadavrul de pe podea. Un timp, nimeni nu spune nimic. Apoi mama lui Scarlett oftează şi zice: Ce mai încurcătură! Bun. Cine ştie că eraţi aici? o întreabă pe Tallulah.
Tallulah încearcă să-şi aranjeze gândurile.
- Ăă, nimeni. Mama ştie că sunt acasă la cineva, dar nu i-am spus la cine.
- Şi prietenii tăi, Scarlett?
- Păi, toţi ştiau pentru că am fost împreună în pub. Şi Liam şi Lexie, evident, pentru că au fost aici. Şi Mimi. Şi poate şi alţi oameni.
- Bun, deci în cele din urmă, lumea o să-şi dea seama că s-a întâmplat ceva când băiatul ăsta n-o să se întoarcă acasă.
Tallulah încuviinţează din cap şi se gândeşte la mama ei, şi se gândeşte la copilul ei, şi se gândeşte la patul ei, şi se gândeşte că tot ce îşi doreşte e copilul ei, şi pe mama ei, şi patul ei.
- La ce oră te aştepta acasă mama ta? o întreabă mama lui Scarlett pe Tallulah.
- Nu ştiu, sincer. Nu aveam o oră.
- Bun, deci avem cel puţin câteva ore până va trebui să dăm explicaţii.
- Nu sunăm la poliţie? întreabă Tallulah.
- Poftim? Nu. E ucidere din culpă. Scarlett o să ajungă la închisoare. Şi tu, probabil. Şi n-o să-ţi mai vezi niciodată copilul crescând. Nu, e un dezastru, e un dezastru absolut îngrozitor.
îşi pune mâinile în şolduri şi trece zona în revistă.
- Deci, începe ea. Mimi. Ce facem cu Mimi? Unde e?

- Ţi-am spus. Nu ştiu. A venit în casă să-şi încarce telefonul.
- Du-te şi găseşte-o, îi spune lui Scarlett, fără să se întoarcă.

Se duce la chiuvetă, îşi toarnă un pahar de apă şi înghite două analgezice. Of, ce mă
doare capul! Scarlett încuviinţează din cap şi dispare. Apoi, câteva momente, rămân doar Tallulah, mama lui Scarlett şi câinele. Mda, viaţa nu-i niciodată plictisitoare cu Scarlett, asta e sigur, spune mama ei. Doamne, fereşte! Mereu se întâmplă câte ceva. Din clipa în care s-a născut. Eram atât de entuziasmată când am aflat că o să am o fetiţă după vijelia de Rex. M-am gândit că o să avem parte de după-amiezi calme în care o să facem lucru manual şi o să ne aranjăm părul una alteia. Dar nu, cu Scarlett a fost chiar mai rău decât cu Rex, la drept vorbind, voia mereu să fie afară, voia mereu să alerge, să nu asculte, să vorbească. Doamne, să vorbească! îşi duce o mână delicată la obraz şi apoi se freacă pe frunte. Ce coşmar de copil! Şi apoi au venit anii adolescenţei. Vai de mine! *Băieţii* - ştii, şi-a pierdut virginitatea când avea treisprezece ani. *Treisprezece.* Era obsedată de băieţi. Apoi de fete. Apoi alţi băieţi. Alte fete. Mereu suspendată de la şcoală, una după alta. Nu era niciodată unde spunea că o să fie. Nu-i păsa niciodată, asta era chestia. Şi eu încălcăm regulile în adolescenţă, dar măcar mie îmi păsa mereu de consecinţe. Dar lui Scarlett nu i-a păsat niciodată. Şi ce poţi să faci cu un asemenea copil?

Scarlett se întoarce.

- Doarme dusă pe patul meu, spune ea.
- Bun, zice mama lui Scarlett. Las-o acolo. OK. Acum. Să începem cu începutul. Trebuie să scăpăm de el.

Tallulah scutură din cap. Deşi e aproape complet amorţită, nici nu poate accepta totuşi că Zach e acum un obiect, că nu e diferit de bucata ciudată de bronz de pe podea de lângă el, Pipin, şi că e un lucru de care trebuie să scapi. I se pare greşit. Se luptă o vreme cu emoţiile acestea care o ameţesc şi îi produc greaţă, încercând să le dezlege una de alta, apoi se simte neputincioasă

când înţelege că există o singură soluţie şi că aceea este cea pe care o sugerează mama lui Scarlett.

Vede cum Scarlett şi mama ei schimbă o privire, un semn aproape imperceptibil din cap.

- în tunel? zice mama ei.

Da, răspunde Scarlett. în tunel

.Pipin Henderson, sculptor danez (1924-2016)

Kim şi Sophie sunt trimise de acolo înainte ca sacul cu cadavrul să fie scos din casă. Noah a plâns până a adormit cuprins de stupoare şi acum sforăie delicat pe bancheta din spate în timp ce maşina intră pe drumul principal ce duce înapoi spre sat.
Mâinile lui Kim strâng tare volanul, iar articulaţiile degetelor i se văd prin piele ca nişte bumbi de fildeş.

- Oamenii ăia, spune ea. Femeia aia. Fata aia. Am ştiut. Am ştiut de când am fost acolo. Erau oameni răi. Aveam presimţirea asta. Ştii ce zic? Casa aia avea răul în ea. Chiar şi în ziua aia perfectă de vară. Şi ei stăteau acolo fără stres! în piscină! Râdeau! Beau bere! Mi se face rău. Dar de ce? De ce, pentru numele lui Dumnezeu? Şi apoi să continue să locuiască acolo săptămâni întregi. Cu aşa ceva... în subsol...

Kim începe să plângă din nou.

- Să ne oprim puţin? sugerează Sophie cu blândeţe. Doar un minut.

Kim încuviinţează din cap, semnalizează şi urcă pe trotuar. îşi lasă capul pe volan şi plânge o vreme. După un minut sau două îşi vine în fire şi intră din
nou cu maşina în trafic, înapoi spre sat.

*

Acasă la Kim, Sophie îi scrie un mesaj lui Shaun.

Au găsit un cadavru. Bărbat. Şi telefonul mobil al lui Tallulah. Aştept cu Kim până primim veşti. Ţinem legătura.

Shaun răspunde simplu cu *OK* şi un pupic.

Kim stă în bucătărie cu Noah şi îi dă ceva de mâncare în timp ce Sophie se duce în living, unde priveşte în jur la fotografiile înrămate de pe rafturi şi de pe pereţi, şi toate prezintă o familie care nu era deloc excepţională

odinioară, în toate privinţele în afară de fericirea sa. Tallulah e o fată drăguţă, dar arată ca genul de persoană căreia îi place să se piardă în fundal, căreia nu îi plac complimentele sau vâlva, genul de fată care preferă rutina, şi normalitatea, şi mâncarea simplă, care nu experimentează cu hainele sau cu machiajul ca să n-o dea în bară. Şi totuşi cumva a ajuns să se încurce cu o familie boemă, egocentristă ca familia Jacques. Cum de s-a întâmplat aşa ceva? Când s-a întâmplat? Şi de ce s-a sfârşit aşa cum pare să se fi sfârşit

?îşi verifică telefonul să vadă dacă are mesaje, noutăţi. Se duce din nou pe linkul la filmarea lui Mimi de pe YouTube ca să vadă dacă a mai încărcat ceva nou. însă filmarea a dispărut. Tot contul a dispărut. Mimi a fost făcută să dispară de către Scarlett Jacques, care încă îşi mai exercită puterea inexplicabilă de pe un vas din mijlocul oceanului.

58. *Iunie 2017*

Lespedea se aşază la loc peste treptele ce coboară în tunel şi Scarlett o blochează la locul ei cu levierul cel vechi. Toate trei sunt transpirate şi cenuşii. Se ridică în picioare şi îşi şterg palmele de picioare. Aerul din foişorul acesta mic şi umed e încărcat de mirosul de alcool vechi, sudoare şi teamă.

Câinele aşteaptă neliniştit în faţa uşii ce dă în anticameră, scâncind uşor pe sub mustăţi. Le urmăreşte în bucătărie, unde mica băltoacă de sânge stă în mijlocul podelei ca o pată de Beaujolais vărsat. Mama lui Scarlett o şterge cu prosoape de bucătărie şi pulverizează clor pe deasupra, după care arde prosoapele deasupra chiuvetei şi lasă cenuşa să se ducă pe scurgere în jos, apoi curăţă chiuveta cu acelaşi spray înălbitor.

E aproape ora trei. Geamurile uşilor glisante reflectă ledurile din piscină, care se schimbă încet din roz deschis în roz bombon, apoi în mov şi albastru.

Tallulah se aşază greoi pe marginea canapelei mari din piele şi spune, foarte încet:

- Acum pot să plec acasă?
- Nu, răspunde imediat şi ferm mama lui Scarlett. Nu. Eşti în stare de şoc. Dacă te duci acasă acum, mama ta o să-şi dea seama. Nu pot să te las să pleci nicăieri până nu rezolvăm asta. OK?

Tallulah se uită lung la ea şi o mie de obiecţii îi urcă la suprafaţa conştiinţei, însă e atât de obosită. Extrem de obosită. Şi tot ce vrea să facă e să doarmă. Priveşte cu un fel de fascinaţie goală cum mama lui Scarlett le prepară ciocolată caldă într-o cratiţă.

- Doamne, spune ea. Asta ne mai lipsea când Rex vine mâine acasă. Şi săptămâna viitoare plecăm la Mallorca. Viaţa, spune ea, amestecând încet ciocolata cu o lingură de lemn. Viaţa. Toarnă ciocolata caldă în căni şi îi dă câte una fiecărei fete. Poftim, spune ea. Bea. Ciocolata caldă e delicioasă, cremoasă, fină, dar are un gust neobişnuit de chimic. Am turnat şi o duşcă de rom în ea, explică mama lui Scarlett, ca să vă calmez stomacurile. Amândouă cred că sunteţi extrem de obosite. Toată adrenalina asta. Ştiţi, adrenalina îmbătrâneşte teribil. E un hormon miraculos, dar e teribil pentru noi. Pe termen lung...

Tallulah urmăreşte cum se mişcă gura mamei lui Scarlett în timp ce vorbeşte şi în timpul acela se produce un fel de deconectare, cuvintele nu se mai potrivesc cu formele pe care le face gura ei, încep să sune ciudat, alungite, ca şi cum ar fi pe platanele unui DJ şi acesta le-ar încetini şi le-ar deforma, iar pleoapele lui Tallulah sunt atât de grele şi vrea să închidă ochii, dar vrea şi să-i ţină deschişi fiindcă trebuie să rămână trează, dar nu poate rămâne trează, apoi toate luminile din încăpere se îngustează ca printr-o pâlnie spre dosul retinelor sale şi apoi...

Când Tallulah deschide ochii, e întuneric. Şi frig. Corpul îi plânge de durere şi gura îi e atât de uscată încât la început nici nu reuşeşte să-şi desprindă limba din dosul dinţilor. Pe măsură ce ochii i se obişnuiesc cu întunericul, vede pâlpâitul unei lumânări într-un borcan. Vede conturul unei sticle mari din plastic pline cu apă şi o deschide şi bea lacom din ea. E înfăşurată în pături de blană şi are o pernă, şi ciocolată, şi biscuiţi care par scumpi, şi o rolă de hârtie igienică, şi o găleată. Mai încolo, în tunel, vede o formă cocoşată şi ştie că e Zach şi ştie că se află sub casă, că deasupra ei e piatră solidă, şi că e captivă aici, în subsol, alături de trupul neînsufleţit al iubitului ei.

Vede o cutie cu chibrituri şi mai multe lumânări într-o cutie. Şi îşi vede telefonul. îl porneşte, dar aici nu e semnal şi mai are doar 16% din baterie.

Pune telefonul la loc şi atunci simte cum ceva îi aleargă pe pielea gleznei goale. Se uită în jos şi vede un

păianjen, aşezat pe carnea ei, numai unghiuri, şi picioare, şi energie dinamică şi sare în picioare şi ţipă, şi ţipă, şi ţipă

.Dimineaţa alunecă încet spre amiază şi Kim spune:

- Poţi să pleci acum, Sophie. Sunt OK acum. Ryan e pe drum.
- Ryan?
- Fiul meu. Am încercat toată dimineaţa să dau de el. Avea telefonul pe silenţios, explică ea, dându-şi ochii peste cap. Dar ajunge într-un minut. Du- te. Mă descurc eu.

Sophie aşteaptă să sosească fiul lui Kim; când ajunge, câteva minute mai târziu, se prăbuşeşte imediat în braţele mamei sale şi începe să plângă şi Sophie închide încet uşa în urma ei şi se întoarce la Maypole.

Pe terenul comun, o siluetă merge tot spre şcoală şi Sophie are nevoie de o clipă să-şi dea seama că e Lexie. Are pungi de cumpărături, se întoarce de la Co-op. încetineşte ca să aştepte să o prindă din urmă şi apoi o salută cu un zâmbet încordat.

- Au găsit ceva, îi spune lui Lexie. în tunelul secret de la Dark Place.

Lexie rămâne cu gura căscată şi face ochii mari.

- Doamne, spune ea. E el?
- El? Cine?
- Băiatul. Zach.
- Ce te face să crezi asta? întreabă ea, prudentă.
- Păi, dacă poliţia a găsit ceva şi ăla a fost ultimul loc în care au fost văzuţi...
- Văzuţi? Dar tu ai spus „el”. Băiatul. Ca şi cum...

Se opreşte şi apoi trage aer în piept.

- Lexie, zice ea, sper să nu mă înţelegi greşit şi nu insinuez nimic, pe cuvânt, dar... am văzut că ieri aveai un exemplar din cartea mea în valiză şi cred că ştii că există un pasaj în carte despre un detectiv care găseşte un indicator de carton exact ca astea de aici şi mi se pare o coincidenţă atât de ciudată. Adică, semnele cu „Sapă aici”? Ai avut ceva de-a face cu ele?

în spatele lor sună clopotul bisericii, o singură dată. întrebarea rămâne în aerul dintre ele, densă şi crudă, ca o clemă ce ţine deschisă o incizie.

Iniţial, Lexie nu răspunde. Apoi, aproape imperceptibil, încuviinţează din cap

.**60.** *Iunie 2017*

Tallulah nu ştie de cât timp e aici. Ultima dată când şi-a pornit telefonul înainte să rămână complet fără baterie, era zece şi patruzeci şi opt sâmbătă seară. Are impresia că de atunci au mai trecut cel puţin şase ore. Trebuie să fie duminică dimineaţă devreme, la peste douăzeci şi patru de ore de când a băut ciocolata caldă în care mama lui Scarlett a amestecat un somnifer. Douăzeci şi patru de ore de când s-a întâmplat ce s-a întâmplat. Lucrul care s- a întâmplat când Zach a ameninţat-o că îi va lua copilul. Lucrul care înseamnă că Zach e mort.

închide iar ochii şi din nou încearcă să refocalizeze momentul acela - dar nu reuşeşte. E sigură că Scarlett a făcut-o. Vede bucata de metal în mâinile lui Scarlett. îl vede pe Zach pe podea. Apoi simte zvâcnetul adrenalinei în corp, bubuitul inimii sub coaste şi nu ştie ce s-a întâmplat imediat înainte. Imediat înainte.

E înfăşurată în pătura de blană până la gât; şi-a făcut din ea un fel de sac în care nu pot pătrunde păianjenii, dar tot simte tremurul piciorușelor pe carnea ei. Le simte în locuri pe care pătura nu le acoperă: ochii, nările; urcându-i în canalele auditive. Trebuie să meargă la toaletă de ore întregi, dar se abţine, prea speriată să se dezvelească din cocon. îi e sete, dar nu vrea să bea apă fiindcă o va face să-i fie şi mai rău. în schimb, mănâncă biscuiţii. Nu s-a mişcat de câteva ore şi o dor toate încheieturile.

Presupune, de vreme ce e în viaţă, de vreme ce a fost lăsată aici cu mâncare, şi apă, şi lumină, şi o pătură, că urmează să fie salvată, că e aici doar temporar. însă nu poate fi sigură. Gândul că ar putea greşi, gândul că ar putea muri aici, e prea mult de procesat pentru creierul ei.

Trece o oră. Poate mai mult. Nevoia de a merge la toaletă a trecut din nou. îşi imaginează cum corpul ei a resorbit cumva conţinutul vezicii, ca un burete. îndrăzneşte să scoată un braţ din pătura de blană şi ridică lumânarea, îndreaptă lumina spre restul tunelului, peste mormanul trupului neînsufleţit al lui Zach. Pe pereţi sunt prinse felinare din loc în loc, iar ea se minunează o clipă de vechimea lor, şi le imaginează aprinse, ghidând fugarii

spre un loc sigur. Se întreabă cât de departe ajunge tunelul. Se întreabă dacă există o ieşire la celălalt capăt, o trapă prin care să scape. Dar pentru a afla ar trebui să-şi dea jos pătura şi nu vrea să şi-o dea jos. Pentru că sunt păianjeni.
Deasupra capului lui Tallulah apare un ciob de lumină. Stătea pe trepte, cât mai aproape de deschizătura din camera de deasupra, cât mai departe de păianjenii de pe podeaua tunelului şi de cadavrul lui Zach. Nu ştie cât timp a trecut. Suficient cât să consume a doua lumânare. Să termine biscuiţii. Să termine apa. Să doarmă de două ori. Se întoarce la auzul lespezii din piatră care se deschide încet şi ridică privirea.
- Şşt! E Scarlett. Ochii lui Tallulah au nevoie de câteva secunde să se obişnuiască destul cât să distingă fâşia din chipul ei vizibil prin crăpătură. Şşt, spune din nou. Eşti OK? întreabă apoi. Tallulah încearcă să vorbească, dar nu îi vin cuvintele. Scutură din cap. Uite, zice Scarlett. O să te scoatem de aici. Mai stai o zi, cred. încă e poliţie peste tot. Dar sunt destul de convinsă că au terminat cu noi. Şi apoi...
- Cum rămâne cu Noah? cârâie ea.
- Noah e bine. L-am văzut. E bine. Mama ta e bine. Ascultă, Tallulah. O să fie OK, da? Mai rezistă un pic. Şi uite ce ţi-am adus. E un pateu cu nuci pecan. Preferatul tău. îi întinde ceva înfăşurat într-un prosop de bucătărie, strecurându-l prin crăpătură, iar Tallulah îl ia. Mai ai nevoie de apă? Altceva?
- Vreau să ies afară, spune ea, cu vocea încă spartă, dar prinzând putere. Vreau să ies acum. Vreau să mă duc acasă. Nu pot să stau aici, cu Zach, cu... pur şi simplu nu pot. Şi sunt păianjeni. Te rog. Lasă-mă să ies. Nu pot... E...
O vede pe Scarlett cum îşi duce un deget la gură, iar ochii îi fug o clipă în spatele ei.
- Şşt, spune din nou, după care trage la loc lespedea de piatră.

Şi apoi se face iar întuneric.PARTEA A CINCEA

INTERVIU CU AMELIA BOO RHODES
TRANSCRIEREA POLIŢIEI

8 septembrie 2018
Secţia de poliţie din Manton
Participă:
Inspector Dominic McCoy
Inspector principal Aisha Butt
Insp. McCoy: Amelia, sau preferi Mimi?
Amelia Rhodes: Mimi. Vă rog.
DM: OK, Mimi. îţi mulţumim că ai venit, din proprie iniţiativă.
AR: Voiam să spun ceva de mult timp. De luni de zile. De multă vreme. Dar... eram prea speriată.
DM: Speriată de ce, Mimi?
AR: Speriată de... E greu. Nu ştiu cum să explic. E vorba de Scarlett. Are un fel de... putere.
DM: Poţi să ne explici puţin la ce te referi?
AR: Mă refer la... Nu ştiu. Are un fel de a te face să crezi că nu ai fi nimic fără ea. E ca şi cum faptul că eşti cu ea e minunat şi palpitant, dar întotdeauna există ameninţarea că te-ar putea elimina, pur şi simplu, dacă faci ceva ce nu- i place. Aşa că nu voiai niciodată să faci ceva ce nu-i plăcea.
DM: Când ai întâlnit-o prima dată pe Scarlett Jacques?
AR: La Maypole House. Când aveam şaisprezece ani. Amândouă eram eleve la Arte. Şi Design textil. Aşa că aveam o grămadă de cursuri comune.
DM: Şi o cunoşteai dinainte?
AR: *[nu răspunde]*
DM: Poţi spune da sau nu, te rog? Pentru înregistrare?
AR: Nu. Nu o mai întâlnisem înainte. Dar ne-am înţeles bine, gen, imediat. Era cumva palpitant să fii în preajma ei. Toată lumea voia să fie prietenă cu ea, iar ea m-a ales pe mine. Iar odată ce Scarlett te alegea, erai a ei pe viaţă

.Sau cel puţin aşa aveam impresia. Adică, noi toţi - eu, Ruby, Jayden, Rocky, toţi - am urmat-o la Manton. Puteam să mergem la alte colegii. Mai ales Jayden şi Rocky, care erau nişte genii, Jayden ar fi putut să intre la Royal College, iar Rocky avea un loc la London College of Fashion. Erau atât de talentaţi. Dar s-au dus la Manton. Pentru că acolo s-a dus Scarlett. E cam penibil, de fapt, când stai să te gândeşti. Când priveşti în urmă. Dar avea felul ăsta de a te face să simţi că viaţa ta ar fi lipsită de sens fără ea. Nu prin ceea ce făcea. Nu făcea niciodată nimic rău. Doar prin felul în care te făcea să te simţi... Nu pot să explic. E ciudat. De parcă avea nevoie de tine. Dar de parcă tu aveai mai multă nevoie de ea.
DM: Aşa, să revenim la seara de 16 iunie 2017. Te rog să-mi spui, cu cuvintele tale, ce s-a întâmplat mai exact.
AR: Ăă, de la pub?
DM: Da. începe de la pub.
AR: Era vineri. Ne-am întâlnit cu toţii la Swan & Ducks. în sat. Doar o seară normală, de distracţie. Toată gaşca. Plus fostul lui Scarlett, Liam. Am stat cu toţii afară, am băut câte ceva. Apoi Scarlett a intrat să mai ia un rând şi nu s-a mai întors. Aşa că ne-am dus înăuntru să o găsim şi stătea cu ei. Cu Tallulah şi iubitul ei. Era o atmosferă foarte ciudată. Foarte încordată.
DM: Din câte ştiai, era ceva între Scarlett şi Tallulah?
AR: Oarecum. Da. Vorbeam despre asta, despre prietenia lor. Mi se părea ciudată. Adică, nu vreau să sune oribil, dar Tallulah pur şi simplu nu era ca... noi. Ştiţi? Era foarte tăcută, se îmbrăca foarte obişnuit, gen. Era drăguţă şi aşa, dar eu n-am înţeles niciodată prea bine de ce voia Scarlett să stea cu ea. Apoi Ruby a zis că a văzut ceva, pe terenul şcolii, se ţineau de mână amândouă când credeau că nu se uită nimeni şi apoi am presupus că e ceva între ele, sau că a fost ceva. Dar ea nu ne-a spus niciodată şi nici n-am mai văzut altceva. Aşa că, ştiţi...
DM: Şi apoi, la pub?
AR: Da. Deci, am ajuns cu toţii să stăm cu ei şi ne-am îmbătat cam rău. Apoi Jayden, Rocky şi Roo au plecat; tatăl lui Roo venea

să o ia cu maşina, iar Jayden şi Rocky stăteau cu Roo. Aşa că am rămas doar noi şi Liam, apoi a venit şi Lexie şi ne-a condus cu maşina acasă la Scar...

AR: *[face o pauză]*

DM: Continuă.

AR: Da. Scuze. Deci, ăă... ne-am dus la ea acasă şi am băut bere şi am fumat ceva şi ne-am jucat în piscină şi apoi Zach şi Tallulah s-au dus înăuntru, iar eu am intrat puţin după aceea, să mă duc să-mi încarc telefonul, şi am auzit voci ridicate din odăiţa de lângă bucătărie şi am tras cu ochiul printr-o crăpătură din uşa glisantă şi l-am văzut pe Zach cum o tratează cam grosolan pe Tallulah. Se certau. Zach îi spunea lui Tallulah că voia s-o ceară de nevastă, cred. Iar apoi i-a aruncat inelul în faţă. Atunci nu m-am mai uitat, m-am retras şi m-am dus să-mi încarc telefonul, dar nu erau încărcătoare de Android în bucătărie şi eu aveam unul în geantă, în camera lui Scar de la etaj, aşa că am urcat acolo după el. A durat ceva să-l găsesc. Şi după asta, am coborât înapoi cu încărcătorul şi încă mai eram pe scări... şi am auzit... [*face 0pauză]*

DM: Eşti OK? Ai nevoie de un minut?

AR: Nu. E OK. Am auzit-o pe Tallulah ţipând: *Ce-ai făcut?* Şi Scarlett a zis ceva de genul: *Tu ai vrut asta, tu ai zis că vrei să dispară.* Şi aproape am intrat în bucătărie. Dar n-am făcut-o. Nu ştiu de ce. Dar era gen... era *Scarlett.* Se întâmplase ceva rău şi mi-era frică să nu ştie Scarlett că am văzut. Mi-era frică de Scarlett. Ştiţi? Aşa că am fugit la loc pe scări şi era gata să-mi iau hainele şi geanta şi să fug. Dar am auzit-o urcând pe scări, aşa că m-am aruncat sub pătură pe patul ei şi m-am prefăcut că dorm. Am stat acolo aşa ore întregi. Mă tot aşteptam să aud sirene sau ceva, sau să vină Scarlett să-mi spună ce se petrece. Tot aşteptam să se întâmple ceva. Dar nu s-a întâmplat. Era linişte. De parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Am văzut cum răsare soarele şi apoi, pe la şase, mi-am vârât toate lucrurile în geantă şi am coborât la parter. M-am dus în bucătărie. Era goală. M-am uitat în odăiţă şi Scarlett dormea dusă pe canapeaua de acolo.

Am încercat s-o trezesc, dar parcă era inconştientă. Am scuturat-o foarte tare şi nu s-a trezit. Şi apoi am văzut o cutiuţă neagră. Era un inel. Pe podea. Era cel pe care i-l aruncase Zach în faţă lui Tallulah. Şi l-am luat şi l-am băgat în geantă. Nu ştiu de ce. M-am gândit doar... *[face o pauză]*

DM: E în regulă. Continuă.

AR: Ştiu că n-ar fi trebuit. Dar am vrut s-o protejez pe Scarlett de ce făcuse în noaptea precedentă, de ce o fi fost lucrul ăla. Şi ştiam că inelul e o probă - că dovedeşte ceva. Cine ştie ce? îmi... îmi pare tare, tare rău. Ar fi trebuit să-
1dau poliţiei. Ar fi trebuit să spun ce am auzit-o zicând în bucătărie. Ştiu că ar fi trebuit. E foarte rău că n-am făcut-o. Ştiu asta. Chiar ştiu asta.

DM: Şi ce s-a întâmplat după ce ai luat inelul?

AR: Am plecat. Am coborât pe alee şi mama m-a luat de la poartă şi m-a condus acasă. Şi asta a fost tot.

DM: Ai mai vorbit cu Scarlett după aceea? După ce ai plecat de la ea de acasă?

AR: Da. M-a sunat pe la prânz, a zis că tocmai s-a trezit şi m-a întrebat unde sunt. I-am spus că sunt acasă. Apoi a sunat din nou câteva minute mai târziu şi a zis că mama lui Tallulah vrea să stea de vorbă cu mine pentru că Tallulah nu s-a întors acasă. Mi-a dat numărul ei şi mi-a zis să o sun. Iar eu... nu i-am pus întrebarea potrivită lui Scarlett. N-am pus nici o întrebare. Am zis doar da. Ea m-a întrebat dacă sunt OK, iar eu am zis că sunt doar obosită. Şi asta a fost tot. Asta a fost practic singura conversaţie pe care am avut-o cu Scar despre asta. Despre orice avea legătură cu asta. După aceea n-am prea mai vorbit cu ea. M-am dus la Londra să stau cu tata tot restul verii. Iar când m-am întors la Manton în septembrie, Scarlett şi familia ei nu mai erau.

DM: Deci nu ai vorbit deloc cu Scarlett toată vara aceea?

AR: Nu. Nici măcar o dată. Nu m-a sunat. Nici eu n-am sunat-o.

DM: Şi ceilalţi din grupul vostru de prieteni?

AR: Da, adică, ne dădeam mesaje şi aşa, dar niciodată despre noaptea aia. N-am vorbit niciodată despre noaptea aia. Ceea ce e puţin cam ciudat, când stai să te gândeşti.

DM: Deci, Mimi, mai devreme ne-ai spus că i-ai dat inelul lui Lexie acum câteva săptămâni. Poţi să ne spui mai multe despre asta, te rog?

AR: Da. Sigur. Deci… Am avut inelul în tot acest timp şi voiam să fac ceva în privinţa asta dintotdeauna. Voiam să vin şi să spun cuiva ce am auzit. Sau ce am crezut că am auzit. Pentru că, ştiţi, am băut în seara aia. Am consumat droguri. Ce am văzut, ce am auzit, a fost totul atât de trecător. Doar un licăr. Dar m-am tot gândit că poliţia o să găsească vreun fel de probe pentru ce naiba s-o fi întâmplat în noaptea aia, sau că Scarlett o să se întoarcă, sau că Tallulah o să se întoarcă, sau chiar că Zach o să se întoarcă… de parcă poate mi-am imaginat toată povestea asta. M-am gândit că toată treaba o să se rezolve de la sine fără ca eu să fiu nevoită să fac ceva sau să mă implic, dar au trecut luni, şi luni, şi luni de zile şi nu s-a întâmplat nimic şi apoi mama fetei a făcut procesiunea aia cu lumânări pentru comemorarea de un an şi tot nu ştia nimeni nimic şi am văzut-o odată pe mama ei, în Manton, împingându-l pe copilul lui Tallulah într-un cărucior şi arăta atât de tristă şi de distrusă şi m-am simţit atât de prost. Şi am fost… am fost în iad. Efectiv în iad. Aşa că luna trecută m-am dus să mă întâlnesc cu Lexie şi i-am spus în sfârşit ce am văzut prin uşa odăiţei în noaptea aia, pe Zach şi Tallulah certându-se, pe Zach aruncând cutia cu inelul înspre ea. Şi apoi i-am spus ce am auzit după, pe Tallulah ţipând: *Ce-ai făcut?* Şi pe Scarlett ţipând: *Dar tu ai zis că vrei să dispară.* Şi apoi, Lexie mi-a zis… *[face o pauză]*

DM: Nu te grăbi. E OK.

AR: [plânge] Lexie mi-a zis… mi-a zis că primise veşti de la Scarlett, că Scarlett era pe un vas, cu mama şi cu fratele ei. A zis că mama lui Scarlett îi punea să meargă într-o călătorie în jurul lumii timp de un an şi că voia anonimitate completă. Avea ceva de-a face cu tatăl. Se pare că fusese violent. Nu ştiu. Mie nu mi

s-a părut că are sens. Adică, tatăl nici măcar nu era vreodată cu ei. Şi Zach şi Tallulah încă erau dispăruţi. Şi era pur şi simplu o gaură uriaşă în toate. Aşa că luna trecută i-am dat inelul lui Lexie, chiar înainte să plece în Florida, şi mi-a zis: „O să mă ocup eu. OK. O să mă ocup eu".

62. *Iunie 2017*

Tallulah se trezeşte dintr-un somn atât de adânc încât nu-şi aminteşte nimic din el. Se trezeşte şi vede lumină prin pielea pleoapelor. Se trezeşte şi se află pe o suprafaţă moale. Se trezeşte în sunetul unui gâfâit blând şi al unui zgomot de plescăit din buze şi deschide încet ochii şi vede faţa lui Toby. O fixează cu privirea, placid. Câinele se linge din nou pe buze şi mai gâfâie puţin. Pe măsură ce ochii ei se obişnuiesc cu lumina, vede că se află în odăiţa din casa lui Scarlett. Uşa e abia crăpată şi aude voci dincolo de ea. Râsete delicate.

încearcă să se ridice în şezut, dar se opreşte când îşi dă seama că e legată cumva. Se uită la picioarele ei, care sunt legate cu un colier din plastic. Mâinile îi sunt legate la încheieturi.

- Hei! strigă ea, cu un glas ca un cârâit. Aude cum se lasă liniştea în bucătărie. Hei!

Aude paşi pe podeaua din piatră din bucătărie şi apoi o vede pe Scarlett. Poartă pantaloni de trening negri şi un tricou Levi's supradimensionat.

- Oh, spune ea. Te-ai trezit. Mamă! strigă întorcând capul în spate. Tallulah s-a trezit. Vine spre ea şi se urcă pe marginea canapelei, între Toby şi capul lui Tallulah. îşi apropie o mână de faţa lui Tallulah şi o mângâie pe obraz. Ce mai faci? întreabă ea.
- Ce se întâmplă? De ce sunt legată?
- Ca să fii în siguranţă, spune mama lui Scarlett, care apare în pragul uşii.

în mână ţine o cană neagră şi e îmbrăcată într-o rochie de bumbac verde
jad, legată în talie. Are părul pieptănat sever, tras pe spate.

- în siguranţă faţă de cine?

Mama lui Scarlett oftează.

- Trebuie să te scoatem de aici. Momentan poliţiştii au plecat, dar o să se întoarcă. Cred că tu şi Zach aţi dispărut amândoi şi lucrurile trebuie să rămână aşa.
-Dar...
Tallulah simte cum o străbate o vibraţie prin cap şi vederea i se face cenuşie la margini.
- Nu, spune ea. Trebuie să mă duc acasă. Trebuie să-mi văd copilul.
- Tallulah, spune Scarlett, dacă te duci acum acasă, n-o să-ţi mai vezi niciodată copilul. înţelegi? Dacă te duci acum acasă, poliţia o să-ţi pună un milion de întrebări despre Zach şi tu va trebui cumva să explici ce i s-a întâmplat. Şi ce-o să spui?
- O să spun că... o să spun... Se opreşte, încearcă să-şi aducă laolaltă firele gândurilor şi simte cum acestea se destramă iar aproape imediat. O să spun că a plecat.
- Da. Şi asta ar fi evident o minciună. Vrei să-i minţi pe poliţişti?
- Da. Nu. Nu-mi pasă. Vreau doar să mă duc acasă.
- Nu, spune mama lui Scarlett. Mă tem că asta nu e o opţiune. Aici s-a întâmplat un lucru îngrozitor vineri seară. Un lucru foarte îngrozitor. Şi eu ştiu că tu ai acţionat doar dintr-o tulburare sufletească, de frică. Eu înţeleg instinctul ăsta matern. Dar adevărul e că Zach e mort. Şi tu l-ai omorât.
- Nu. Nu. Nu l-am omorât. Eu...
Mintea lui Tallulah se îndreaptă o vreme asupra detaliilor acelui moment, aşa cum a făcut-o fără încetare de câte zile or fi trecut de atunci. Şi de fiecare dată vede lucrurile altfel. însă de fiecare dată când le vede, simte în fiere, în stomac, în esenţa fiinţei sale, cunoaşterea faptului că nu ea a fost, că nu ea a făcut-o.
Dar cum poate să dovedească asta oricui?
- Nu l-am omorât eu, spune ea. Nu eu am făcut-o.
- Păi, toată situaţia a fost cam confuză. Nimeni nu era treaz. Nimeni nu era cu mintea limpede. Dar amprentele tale sunt pe sculptură. Şi e clar că tu erai singura cu un motiv să-l vrei mort. Aşa că, mă gândesc eu, sau cel puţin hai să presupunem că tu

eşti principalul suspect şi că cel mai sigur loc în care să te afli acum e departe, foarte departe de aici.

- Dar cât timp? întreabă Tallulah.
- Păi, până ce poliţia găseşte altă teorie pentru dispariţia lui Zach, presupun.
- Dar dacă asta n-o să se întâmple niciodată?

O să se întâmple. Sigur că o să se întâmple. Trebuie doar să te ducem departe de locul ăsta. Doar o vreme. Deci, maşina e pregătită, Rex ne aşteaptă la aerodrom cu avionul lui Martin şi plecăm toţi la Guernsey. Dar, Tallulah, trebuie să fii extrem de grijulie. OK? Tu zbori în locul iubitei lui Rex, Seraphina. Semănaţi destul de bine. Joacă rolul ăsta, în regulă? Te aducem înapoi aici cât ai zice peşte

.INTERVIU CU LIAM JOHN BAILEY

1. *Septembrie 2018*

TRANSCRIEREA POLIŢIEI
8 septembrie 2018
Secţia de poliţie din Manton

Participă:

Inspector Dominic McCoy

Inspector principal Aisha Butt

Inspector McCoy: îţi mulţumesc, Liam, că ai fost de acord să stai din nou de vorbă cu noi. îmi dau seama că probabil crezi că nu mai poate fi nimic de discutat. Dar astăzi a avut loc o întâmplare semnificativă. Foarte semnificativă. Şi credem că ar fi bine să trecem din nou prin câteva detalii.

Liam Bailey: OK.

DM: Deci, relaţia ta cu Scarlett se sfârşise la data petrecerii la piscină de pe 16 iunie 2017.

LB: Da, eram doar prieteni.

DM: Dar ai mai locuit la reşedinţa familiei Jacques ocazional în ultimii ani?

LB: Da. Ultima dată când am locuit acolo a fost în februarie anul trecut, doar câteva săptămâni.

DM: Şi asta era când urma să te duci acasă, înapoi, la familia ta?

LB: Da. Urma să repet un examen vara aceea, dar m-am răzgândit, am decis să renunţ la el şi să mă duc acasă. Atunci m-a rugat Scarlett să vin la ea. Avea un fel de cădere nervoasă şi avea nevoie de sprijinul meu. Am ajuns să locuiesc acolo cu ea. Şi la scurt timp după aceea, Jacinta Croft, fosta directoare, mi-a spus despre un post vacant la şcoală şi m-am gândit că poate ar fi bine să mai rămân pe aici o vreme, de dragul lui Scarlett. Aşa că am acceptat postul şi m-am mutat înapoi la şcoală.

DM: Şi când ţi-a dat Scarlett tabloul, Liam?

LB: Ce tablou?

DM: Păi, a fost autoportretul, cred?LM: Da, pe acela mi l-a dat când m-am mutat în camera de la Maypole House.
DM: Şi mai era cel cu o scară spiralată?
LB: Da. Mi l-a dat cam în aceeaşi perioadă. Au fost cadouri de casă nouă.
DM: Şi ce ştiai despre tabloul cu scara?
LB: Nimic. Era doar locul ei preferat din casă. îi plăcea senzaţia de istorie de acolo.
DM: Iar acesta - a se consemna că îi arăt lui Liam Bailey un detaliu al tabloului în cauză - obiectul acesta din tablou. Ştii ce este?
LB: Chestia aia din metal?
DM: Da.
LB: E un cuţit, nu? Sau o felie de tort?
DM: Deci nu l-ai văzut niciodată în realitate? La reşedinţa familiei Jacques?
LB: Nu. Niciodată.
DM: A se consemna că acum îi arăt lui Liam Bailey proba numărul DP7694, levierul din metal găsit îngropat în stratul de flori de la Maypole House. Liam, ai mai văzut vreodată acest obiect?
LB: Nu.
DM: Ai vreo idee la ce ar putea folosi?
LB: Absolut niciuna.
DM: Mulţumesc, Liam, atât deocamdată.

64. *Toamna lui 2017*

Casa din Guernsey e la fel ca aceea din Surrey. De bun-gust. Deschisă la culoare. Confortabilă. Elegantă. Alte bucăţi interesante de metal sculptat aranjate în jurul unor teancuri de reviste pe alte măsuţe joase. Alte sculpturi din bronz pe socluri din plexiglas. Alte lucrări de artă abstractă. Alte candelabre şi corpuri de iluminat supradimensionate. Principala diferenţă constă în priveliştile pe care le ai de le ferestre: apă, în principal de un albastru precum cerneala; uneori, turcoaz pastelat; uneori, încununată de creste din spumă; uneori, neclintită şi netedă ca marmura. Camera lui Tallulah are pereţii pictaţi cu flori de cireş curgând în valuri şi draperii roz de nuanţa scoicilor, matlasate cu

o umplutură groasă, o măsuţă de toaletă cu un taburet tapiţat cu astrahan roz deschis. Camera ei are o baie proprie, cu o chiuvetă întinsă ca o lespede, care are un robinet lat din alamă din care apa curge într-o perdea lată printr-o fantă. Are o cadă în formă de lacrimă cu alt robinet de alamă cu gura plată amplasat deasupra ei şi un duş *walk-in* mare cu gresie mozaic de culoare aurie şi o pară de duş cu efect de ploaie. I se aduc prosoape moi, şi mâncare organică, şi pahare cu şampanie, şi sticle cu apă imprimate cu orhidee. De la fereastră vede că această casă nu e aproape de nici o altă casă. Se află pe o stâncă. Kilometri, şi kilometri, şi kilometri distanţă de orice altceva.

Scarlett îi aduce lucruri drăguţe: produse care să-i facă părul şi pielea plăcute la atingere, un platou cu brânzeturi, o jucărie de pluş. îl aduce pe Toby pentru momente de tandreţe. Vine cu telefonul ei şi se uită împreună la videoclipuri amuzante pe TikTok. îi tot promite lui Tallulah că îi va cumpăra un telefon doar al ei, dar nu o face niciodată.

Scarlett îi povesteşte lucruri din lumea exterioară. Poliţia o vânează pe Tallulah, se pare. Au găsit cadavrul lui Zach şi i-au găsit amprentele pe statuetă şi au un martor, Mimi, care a văzut-o când l-a omorât. Scarlett îi spune că tatăl ei, Martin Jacques, adună o echipă de experţi juridici pentru a încerca să anuleze probele. Cunoaşte nişte oameni, spune Scarlett, oameni puternici, care pot să manipuleze probele poliţiei, care pot să piardă accidental anumite lucruri.

- Doar câteva săptămâni, Lules, spune Scarlett. Câteva săptămâni, după care o să putem să ne întoarcem acasă. Momentan lasă-ne să avem grijă de tine. Lasă-ne să te apărăm.

După câteva săptămâni, veştile de acasă se sting şi Tallulah îi spune lui Scarlett că nu îi pasă de poliţie, că va înfrunta furtuna, va merge în instanţă, va merge la închisoare, că nu-i mai pasă dacă e sau nu vinovată, vrea doar să se întoarcă acasă şi să-şi vadă copilul. încearcă să plece din casă şi Joss şi Rex apar din senin şi o duc înapoi în camera ei.

Tallulah nu a mai părăsit încăperea asta de câteva zile, poate chiar mai mult. Marginile zilelor lui Tallulah par neregulate şi

deformate. Scarlett vine şi pleacă în continuare cu mâncare şi băutură şi tratații, dar Tallulah nu o mai întreabă despre lumea exterioară pentru că nu-i mai pasă, nu vrea decât să doarmă. Scarlett o ţine în braţe şi îi spune că o iubeşte, iar Tallulah se zvârcoleşte să scape din îmbrăţişarea ei, aşa cum mai demult se zvârcolea din braţele lui Zach. Are mereu un gust rău în gură. Simte cum rădăcinile părului îi zvâcnesc şi o mănâncă, deşi are părul curat. Are piele solzoasă pe braţe, pe care şi-o scarpină constant. Doarme aproape tot timpul, iar când nu doarme, se află într-un fel de lume subterană în care se întâmplă lucruri, dar le uită aproape imediat, iar creierul ei încearcă disperat să ţină capetele acestora, să le tragă înapoi, să le păstreze, dar este mereu prea târziu, întotdeauna dispar. Uneori vede cum florile de cireş de pe pereţi se răsucesc şi se încolăcesc.

în momentele de luciditate, Tallulah reia clipele dinaintea pătratului negru din mintea ei care încă ascunde moartea lui Zach şi îşi simte propria culpabilitate în toată situaţia. A avut atâtea ocazii să facă lucrurile altfel. Din clipa când a făcut sex cu Zach de Anul Nou până când acesta a aterizat cu faţa în jos pe podeaua din bucătăria lui Scarlett, Tallulah a avut ocazie după ocazie să facă lucrurile altfel, să construiască o viaţă bună pentru ea şi Noah, şi a ratat-o pe absolut fiecare dintre ele.

Iar acum se află aici, în camera asta roz, cu pereţii cu flori de cireş şi ferestre încuiate, şi ştie că într-un fel este diminuată, că grija pe care i-o arată Scarlett e strâmbă şi greşită, că Scarlett a fost învăţată cum să iubească de oameni care nu ştiu să iubească şi că tot ce crede că e bine e de fapt rău, iar Tallulah ştie că trebuie să rămână la suprafaţa băltoacei mari şi negre a ciudăţeniei, suficient cât să respire în continuare, suficient cât să ajungă înapoi la mama ei şi la băieţelul ei. Suficient

.INTERVIU CU ALEXANDRA ROSE MULLIGAN

1. *Septembrie 2018*

TRANSCRIEREA POLIŢIEI
8 septembrie 2018
Secţia de poliţie din Manton
Participă:
Inspector Dominic McCoy
Inspector principal Aisha Butt
Inspector McCoy: Bună ziua, Lexie.
Alexandra Mulligan: Bună ziua.
DM: Deci, tocmai am stat de vorbă cu Mimi Rhodes şi am aflat că Scarlett Jacques este în prezent, se pare, undeva pe un vas, împreună cu mama ei.
AM: Da. Cel puţin din câte ştiu eu. Din câte mi-a spus.
DM: Şi ţi s-a spus să păstrezi secrete detaliile acestei călătorii deoarece mama ei încerca să scape de o relaţie abuzivă cu soţul ei?
AM: Da. Asta mi-a spus. Mi-a dat contul ei secret de Instagram şi îl mai verificam din când în când să văd dacă a mai postat ceva. Dar niciodată n-au fost prea multe informaţii. Niciodată ceva care să arate unde se află. Doar poze cu marea, de fapt, cu mici texte despre starea ei. Apoi, acum câteva săptămâni, a venit Mimi încoace. Era foarte tulburată, foarte stresată. Şi mi-a povestit ce a auzit acasă la Scarlett, mi-a spus că Zach şi Tallulah s-au certat rău, că Tallulah i-a spus lui Zach că e îndrăgostită de Scarlett şi Zach a luat-o razna şi i-a aruncat inelul în faţă.
DM: Şi ce ţi-a mai spus despre noaptea aceea?
AM: Nimic. Atât.
DM: Nu ţi-a spus ce a auzit prin uşa bucătăriei? Ce a auzit-o pe Scarlett spunându-i lui Tallulah?
AM: *[face o pauză*] Păi, da. Da. Mi-a spus. Da.

DM: Şi ce părere ai avut?AM: M-am gândit că poate Scarlett a fost implicată cumva în ce li s-a întâmplat copiilor ălora. Lui Zach şi Tallulah. M-am gândit că mă minte când spune că e pe un vas ca să fugă de tatăl lor. Şi ştiu că ar fi trebuit să aduc inelul la poliţie şi să vă spun ce mi-a zis Mimi. Doar că... Aveam o călătorie importantă în Florida, totul era rezervat, şi plătit, şi foarte complicat, cinci hoteluri diferite şi tot tacâmul, şi n-am vrut să risc să mă implic într-o anchetă a poliţiei şi să fiu nevoită s-o anulez. M-am gândit să-i dau inelul mamei şi s- o rog să-l aducă la secţie după ce aş fi plecat. Pe urmă m-am gândit că s-ar putea să aibă repercusiuni asupra slujbei ei. N-am vrut s-o implic şi pe ea; slujba ei e viaţa ei, e lumea ei. Dar nici nu voiam să aştept până ce m-aş fi întors, voiam să-şi dea seama cineva de ce s-a întâmplat fără să fiu nevoită să spun ceva cuiva. Iar mama îmi spusese că soţia noului director e scriitoare de romane poliţiste, iar eu sunt o mare cititoare, aşa că am comandat una din cărţile ei, doar de curiozitate, şi în ea era un fragment în care cineva ascunde un indiciu într-un strat de flori cu un indicator de carton alături, pe care scrie „Sapă aici”. Şi m-am gândit că s-ar putea să funcţioneze. Aşa că am luat inelul în seara dinainte să plec în Florida, să-l îngrop în grădina cabanei, într- un strat de flori, aşa cum fusese îngropat indiciul în cartea ei, dar poarta din spate era încuiată cu lacătul, aşa că l-am îngropat chiar lângă poartă, unde ştiam că o să-l găsească.

DM: Şi vasul acesta, pe care se află Scarlett şi mama ei? Unde e mai exact?

AM: Habar n-am. Dar pot să vă arăt pozele de pe contul ei de Instagram. Poate reuşiţi să vă daţi seama?

DM: Da. Te rog.

DM: A se consemna că Lexie Mulligan îşi foloseşte smartphone-ul pentru a găsi fotografiile.

AM: Uite. Asta e ultima. De acum câteva zile.

DM: A se consemna că fotografia în cauză prezintă un picior pe o suprafaţă crem din vinii, prora unui vas sau a unui iaht şi o labă de câine.

DM: Trebuie să trimitem contul la analiza criminalistică. Acum.

DM: Deci, Lexie. A se consemna că îi arăt domnişoarei Mulligan proba numărul DP7694, levierul din metal găsit îngropat în stratul de flori de la Maypole House. Lexie, ne poţi spune ce este acest obiect?

AM: N-am idee.

DM: N-ai mai văzut niciodată acest obiect?

AM: Nu, niciodată.

DM: Lexie, am analizat al doilea indicator şi l-am comparat cu o fotografie cu primul. Se potrivesc perfect. E acelaşi scris. Pare improbabil, nu-i aşa, ca doi oameni diferiţi cu acelaşi scris să aibă ideea de a îngropa două obiecte pe terenul şcolii la distanţă de câteva săptămâni unul de altul? Aşa că poate ai tu o teorie pe care ai vrea să ne-o împărtăşeşti, despre cum a ajuns obiectul acesta unde a ajuns?

AM: Sincer. Jur. Eu am îngropat inelul, sigur. Acela era scrisul meu; eu am făcut indicatorul. Dar al doilea nu are nici o legătură cu mine. Pe cuvânt.

DM: Altceva ce mă sâcâie, Lexie. Susţii că ai văzut indicatorul din stratul de flori de pe terasa mamei tale. însă nu aveai cum să vezi indicatorul de pe terasa acelui apartament din corpul de cămin, aşa cum ai afirmat la momentul acela. Se află mult prea jos în clădire. Aşadar, te rog să ne spui cum ai văzut de fapt indicatorul în seara aceea, dacă, aşa cum ne spui, nu ai avut nici o legătură cu amplasarea lui acolo.

AM: [*oftează*] Eram în grădină.

DM: Lângă stratul de flori?

AM: Da. Lângă stratul de flori.

DM: Punând acolo indicatorul?

AM: Nu. Nu punând indicatorul. Vă tot spun. Nu eu am pus indicatorul acela acolo.

DM: Atunci ce făceai în grădină?

AM: Căutam pe cineva.

DM: Pe cine?

AM: Pe una dintre profesoare. Am văzut-o de pe terasă şi am coborât la ea. Şi atunci am văzut indicatorul.
DM: Atunci de ce ai spus că l-ai văzut de pe terasă? De ce n-ai spus că erai în grădină în momentul respectiv?
AM: Nu ştiu. Nu voiam să... Protejam pe cineva.
DM: Pe cine?
AM: Pe profesoară, suntem... ştiţi. Ieşim împreună. Şi ea e căsătorită. Aşa că e un pic... sensibilă situaţia. N-am vrut s-o atrag în povestea asta. Mi s-a părut pur şi simplu mai uşor să mă prefac că n-am fost în grădină.
DM: Lexie. Ar trebui să ştii că în dimineaţa asta am găsit cadavrul lui Zach Allister într-un tunel de sub casa familiei Jacques. Iar acest levier era menit să deschidă tunelul secret unde i-am găsit cadavrul.
AM: [*inspiră zgomotos]*
DM: Şi telefonul mobil al lui Tallulah Murray a fost găsit în tunel.
AM: O, Doamne!
DM: Deci, Lexie, serios, dacă ştii ceva despre acest levier, dacă ai idee cum a ajuns îngropat acolo, în stratul de flori, atât de aproape de locul unde te întâlneai cu prietena ta sau dacă ai văzut pe altcineva în apropierea stratului de flori, acum ar fi momentul să ne spui.
AM: [începe să plângă] Nu ştiu. Jur. Nu eu am pus indicatorul acolo. Nu ştiu ce e chestia aia de metal şi nu ştiu cum a ajuns îngropată acolo. Nu ştiu absolut nimic.

66. *August 2018*

într-o zi, Tallulah se trezeşte din alt somn adânc, un somn atât de profund încât seamănă cu moartea, somnul despre care ştie acum că îi este indus de ceva de pe rafturile bine aprovizionate ale dulăpiorului din baia mamei lui Scarlett, şi vede că se află din nou într-un spaţiu întunecat şi tăcut, singură- cuc, iar în oase îi oscilează ritmul şi dansul apelor adânci şi reci.

Printr-o fereastră rotundă vede zidul de ciment vâscos al apei mării. îşi simte încheieturile legate. Gleznele legate. Iar acum ştie. Ştie cu siguranţă că nu e ţinută într-un loc sigur. Că nu e protejată. Ştie că tot ce i-a spus Scarlett

despre tatăl ei care ar încerca să corupă ancheta poliţiei e o minciună şi că acest coşmar urmează să se sfârşească în cel mai urât mod. Ştie că singurul motiv pentru care încă mai e în viaţă e pentru că Scarlett a avut grijă de asta. Dar ştie şi că Scarlett pierde controlul asupra mamei sale, pierde controlul asupra întregii situaţii, şi că acum Tallulah e dusă cât mai departe de mama ei, şi de fiul ei, şi de casa ei, într-un loc unde va fi aruncată, expediată, făcută să dispară

.Kim stă în grădina din spatele casei. Nu poate rămâne înăuntru. Ryan e în casă cu Noah, distrăgându-i atenţia.

E aproape ora două. Au trecut patru ore de când au găsit cadavrul în tunelul din casa familiei Jacques. Se uită lung la telefon, îi porneşte şi opreşte ecranul, verifică şi răsverifică să aibă semnal, un semnal bun, să nu existe nici un impediment în calea unui apel de la Dom.

Şi iată-l. Nota cu care începe tonul ei de apel. Glisează să răspundă înainte să înceapă măcar a doua notă.

-Da.

- Kim, ascultă. Credem că am găsit locaţia actuală a familiei Jacques. Lucrăm cu Interpolul pentru o percheziţie maritimă. Nu ţi-am spus mai devreme, dar am mai găsit şi alte lucruri în tunel, Kim. Am găsit rămăşiţele unui pateu în care am depistat o cantitate mare de zopiclonă—. Am găsit nişte fire lungi de păr închis la culoare. Am găsit sticle goale de apă, lumânări, o pătură, precum şi telefonul lui Tallulah. Iar datele de la aeroportul din Manton arată că membrii familiei Jacques au plecat cu avionul lor privat spre Guernsey pe 30 iunie anul trecut, iar la bord erau Jocelyn, Scarlett şi Rex Jacques. Şi iubita lui Rex, Seraphina Goldberg. însă Seraphina susţine că nu a zburat deloc la Guernsey toată vara trecută. Aşadar, Kim, examinăm posibilitatea ca familia Jacques să o fi luat pe Tallulah cu ei. Şi că acum se află la bordul unui vas, închiriat de Jocelyn Jacques de la Clubul de Iaht din Guernsey la sfârşitul lui august. Şi că Tallulah s-ar putea încă să fie cu ei. între timp, poliţia din

Guernsey face rost de mandat să intre pe proprietatea familiei de acolo.

- OK, spune Kim, încercând să-şi stăpânească respiraţia. OK. Deci, eu ce fac acum?

Rămâi calmă, Kim. Rămâi calmă. Ne mişcăm cât de repede putem. în sfârşit, se învârt roţile şi în cazul ăsta. în sfârşit, să fiu al naibii. Rămâi calmă

.Un sedativ puternic

Trec câteva zile. Calitatea luminii care pătrunde prin oceanul de dincolo de geam se schimbă, din gri în auriu şi alb. Devine din ce în ce mai cald; noaptea bâzâie deasupra capului un aparat de aer condiţionat. Scarlett vine şi pleacă. Uneori aduce câinele cu ea şi Tallulah se încolăceşte în jurul gâtului său şi îi inspiră mirosul sărat.

- Fac nişte chestii, spune Scarlett. Fac nişte chestii ca să ne întoarcem acasă. Ca să te duc acasă. O să se termine curând. O să se termine curând.

Tallulah ştie că fiecare masă, fiecare băutură pe care o consumă e amestecată cu ceva ce o face să doarmă, însă nu-i pasă, tânjeşte după somnul pe care i-l induce substanţa aceea, după dulcea acalmie a somnului, după lipsa durerii, după vise. Când durează prea mult până ce Scarlett îi aduce lucrurile după care tânjeşte, se simte dementă, sfâşiată în bucăţi, cu stomacul sfârtecat dintr-o parte în alta, cu capul ciuruit de cioburi de sticlă, şi smulge băuturile din mâinile lui Scarlett, le bea atât de repede încât aproape se sufocă.

Apoi, într-o zi când se trezeşte din încă un vis de plumb şi se forţează să deschidă pleoapele, ridică privirea spre furnirul mieriu al lemnului de deasupra capului său şi aude ceva ce nu a mai auzit până atunci. Un bâzâit constant şi solid, ca o drujbă, ca un bărbat cu o voce groasă care mugeşte, ca un camion care îşi turează motorul. I se pare că sunetul o înconjoară. Simte cum ochii i se învârt în cerc, uscaţi în găvanele lor. întinde mâna după sticla cu apă pe care i-o aşază Scarlett întotdeauna alături la culcare şi ia o înghiţitură. Zgomotul devine mai puternic, mai insistent. Vasul începe să se smucească şi să se clatine, iar apa se

revarsă peste gâtul sticlei când încearcă să-i pună capacul la loc. Aude ceva ce sună ca o voce umană, însă neobişnuit de imaterială, de parcă ar striga sub apă.

- Scarlett! ţipă ea, deşi ştie că de aici, din micul ei sicriu tapetat cu lemn, nu poate fi auzită. Scarlett!

Aude scârţâitul metalic dureros al motorului cum se opreşte. Vasul se cufundă în tăcere, iar acum aude ce spun vocile de afară.

Spun: *„RAF— aici. Urcăm la bordul vasului. Rămâneţi pe punte cu mâinile în aer”*

.Apoi aude tropăitul multor picioare deasupra capului, o grămadă de voci, de strigăte, iar uşa de la cabină îi e deschisă forţat şi intră bărbaţi în uniforme bleumarin, cu caschete, cu puşti, trupuri prin care zvâcneşte adrenalina, ca nişte manechine ce nu pot fi adevărate. Şi vin la ea, iar ea se sperie şi ei întreabă: „Sunteţi Tallulah Murray?”
încuviinţează din cap.
Tallulah îşi închipuie că e în stare să meargă după ce poliţia o eliberează din legături. îşi închipuie că picioarele pe care nu le-a mai folosit de zile întregi o vor susţine cumva când părăseşte în sfârşit cămăruţa asta de lemn. Dar nu este aşa, desigur. Picioarele îi cedează şi se prăbuşeşte ca o marionetă, iar poliţistul o cară în braţe.
- Unde mergem? întreabă ea cu o voce metalică.
- Te ducem într-un loc sigur, Tallulah.
Are un accent. Nu ştie ce fel de accent.
- Unde suntem? întreabă ea.
- Suntem în mijlocul Oceanului Atlantic.
- Mă duc acasă?
- Da. Da, te duci acasă. Dar mai întâi trebuie să te ducem la un spital să fii consultată. Eşti într-o stare precară.
Pe puntea vasului, Tallulah vede rămăşiţele unei mese. Un bol cu salată, pahare de vin, şerveţele de hârtie suflate de vântul violent al elicelor elicopterului. Ideea că în timp ce ea a stat legată în camera aceea minusculă şi întunecată de lemn, alţi oameni erau aici sus, mâncau salată şi beau vin în bătaia soarelui e de neconceput. Vede un grup de oameni în cealaltă parte a vasului. Sunt Scarlett, Joss şi Rex. Se întorc şi se uită la ea, apoi întorc imediat privirea din nou.
Vede cum alt poliţist se apropie de ei, le trage dur mâinile la spate, le prinde încheieturile laolaltă în cătuşe de metal care sclipesc în lumina puternică a soarelui. Câinele stă aşezat la picioarele lor, iar blana groasă îi e suflată în toate direcţiile.
- Ce o să se întâmple cu câinele? întreabă ea, copleşită deodată de grija că ar putea fi lăsat în urmă.

- O să vină şi el, nu-ţi face griji din cauza câinelui.

Tallulah îşi acoperă ochii cu braţul. Zgomotul elicelor şi lumina puternică a soarelui îi produc agonie.

- Unde mergem?
- Relaxează-te, Tallulah. Relaxează-te.

Curând e prinsă într-un ham împreună cu poliţistul care a salvat-o şi pluteşte deasupra vasului alb sclipitor şi priveşte în jos şi vede cum familia Jacques se face tot mai mică pe punte.

O vede pe Scarlett ridicând ochii spre ea şi mimând cuvintele: „Te iubesc”. Dar ştie că persoana care a iubit-o odată pe Scarlett Jacques a dispărut pentru totdeauna, închide ochii şi întoarce capul.Forţele Aeriene Regale Britanice

Când avionul se opreşte pe pistă, Sophie deschide compartimentul de deasupra capului şi îşi scoate micul troller şi haina. La caruselul de bagaje, este întâmpinată de editoarea ei daneză, o femeie de vârsta ei cu părul roşcat deschis prins într-un coc, care poartă o haină lungă din bucié albastru peste o rochie înflorată. Se îmbrăţişează scurt - s-au mai întâlnit de două ori şi chiar s-au îmbătat împreună, ultima dată când Sophie a fost la Copenhaga şi şi-au împărtăşit nişte intimităţi extraordinare, inclusiv detalii despre aventurile extraconjugale ale editoarei sale. Dar acum, un an mai târziu, e ca un nou început; din nou sunt autoare şi editoare, talent şi manager, cordiale, afectuoase, dar nu prietene.

Sophie este dusă direct la un hotel cu fotolii de catifea în nuanţe decolorate de soare şi lifturi de sticlă care urcă şi coboară pe stâlpi de metal, cactuşi supradimensionaţi şi The Chainsmokers în difuzoare. îşi deschide valiza pe taburetul din camera ei frumoasă şi îşi scoate geanta de cosmetice, îi desface fermoarul şi îşi scoate periuţa şi pasta de dinţi.

în baie îşi priveşte fix chipul în timp ce se spală pe dinţi; e trează de la patru dimineaţa, iar alarma i-a străpuns vise întunecate şi îngrijorătoare. A dormit două ore. Are paloarea unui călător care a zburat în zori, dar peste douăzeci de minute va fi pe drum spre o conferinţă la care are un program aglomerat de interviuri şi evenimente detaliat pe o foaie de hârtie pe care i-

a înmânat-o editoarea într-o pungă de cadouri din pânză, care mai include şi batoane energizante, apă minerală şi un exemplar al ediţiei daneze din cea mai recentă carte a sa.

Telefonul îi vibrează în dormitor. Iese din baie şi îl ia în mână. E un mesaj de la Kim.

Au găsit-o, scrie ea simplu. *Vine acasă.*

Sophie clipeşte. Se aşază greoi pe capătul patului şi suspină, cu telefonul strâns la piept. Apoi se trezeşte că începe să plângă, brusc, dramatic, neaşteptat.

- Bună, Sophie. îmi permiţi

?Sophie îi zâmbeşte încurajator cititoarei din public care ia microfonul ce tocmai i-a fost oferit de cineva din echipă.

- Sophie. Sunt o mare fană a cărţilor tale. Până acum există şase cărţi cu Mica agenţie de detectivi din Hither Green. Mai pregăteşti vreuna? Şi dacă da, ne poţi da un indiciu la ce să ne aşteptăm? Şi dacă nu, ce urmează pentru P.J. Fox?

întâi se simte prinsă pe picior greşit de întrebare, apoi îşi dă seama exact ce să spună. Zâmbeşte şi ridică microfonul la gură.

- Este o întrebare foarte bună, spune ea. Şi ştii ceva, acum câteva săptămâni aş fi fost în stare să-ţi dau un răspuns foarte direct la întrebarea asta. Acum câteva săptămâni locuiam în sud-estul Londrei, foarte aproape de Hither Green, singură, în micul meu apartament drăguţ care seamănă întrucâtva cu apartamentul lui Susie Beets, de fapt. Aveam un iubit, un profesor, pe care l- am întâlnit prin intermediul activităţii mele, aşa cum şi Susie îşi întâlneşte mereu iubiţii. Acum câteva săptămâni eram, practic, Susie Beets. Publicul râde. Şi ce e ciudat e că nici măcar nu ştiam asta. Pentru că acum două săptămâni am plecat din Londra... Se opreşte când simte cum o străbate un val de emoţie. Am plecat din Londra plină de speranţă, cu senzaţia că undeva ticăie un ceas, pentru a începe o viaţă nouă la ţară împreună cu iubitul meu. Urma să devin soţia directorului unei şcoli cu internat extrem de scumpe dintr-un sat englezesc parcă rupt dintr-un tablou. Un murmur de râs străbate publicul. Şi habar nu aveam, continuă ea, efectiv habar nu aveam cât de mult avea să schimbe totul acest lucru. Pentru că m-am trezit nu doar naufragiată la ţară, la un milion de kilometri de zona mea de confort, incapabilă să mă întorc în pielea lui Susie, incapabilă să scriu, dar şi în mijlocul unei infracţiuni din viaţa reală. Vreţi să vă povestesc? Un murmur şi mai puternic se aude din public. Sophie încuviinţează din cap şi îşi încrucişează picioarele din nou. Se întoarce către moderatoare şi zice: E OK? Avem timp?

Moderatoarea încuviinţează şi spune:

- Sunt nerăbdătoare! Te rog, nu te grăbi.

- Păi, spune Sophie. Totul a început în prima zi, când am găsit un indicator de carton, bătut în cuie de un gard. Pe el scria „Sapă aici".

Se opreşte şi dă roată cu privirea în public, aşteptând ca cineva să prindă semnificaţia acestui lucru. Fata care a pus întrebarea se prinde prima.

- Adică, zice ea, ca în prima carte cu Hither Green?
- Da, spune Sophie. Ca în prima carte cu Hither Green. O undă de mulţumire străbate încăperea, iar Sophie continuă. Aşa că am luat o mistrie, spune ea. Şi am săpat...

Pe măsură ce Sophie vorbeşte, simte cum se adună, de parcă ar fi o vază spartă şi acum bucăţile din ea se lipesc la locul lor. Ştie că nu mai poate rămâne în Upfield Common. Ştie că Shaun trebuie să plece de la Maypole House şi să-şi găsească o slujbă care să-i placă. Ştie că a fost o greşeală, pentru amândoi, în atât de multe privinţe, dar şi că a fost soarta, acţionând în cel mai extraordinar mod. Felul cum s-a petrecut totul, paşii de dans. Iar acum Tallulah Murray a fost găsită în viaţă. Sophie mai ştie şi că nu vrea să mai scrie altă carte despre Mica agenţie de detectivi din Hither Green după cea pe care o scrie acum, că aceasta va fi ultima. Că trebuie să nu mai scrie despre ea însăşi şi să înceapă să scrie despre lumea largă, nu doar despre un colţişor din ea. Că are aproape treizeci şi cinci de ani şi e timpul să treacă mai departe.

Cu sau fără Shaun.

Ajunge la finalul poveştii şi femeia din public întreabă:

- Şi acum? Ce urmează să se întâmple? Ce o să se întâmple cu familia? Cu oamenii care au răpit-o?

Sophie răspunde:

- Presupun că o să aflu când ajung acasă.

*Aşază microfonul pe masă şi zâmbeşte în timp ce publicul o aplaudă.*70. *THE TIMES. 14 septembrie 2018*

Mamă dispărută găsită captivă pe un vas în Atlantic

O tânără mamă, Tallulah Murray, în vârstă de 20 de ani, care dispăruse de acasă în luna iunie a anului trecut, după ce a participat la o petrecere la piscină împreună cu iubitul ei, a fost

găsită în viaţă la o sută de mile de uscat în Oceanul Atlantic, la bordul unui iaht închiriat privat, unde se crede că a fost ţinută captivă de către Jocelyn Jacques, soţia în vârstă de 48 de ani a managerului de fonduri speculative Martin Jacques, precum şi de fiul ei, Rex Jacques, 23 de ani, şi fiica ei, Scarlett, 20 de ani.

Familia a fost găsită după ce rămăşiţele pământeşti ale lui Zach Allister, iubitul lui Tallulah Murray, au fost descoperite într-un tunel ce se află sub locuinţa familiei din Upley Fold, în apropiere de Manton, Surrey. Se crede că vasul a fost depistat folosind elemente distinctive din fotografiile publicate de Scarlett Jacques pe un cont de Instagram. Toţi cei trei membri ai familiei Jacques au fost luaţi în custodie, în timp ce Tallulah Murray se află într-un spital militar din Bermuda, unde este tratată pentru simptome de deshidratare severă şi dependenţă de droguri.

Familia lui Murray a fost anunţată şi se crede că Tallulah va fi externată în cursul zilei de azi şi va fi adusă înapoi în Marea Britanie imediat, unde se va reîntâlni cu familia ei, inclusiv cu fiul său de doi ani, Noah.

Până în prezent nu a fost furnizat nici un motiv pentru uciderea lui Zach Allister sau pentru răpirea lui Tallulah Murray

.Kim îşi foloseşte balsamul scump de păr, cel pe care trebuie

1. *Septembrie 2018*

să-l ia cu vârfurile degetelor dintr-un borcănel. îl netezeşte pe lungimea părului şi îl lasă să acţioneze două minute, conform instrucţiunilor, după care se clăteşte.

După aceea îşi alege o ţinută, răvăşind haine pe care nu le-a mai purtat de luni de zile, haine dintr-o altă vreme şi care i s-au părut atât de străine în ultimele cincisprezece luni: garderoba altei femei, plină de culori pozitive, imprimeuri optimiste. Scoate o rochie de zi care se încheie cu nasturi în faţă. E aceeaşi rochie pe care a purtat-o la procesiunea cu lumânări de la comemorarea dispariţiei lui Tallulah. O asortează cu un cardigan roz trandafiriu şi cizmele ei milităreşti. îşi usucă părul cu foehnul până ce luceşte şi îşi pictează codiţe pe pleoape folosind un eyeliner lichid.

încă mai durează cinci ore până ce Tallulah va fi adusă cu avionul la baza armatei. Cinci ore lungi. Dar cinci ore nu înseamnă nimic pe lângă cele cincisprezece luni cât a trăit fără ea.

Fostul ei vine şi el încoace. Urmează să sosească din clipă în clipă. Ryan o să se întâlnească cu ei direct acolo. Noah e la creşă, pentru rutină, pentru normalitate, ca să-i acorde lui Kim acest timp să se pregătească. O să-l ia de acolo peste două ore.

- Mami, spune el de câteva zile. Mami vine-acasă.

Şi-ar dori, egoist, să poată fi doar ea. Doar ea, pe pista de aterizare, aşteptând cu răsuflarea tăiată, cu flori, cu inima bubuindu-i în piept şi cu pulsul gonind nebuneşte, să se deschidă acele uşi, să o vadă acolo pe fiica ei, pe scări, să o ia în braţe. Dar ştie că nu poate fi doar ea. Se aşază în bucătărie şi aşteaptă să-i scrie Jim că e pe drum.Megs. Nu se poate gândi la Megs. Nu poate să stea de vorbă cu Megs sau s- o vadă pe Megs sau fie şi să-i rostească numele. Se tot aşteaptă să o sune, sau să-i scrie, sau să-i apară la uşă. Dar nu are nici o veste de la ea. Kim simte durerea morţii lui Zach ca pe un corset, strâns în jurul burţii, uneori simte că nu mai poate respira când se gândeşte la asta.

Bietul băiat. Lăsat acolo în subsol. Fata a fost. Scarlett a făcut-o.

2. *Septembrie 2018*

Mama le spusese iniţial poliţiştilor că nu ştie unde se află Zach, că ea cu copiii ei şi cu Tallulah doar se bucurau de un an sabatic neaşteptat pe care şi l-au luat împreună, „să stea retraşi”. Kim a dat cu pumnul în perete când Dom i-a transmis această informaţie. Când poliţia i-a spus lui Joss Jacques că au găsit cadavrul lui Zach într-un tunel de sub casa ei, a schimbat placa şi le-a spus poliţiştilor că de fapt Tallulah l-ar fi ucis pe Zach, că l-a lovit în ceafă cu o statuetă din bronz şi că ei doar încercau să o protejeze. Iniţial, Scarlett a repetat povestea mamei sale şi timp de o zi şi jumătate parcă fără sfârşit, Kim a fost cuprinsă de greaţă la perspectiva că fiica ei şi-ar putea petrece tot restul vieţii în închisoare.

însă apoi Scarlett a mărturisit, destul de neaşteptat, iute, de parcă toată povestea era ca o armură pe care voia să şi-o smulgă de pe ea. Le-a spus poliţiştilor că Zach era un tip intimidant, că o controla pe Tallulah, că îi făcea rău. Le-a spus că l-a auzit pe Zach ameninţând că îi va lua copilul lui Tallulah, că a reacţionat instinctiv ca s-o protejeze, fără să gândească. Le-a spus poliţiştilor că toate astea au fost din cauza iubirii pe care i-o poartă lui Tallulah. Iar Kim e sigură că e adevărat, iar undeva în sinea ei, e convinsă că şi ea ar ucide pe cineva care ar ameninţa să i-l ia pe Noah lui Tallulah.

Asta a spus că s-a întâmplat. Cine ştie dacă e adevărat? Şi cine ştie ce se va întâmpla cu Scarlett Jacques, fata asta care are iniţialele fiicei lui Kim tatuate în carne? Kim nu o cunoaşte pe Scarlett Jacques. A văzut-o o singură dată, plutind într-o piscină pe un flamingo roz, cu broboane de apă curgând de pe ea într-un prosop negru, răspunzând la întrebări despre fiica ei dispărută pe un ton morocănos şi superior. Nu o cunoaşte pe Scarlett Jacques. Nu e nevoie să o cunoască. Lui Kim nu poate să-i pară rău pentru ea sau să-i pese de soarta ei, oricât de tânără ar fi, oricât de mult ar susţine că o iubeşte pe fiica ei. Pur şi simplu nu poate.

Tallulah a fost găsită în ghearele unei dependenţe profunde

3. *Septembrie 2018*

de opioide când a fost dusă la spital, iar lui Kim i s-a spus că va trebui să petreacă ceva timp la reabilitare pentru a-şi reveni. A fost avertizată că Tallulah nu arată ca fata cu obrazul proaspăt de la care şi-a luat rămas-bun în seara aceea de iunie cu atâtea şi atâtea luni în urmă. însă i s-a spus şi că Tallulah e disperată să se facă bine şi să vină acasă şi să fie din nou o mamă pentru fiul ei.

Iar acum stau aliniaţi pe pista cenuşie. Kim, Ryan, Jim, Noah în cea mai bună cămaşă şi cei mai buni pantaloni, în braţele lui Kim. Un vânt călduţ bate în jurul lor şi printre ei. înfoaie părul lucios şi drept al lui Kim, iar ea şi-l aranjează în mod repetat după urechi. Se aduce o scară cu rotile sub uşa avionului. Uşa se deschide. Apare un bărbat, apoi alt bărbat. Kim îşi ţine răsuflarea şi apoi expiră din nou în părul lui Noah. îşi suge burta, îşi aranjează părul după ureche o ultimă dată, iar apoi, acolo, însoţită de un câine maro uriaş, e Tallulah.

Kim o ia la goană

.EPILOG. *August2018*

Liam îşi scoate ochelarii de soare şi îi pune în buzunarul cămăşii. Ridică privirea spre casa de unde soarele străluceşte negru reflectat de ferestrele cu draperii, după care se ghemuieşte să ridice marginea unei jardiniere mari de culoare albastră; un gândac o zbugheşte din ascunzătoare. Liam apucă obiectul ascuns acolo şi îl duce până la uşa din faţă.

înăuntru, casa e răcoroasă şi are ecou. Totul e aşa cum a fost lăsat de familia Jacques vara trecută, însă există neclintirea, răsuflarea oprită a unei case în care nu locuieşte nimeni. Simte ecourile clipelor pe care le-a petrecut în casa asta: râsul privilegiat ce ricoşează din pereţii albi, zăngănitul anticipator al unei sticle de vin scoase din frigiderul din bucătărie, plesnetul labelor grele ale câinelui pe podelele din piatră, mirosul parfumului lui Scarlett, acel parfum straniu de femeie în vârstă pe care îl poartă întotdeauna. Totul încă se află aici, însă diminuat, ca prin vis, o mică stafie a unei lumi pierdute, vrăjite.

însă mai e şi sânge în aerul neclintit al casei: un curent de

4. *Septembrie 2018*

adâncime al morţii, nociv şi ameţitor. în timp ce Liam trece dintr-o cameră în alta, în minte îi apar fulgerător diferite scene. Amintiri înfiorătoare din noaptea aceea de anul trecut, de la sfârşitul lui ianuarie, când l-a sunat Scarlett. Disperarea din glasul ei.

- Boobs, am nevoie de tine. S-a întâmplat ceva. Te rog să vii.

A plecat imediat, bineînţeles. Nu pierdea niciodată vreun moment când era vorba de Scarlett. Ea era forţa lui vitală, sensul vieţii lui. El nu fusese nimic înainte de Scarlett şi avea să se întoarcă în nimic după ea. Când avea nevoie de el, Liam prindea viaţă, ca o marionetă scoasă din cutie.

A găsit-o pe un şezlong de lângă piscină, cu braţele înconjurându-i strâns corpul, legănându-se încet.

- Cred, a spus ea, cred că am fost violată.

N-a vrut să-i spună cine, când, cum, unde. Doar atât.

Cred că am fost violată.

Liam a simţit cum esenţa moale a fiinţei sale se întăreşte. Fiecare element al fiinţei sale fizice fusese pregătit să ucidă. Cu mâinile goale, dacă era nevoie.

A rămas în noaptea aceea, şi următoarea, şi următoarea, aşteptând şi aşteptând ca Scarlett să-i povestească. Tatăl lui l-a sunat constant, cerându-i să se întoarcă la fermă, insistând că au nevoie de el. însă Scarlett avea nevoie de el mai mult şi nimic, nici măcar ameninţarea cu excomunicarea familială, nu-l putea face să plece de lângă ea. Săptămâni întregi s-a zgâit la fiecare bărbat cu care i se intersectau drumurile, la fiecare elev, fiecare profesor, bărbatul din Co-op, vicarul de la biserica parohiei. Cine a fost, avea o nevoie disperată să afle, cine i-a făcut asta iubitei mele? Care dintre voi a îndrăznit să-i facă rău, a încercat s-o distrugă? A trăit săptămânile acelea într-un paroxism al violenţei strâns încolăcite, gata să explodeze.

La sfârşitul lui februarie, şi-a luat o slujbă la Maypole House, oferită de Jacinta Croft, şi s-a mutat în camera cu balcon şi

vedere la pădure. Iar de acolo l-a văzut, şase săptămâni mai

5. *Septembrie 2018*

târziu: un bărbat în vârstă de la distanţă, însă la o privire mai atentă, un tip de vreo patruzeci şi ceva de ani, chel.
Guy Croft, soţul Jacintei.
Se mutase de ceva vreme şi se zvonea că era vorba de adulter, că s-ar fi despărţit. Odinioară o imagine cunoscută, plimbându-se pe terenul şcolii cu labradorul său, Guy Croft nu mai fusese văzut de ceva timp, dar acum se întorsese şi se îndrepta spre pădure din spatele cabanei sale, într-o grabă aproape dementă.
Liam a plecat imediat din cameră şi l-a urmărit prin pădure. în celălalt capăt al acesteia l-a văzut cum descuie poarta din spatele curţii de la Dark Place, iar de acolo, dintr-o ascunzătoare ferită privirilor, l-a auzit discutând cu Scarlett.
- Lasă-mă să intru. Te rog, lasă-mă să intru. Am părăsit-o. OK? Am părăsit-o. Pentru tine.
- Nu ţi-am cerut s-o părăseşti. Ţi-am spus. S-a terminat.
- Nu. Nu. Ai zis, ai zis că nu vrei să fii cu un bărbat însurat. Păi, nu mai sunt însurat. OK? Sunt liber.
- Oh, Doamne, Guy. Te rog, cară-te.
- Nu plec nicăieri, Scarlett. Am renunţat la tot pentru tine.
Apoi Liam l-a văzut pe Guy Croft cum pune mâinile pe umerii lui Scarlett, l-a văzut cum o împinge, nici tare, nici blând, ci ferm, înapoi în casă.
- La tot, a spus din nou.
A făcut un pas înainte, cu braţele întinse în faţă. Liam a auzit-o pe Scarlett spunând:
- Lasă-mă-n pace, Guy. Ia-ţi mâinile de pe mine, ce căcat!

Liam s-a pus în mişcare, destul de iute cât să lase urme de acceleraţie în pământ, din trei, patru, cinci sărituri a ajuns la uşă, a pus mâinile pe braţele lui Guy, l-a smuls de lângă Scarlett, l-a aruncat pe spate, pe pământ, iar apoi l-a încălecat acolo unde zăcea; după aceea, conştientizarea contactului dintre pumnul său şi pielea capului lui Guy, a fălcii lui, asprimea bărbii de câteva zile sub încheieturile degetelor lui, apoi fierbinţeala lipicioasă a

sângelui proaspăt, vlăguirea cărnii ce se predă traumei, căderea

6. *Septembrie 2018*

unui cap ce nu mai e susţinut mândru de un gât, înţelegerea că loveşte ceva ce nu opune rezistenţă, cum ar lovi un morman de carne tocată. Şi apoi, abia apoi, conştientizarea unui glas de deasupra lui, care spunea: *„Nu, nu, nu, Liam, STOP",* şi a mâinilor pe hainele lui, trăgându-l de materialul cămăşii. Un stol de drepnele într-o formaţie leneşă trecând prin albastrul răcoros al cerului de deasupra capului. Sângele care îi zvâcnea în urechi. Răsuflarea întretăiată în piept. Un trup neînsufleţit la picioarele sale.

Era o vreme când Liam ar fi făcut orice i-ar fi cerut Scarlett. însă asta era înainte ca ea să-l abandoneze aici, singur, înstrăinat de familia lui, cu planurile distruse din pricina tuturor sacrificiilor pe care le-a făcut pentru ea, înainte să-l părăsească fără să-şi ia măcar rămas-bun.

Până la un telefon agitat cu două zile în urmă, pe o linie cu un ecou îngrozitor, când a auzit în ureche vocea lui Scarlett pentru prima oară în mai bine de un an.

- Boobs, chestia care s-a întâmplat la petrecerea de la piscină de vara trecută, chestia aia. A fost pe bune. S-a întâmplat şi a fost nasol. Şi Mimi ştie şi i-a spus lui Lex. Lex o să-i spună lui Kerryanne. Kerryanne o să-i spună mamei lui Tallulah. Curând o să afle toată lumea. Am nevoie să te ocupi tu. E în acelaşi loc. Chestia. Acelaşi loc ca chestia pe care ai făcut-o tu. Levierul e sub jardiniera aia albastră mare de la uşa din faţă. Te rog, Boobs. Scapă de amândouă chestiile. Scapă de ele. De tot. Şi apoi încuie şi scapă de levier. Du-te cu el la Londra sau ceva, aruncă-l în Tamisa, bagă-l într-un tomberon, doar scapă de el. Nu lăsa nici o urmă, Boobs. Te rog. Eu sunt aici, la mama naibii. Mama o ia razna. A înnebunit şi mă droghează şi mi-e frică rău că o să mor aici. Vreau doar să mă întorc acasă. Te rog, fă să fie sigur să mă întorc acasă. Te rog.

Acum trece prin bucătărie, până în holul din spate şi în aripa veche a casei. Se duce în mica anticameră din faţa foişorului şi se

opreşte, doar o clipă, după care răsuceşte zăvorul şi intră. în

7. *Septembrie 2018*

foişor e frig şi umed. N-ai zice că e august. Scoate levierul străvechi din buzunarul din spate, acelaşi pe care l-au folosit ca să deschidă tunelul în acea zi şocantă din aprilie, şi dă la o parte lespedea.

Păşeşte peste cadavru şi apoi, folosindu-şi telefonul pe post de lanternă, înaintează prin tunel aproape un kilometru şi jumătate, până ce se sfârşeşte şi nu mai are unde să se ducă. Deasupra capului, o lespede de piatră din tavan lasă să pătrundă un firicel de lumină cenuşie de la ce s-o fi aflând deasupra. Scoate sticla cu benzină din geanta de umăr şi o toarnă peste forma zbârcită a rămăşiţelor lui Guy Croft şi apoi aruncă un chibrit aprins deasupra. Priveşte cum flăcările încep să atingă oasele fărâmicioase ale lui Guy Croft şi se îndepărtează când căldura începe să-l copleşească. După ce flăcările se potolesc, scurmă prin cenuşă cu levierul de metal. Vede oase de degete, încă intacte, un maxilar, bucăţi mari de cârpe vechi şi piele arsă şi mai toarnă nişte benzină deasupra, mai aruncă un chibrit peste ele.

Nu simte nimic pentru Guy Croft în timp ce îl priveşte cum se preface în pulbere. Toate sentimentele sunt captive înăuntrul lui, strânse ca un pumn, şi toate sunt pentru Scarlett. Toate. Scarlett, care foloseşte oamenii ca pe nişte oglinzi, ca să se vadă mai bine pe ea însăşi. Scarlett, care înalţă oamenii şi se descotoroseşte de ei când şi cum îi convine. Scarlett, care a aşteptat până ce Liam şi-a luat gândul de la ea, şi-a luat în sfârşit gândul de la ea, gata să se ducă acasă şi să-şi vadă de viaţa lui, ca să-l momească înapoi şi să-l folosească din nou, ca pe o pătură dragă, o poală în care să stea, o persoană care s-o vadă aşa cum doreşte să fie văzută şi nu aşa cum este de fapt. Şi acum Liam ştie că ceea ce Scarlett Jacques este de fapt e un vas gol pe dinăuntru.

Şi-a permis să fie folosit de ea ca o jucărie, un animal de companie, deloc diferit de scumpul ei câine. Ba chiar i-a permis să-i dea acea poreclă groaznică - Boobs. Detesta să i se spună

Boobs, dar a lăsat să se întâmple şi asta. Le-a permis lui Scarlett

8. *Septembrie 2018*

şi oribilei sale mame să-l folosească pe post de om bun la toate, instalator, şofer. Simte cum îl străbate o furie încinsă când îşi aminteşte cum mama lui Scarlett i-a dat o cazma şi o pungă de plastic într-o dimineaţă fierbinte de vară şi l-a întrebat dacă poate să cureţe rahatul câinelui de pe gazon fiindcă grădinarul era în concediu medical şi începea să pută.

După ce l-a ucis pe Guy Croft pentru ea, s-au dus în pat şi au făcut sex, atât de intens şi de pur încât a plâns după aceea.

- Te iubesc, Boobs, spusese ea, încolăcindu-se în jurul lui. Ştii că o să te iubesc toată viaţa, nu-i aşa?

Şi apoi a sunat soneria de la uşă în dimineaţa următoare şi ea a spus:

- Căcat, Boobs, repede, trebuie să pleci, trebuie să pleci acum. E Tallulah. A venit mai devreme. îmbracă-te. Repede!

Şi, marionetă ascultătoare ce era, el a ascultat-o, s-a îmbrăcat în grabă şi a plecat. Omorâse un bărbat pentru ea şi ea l-a dat afară în dimineaţa următoare fără să-şi ia măcar rămas-bun, apoi s-a abandonat imediat şi în totalitate ademenirii lui Tallulah. Şi acum asta. Un an de zile de tăcere absolută şi dintr-odată are din nou nevoie de el.

Te rog, Boobs, te rog.

Furios, scurmă din nou prin rămăşiţele lui Guy Croft. Bucăţile au ars până ce s-au prefăcut în moloz şi praf şi le mătură cu peria cu care a venit, pe nişte folii de aluminiu pe care le înfăşoară formând pacheţele calde şi le vâră în geanta de umăr. Le va duce la heleşteul umbrit de la marginea terenului comun, unde a asfinţit soarele în seara asta, şi le va goli în apele stătătoare de acolo ca să le ciugulească raţele.

Trece lumina telefonului peste podeaua tunelului, aplecându-se să culeagă ceva ce seamănă cu un molar, pe care îl strecoară iute în buzunarul pantalonului.

Şi apoi, tocmai când se întoarce să plece, aude ceva ce par a fi

9. *Septembrie 2018*

paşi deasupra capului, şi apoi voci, subţiri, înăbuşite, prin crăpătura din jurul lespezii de piatră din tavan.

„Şi, ce părere ai, Sophie? Poţi să-ţi imaginezi? Să vii să locuieşti aici cu mine? Să fii nevasta directorului?”

Apoi răspunde o voce de femeie. *„Da, da, chiar pot. Cred că o să fie o aventură.”*

Liam se întoarce şi porneşte înapoi prin tunel. Când se apropie de ieşire, aruncă o privire la cadavrul lui Zach Allister, cadavrul de care Scarlett crede că o să scape de dragul ei, şi păşeşte peste el.

Apoi urcă treptele din piatră ce duc înapoi la Dark Place, trage lespedea peste gaură şi strecoară levierul înapoi în buzunar, levierul pe care nu-l va arunca în Tamisa de dragul lui Scarlett, şi nici în cine ştie ce tomberon îndepărtat, levierul pe care îl va păstra în siguranţă acasă până ce va decide exact ce să facă cu el.

MULŢUMIRI

>

Acesta a fost „romanul meu din *lockdown”.* Toţi scriitorii care publică anual probabil au deja unul pe listă. Am început să scriu la el în februarie 2020. Apoi atenţia mi-a fost abătută de la el de alte lucruri (semnarea a şase mii cinci sute de inserţii pentru cărţi pentru SUA fiind unul dintre ele!) şi l- am lăsat deoparte o vreme. Când m-am întors la el, începuse *lockdownul,* făcusem COVID-19 şi copiii mei erau acasă toată ziua. în mod normal, îmi scriu cărţile fie la masa din bucătărie, fie într-o cafenea. Dintr-odată cafenelele erau închise şi masa din bucătărie era plină cu temele fiicei mele mai mari. Bucătăria în sine era folosită de familia mea ca un fel de cancelarie neoficială, un loc unde să stăm împreună şi să ne tragem sufletul, făcând o pauză de la muncă şi învăţat. S-au pregătit şi gătit aici mese complicate la toate orele din zi. Oamenii păreau să mişune aici constant şi nu existau cafenele în care să fug şi timp de opt săptămâni lungi m-

am fâţâit prin casă neconsolată zicând că NU POT SĂ SCRIU.

10. *Septembrie 2018*

Aveam oameni peste tot în spaţiul meu de lucru şi, mai mult, acţiunea cărţii se petrecea în 2019 şi nu puteam înţelege conceptul de a scrie despre o lume dinainte de COVID-19, o lume cu oameni naivi care ieşeau în pub, îşi trimiteau copiii la şcoală şi se îmbrăţişau. în perioada asta vorbeam la anumite intervale cu editoarea mea şi de fiecare dată mă întreba: „Scrii?”, iar de fiecare dată îi explicam că nu, nu scriu, nu pot, mi-e imposibil, sigur că nu. Primele câteva dăţi a fost înţelegătoare, solidară. A cincea oară a zis: „Ştii că tu chiar trebuie să scrii cartea asta, da?”

Aşa că îţi mulţumesc, Selina, că m-ai scos din paralizie şi m-ai forţat să intru în modul de rezolvare a problemelor. Cartea de faţă a fost scrisă într-un spaţiu închiriat pentru scris, vizavi de casa mea. Biroul meu din *lockdown.* Darul meu de la Cel de Sus. îţi mulţumesc tare mult, Biroule din *Lockdown,* şi vă mulţumesc, Victoria şi Rebecca de la Swiss Quarters, că m-aţi făcut să mă simt atât de binevenită cât timp am închiriat acel loc.

Pe plan profesional, 2020 a fost un an excepţional pentru mine. Am ajuns pe locul întâi în listele de bestselleruri *New York Times* şi *Sunday Times,* am vândut peste jumătate de milion de exemplare din *Secrete întunecate* în Regatul Unit şi peste un milion de exemplare din O *viaţă regăsită* în Statele Unite. Cât am stat culcuşită în mica mea lume micşorată de *lockdown,* a fost o bucurie să mă gândesc la atât de mulţi noi cititori care au venit spre cărţile mele, mi-au explorat titlurile anterioare, au găsit o evadare din lumea reală atât de înfricoşătoare. Aşa că le mulţumesc tuturor care mi-au cumpărat vreuna din cărţi anul trecut şi îi întâmpin pe toţi noii mei cititori care s-au întors să mai citească şi altceva. Vă sunt extrem de recunoscătoare tuturor.

Le mulţumesc tuturor librarilor din lumea întreagă care au reuşit cumva să găsească moduri de a continua să vândă cărţi oamenilor care voiau să le citească; cred că plicurile cu bule au

cunoscut o explozie a vânzărilor în ultimul an! Şi le mulţumesc

11. *Septembrie 2018*

bibliotecarilor care au găsit la rândul lor căi ingenioase de a-şi continua programele de împrumut. Librarii şi bibliotecarii au menţinut şi programe de evenimente incredibil de bine organizate şi cu un ritm foarte rapid pentru scriitori şi cititori pe durata restricţiilor din cauza COVID-19, aşa că le mulţumesc tuturor celor care m-au găzduit anul trecut, din confortul dormitorului meu.

îi mulţumesc extraordinarului Jonny Geller, agentul meu de la uimitoarea agenţie Curtis Brown din Regatul Unit, şi extraordinarei Deborah Schneider, agenta mea de la minunata agenţie Gelfman Schneider din SUA. Amândoi aţi fost magnifici în păstrarea unor standarde de lucru incredibil de înalte într-un an atât de dificil.

Le mulţumesc tuturor editurilor care m-au publicat, din lumea întreagă, cu mulţumiri deosebite pentru Selina Walker şi Najma Finlay şi toată lumea de la Cornerstone din Regatul Unit şi pentru Lindsay Sagnette şi Ariele Fredman şi toată lumea de la Atria din Statele Unite.

Le mulţumesc spectaculoaselor mele prietene scriitoare, care nu m-au lăsat s-o iau razna pe diverse platforme de socializare anul acesta: Jenny Colgan, Maddy Wickham, Jojo Moyes, Amanda Jennings, Tammy Cohen, Serena Mackesy, Chris Manby, Tamsin Grey, Adele Parks şi mulţi, mulţi alţii.

Şi în cele din urmă, mulţumesc familiei mele pentru că a fost, per ansamblu, o companie destul de decentă într-un an în care a fi o companie decentă a fost cam cel mai important lucru posibil.

Sper să fi ajuns la sfârşitul unei ciudate note de subsol a istoriei şi să revenim curând la treburi normale. Hai cu cafenelele!